LAURELL K. HAMILTON

circul damnaților

circus of the damned

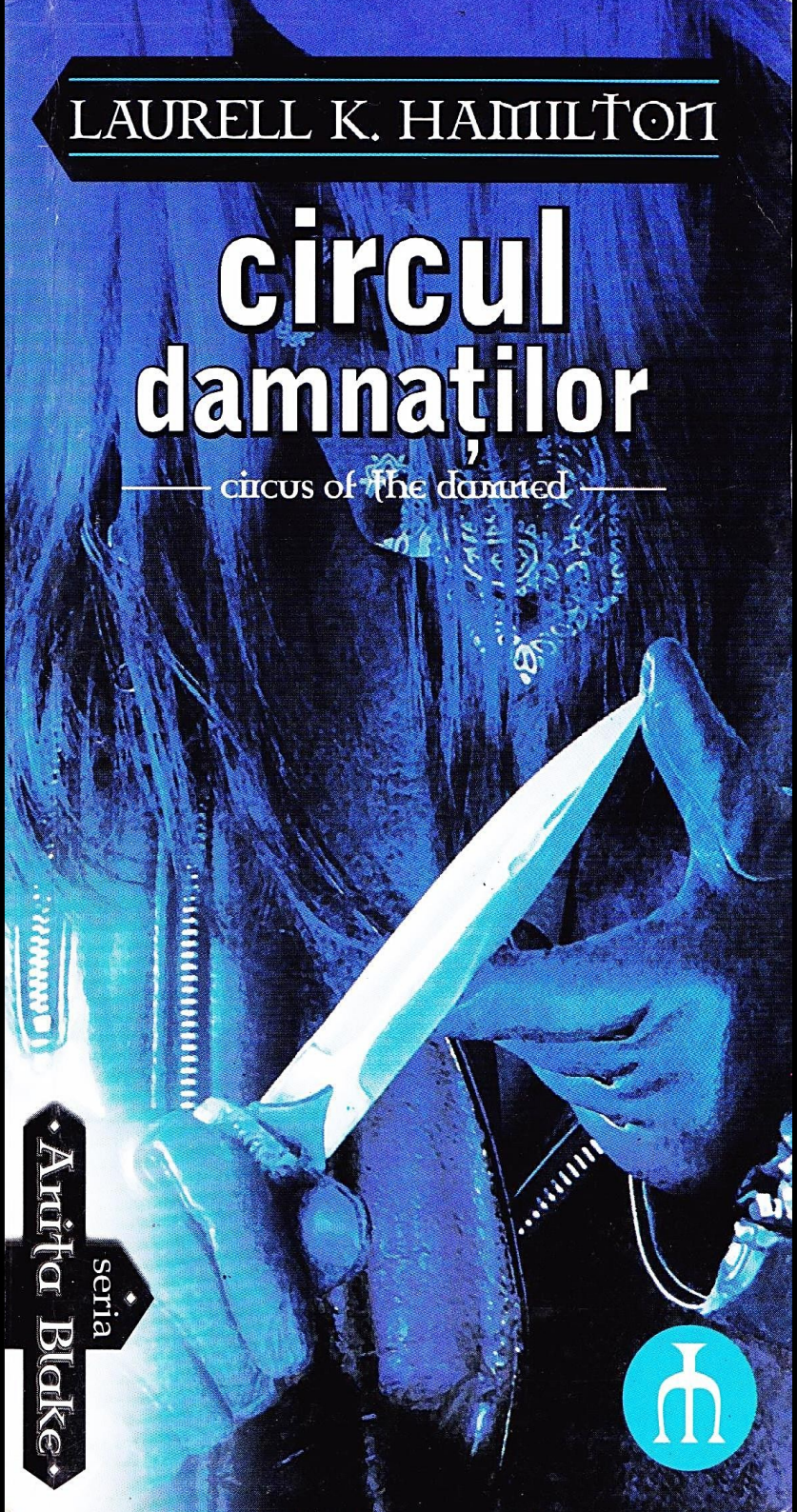

seria Anita Blake

LAURELL K. HAMILTON

PLĂCERI INTERZISE

Traducere şi prefaţă de Florin Mircea Tudor

TRITONIC
HORROR

Laurell K. Hamilton
Circus of the Damned
COPYRIGHT © 1995 by Laurell K.Hamilton

COPYRIGHT © TRITONIC 2008,
pentru prezenta ediţie în limba română

TRITONIC Grup Editorial
Str. Coacăzelor nr. 5, Bucureşti
e-mail: editura@tritonic.ro
tel. /fax.: +40.2 1.242.73.77

www.tritome.ro
www.tritonic.ro/blog

Colecţia: tritonic horror
Seria: Anita Blake
Coordonator: MUGUR CORNILĂ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HAMILTON, LAURELL K.
Circul Damnaţilor / Laurell K. Hamilton; trad.: Florin Mircea Tudor. — Bucureşti: Tntonic, 2008
ISBN (13) 978-973-733-127-4

I. Tudor, Florin Mircea (trad.)

821.1 11-31 =135.1
Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Ilustraţia copertei: © Baar Media
Redactor: MIRELA NECULCEA
Tehnoredactor: OFELIA COȘMAN

Comanda nr. T 363 / martie 2008
Bun de tipar: martie 2008
Tipărit în România

Laurell K. Hamilton s-a născut la 19 februarie 1963. Are o diplomă în limba engleză şi una în biologie. În prezent, locuieşte împreună cu familia în St. Louis,

Missouri.

A fost fascinată de mică de partea întunecată a lucrurilor, iar înainte să devină atât de ocupată cu scrisul, s-a oferit voluntară la un centru de adăpost pentru animale.

Remarcabil este faptul că reuşeşte să combine cu succes elemente de mister, fantasy, magia, dragostea şi horrorul.

Mulţumiri

Suspecţilor obişnuiţi: soţului meu, Gary, şi celor de la Alternate Historians, M. C. Sumner, Deborah Millitello, Marella Sands, Robert K. Sheaff. Mult noroc în casa cea nouă, Bob. Îţi vom simţi lipsa.

1

Sângele de pui mi se uscase sub unghii. Când trăieşti din readucerea la viaţă a morţilor trebuie să verşi şi puţin sânge. Mi se lipise de faţă şi de mâini în straturi succesive, încercasem să curăţ zonele cele mai vizibile înainte de această întâlnire, dar anumite lucruri se pot rezolva numai sub duş. Am sorbit din cana personalizată de cafea cu inscripţia „Dacă mă enervezi, suporţi consecinţele“ şi am privit către cei doi bărbaţi aşezaţi în faţa mea.

Domnul Jeremy Ruebens era scund, negricios şi ţâfnos. Nu-l văzusem niciodată altfel decât încruntat sau vorbind cu voce ridicată. Trăsăturile sale mărunte erau concentrate în mijlocul feţei, de parcă o mână gigantică le zdrobise înainte ca argila să se întărească. Mâinile netezeau fără întrerupere reverul hainei, cravata albastru închis, acul de cravată şi gulerul cămăşii albe. Pentru o secundă, mâinile i se odihneau în poală, apoi îşi începeau din nou dansul – haină, cravată, ac, guler, poală. M-am gândit că poate aş mai rezista să-l privesc foindu-se de încă cinci ori înainte de a implora îndurare şi a-i promite orice mi-ar fi cerut.

Cel de-al doilea bărbat se numea Karl Inger. Nu-l mai întâlnisem niciodată. Avea un pic peste un metru optzeci. Câtă vreme stătuse în picioare, ne dominase atât pe mine, cât şi pe Ruebens. Masa ondulată de păr roşu, tuns scurt, se potrivea perfect cu faţa mare. Favoriţii cât se poate de respectabili se continuau cu una din cele mai stufoase mustăţi pe care le văzusem vreodată. Totul era frumos aranjat şi bine îngrijit, cu excepţia părului rebel. Poate nu dormise bine sau nu se pieptănase îndeajuns.

Mâinile lui Ruebens îşi executau dansul nesfârşit pentru a patra oară. Am hotărât că patru era de ajuns pentru mine.

Îmi venea să dau ocol biroului, să-i înşfac mâinile şi să strig: „Opreşte-te!“, dar m-am gândit că ar fi fost cam nepoliticos, chiar şi din partea mea. Aşa că am spus:

— Nu-mi amintesc să te fi văzut atât de neliniştit, Ruebens.

Îmi aruncă o privire fugară.

— Neliniştit?

Am făcut semn către mâinile care îşi continuau circuitul nesfârşit. Se încruntă şi îşi puse mâinile pe genunchi. Rămaseră acolo, nemişcate. Autocontrol dus la perfecţie.

— Nu sunt neliniştit, domnişoară Blake.

— D-ră[1] Blake. Şi de ce eşti atât de nervos, domnule Ruebens? am întrebat, sorbind din cafea.

— Nu sunt obişnuit să cer ajutor din partea unor persoane ca dumneata.

— Persoană ca mine?

Bărbatul îşi drese brusc glasul.

— Doar ştii despre ce vorbesc.

— Nu, domnule Ruebens, nu ştiu.

— Ei bine, o regină a zombilor… Se întrerupse la mijlocul frazei. Mă simţeam din ce în ce mai enervată, lucru care mi se citea probabil pe faţă. N-am vrut să te jignesc, zise el cu o voce moale.

— Dacă ai venit doar să mă faci în toate felurile, atunci cară-te dracului din biroul meu. Dacă chiar ai de discutat afaceri, vorbeşte, apoi cară-te dracului din biroul meu.

Ruebens se ridică.

— Ţi-am spus că n-o să ne ajute.

— Ce anume să vă ajut să faceţi? Nu mi-aţi spus absolut nimic până acum.

— Poate ar trebui totuşi să-i spunem de ce am venit, zise

[1] Miss Blake – Ms. Blake. Forma Ms. (d-ră) nu are corespondent în limba română, fiind o adresare neutră folosită de obicei în relaţii profesionale şi sociale, care nu face referire la starea civila a persoanei respective; este echivalentul formei Mr. (domnule). În schimb, forma Miss (domnişoară) este folosită pentru a indica o persoană necăsătorită, fiind utilizată în multe ţări, inclusiv la noi. De aceea în traducerea de faţă vom folosi doar forma „domnişoară“, (n. tr.)

Inger. Vocea îi era plăcută, cu un timbru adânc şi răsunător, de bas.

Ruebens trase cu putere aer în piept, apoi îl lăsă să iasă cu zgomot pe nas.

— Foarte bine. Se aşează din nou pe scaun. Ultima dată când ne-am întâlnit, eram membru al Ligii Fiinţelor Umane contra Vampirilor.

Am dat încurajator din cap, continuând să sorb din cana de cafea.

— De atunci am pus bazele altui grup, Fiinţele Umane Prioritare. Avem aceleaşi ţeluri ca şi Liga Fiinţelor Umane contra Vampirilor, dar metodele noastre sunt mai directe.

M-am holbat la el. Principalul ţel al FUV-ului era să-i declare din nou pe vampiri creaturi ilegale pentru a-i putea vina ca pe animale. Mie îmi convenea. Pe vremuri eram ucigaşă de vampiri, vânător, cum vreţi să-i spuneţi. Acum executam vampiri. Trebuia să am un ordin de execuţie pentru a putea ucide un anumit vampir, altfel eram acuzată de crimă. Pentru a obţine un astfel de ordin, trebuia să dovedeşti că vampirul respectiv era un pericol pentru societate, ceea ce însemna că trebuia să aştepţi până ce acesta ucidea oameni. Cifra cea mai mică era de cinci fiinţe umane ucise, cea mai mare douăzeci şi trei. O grămadă de cadavre. În vremurile bune de altădată puteai pur şi simplu să ucizi un vampir de îndată ce îl vedeai.

— Ce înseamnă exact „metode mai directe“?

— Ştii ce înseamnă, răspunse Ruebens.

— Nu, am replicat eu, nu ştiu.

Cred că ştiam, dar trebuia s-o spună el clar şi răspicat.

— FUV-ul nu a reuşit să discrediteze vampirii prin mass-media sau prin manevre politice. Grupul nostru – Fiinţele Umane Prioritare – a fost înfiinţat pentru a distruge toţi vampirii.

Am zâmbit pe deasupra cănii de cafea.

— Adică vrei să spui că intenţionaţi să ucideţi până şi ultimul vampir existent în Statele Unite?

— Acesta este ţelul nostru, răspunse Ruebens.

— Asta e crimă.

— Ai ucis vampiri. Chiar crezi că este o crimă?

A venit rândul meu să trag cu putere aer în piept. Acum câteva luni aş fi răspuns „nu“. Dar acum… pur şi simplu nu ştiam.

— Nu mai sunt sigură de acest lucru, domnule Ruebens.

— Domnişoară Blake, dacă noua lege intră în vigoare, vampirii vor avea drept de vot. Nu te sperie acest lucru?

— Ba da.

— Atunci, ajută-ne.

— Nu te mai ascunde după deget, Ruebens; spune-mi odată ce vrei.

— Foarte bine. Vrem să ştim locul în care se odihneşte în timpul zilei Vampirul-Suprem al Oraşului.

Pur şi simplu l-am privit câteva secunde.

— Vorbeşti serios?

— Cât se poate de serios, domnişoară Blake.

A trebuit să zâmbesc.

— Şi ce te face să crezi că aş şti locul în care se odihneşte în timpul zilei Stăpânul Oraşului?

De data asta, cel care a răspuns la întrebare a fost Inger.

— Zău aşa, domnişoară Blake. Dacă noi recunoaştem că pledăm pentru crimă, atunci ai putea recunoaşte şi dumneata că îl cunoşti pe Stăpânul Oraşului.

Un zâmbet uşor i se întipărise pe faţă.

— Spune-mi de unde ai obţinut informaţia şi atunci poate o voi confirma, poate nu.

Zâmbetul i se lărgi puţin.

— Acum cine încearcă să se ascundă după deget?

Drept la ţintă!

— Şi ce s-ar întâmpla dacă aş recunoaşte că îl cunosc pe Stăpân?

— Spune-ne doar locul în care el se odihneşte în timpul zilei, zise Ruebens, aplecându-se înainte cu o expresie lacomă, aproape lascivă, întipărită pe faţă.

Nu mă simţeam măgulită. Nu eu îl excitam, ci gândul de a-l trage în ţeapă pe Stăpânul Oraşului.

— De unde ştii că Stăpânul este un „el“?

— A fost un articol publicat în *Post-Dispatch.* Reporterul a avut grijă să nu menţioneze vreun nume, dar se înţelegea limpede că respectiva creatură era un bărbat, rosti Ruebens.

M-am întrebat cum i-ar plăcea lui Jean-Claude să fie numit „creatură“. Mai bine să nu aflu.

— Şi dacă v-aş da adresa, atunci v-aţi duce acolo şi ce-aţi face… i-aţi înfige un ţăruş în inimă?

Ruebens aprobă din cap. Inger zâmbi.

Am scuturat din cap.

— Nu prea cred.

— Deci refuzi să ne ajuţi? întrebă Ruebens.

— Nu. Pur şi simplu nu ştiu locul în care se odihneşte în timpul zilei.

M-am simţit uşurată că am putut să spun adevărul.

— Minţi pentru a-l proteja, afirmă Ruebens. Faţa i se întuneca tot mai mult în timp ce riduri adânci îi apăreau pe frunte.

— Chiar nu ştiu, domnule Ruebens, domnule Inger. Dacă doriţi să vă readuc la viaţă vreun mort sub formă de zombi, atunci putem discuta; altfel…

Am lăsat fraza neterminată şi le-am adresat zâmbetul cel mai profesional de care eram capabilă. N-au părut câtuşi de puţin impresionaţi.

— Am fost de acord să te întâlnim la această oră imposibilă şi să plătim o sumă frumuşică pentru consultaţie. Mi se pare că cel puţin ar trebui să fii politicoasă.

Am vrut să spun „Voi aţi început“, dar ar fi sunat copilăreşte.

— V-am oferit cafea. Aţi refuzat.

Ruebens se încruntă şi mai mult, riduri uşoare de furie apărând în jurul ochilor.

— Aşa îţi tratezi toţi… clienţii?

— Ultima dată când ne-am întâlnit, m-ai făcut o căţea care iubeşte zombii. Nu îţi datorez nimic.

— Ne-ai luat banii.

— Şeful meu a făcut asta.

— Am acceptat să te întâlnim în zori, domnişoară Blake. Am putea ajunge cu siguranţă la o înţelegere…

Nu dorisem câtuşi de puţin să mă întâlnesc cu Ruebens, dar fusesem oarecum obligată după ce Bert le luase banii. Stabilisem întâlnirea în zori, după obişnuita mea noapte de muncă, dar înainte de a mă duce la culcare. Astfel mă puteam duce acasă pentru opt ore de somn neîntrerupte. Să fie sculat Ruebens din somn, nu eu!

— Ai putea afla locul în care se retrage Stăpânul Oraşului în timpul zilei? întrebă Inger.

— Probabil, dar şi dacă aş face-o, tot nu ţi l-aş spune.

— De ce nu?

— Pentru că este în cârdăşie cu el, interveni Ruebens.

— Ssst, Jeremy!

Ruebens deschise gura să protesteze, dar Inger zise:

— Jeremy, te rog, în numele cauzei…

Ruebens se luptă vizibil să-şi înghită mânia, dar reuşi în cele din urmă. Auto-control, nu glumă!

— De ce nu, domnişoară Blake? Privirea lui Inger era foarte serioasă, iar zâmbetul amabil îi dispărea treptat de pe faţă aşa cum se topeşte gheaţa.

— Am mai ucis vampiri-supremi, dar niciunul cu un ţăruş.

— Atunci cum?

Am zâmbit.

— Nu, domnule Inger, dacă vrei lecţii despre uciderea vampirilor, atunci va trebui să le iei din altă parte. Aş putea fi acuzată de complicitate la crimă doar răspunzându-vă la întrebări.

— Dacă am avea un plan mai bun, ne-ai spune? se interesă Inger.

Am reflectat cam un minut. Jean-Claude mort, mort de-a binelea. Viaţa mi-ar deveni cu siguranţă mai uşoară, dar… dar.

— Nu ştiu, am răspuns.

— De ce nu?

— Pentru că sunt sigură că te va ucide. Nu servesc monştrilor pe tavă fiinţe umane, domnule Inger, nici chiar

pe acelea care mă urăsc.

— Dar nu te urâm, domnişoară Blake.

Am arătat cu cana de cafea spre Ruebens.

— Poate dumneata n-o faci, dar el da.

Ruebens îmi aruncă o privire fulgerătoare. Cel puţin n-a încercat să nege.

— Dacă punem la punct un plan mai bun, putem sta din nou de vorbă? întrebă Inger.

Am privit fix în ochii mici şi furioşi ai lui Ruebens.

— Desigur, de ce nu?

Inger se ridică în picioare şi îmi întinse mâna.

— Mulţumesc, domnişoară Blake. Ne-ai fost de mare ajutor.

Mâna sa o acoperi complet pe a mea. Era un bărbat masiv, dar nu încercă să-şi folosească statura pentru a mă face să mă simt în dezavantaj. Am apreciat acest fapt.

— Data viitoare când ne vom întâlni, Anita Blake, vei fi mult mai cooperantă, declară Ruebens.

— Mi se pare mie sau mă ameninţi, Jerry?

Ruebens zâmbi într-un mod neplăcut.

— Anita, membrii grupului nostru sunt de părere că scopul scuză mijloacele.

Mi-am descheiat jacheta mov cardinal care ascundea tocul de umăr cu Browningul de 9 mm. Cureaua subţire, neagră, a fustei purpurii era destul de solidă pentru a fi trecută prin tocul de umăr. Eleganţă de terorist.

— Jerry, sunt de aceeaşi părere când se pune problema supravieţuirii.

— Dar nu am sugerat folosirea violenţei, replică Inger.

— Nu, dar bătrânu' Jerry, aici de faţă, tocmai se gândeşte la aşa ceva. Pur şi simplu vreau ca atât el, cât şi restul micului vostru grup să creadă că vorbesc serios. Legaţi-vă de mine şi oamenii vor începe să moară.

— Avem destui adepţi, iar dumneata eşti doar una singură, declară Ruebens.

— Aşa o fi, dar cine va muri primul?

— Ajunge cu prostiile, Jeremy, domnişoară Blake. N-am venit să te ameninţăm, am venit să-ţi cerem ajutorul. Vom

pune la punct un plan mai bun şi vom discuta din nou cu dumneata.

— Dar să nu-l aduci şi pe el.

— Bineînţeles, răspunse Inger. Haide, Jeremy. Inger deschise uşa. Ţăcănitul tastelor calculatorului răsună din secretariat. La revedere, domnişoară Blake.

— La revedere, domnule Inger, a fost o întâlnire cu adevărat neplăcută.

Ruebens se opri în prag şi şuieră spre mine:

— Eşti o monstruozitate în faţa lui Dumnezeu.

— Iar Iisus te iubeşte şi pe tine, am replicat eu, zâmbind.

Ruebens trânti uşa în urma lui. Ce copilăreşte.

M-am aşezat pe marginea biroului şi am aşteptat pentru a fi sigură că plecaseră înainte de a părăsi la rândul meu clădirea. Nu credeam că vor încerca ceva în parcare, dar chiar nu voiam să încep să împuşc oameni. Oh, aş face-o dacă aş fi nevoită, dar era de preferat să evit acest lucru. Sperasem ca simpla prezenţă a pistolului să-l facă pe Ruebens să bată în retragere. În schimb, se părea că mai mult îl scosese din sărite. Mi-am rotit de câteva ori gâtul, încercând să mă relaxez un pic. Fără succes.

Acum mă puteam duce acasă, puteam face un duş urmat de opt ore de somn neîntrerupt. Superb. Pagerul a ţiuit brusc. Am sărit în sus de parcă aş fi fost înţepată. Nervoasă? Eu?

Am apăsat butonul pagerului şi numărul apărut pe ecran m-a făcut să oftez din greu. Poliţia. Mai exact Echipa de Cercetare a Evenimentelor Supranaturale Regionale. Echipa-fantomelor. Membrii ei se ocupau de toate crimele care aveau legătură cu supranaturalul în Missouri. Eu eram expertul lor civil în problema monştrilor. Lui Bert îi plăcea faptul că eram pe statul lor de plată, dar, mai mult decât atât, adora publicitatea care mi se făcea.

Pagerul ţiui din nou. Acelaşi număr.

— Rahat, am rostit eu cu o voce moale, te-am auzit de prima dată, Dolph.

M-am gândit să mă prefac că ajunsesem deja acasă, că închisesem pagerul şi eram deci indisponibilă. N-am făcut-

o. Dacă sergentul-detectiv Rudolf Storr mă suna imediat după ivirea zorilor, atunci avea nevoie de părerea mea profesională. La naiba!

Am sunat la numărul respectiv şi, după ce am fost redirecţionată printr-o serie de alte clicuri, am auzit în cele din urmă vocea lui Dolph. Părea subţire şi îndepărtată. Nevastă-sa îi luase un telefon de maşină de ziua lui. Trebuie să fi fost aproape de limita extremă a puterii de acoperire. Era totuşi mai bine decât să vorbesc cu el prin staţia de radio a poliţiei, caz în care suna a conversaţie într-o limbă necunoscută.

— Salut, Dolph, ce s-a întâmplat?

— O crimă.

— Ce fel de crimă?

— De tipul care necesită părerea ta profesională.

— E al naibii de devreme pentru a ne juca de-a întrebările. Spune-mi doar ce s-a întâmplat.

— Te-ai sculat cu faţa la cearşaf sau ce?

— Nici nu m-am culcat încă.

— Te compătimesc, dar mişcă-ţi fundu' încoace. Se pare că ne-am pricopsit cu o victimă a unui vampir.

Am tras cu putere aer în piept şi am expirat încet.

— Rahat.

— Se poate spune şi aşa.

— Dă-mi adresa, i-am cerut eu.

Mi-a dat-o. Undeva dincolo de fluviu, prin păduri, la dracu-n praznic, undeva în cartierul Arnold. Biroul meu era chiar lângă Olive Boulevard. Mă aştepta un drum de vreo patruzeci şi cinci de minute cu maşina. Numai dus. Grozav!

— Vin cât pot de repede.

— Te aşteptăm, zise Dolph şi întrerupse legătura.

Nu m-am deranjat să spun „la revedere“ tonului de telefon. Victima unui vampir. O astfel de crimă nu rămânea niciodată singură. Victimele erau precum cartofii prăjiţi – o dată gustate de un vampir, acesta nu mai putea renunţa la ele. Problema era câţi oameni aveau să mai moară înainte de a-l prinde pe vinovat?

Nu voiam să mă gândesc la asta. Nu voiam să mă duc până în cartierul Arnold. Nu voiam să mă holbez la cadavre înainte de micul dejun. Voiam să mă duc acasă. Dar, într-un fel, ştiam că Dolph n-avea cum să înţeleagă. Poliţiştii nu prea au simţul umorului atunci când anchetează o crimă. Dacă mă gândesc mai bine, la fel se întâmplă şi cu mine.

2

Cadavrul bărbatului zăcea pe spate, palid şi gol în lumina slabă a dimineţii. Chiar cuprins de nemişcarea morţii, corpul încă arăta bine, se vedea că făcuse multe exerciţii fizice, poate jogging. Părul lung, auriu, contrasta cu iarba încă verde a peluzei. Pielea netedă a gâtului era străpunsă de două urme vizibile de canini. Braţul drept era înţepat la încheietura cotului, acolo de unde doctorul ia sânge. Pielea de la încheietura stângă era sfâșiată ca şi cum ar fi fost sfârtecată de un animal. Oasele albe reflectau lumina slabă.

Măsurasem muşcăturile cu ruleta. Erau de mărimi diferite. Lăsate de cel puţin trei vampiri, dar aş fi pus pariu pe orice că fuseseră cinci. Un stăpân şi turma sau haita lui sau cum naibii s-o fi chemând un grup de vampiri.

Iarba era udă din cauza ceţii de dimineaţă. Umezeala trecuse prin salopeta pe care o purtam pentru a-mi proteja hainele. Pantofi sport Nike, negri, şi mănuşi chirurgicale completau îmbrăcămintea mea obişnuită la locul unei crime. Un timp purtasem pantofi sport albi, dar petele de sânge se vedeau prea uşor pe ei.

Mi-am cerut scuze în gând pentru ce urma să fac, apoi am desfăcut picioarele cadavrului. S-au mişcat uşor, rigiditatea nu se instaurase încă. Pariam că nu era mort de mai mult de opt ore, un timp încă insuficient pentru instaurarea rigidităţii cadaverice. Sperma se uscase pe organele genitale, acum zbârcite. O ultimă bucurie înainte de moarte. Vampirii nu-l curăţaseră. Pe partea interioară a

coapselor, aproape de vintre, alte urme de canini. Nu fuseseră făcute cu aceeaşi sălbăticie ca la încheietura mâinilor, dar nu erau nici prea îngrijite.

Nicio urmă de sânge pe pielea din jurul rănilor, nici măcar la încheietură. Şterseseră sângele? Oriunde fusese ucis, trebuia să fi curs o mulţime de sânge. Nicio şansă să-l fi curăţat pe tot. Dacă am fi putut afla unde murise, am fi găsit cu siguranţă tot felul de indicii. Însă pe acea peluză bine tunsă din mijlocul unui cartier obişnuit nu existau niciun fel de indicii. Pariu! Abandonaseră cadavrul într-un loc la fel de arid şi nefolositor precum partea întunecată a lunii.

Ceaţa plutea ca nişte fantome în aşteptare peste micul cartier rezidenţial. Ceaţa se lăsase atât de aproape de pământ încât îţi dădea impresia că păşeai printr-o perdea de burniţă. Picături mici de ploaie se lipiseră de cadavru în zonele în care ceaţa se condensase. Picături de ploaie mi se adunaseră în păr precum nişte perle argintii.

Mă aflam în curtea din faţă a unei case mici, vopsite în verde cu dungi albe. Într-o parte se vedea un gard de sârmă care delimita o curte din spate spaţioasă. Era octombrie, dar iarba era încă verde. Coroana unui arţar se întindea peste casă. Frunzele sale aveau acea culoare portocaliu-gălbuie caracteristică speciei, părând tăiate dintr-o limbă de foc. Ceaţa ajuta la formarea acestei iluzii optice, iar culorile păreau să sângereze în aerul umed.

De-a lungul străzii se înşirau alte căsuţe cu copaci scăldaţi în culori strălucitoare de toamnă şi cu peluze verzi, bine întreţinute. Era încă destul de devreme, aşa că cei mai mulţi oameni nu plecaseră încă la muncă, la şcoală sau oriunde altundeva. O mulţime destul de numeroasă era ţinută la distanţă de un cordon de poliţişti în uniformă. Aceştia bătuseră ţăruşi în pământ şi prinseseră de ei obişnuita bandă galbenă cu „Trecerea interzisă“. Mulţimea se îngrămădea cât mai aproape posibil de bandă. Un băiat de vreo doisprezece ani, care reuşise să se strecoare până în primul rând, se holba la bărbatul mort cu nişte ochi mari, căprui, cu gura deschisă într-un „ahh“ plin de uimire.

Dumnezeule, unde îi erau părinţii? Probabil căscau şi ei gura la cadavru.

Cadavrul era alb ca o foaie de hârtie. Sângele se adună întotdeauna în partea cea mai de jos a corpului. În acest caz, vânătăile violete-purpurii ar fi trebuit să fie vizibile pe fese, braţe, picioare, pe tot spatele cadavrului. Dar nu exista nicio urmă. Nu mai avusese destul sânge în el pentru a se învineţi. Oricine fuseseră cei care îl omorâseră, îi supseseră tot sângele. Bun până la ultima picătură? M-am împotrivit impulsului de a zâmbi, dar am pierdut. Dacă petreci mult timp holbându-te la cadavre, capeţi un simţ al umorului destul de ciudat. Trebuie s-o faci, altfel o iei razna de-a binelea.

— Ce-i aşa de distractiv? rosti o voce.

Am tresărit şi m-am răsucit pe călcâie.

— Dumnezeule, Zerbrowski, nu te mai furişa aşa în spatele meu.

— Se sperie incomparabila noastră ucigaşă de vampiri doar de nişte umbre? întrebă el rânjind. Părul negru, cârlionţat şi rebel, se ridicase în trei smocuri distincte, de parcă posesorul uitase să-l pieptene. Cravata scurtă ajungea doar pe la jumătatea cămăşii albastru-deschis, care semăna al naibii de bine cu o bluză de pijama. Jacheta cafenie şi pantalonii nu se asortau deloc cu cămaşa.

— Frumoasă pijama!

Ridică din umeri.

— Am şi una cu nişte trenuleţe pe ea. Katie crede că e sexy.

— Nevastă-ta are o obsesie cu trenuleţele[2]? am întrebat eu.

Rânji cu gura până la urechi.

— Doar dacă port pijamaua aia.

Am clătinat din cap.

— Ştiam deja că eşti pervers, Zerbrowski, dar chiar să porţi pijamale cu desene destinate copiilor e prea de tot.

— Mulţumesc. Continuând să zâmbească, detectivul

[2] Joc de cuvinte în original: *to pull a train* / *to pull the choo-choo* — a tracta un tren / a fi făcută „poştă“ (n. tr.)

aruncă o privire spre cadavru. Zâmbetul i se şterse treptat de pe faţă. Ce părere ai? întrebă el, arătând cu capul spre bărbatul mort.

— Unde-i Dolph?

— În casă, împreună cu cucoana care a găsit cadavrul. Zerbrowski îşi băgă mâinile în buzunarele pantalonilor şi se legănă pe călcâie. Tipa chiar a pus la inimă toată treaba. Probabil e primul cadavrul pe care-l vede – bineînţeles, în afara celor de la înmormântări.

— Zerbrowski, doar aşa ajung majoritatea oamenilor normali să vadă un cadavru.

Se aplecă mult înainte, apoi rămase nemişcat.

— N-ar fi frumos ca totul să fie normal?

— Uneori, am răspuns eu.

Detectivul rânji.

— Mda, ştiu ce vrei să spui. Scoase din buzunarul jachetei un carneţel atât de mototolit încât părea să fi fost făcut ghemotoc mai întâi.

— Dumnezeule, Zerbrowski!

— Hei, e tot hârtie, nu? Încercă să netezească paginile, dar renunţă în cele din urmă. Rămase nemişcat, cu pixul deasupra paginilor boţite.

— Oh, tu, expertă în ale supranaturalului, lămureşte-mă!

— O să trebuiască să repet aceleaşi lucruri pentru Dolph? Aş prefera s-o fac o singură dată, apoi să mă duc acasă să mă culc.

— Hei, şi eu aş vrea. De ce crezi că port pijamaua?

— Am crezut că asta-i ultima modă.

Îmi aruncă o privire.

— Mda.

Dolph ieşi din casă. Uşa părea prea mică pentru el. Avea un metru optzeci şi cinci şi constituţia unui luptător profesionist. Părul negru, tuns periuţă, îi dezgolea complet urechile. Lui Dolph nu-i păsa câtuşi de puţin de modă. Cravata era bine strânsă în jurul gulerului cămăşii albe. Mai mult ca sigur că fusese sculat din pat, ca şi Zerbrowski, dar arăta proaspăt, îngrijit şi practic. Indiferent de ora la care îl abordai pe Dolph, era

întotdeauna gata să-şi facă meseria. Un poliţist profesionist din cap până-n picioare.

Şi atunci de ce era Dolph şeful celei mai nepopulare echipe de şoc a poliţiei din St. Louis? Eram sigură că numirea sa fusese o pedeapsă pentru ceva, dar nu-l întrebasem niciodată despre ce anume era vorba. Probabil n-o voi face niciodată. Era treaba lui. Mi-ar spune dacă ar vrea să ştiu.

Echipa sa de şoc fusese la început o modalitate de a astupa gura liberalilor. Vedeţi, facem ceva pentru a opri crimele de origine supranaturală. Numai că Dolph şi oamenii săi îşi luaseră sarcina în serios. Rezolvaseră în ultimii doi ani mai multe crime de origine supranaturală decât orice altă echipă de poliţişti din ţară. Fusese invitat să împărtăşească din experienţa sa şi altor structuri similare. Fusese chiar împrumutat de două ori forţelor de poliţie din statele învecinate.

— Ei bine, Anita, să auzim ce ai de spus.

Ăsta-i Dolph – niciun cuvânt de introducere.

— Salut, Dolph, îmi pare bine să te văd din nou.

Se mulţumi să mă privească.

— Bine, bine.

M-am lăsat în genunchi de cealaltă parte a cadavrului pentru a putea gesticula în timp ce vorbeam. Nimic nu se compară cu imaginile pe viu când vrei să demonstrezi ceva.

— Dacă ne-am lua doar după măsurători, s-ar putea afirma că cel puţin trei vampiri s-au hrănit cu sângele acestui bărbat.

— Dar…? continuă Dolph.

Se prinde rapid tipu'!

— Dar cred că fiecare rană a fost făcută de un vampir diferit.

— Vampirii nu atacă în grupuri.

— De obicei atacă singuri, dar nu întotdeauna.

— Ce-i determină să atace în grupuri? întrebă Dolph.

— Doar două lucruri pe care le-am întâlnit până acum: primul, un vampir este un mort-viu recent şi vampirul mai

în vârstă îl învaţă ce trebuie să facă, dar asta ar însemna, în cazul nostru, două perechi de canini, nu cinci; al doilea, toţi vampirii din grup sunt controlaţi de un vampir-suprem care a luat-o razna.

— Explică mai clar.

— Un vampir-suprem are un control aproape absolut asupra grupului lui sau al ei. Unii stăpâni folosesc o crimă în grup pentru a consolida puterea grupului, dar niciunul n-ar abandona cadavrul aici, ci l-ar ascunde pentru a nu fi găsit niciodată de poliţişti.

— Dar cadavrul e aici, la vedere, interveni Zerbrowski.

— Exact. Numai un stăpân nebun de-a binelea ar abandona astfel un cadavru. Cei mai mulţi stăpâni, chiar înainte ca vampirii să fie consideraţi în mod legal creaturi în viaţă, nu ar fi făcut paradă cu o astfel de crimă. Asta ar atrage atenţia, manifestată de obicei cu un ţăruş într-o mână şi o cruce în alta. Chiar şi acum, dacă am putea da de urma vampirilor responsabili de această crimă, am obţine un ordin de execuţie şi i-am ucide pe toţi. Am clătinat din cap. Un astfel de măcel este dăunător pentru afaceri şi, orice s-ar zice, vampirii sunt creaturi practice. Nu rămâi în viaţă timp de secole dacă nu eşti discret şi nemilos.

— De ce nemilos? întrebă Dolph.

M-am uitat în sus la el.

— E pe de-a-ntregul practic. Cineva îţi descoperă secretul, îl ucizi sau îl faci unul din… copiii tăi. E doar o bună metodă de afaceri, Dolph, nimic altceva.

— Exact cum procedează şi mafia, remarcă Zerbrowski.

— Îhî.

— Dar dacă au intrat în panică? întrebă Zerbrowski. Zorile erau aproape.

— Când a găsit femeia cadavrul?

Dolph îşi verifică carneţelul.

— La cinci şi jumătate.

— Mai era mult până la ivirea zorilor. N-au intrat în panică.

— Dacă avem pe cap un vampir-suprem nebun, ce

înseamnă asta exact?

— Înseamnă că foarte curând vor ucide mai mulţi oameni. S-ar putea să fie nevoie de sânge în fiecare noapte pentru a hrăni cinci vampiri.

— Un cadavru proaspăt în fiecare noapte? Remarca lui Zerbrowski suna a întrebare.

Am dat pur şi simplu din cap.

— Dumnezeule, făcu el.

— Îhî.

Dolph rămase tăcut, fixând cu privirea mortul.

— Ce putem face?

— Ar trebui să fiu în stare să readuc la viaţă cadavrul sub formă de zombi.

— Credeam că nu poţi readuce la viaţă victima unui vampir, remarcă Dolph.

— Nu poţi s-o faci dacă respectivul sau respectiva va reveni la viaţă sub formă de vampir. Am ridicat din umeri. Acel lucru care te face vampir împiedică readucerea la viaţă a cadavrului. Nu pot reînvia pe cineva care este deja destinat să devină vampir.

— Dar nu şi în acest caz, zise Dolph, deci ai putea să-l readuci la viaţă ca zombi.

Am aprobat din cap.

— De ce nu va deveni vampir acest bărbat?

— A fost ucis de mai mulţi vampiri într-o acţiune de hrănire în masă. Pentru ca un cadavru să devină vampir, trebuie ca doar un singur vampir să se hrănească din el pe o perioadă de câteva zile. Trebuie doar trei muşcături, urmate de moartea nefericitului, şi un nou vampir îşi face apariţia în lume. Dacă fiecare victimă a unui vampir ar putea reveni la viaţă, am fi realmente sufocaţi de atâţia sugători-de-sânge.

— Dar victima asta poate reveni la viaţă sub formă de zombi? se interesă Dolph.

Am aprobat din cap.

— Când poţi să-l readuci la viaţă?

— Peste trei nopţi, mai bine zis peste două. Noaptea asta se consideră ca fiind prima noapte.

— La ce oră?

— Va trebui să-mi verific programul. Te sun să-ţi spun ora.

— Readuci pur şi simplu la viaţă victima şi îl întrebi cine l-a ucis, chiar îmi place chestia, remarcă Zerbrowski.

— Nu-i chiar atât de uşor, am zis eu. Ştii cât de dezorientate sunt victimele unor crime violente. N-ai decât să întrebi trei oameni care au fost de faţă la aceeaşi crimă şi ai să obţii trei înălţimi diferite, trei culori diferite de păr.

— Îhî, mărturiile martorilor sunt o adevărată pacoste, declară Zerbrowski.

— Continuă, Anita, zise Dolph. Era modul lui de a spune „Zerbrowski, taci din gură“.

Zerbrowski tăcu din gură.

— Orice persoană care a murit ca urmare a unei crime violente este confuză. E atât de înspăimântată, încât uneori nu-şi aminteşte prea bine lucrurile.

— Dar a fost acolo, nu? mă întrerupse Zerbrowski, contrariat.

— Zerbrowski, las-o să termine.

Zerbrowski replică cu o pantomimă în care îşi pecetlui buzele cu o cheie pe care apoi o aruncă. Dolph se încruntă. Eu am tuşit în mână pentru a-mi ascunde zâmbetul. Nu trebuia să-l încurajez pe Zerbrowski.

— Ceea ce încerc să subliniez este că pot readuce la viaţă o victimă, dar s-ar putea să nu obţinem de la ea atât de multe informaţii pe cât sperăm. Amintirile vor fi confuze, dureroase; totuşi, ar putea restrânge mult cercetările pentru a-l găsi pe vampirul-suprem care a condus grupul.

— Adică? spuse Dolph.

— Se presupune că acum sunt doar doi vampiri-supremi în St. Louis. Malcolm, un adevărat Billy Graham[3] al vampirismului, şi Stăpânul Oraşului. Desigur, mai există şi posibilitatea să fi apărut vreo figură nouă în oraş, dar Stăpânul Oraşului ar trebui să ne poată lămuri în această

[3] William Franklin Graham Jr. (1918 –), pastor protestant american (n. tr.)

privinţă.

— Ne ocupăm noi de conducătorul Bisericii pentru Viaţă Eternă, declară Dolph.

— Iar eu mă ocup de Stăpân, am zis eu.

— Ia pe cineva din echipă să-ţi asigure spatele.

Am scuturat din cap.

— Nu pot; dacă ar şti că i-am divulgat numele unui poliţist, ne-ar omorî pe amândoi.

— Cât de periculoasă este pentru tine această întrevedere? întrebă Dolph.

Ce era să-i răspund? Că era foarte periculoasă? Sau să-i spun că Stăpânul era înnebunit după mine, aşa încât probabil totul se va termina cu bine? Niciuna din cele două variante.

— Nu voi păţi nimic.

Dolph se uită lung la mine cu o privire foarte serioasă.

— În plus, ce alte variante avem? Am arătat spre cadavru. Vom găsi câte unul în fiecare noapte până ce vom da de vampirii responsabili pentru acest măcel. Unul din noi trebuie să vorbească cu Stăpânul Oraşului. Nu va sta de vorbă cu un poliţist, dar cu mine da.

Dolph trase cu putere aer în piept, apoi se relaxă. Aprobă din cap. Ştia că aveam dreptate.

— Când poţi să te ocupi de asta?

— Mâine noapte, dacă-l pot convinge pe Bert să trimită pe altcineva în locul meu pentru a readuce la viaţă morţii programaţi.

— Eşti sigură că Stăpânul Oraşului va sta de vorbă cu tine?

— Îhî. Problema cu Jean-Claude nu era să nu-l pot vedea, ci să-l evit. Dar Dolph nu ştia asta, iar dacă ar fi ştiut ar fi insistat să meargă cu mine. Şi astfel ne-ar fi omorât pe amândoi.

— Atunci fă-o, hotărî Dolph. Anunţă-mă ce ai aflat.

— Desigur, am zis eu şi m-am ridicat pentru a fi exact cu faţa spre el, de cealaltă parte a cadavrului secat de orice picătură de sânge.

— Păzeşte-ţi spatele, zise el.

— Întotdeauna fac asta.

— Dacă te mănâncă Stăpânul, ţi-aş putea moşteni eleganta salopetă? se interesă Zerbrowski.

— Cumpără-ţi una, ticălos nenorocit.

— Aş prefera s-o am pe cea care ţi-a acoperit corpul minunat…

— Mai slăbeşte-mă, Zerbrowski. Nu-mi plac trenuleţele.

— Ce dracu' au de-a face trenuleţele cu afacerea asta? izbucni Dolph.

Zerbrowski şi cu mine am schimbat o privire. Am început să chicotim şi nu ne mai puteam opri. Eu puteam să invoc lipsa de somn. Eram în picioare de paisprezece ore, readucând la viaţă morţii şi stând de vorbă cu nebunii de extremă dreaptă. Victima vampirului era sfârşitul ideal pentru o noapte perfectă. Aveam şi eu dreptul să râd isteric. Nu ştiam care era scuza lui Zerbrowski.

3

Există o mulţime de zile aproape perfecte în octombrie. Cerul de deasupra capului este de un albastru pur, atât de limpede şi perfect încât face toate celelalte lucruri să pară mai drăguţe. Copacii de pe marginea autostrăzii sunt purpurii, aurii, ruginii, roşii precum vinul de Burgundia, portocalii. Orice culoare are strălucirea neonului, pulsând în lumina puternică, aurie, a soarelui. Aerul este răcoros, dar nu rece, aşa încât pe la prânz poţi purta doar o jachetă subţire. Era o vreme făcută parcă pentru lungi plimbări prin păduri împreună cu cineva cu care vrei să te ţii de mână. Dar, pentru că nu aveam o astfel de persoană, sperasem pur şi simplu la un week-end liniştit. Acum şansele pentru aşa ceva erau mici sau aproape inexistente.

Octombrie este o lună nemaipomenită pentru reînvierea morţilor. Toată lumea crede că Halloween-ul este perioada perfectă pentru a-i readuce la viaţă. Nu este. Singurul lucru necesar pentru aşa ceva este întunericul. Numai că

toată lumea vrea o programare de Halloween, exact la miezul nopţii. Pentru ei petrecerea Nopţii Tuturor Sfinţilor într-un cimitir, uciderea puilor de găină şi priveliştea zombilor târându-se afară din morminte este un spectacol deosebit. Probabil aş putea vinde şi bilete.

În medie, readuceam la viaţă cinci morţi pe noapte. Cu unul mai mult pe noapte decât reuşea oricine altcineva. N-ar fi trebuit să-i fi spus niciodată lui Bert că readucerea la viaţă a patru morţi nu mă extenua complet. Propria mea greşeală pentru că am fost de bună credinţă. Bine, adevărul era că nici cinci zombi nu mă storceau complet de puteri, dar să fiu a naibii dacă-i voi spune vreodată asta lui Bert.

Pentru că tot veni vorba de şefu' meu, trebuia să-i telefonez când ajungeam acasă. Avea să-i placă la nebunie faptul că urma să-i cer liber la noapte. Doar gândindu-mă îmi venea să zâmbesc. Orice zi în care puteam să-l trag pe sfoară pe Bert era o zi minunată.

Am ajuns în parcarea din faţa clădirii în care locuiam pe la unu după-amiaza. Tot ce-mi doream era un duş rapid şi şapte ore de somn. Renunţasem la opt ore, era deja prea târziu pentru aşa ceva. Trebuia să-l văd pe Jean-Claude diseară. Ce bucurie! Dar era Vampirul-Suprem, Stăpânul Oraşului. Ar fi ştiut dacă mai era un alt vampir-suprem prin împrejurimi. Cred că se pot mirosi unul pe celălalt. Bineînţeles, dacă Jean-Claude era cel care comisese crima, ar fi fost puţin probabil să recunoască. Numai că nu credeam cu adevărat că el era vinovatul. Era un vampir prea priceput la afaceri pentru a face o astfel de prostie. Era de fapt singurul vampir-suprem pe care-l întâlnisem vreodată care nu era nebun, într-un fel sau altul: nu era nici psihopat, nici sociopat.

Bine, bine! Malcolm nu era nebun, dar nu eram de acord cu metodele sale. Conducea biserica cu evoluţia cea mai rapidă din America. Biserica pentru Viaţa Eternă oferea exact ce indica numele. Nu presupunea nici credinţă oarbă, nici nesiguranţă, ci garanta eternitatea. Puteai deveni vampir şi trăiai o veşnicie – bineînţeles, dacă nu

cumva te ucidea cineva ca mine, dacă nu erai cuprins de flăcări sau nu erai călcat de vreun autobuz. Nu eram sigură despre chestia cu autobuzul, deşi m-am întrebat întotdeauna dacă era un pic de adevăr aici. Cu siguranţă că trebuie să existe ceva destul de masiv pentru a răni un vampir dincolo de orice şansă de vindecare. Speram să apuc ziua în care să testez teoria.

Am urcat scările încet. Îmi simţeam corpul greu. Ochii îmi ardeau din cauza nevoii de somn. Mai erau trei zile până la Halloween şi de-abia aşteptam să se termine luna octombrie. Afacerile vor începe să scadă înainte de Ziua Recunoştinţei[4] şi vor continua s-o facă până după Anul Nou, după care vor creşte din nou. M-am rugat pentru o furtună puternică de zăpadă. Afacerile scad dramatic atunci când zăpada este abundentă. Oamenii par să creadă că nu putem readuce la viaţă morţii atunci când un strat gros de zăpadă acoperă cimitirul. Putem s-o facem, dar nimeni nu trebuie să afle. Aveam nevoie de o pauză.

Holul era cufundat în tăcerea caracteristică asigurată de vecini care lucrează doar în timpul zilei. Tocmai îmi pescuiam cheile din buzunarul hainei când se deschise uşa aflată vis-à-vis de apartamentul meu. Doamna Pringle îşi făcu apariţia pe culoar. Înaltă, slabă, cu părul complet alb strâns într-un mic coc pe ceafă. Nu se oboseşte să se vopsească sau să se machieze. Are peste şaizeci de ani – de fapt cred că aproape şaizeci şi cinci – dar nu-i pasă deloc că cineva ştie acest lucru.

Câinele ei şpiţ, pe nume Custard, se ridica în două picioare la capătul lesei. Arăta ca o minge aurie de puf cu urechi mici de vulpe. Majoritatea pisicilor cântăresc mai mult, dar Custard e unul din acei câini mici care se cred mari. În altă viaţă trebuie să fi fost un câine din rasa uriaş danez.

— Bună, Anita, zise ea zâmbind. Doar nu te întorci de-abia acum de la lucru, nu? Ochii ei albaştri spălăciţi exprimau o reală dezaprobare.

[4] Sărbătoare oficială, în ultima zi de joi a lunii noiembrie, în amintirea primilor colonişti din Massachusetts (n. tr.)

Am zâmbit.

— Mda, a intervenit o… urgenţă.

Ridică dintr-o sprânceană, probabil întrebându-se ce însemna urgenţă pentru un reanimator, dar era prea politicoasă pentru a întreba.

— Nu ai prea mare grijă de tine, Anita. Dacă vei continua să munceşti în ritmul ăsta, vei fi terminată înainte de a ajunge la vârsta mea.

— Probabil, am răspuns eu.

Custard începu să latre. Nu i-am zâmbit. Nu sunt de părere că ar trebui să încurajezi câinii mici şi insistenţi. Cu acel instinct caracteristic câinilor, ştia că nu-l puteam suferi, dar era hotărât să mă cucerească.

— Am văzut zugravi în apartamentul tău săptămâna trecută. Au reparat tot?

Am dat din cap.

— Îhî, au astupat toate găurile de gloanţe şi au vopsit din nou pereţii.

— Îmi pare foarte rău că n-am fost atunci acasă, te-aş fi invitat să dormi la mine. Domnul Giovani mi-a spus că a trebuit să te duci la un hotel.

— Da.

— Nu înţeleg cum niciunul din vecini nu s-a oferit să te găzduiască pentru o noapte.

Am zâmbit. Eu înţelegeam. Acum două luni măcelărisem doi zombi ucigaşi în apartamentul meu într-un schimb de focuri la care luaseră parte şi poliţişti. Pereţii şi una din ferestre avuseseră de suferit. Câteva din gloanţele poliţiştilor trecuseră prin pereţi în celelalte apartamente. Nimeni nu fusese rănit, dar acum niciunul din vecini nu mai voia să aibă de-a face cu mine. Bănuiam că mi se va cere să părăsesc apartamentul de îndată ce va expira contractul de închiriere de doi ani. Nu cred că-i puteam învinovăţi pentru asta.

— Am auzit că ai fost rănită.

Am dat din nou din cap.

— Doar uşor. Nu m-am deranjat s-o informez că rana de glonţ nu fusese făcută în timpul schimbului de focuri.

Amanta unui individ foarte rău mă împuşcase în braţul drept. Rana se vindecase, lăsând doar o cicatrice lucioasă, încă puţin roz.

— Cum a decurs vizita la fata dumneavoastră? am întrebat eu.

Faţa doamnei Pringle păru să strălucească de plăcere.

— Oh, minunat. Ultimul meu nepot e perfect. Îţi arăt fotografiile mai târziu, după ce dormi puţin.

Privirea dezaprobatoare îi revenise în ochi. Figură de profesoară! Una care te făcea să nu-ţi găseşti locul nici la o distanţă de zece paşi, chiar dacă erai nevinovat. Iar eu nu mai eram nevinovată de ani buni.

Am ridicat mâinile.

— Mă predau. Mă duc să mă culc. Promit.

— Aşa să faci. Haide, Custard, să ne facem plimbarea de după-amiază. Căţeluşul începu să danseze la capătul lesei, trăgând de ea ca un adevărat câine de sanie în miniatură.

Doamna Pringle se lăsă trasă spre hol de acel kilogram şi jumătate de blană pufoasă. Am clătinat din cap. A fi condusă de un animăluţ pufos nu era concepţia mea despre proprietarii de câini. Dacă mi-aş lua vreodată un alt câine, eu aş fi stăpâna, sau unul din noi nu ar supravieţui. Asta era regula.

Am descuiat uşa şi am pătruns în liniştea apartamentului. Instalaţia de aer condiţionat bâzâia uşor, aerul cald ieşea şuierând din aparat. Instalaţia de încălzire de la acvariu ţăcăni scurt. Sunetele unui spaţiu gol. Era splendid.

Noua vopsea era de aceeaşi nuanţă de alb ca şi precedenta. Covorul era gri, canapeaua şi scaunul, albe. Bucătăria avea lambriuri de lemn deschis la culoare, asortate cu linoleumul alb şi auriu. Măsuţa de două locuri din bucătărie era puţin mai închisă decât dulapurile. Singura pată de culoare de pe pereţii albi era dată de o pictură modernă.

Spaţiul unde majoritatea oamenilor ar fi amplasat un set masiv şi complet de bucătărie era rezervat unui acvariu de vreo sută cincisprezece litri de apă, lipit de perete.

Draperii grele, albe, acopereau ferestrele şi transformau lumina aurie a soarelui într-una de amurg palid. Ai nevoie de draperii bune când dormi în timpul zilei.

Mi-am aruncat haina pe canapea, am azvârlit pantofii din picioare şi m-am bucurat de senzaţia plăcută dată de contactul picioarelor goale cu covorul. Ciorapii au avut şi ei aceeaşi soartă, boţiţi şi abandonaţi lângă pantofi. M-am îndreptat desculţă spre acvariu.

Peştişorii aurii s-au ridicat la suprafaţă, cerând de mâncare. Toţi peştii sunt mai mari decât mâna mea întinsă. Sunt cei mai mari din specia lor pe care i-am văzut vreodată în magazinul de unde i-am cumpărat, magazin care oferea astfel de peşti de până la treizeci de centimetri lungime.

Am scos tocul de la umăr şi am pus Browningul în a doua sa „casă“, un toc special construit în spatele tăbliei patului. De aici îl puteam scoate rapid pentru a împuşca orice băiat rău care ar fi încercat să mă atace. Cel puţin asta era ideea. Funcţionase până atunci.

După ce costumul şi bluza, care suportau doar curăţare chimică, au fost atârnate ordonat în dulap, m-am aruncat pe pat doar în sutien şi chiloţi, dar purtând în continuare crucea de argint de care nu mă despart nici măcar sub duş. Nu se ştie niciodată când vreun afurisit de vampir încearcă să te muşte. „Fii pregătită întotdeauna“ era motto-ul meu – sau o fi cel al Cercetaşilor? Am ridicat din umeri şi am format numărul de la birou. Mary, secretara din tura de zi, a răspuns la al doilea apel ţârâit.

— Animators, Incorporated. Cu ce vă putem ajuta?

— Bună, Mary, sunt Anita.

— Bună, ce s-a-ntâmplat?

— Trebuie să vorbesc cu Bert.

— E cu o potenţială clientă. Pot să te întreb despre ce-i vorba?

— Despre reprogramarea întâlnirilor mele de diseară.

— Oh, Dumnezeule! Te las să-i spui tu. Dacă tot trebuie să ţipe la cineva, n-are decât să ţipe la tine.

Glumea doar pe jumătate.

— Bine, am răspuns eu.

Mary îşi coborî vocea şi şopti:

— Clienta se îndreaptă deja spre uşă. Îţi fac legătura cu Bert într-o clipă.

— Mulţumesc.

Mary apăsase deja butonul de aşteptare înainte de a-i putea spune să n-o facă. Din receptor se auzi o muzică de fond – o versiune mutilată al unui hit al formaţiei Beatles, *Tomorrow.* Mai degrabă aş fi ascultat paraziţii de pe fir. Din fericire, mă salvă Bert.

— Anita, la ce oră poţi ajunge diseară?

— Nu pot.

— Ce nu poţi?

— Nu pot veni astăzi.

— Deloc? Vocea i se ridicase deja cu o octavă.

— Ai priceput.

— De ce dracu' nu poţi? Faptul că înjura era deja un semn rău.

— Am primit un telefon de la poliţie după întâlnirea de dimineaţă. Nici măcar nu m-am culcat încă.

— Poţi dormi între timp, nu-ţi face probleme cu întâlnirile de după amiază cu noii clienţi. Vino doar pentru angajamentele de diseară.

Era prea generos şi înţelegător. Ceva nu era în regulă.

— Nu pot să ajung nici la angajamentele de diseară.

— Anita, suntem cu toţii supraîncărcaţi. Tu ai cinci clienţi diseară. Cinci!

— Împarte-i între ceilalţi reanimatori.

— Toţi sunt deja încărcaţi la maxim.

— Ascultă, Bert, tu eşti cel care spune întotdeauna „da" poliţiştilor. Tu eşti cel care m-a trecut pe statul lor de plată pentru că te-ai gândit că ai să ai parte de o mare publicitate.

— Chiar este o mare publicitate, remarcă el.

— Îhî, dar e ca şi cum aş avea două slujbe cu program complet. Nu le pot face pe amândouă.

— Atunci renunţă la cea de la poliţie. Habar n-aveam că îţi ocupă atât de mult timp.

— Bert, se cercetează o crimă. Nu pot renunţa.

— Lasă poliţiştii să-şi rezolve singuri treburile murdare.

Chiar se găsise cine să vorbească! El, cu mâinile curate ca lacrima şi cu un birou frumos şi sigur.

— Au nevoie de cunoştinţele mele profesionale şi de contactele pe care le am. Cei mai mulţi monştri nu stau de vorbă cu poliţiştii.

Bert rămase tăcut la celălalt capăt al firului. Respiraţia îi deveni aspră şi furioasă.

— Nu-mi poţi face asta. Am luat bani, am semnat contracte.

— Ţi-am cerut încă de acum câteva luni să mai angajezi oameni.

— L-am angajat pe John Burke. A preluat câteva din execuţiile pe care trebuia să le faci tu, plus şi o serie de contracte pentru readucerea la viaţă a morţilor.

— Da, John e de mare ajutor, dar avem nevoie de mai mulţi oameni. De fapt, pariez că ar putea prelua cel puţin unul din zombii mei de diseară.

— Şi să readucă la viaţă cinci într-o singură noapte?

— Eu o fac.

— Da, dar John nu e tu.

Era aproape un compliment.

— Bert, ai două alternative: fie reprogramezi întâlnirile, fie trimiţi pe altcineva.

— Sunt şeful tău. Aş putea să-ţi spun că dacă nu vii diseară eşti concediată. Vocea îi era hotărâtă şi seacă.

Eram obosită şi îmi era frig stând pe pat doar în sutien şi chiloţi. Nu aveam timp să-i ascult prostiile.

— Concediază-mă.

— Doar nu vorbeşti serios.

— Ascultă, Bert, sunt în picioare de mai mult de douăzeci de ore. Dacă nu dorm în curând, nu voi fi capabilă să lucrez pentru nimeni.

Bert rămase tăcut o lungă perioadă, respirând uşor şi regulat în urechea mea. În cele din urmă, zise:

— Bine, eşti liberă la noapte. Dar ai face al dracului de bine să vii la treabă mâine.

— Nu-ţi pot promite aşa ceva.

— La naiba, Anita, chiar vrei să fii concediată?

— Bert, ăsta e cel mai bun an pe care l-a avut vreodată firma. Şi o parte din el se datorează articolelor despre mine publicate în *Post-Dispatch.*

— Dar ele se referă la drepturile zombilor şi la studiul guvernamental la care lucrezi. Nu le-ai făcut pentru a ajuta să promovezi afacerile noastre.

— Dar chestia a funcţionat, nu? Câţi oameni au telefonat şi m-au cerut special pe mine? Câţi oameni au spus că au citit despre mine în ziar? Câţi au auzit despre mine la radio? S-ar putea să promovez drepturile zombilor, dar e al dracului de bine pentru afaceri. Deci mai slăbeşte-mă.

— Nu crezi că te-aş concedia, nu-i aşa? Vocea mârâia în receptor. Era iritat de-a binelea.

— Nu, nu cred, am replicat eu.

Respira repede şi sacadat.

— Ai face al dracului de bine să vii la treabă mâine noapte, altfel mă vei obliga să iau măsuri. Îmi închise telefonul în nas. Ca un copil supărat!

Am pus receptorul în furcă şi m-am holbat la el. O companie din California îmi făcuse o ofertă generoasă cu câteva luni în urmă. Dar chiar nu voiam să mă mut pe coasta de vest, de fapt nici pe cea de est. Îmi place în St. Louis. Numai că Bert trebuia să-şi calce pe inimă şi să angajeze mai mulţi oameni. Nu puteam respecta acest program. Bineînţeles, lucrurile se vor îmbunătăţi după ce va trece şi luna octombrie, dar aveam impresia că am mers pur şi simplu dintr-o urgenţă în alta în decursul întregului an.

În ultimele patru luni fusesem înjunghiată, bătută, împuşcată, strânsă de gât şi muşcată de vampiri. Există totuşi o limită a ceea ce ţi se poate întâmpla într-un interval de timp atât de redus. Eram obosită de atâta luptă.

Am lăsat un mesaj instructorului de judo. Frecventam sala de antrenament de două ori pe săptămână, la ora patru, dar astăzi n-aveam cum să ajung. Trei ore de somn n-ar fi fost de ajuns.

Am format numărul de la *Plăceri interzise,* un club de striptease pentru vampiri. Chippendales cu canini. Proprietarul era Jean-Claude. Vocea acestuia, moale precum mătasea, se auzi la celălalt capăt al firului, provocându-mi fiori pe şira spinării deşi ştiam că era o înregistrare. „Aţi sunat la Plăceri interzise. Aş dori să vă satisfac cele mai întunecate fantezii. Lăsaţi un mesaj şi vă contactez eu.“

Am aşteptat semnalul.

— Jean-Claude, sunt Anita Blake. Trebuie să te văd la noapte. E important. Anunţă-mă ora şi locul. I-am lăsat numărul de telefon de acasă, apoi am ezitat, ascultând fâşâitul benzii. Mulţumesc. Am pus receptorul în furcă şi asta a fost tot.

Fie va suna, fie nu. Probabil că o va face. Întrebarea era, voiam s-o facă? Nu. Nu voiam, dar trebuia să încerc, pentru poliţişti şi pentru toţi acei oameni care altfel aveau să moară. Dar, pentru mine personal, nu era o idee bună să-i fac o vizită Stăpânului Oraşului.

Jean-Claude mă însemnase deja de două ori. Încă două semne şi aveam să devin slujitorul său uman. Am menţionat faptul că niciunul din cele două semne nu fusese făcut cu consimțământul meu? Slujitorul lui Jean-Claude pentru eternitate. Nu mi se părea o idee prea bună. Jean-Claude părea să tânjească după corpul meu, dar asta era o problemă secundară. M-aş fi descurcat dacă tot ce ar fi dorit ar fi fost doar fizic, dar el îmi dorea sufletul. Iar ăsta nu-l putea avea.

Reuşisem să-l evit în ultimele două luni. Acum mă aruncam de bună voie în calea lui. Ce prostie! Dar mi-am amintit părul moale al bărbatului fără nume, răsfirat pe iarba încă verde a peluzei. Mi-am amintit urmele de canini, pielea albă ca hârtia, fragilitatea corpului gol acoperit cu rouă. Vor mai fi astfel de corpuri dacă nu acţionam rapid. Şi rapid însemna Jean-Claude.

Viziuni ale victimelor vampirilor îmi dansau prin minte. Iar fiecare victimă mi se datora în parte, pentru că eram înspăimântată de ideea de a-l întâlni pe Stăpân. Dacă aş

putea pune capăt crimelor acum, cu doar un singur mort, aş fi fost de acord să-mi pun în pericol sufletul în fiecare zi. Vinovăţia e o motivaţie minunată.

4

Înotam cu mişcări puternice şi regulate într-o apă neagră. O lună uriaşă şi strălucitoare arunca o lumină argintie asupra lacului. În depărtare se vedea o lizieră de copaci negri. Eram aproape de ţărm. Apa era atât de caldă, caldă precum sângele. În acel moment am ştiut de ce apa era neagră. Era sânge. Iar eu înotam într-un lac de sânge proaspăt, cald.

M-am trezit brusc, aproape sufocată. Ochii cercetau întunericul în căutare de... ce? De acel ceva care îmi mângâiase piciorul chiar înainte de a mă trezi. Ceva care trăia în sânge şi în întuneric.

Telefonul ţârâi asurzitor şi a trebuit să-mi înghit ţipătul. De obicei nu eram atât de agitată. La naiba, a fost doar un coşmar. Doar un vis.

Am bâjbâit după receptor şi am reuşit să mormăi un „Mda“.

— Anita? Vocea era ezitantă, ca şi cum cel care sunase era pe punctul de a întrerupe legătura.

— Cine-i acolo?

— Sunt Willie, Willie McCoy.

Chiar în momentul când îşi rostea numele, timbrul vocii mi se păru cunoscut. Telefonul o făcea să pară îndepărtată şi încărcată cu un sâsâit static, dar am recunoscut-o.

— Willie, cum te simţi? În clipa când am terminat de pus întrebarea, mi-am dorit să n-o fi rostit. Willie era acum vampir; cum ar trebui să se simtă un om mort?

— Chiar bine. Vocea avea o nuanţă fericită. Era mulţumit de faptul că mă interesam de soarta lui.

Am oftat. Adevărul era că îmi plăcea Willie. Se presupune că n-ar trebui să-mi placă vampirii. Niciun

vampir, nici chiar dacă îl cunoscusem pe vremea când era încă în viaţă.

— Cum te simţi?

— Bine. Ce s-a-ntâmplat?

— Jean-Claude a primit mesajul tău şi îţi transmite să te întâlneşti cu el la opt la *Circul Damnaţilor.*

— La *Circul Damnaţilor*? Dar ce face acolo?

— Acum e al lui. N-ai ştiut?

Am clătinat din cap, mi-am dat seama că nu mă putea vedea, aşa că am zis:

— Nu, n-am ştiut.

— A spus să vă întâlniţi la spectacolul care începe la opt.

— Ce spectacol?

— A spus că o să ştii care.

— Ei bine, nu-i cam enigmatic?

— Hei, Anita, eu fac doar ce mi-a spus. Ştii cum e, nu?

Ştiam. Jean-Claude era stăpânul absolut al lui Willie, inclusiv al sufletului acestuia.

— E-n regulă, Willie, nu-i vina ta.

— Mulţumesc, Anita. Vocea îi era veselă ca a unui căţeluş care se aştepta la un şut, dar care a fost în schimb mângâiat pe cap.

De ce l-am consolat? De ce mi-ar păsa dacă sentimentele unui vampir sunt rănite sau nu? Răspuns: Nu-l consider pe Willie mort. Era încă acel Willie McCoy cu slăbiciune pentru costume în culori ţipătoare, cravate neasortate cu îmbrăcămintea, acel Willie cu mâini mici şi nervoase. Faptul că era mort nu l-a schimbat prea mult. Mai bine ar fi făcut-o.

— Anunţă-l pe Jean-Claude că voi fi acolo.

— Desigur. A rămas tăcut aproape un minut, respirând uşor în receptor. Ai grijă diseară, Anita.

— Ştii ceva ce ar trebui să ştiu şi eu?

— Nu, dar… nu ştiu.

— Care-i treaba, Willie?

— Nimic, nimic. Vocea îi era ascuţită şi înspăimântată.

— Intru în vreo capcană?

— Nu, nu-i vorba de aşa ceva. Aproape îi vedeam mâinile

mici fluturând prin aer. Anita, jur că nimeni nu-i pe urmele tale.

Am lăsat-o baltă. Nu putea vorbi decât în numele celor pe care-i cunoştea.

— Atunci de ce ţi-e frică, Willie?

— E doar faptul că prin preajmă sunt mai mulţi vampiri decât de obicei. Unii nu sunt prea atenţi la persoanele cărora le fac rău. Asta-i tot.

— Willie, de ce sunt mai mulţi vampiri? De unde au venit?

— Nu ştiu şi nici nu vreau să ştiu, da? Trebuie să închid, Anita.

Întrerupse convorbirea înainte de a-l putea întreba altceva. În voce i se simţise frica. Frica pentru mine sau pentru el însuşi? Poate ambele.

Am aruncat o privire spre ecranul luminos al ceasului de pe noptieră. 18:35. Trebuia să mă grăbesc dacă doream să ajung la timp la întâlnire. Păturile îmi ţineau cald la picioare. Tot ce voiam cu adevărat era să mă ghemuiesc din nou sub ele, poate în compania unui anume pinguin de pluş. Mda, îmi plăcea ideea să mă ascund.

Am aruncat pătura deoparte şi m-am îndreptat spre baie. Am apăsat pe întrerupător şi o lumină albă, strălucitoare, a inundat mica încăpere. Părul îmi stătea în toate direcţiile, ca o masă de cârlionţi negri ca pana corbului. Asta ca să-mi fie învăţătură de minte să nu mă mai culc cu părul ud. Am trecut pieptenele prin păr, ceea ce l-a mai desfăcut puţin, transformându-l într-o masă înspumată de valuri. Cârlionţii s-au împrăştiat în toate părţile şi cel mai bun lucru pe care-l puteam face era s-o iau de la capăt şi să-l spăl din nou. Numai că nu mai aveam timp pentru aşa ceva.

Părul negru făcea ca pielea mea palidă să pară cadaverică; să fi fost oare de vină lumina artificială? Ochii căprui erau atât de închişi la culoare încât păreau negri. Două găuri strălucitoare în masa vâscoasă a feţei. Arătam precum mă simţeam: minunat.

Cu ce te îmbraci când ai întâlnire cu Stăpânul Oraşului?

Am ales blugi negri, un pulover negru cu motive geometrice strălucitoare, pantofi sport Nike negri cu logo-ul firmei albastru, o borsetă albastră cu negru prinsă în jurul taliei. Cea mai bună asortare posibilă de culori.

Am băgat Browningul în tocul de umăr. În borsetă am pus un încărcător suplimentar, cărţile de credit, permisul auto, bani şi o mică perie de păr. Am îmbrăcat jacheta scurtă de piele cumpărată cu un an în urmă. Era prima pe care o încercasem vreodată şi care nu mă făcea să arăt ca o gorilă. Cele mai multe jachete de piele aveau mânecile atât de lungi încât nu le puteam purta. Jacheta era neagră, aşa că Bert nu-mi permitea s-o port la birou.

Am tras fermoarul doar până la jumătate, lăsând destul loc pentru scoate rapid pistolul dacă ar fi fost nevoie. Crucea de argint se balansa pe lanţul lung, o greutate caldă şi compactă între sâni. Crucea ar putea fi mai folositoare împotriva vampirilor decât pistolul, chiar dacă acesta era încărcat cu gloanţe cu înveliş de argint.

La uşă, am ezitat. Nu-l mai văzusem pe Jean-Claude de luni de zile. Nu voiam să-l văd nici acum. Visul îmi revenea mereu în minte. Ceva care trăia în sânge şi întuneric. De unde apăruse coşmarul? Intervenea din nou Jean-Claude în visele mele? Promisese să stea departe de ele. Dar oare valora ceva cuvântul său? O întrebare la care n-aveam răspuns.

Am stins luminile din apartament şi am încuiat uşa. Am zgâlţâit de clanţă pentru a mă asigura că totul era în ordine; tot ce-mi mai rămăsese acum de făcut era să mă urc în maşină şi să pornesc spre *Circul Damnaţilor.* Nu mai aveam scuze. Nu mai puteam întârzia. Stomacul îmi era atât de contractat încât mă durea. Aşadar îmi era frică; şi ce dacă? Trebuia să merg, şi cu cât aveam să plec mai repede, cu atât aveam să ajung acasă mai devreme. Dacă aş fi crezut că Jean-Claude avea să facă lucrurile la fel de simple! Nimic nu era simplu când era implicat şi el. Dacă voi afla ceva despre crimă în seara asta, va trebui să plătesc, dar nu cu bani. Jean-Claude părea să aibă destui. Nu, modalitatea de plată era mai dureroasă, mai intimă,

mai sângeroasă.

Iar eu m-am oferit să-l văd din proprie iniţiativă. Proastă idee, Anita, foarte proastă idee.

5

O baterie de reflectoare era îndreptată spre partea de sus a intrării în *Circul Damnaţilor.* Luminile spintecau noaptea precum săbiile. Literele multicolore care îi inscripţionau numele păreau palide în comparaţie cu lumina albă, orbitoare, care se învârtea deasupra. Figuri gigantice de clovni dansau în jurul cuvintelor într-o pantomimă îngheţată.

Am trecut pe lângă bannerele gigantice care acopereau pereţii. Un banner reprezenta un bărbat fără piele: „Urmăriţi Omul fără Piele“. O versiune cinematografică a unei ceremonii voodoo era imprimată pe un alt banner. Zombi ieşind zvârcolindu-se din morminte deschise. Imaginea bannerului cu zombi fusese schimbată de la ultima mea vizită aici. Nu ştiam dacă asta însemna ceva bun sau ceva rău; probabil niciuna. Nu-mi păsa câtuşi de puţin ceea ce făceau aici, exceptând… Exceptând faptul că nu era corect să readuci la viaţă zombii doar pentru un spectacol..

Şi cine readucea la viaţă morţii pentru vampiri? Ştiam că trebuia să fie cineva, pentru că ajutasem la uciderea ultimului lor reanimator. Un ucigaş în serie care fusese cât pe-aci să mă omoare de două ori, a doua oară printr-un atac al ghoulilor, un mod cu adevărat mizerabil de a muri. Desigur, şi modul în care şi-a găsit sfârşitul fusese unul cumplit, dar nu eu fusesem cea care-l sfârtecase. O făcuse un vampir. Se poate spune că eu i-am uşurat soarta. O crimă din milă. Mda.

Afară era prea rece pentru a rămâne cu jacheta pe jumătate descheiată. Dar, dacă aş fi tras fermoarul complet, n-aş fi putut scoate niciodată pistolul la timp. Ori

îmi îngheţa fundu', ori rămâneam incapabilă să mă apăr. Clovnii de pe acoperiş aveau canini. Am hotărât că, la urma urmei, nu era chiar atât de frig.

La uşă m-au întâmpinat căldura şi zgomotul. Sute de corpuri se înghesuiau într-un spaţiu închis. Zgomotul mulţimii semăna cu cel al unui ocean, tumultuos şi puternic, un sunet fără niciun înţeles. Un cuvânt, o privire, şi o mulţime devine o gloată. O entitate complet diferită de un grup.

Erau şi nenumărate familii. Mama, tatăl, copiii. Aceştia aveau baloane prinse de încheieturile mâinilor şi urme de vată de zahăr pe feţe şi mâini. Mirosea ca într-un carnaval ambulant: găluşte de porumb cu şuncă şi varză, scorţişoară, îngheţată la pahar de hârtie, sudoare. Singurul lucru care lipsea era praful. Există întotdeauna praf în aer la un carnaval în timpul verii. Un praf uscat, înecăcios, ridicat în aer de sute de picioare. Maşini trecând încoace şi-ncolo peste iarbă până ce aceasta e acoperită cu un strat gri de praf.

În aer nu se simţea niciun miros de praf, dar se simţea altceva, la fel de caracteristic. Mirosul de sânge. Atât de slab încât aproape credeai că ai visat, dar era acolo. Mirosul metalic al sângelui se amesteca cu cel de mâncare şi cu cel de îngheţată la pahar. Cine mai avea nevoie de praf?

Îmi era foame şi găluştele de porumb cu şuncă şi varză miroseau bine. Întâi să mănânc sau întâi să-l acuz pe Stăpânul Oraşului de crimă? Decizii, decizii.

N-am mai ajuns să mă hotărăsc. Un bărbat ieşi din mulţime. Era puţin mai înalt decât mine, cu păr blond, cârlionţat, care-i trecea dincolo de umeri. Purta o cămaşă de culoarea albăstrelei, cu mânecile suflecate dezgolindu-i braţele musculoase. Blugii nu mai strânşi decât pieliţa unei bobiţe de strugure îi scoteau în evidenţă şoldurile subţiri. Era încălţat cu cizme negre de cowboy cu incrustaţii albastre. Ochii perfect albaştri se asortau cu cămaşa.

Bărbatul zâmbi, dezgolind un şir strălucitor de dinţi mici şi albi.

— Eşti Anita Blake, aşa-i?

Nu ştiam ce să răspund. Nu e întotdeauna cea mai bună idee să recunoşti cine eşti.

— Jean-Claude mi-a spus să te aştept. Vocea îi era moale, ezitantă. Bărbatul avea un anume ceva, un farmec copilăresc. În plus, sunt o victimă uşoară în faţa unor ochi frumoşi.

— Cum te cheamă? am întrebat eu. Îmi place întotdeauna să ştiu cu cine am de-a face.

Zâmbetul i se adânci.

— Stephen; mă numesc Stephen.

Întinse mâna, iar eu i-am strâns-o. Avea o mână moale, dar puternică, nu datorită muncii manuale, ci mai degrabă datorită ridicării de haltere. Nu prea mari. Bărbaţii de statura mea n-ar trebui să facă prea multe astfel de exerciţii. Probabil că ar arăta bine într-un costum de baie, dar într-unul obişnuit arată ca nişte pitici monstruoşi.

— Urmează-mă, te rog. Se comporta ca un chelner, dar, când a păşit prin mulţime, l-am urmat.

Mă conduse spre un cort albastru uriaş, asemănător cu cel al unui circ de modă veche. Văzusem aşa ceva în fotografii şi în filme.

Un bărbat într-un costum în dungi anunţa cu o voce tunătoare:

— Se apropie ora spectacolului, oameni buni! Arătaţi biletele şi intraţi! Vedeţi cea mai mare cobră din lume! Urmăriţi înspăimântătorul şarpe în câteva numere uluitoare împreună cu frumoasa îmblânzitoare Shahar. Vă garantăm un spectacol pe care nu-l veţi uita niciodată!

Oamenii, dispuşi într-un şir lung, întindeau biletele unei tinere femei. Aceasta le rupea în jumătate şi le dădea înapoi cotoarele.

Stephen păşi sigur de sine de-a lungul şirului, fără să aştepte. Câţiva oameni ne-au aruncat priviri dezaprobatoare, dar femeia a dat doar din cap. Şi am pătruns înăuntru.

Rânduri de tribune se ridicau până la partea superioară a cortului uriaş. Aproape toate locurile erau ocupate. Un

spectacol cu casa închisă. Ura!

În mijloc o balustradă circulară, albastră, delimita un ring.

Stephen păşi rapid pe lângă genunchii unei duzini de oameni pentru a ajunge la un şir de trepte. Fiind la partea inferioară a sălii, singura direcţie era în sus. L-am urmat pe Stephen pe treptele de beton. Cortul semăna cu cel al unui circ, dar tribunele şi treptele erau permanente. Un mini-amfiteatru.

Am probleme cu genunchii, ceea ce înseamnă că pot alerga pe suprafeţe plate, dar mă dor cumplit atunci când urc un deal sau un şir de trepte. Aşadar, nici măcar n-am încercat să ţin pasul cu mişcările line, uşoare, ca de felină ale lui Stephen. Am urmărit totuşi felul în care blugii se mulau pe fese. Căutam indicii.

Am tras fermoarul jachetei, dar n-am scos-o, pentru că s-ar fi văzut pistolul. Transpiraţia îmi curgea pe şira spinării. Eram pe punctul de a mă topi.

Stephen aruncă o privire peste umăr pentru a se asigura că îl urmam, sau poate pentru a mă încuraja. Arcuindu-şi buzele în jos, etală un zâmbet care semăna mai mult a rânjet animalic.

M-am oprit la mijlocul scărilor, urmărind silueta sa mlădioasă alunecând în sus pe trepte. Stephen emana o anume energie, ca şi cum aerul fierbea invizibil în jurul lui. Un licantrop! Unii licantropi îşi ascund mult mai bine decât alţii adevărata natură. Stephen nu era atât de bun. Sau pur şi simplu nu-i păsa dacă îi aflam secretul. Era posibil.

Licantropia era o boală, la fel ca SIDA. Era de-a dreptul o prejudecată să nu ai încredere în cineva din cauza unui accident. Cei mai mulţi oameni supravieţuiesc atacului, dar devin licantropi. Nici nu se punea problema unei alegeri. Atunci de ce nu-l mai plăceam pe Stephen, acum când ştiam ce era cu adevărat? *Moi,* prejudecăţi?

Stephen aştepta în capul scărilor, tot frumos la înfăţişare, dar aura de energie, închisă într-un spaţiu prea mic, asemănător cu un motor mergând în gol, pâlpâia în

jurul său. Ce făcea Jean-Claude cu un licantrop în slujba sa? Poate aş putea să-l întreb.

Am păşit lângă Stephen. Ceva trebuia să mi se fi citit pe faţă căci acesta mă întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

Am clătinat din cap.

— Nimic.

Am avut impresia că nu m-a crezut. Totuşi a zâmbit şi m-a condus spre o cabină, în cea mai mare parte din sticlă, dar cu perdele groase trase pentru a ascunde privirilor curioşilor orice era înăuntru. Semăna leit cu o cabină de transmisie în miniatură.

Stephen se îndreptă spre uşa acoperită cu draperie şi o deschise. Îmi făcu semn să trec înainte.

— Nu, intră tu primul.

— Mă comport ca un gentleman, nimic altceva.

— Nu am nevoie şi nici nu vreau ca cineva să-mi deschidă uşile. Sunt capabilă s-o fac şi singură, mulţumesc mult.

— Ei, ca să vezi, o feministă.

Ca să fiu sinceră, pur şi simplu nu voiam ca bătrânu' Stephen să fie în spatele meu. Dar dacă dorea să creadă că eram o feministă înrăită, n-avea decât. Era mai aproape de adevăr decât o mulţime de alte lucruri.

Păşi înăuntru. Am aruncat o privire spre ring. De aici părea mai mic. Câţiva bărbaţi musculoşi, cu fâşii strălucitoare de pânză înfăşurate în jurul şalelor, duceau pe umerii goi un fel de postament. Pe el se aflau două lucruri: un coş uriaş şi o femeie cu pielea închisă la culoare. Era îmbrăcată după modelul hollywoodian al unei dansatoare orientale. Părul negru şi des cădea ca o mantie, acoperind-o până la glezne. Braţele subţiri, mâinile mici şi delicate, descriau curbe graţioase prin aer. Femeia dansa. Costumul era un fals grosolan, însă ea era o dansatoare autentică. Ştia cum să-și mişte corpul, nu pentru a seduce, deşi asta îi era intenţia, ci pentru a exprima o anumită putere. Dansul a fost iniţial o invocaţie adresată unui zeu, un fapt pe care cei mai mulţi oameni îl uită.

Pielea mi s-a făcut ca de găină şi am simţit cum furnicăturile de pe ceafă se târau încet în sus spre păr. M-am înfiorat, deşi transpiram din cauza căldurii. Ce era în coş? Bărbatul de la intrare pomenise despre o cobră uriaşă, dar nicăieri în lume nu exista vreun şarpe care să aibă nevoie de un coş atât de mare. Nici măcar anaconda, cel mai mare şarpe din lume, nu avea nevoie de un coş mai înalt de trei metri şi mai lat de şase.

Ceva mă atinse pe umăr. Am tresărit şi m-am răsucit pe călcâie. Stephen stătea aproape lipit de mine, zâmbind.

Am simţit cum respiraţia mi se opreşte în gât şi i-am aruncat o privire. Făcusem mare caz în a nu-l lăsa în spatele meu pentru ca apoi să-i permit să se furişeze lângă mine! Bună treabă, Anita, bună treabă! Şi acum eram furioasă pe el pentru că mă speriase. Complet ilogic, dar mai bine să fiu furioasă decât înspăimântată.

— Jean-Claude e înăuntru, zise el. Zâmbi, dar o sclipire umană de râs se distingea în ochii albaştri.

M-am încruntat la el, ştiind că mă purtam copilăreşte, dar fără a-mi păsa câtuşi de puţin.

— După tine, faţă-mblănită.

Zâmbetul îi dispăru. Se uită lung la mine cu o figură serioasă.

— Cum ai ştiut?

Vocea îi era nesigură, fragilă. O mulţime de licantropi se mândresc cu capacitatea de a trece drept fiinţe umane.

— A fost uşor, am răspuns eu. Ceea ce nu era complet adevărat, dar am vrut ca remarca să-l doară. Copilăreşte, antipatic, cinstit.

Faţa îi deveni brusc foarte tânără. Ochii i se umplură de durere şi nesiguranţă.

Rahat.

— Uite ce-i, am petrecut mult timp în preajma licantropilor. Pur şi simplu ştiu la ce trebuie să fiu atentă, în regulă?

De ce am vrut să-l liniştesc? Pentru că ştiam cum era să fii un fel de proscris. Faptul că readuc morţii la viaţă îi determină pe mulţi oameni să mă situeze pe aceeaşi

treaptă cu monştrii. Există chiar şi zile când sunt de acord cu ei.

Stephen continua să se holbeze la mine, sentimentele rănite citindu-i-se ca o rană deschisă în ochi. Dacă începea să plângă, dispăream de acolo!

Se răsuci pe călcâie fără niciun cuvânt şi intră pe uşa deschisă. M-am holbat la uşă timp de un minut. Am auzit strigăte şi respiraţii întretăiate din mulţime. M-am răsucit brusc şi l-am văzut. Era un şarpe, dar nu era pur şi simplu cea mai mare cobră din lume, era cel mai mare şarpe pe care îl văzusem vreodată. Dungi negre-cenuşii alternau cu unele complet albe. Solzii străluceau în lumina puternică. Capul său avea o lăţime de cel puţin patruzeci şi cinci de centimetri. Niciun şarpe nu putea fi atât de mare. Îşi umflă gâtul până când acesta ajunse de dimensiunea unei antene satelit. Sâsâi, spintecând aerul cu o limbă asemănătoare cu un bici negru.

Am făcut un semestru de herpetologie în timpul facultăţii. Dacă şarpele ar fi avut doar vreo doi metri jumătate sau mai puţin l-aş fi clasificat drept o cobră vărgată egipteană. Nu-mi aminteam denumirea ştiinţifică nici în ruptul capului.

Femeia se lăsase în genunchi în faţa şarpelui, atingând pământul cu fruntea. Un semn de supunere în faţa şarpelui. A dumnezeului ei! Iisuse Hristoase!

Femeia se ridică şi începu să danseze în timp ce cobra o urmărea. Îmblânzitoarea se transformase singură într-un flaut viu pentru a putea fi urmărită de creatura mioapă. Nu doream să văd ce s-ar fi întâmplat dacă dădea greş. Otrava nu ar avea timpul necesar s-o omoare. Colţii cobrei erau atât de neobişnuit de mari încât ar fi străpuns-o ca nişte săbii. Femeia ar fi murit din cauza şocului şi a pierderii de sânge cu mult înainte ca otrava să-şi fi făcut efectul.

Ceva creştea în mijlocul ringului. Simţeam cum magia îmi dă fiori pe şira spinării. Oare magia era cea care menţinea şarpele în siguranţă, oare magia era cea care-l impulsiona sau şarpele însuşi făcea acest lucru? Poseda şarpele o putere proprie? Nici nu ştiam cum s-o numesc.

Creatura semăna cu o cobră, poate cea mai mare din lume, totuşi nu-i puteam găsi un nume. „Dumnezeu“ cu „d“ mic poate ar merge, dar nu era prea corect.

Am clătinat din cap şi m-am răsucit pe călcâie. Nu doream să văd spectacolul. Nu doream să stau nemişcată simţind cum magia, liniştită şi rece, îmi invada pielea. Dacă şarpele ar fi fost periculos, Jean-Claude l-ar fi închis într-o cuşcă, nu?

Am întors spatele îmblânzitoarei şi celei mai mari cobre din lume. Voiam să vorbesc cu Jean-Claude, apoi să plec dracului de acolo.

În spatele uşii deschise se căsca un hău întunecat. Vampirii nu au nevoie de lumină. Oare licantropii au? Nu ştiam. Tii, aveam atâtea de învăţat! Jacheta era complet descheiată, cea mai bună variantă pentru a scoate cât mai rapid pistolul. Deşi, ca să fiu sinceră, dacă aveam nevoie de aşa ceva în acea seară, eram într-un mare rahat.

Am respirat adânc. N-avea niciun sens s-o mai lungesc. Am păşit dincolo de uşă în întunericul care mă aştepta, fără să mă mai uit înapoi. Nu doream să văd ce se întâmpla în ring. De fapt, adevărul era că nu doream să văd nici ce se ascundea în întuneric. Aveam altă alternativă? Probabil că nu.

6

Încăperea era ca un dulap cu draperii de jur împrejur. Nu mai era nimeni în afară de mine în acel întuneric protejat de draperii. Unde dispăruse Stephen? Dacă ar fi fost vampir, aş fi crezut într-o dispariţie bruscă, dar licantropii nu dispar pur şi simplu în aer. Aşadar, trebuia să mai fie undeva o uşă.

Dacă aş fi construit acea încăpere, unde aş fi plasat o uşă interioară? Normal, vis-à-vis de prima uşă. Am tras deoparte draperiile. Uşa era acolo. Elementar, dragul meu Watson.

Uşa era de lemn masiv, cu frunze de viţă sculptate în ea. Mânerul era alb cu flori mici, roz, în mijloc. O uşă extrem de feminină. Bineînţeles, nicio regulă nu interzicea ca bărbaţilor să le placă florile. Câtuşi de puţin. Era doar un comentariu discriminatoriu. Consideraţi că nu m-am gândit la aşa ceva.

N-am scos pistolul din teacă. Vedeţi, nu sunt chiar atât de paranoică.

Am răsucit mânerul şi am împins uşa spre înăuntru. Am continuat să împing până ce s-a lipit de perete. Nimeni nu se ascundea în spatele ei. Bine.

Tapetul alb cu motive argintii, aurii şi arămii, dădea încăperii un aer vag oriental. Covorul era negru. Habar n-aveam că existau covoare de această culoare. Un pat cu baldachin ocupa cea mai mare parte a încăperii. Acoperit cu învelitori negre, subţiri, patul devenea o zonă neclară, ceţoasă, asemănătoare cu ceva văzut într-un vis. Cineva dormea sub o grămadă de învelitori negre şi cearşafuri purpurii. Pieptul gol arăta că era vorba de un bărbat, dar o coamă de păr castaniu îi acoperea faţa precum un giulgiu. Totul părea atât de ireal încât te aşteptai să auzi bâzâitul încet al unor camere de luat vederi.

O canapea neagră, plină de perne de culoarea sângelui, ocupa peretele cel mai îndepărtat. Un fotoliu asortat se afla lângă ultimul perete. Stephen era încovrigat în el. Jean-Claude şedea pe un colţ al canapelei. Purta blugi negri vârâţi în cizme negre de piele înalte până la genunchi. Cămaşa, cu guler înalt de dantelă, era închisă la gât cu un pandantiv cu rubin de mărimea unui deget. Părul negru avea exact lungimea potrivită pentru a se revărsa peste guler. Mânecile largi şi bufante se terminau cu manşete de dantelă care lăsau să se vadă doar vârfurile degetelor.

— De unde-ţi faci rost de cămăşi? am întrebat eu.

Jean-Claude zâmbi.

— Nu-ţi plac? Îşi mângâie pieptul cu mâinile, vârful degetelor ezitând deasupra sfârcurilor. Era o invitaţie. Puteam atinge ţesătura albă şi moale pentru a vedea dacă

dantela era la fel de mătăsoasă precum părea.

Am clătinat din cap. Nu trebuie să mă las zăpăcită. I-am aruncat o privire lui Jean-Claude. Mă fixa cu ochii de un albastru închis, culoarea miezului nopţii. Genele sale semănau cu o dantelă neagră.

— Te doreşte, Stăpâne, declară Stephen. În voce i se simţea o nuanţă de râs, de zeflemea. Îi simt dorinţa.

Jean-Claude se mulţumi să-şi răsucească capul, privindu-l fix pe Stephen.

— Şi eu. Cuvintele erau inocente, dar sentimentul din spatele lor, nu. Vocea, joasă şi plină de promisiuni formidabile, se prelingea în jurul încăperii.

— N-am vrut să spun ceva de rău, Stăpâne, n-am vrut. Stephen părea înspăimântat. Nu-l puteam învinovăţi.

Jean-Claude se întoarse spre mine ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Faţa îi era la fel de frumoasă, interesată, amuzată.

— N-am nevoie de protecţia ta.

— Oh, eu cred că da.

M-am răsucit brusc pe călcâie şi am descoperit un vampir exact în spatele meu. Nu auzisem uşa deschizându-se.

Femeia îmi zâmbi fără a-şi etala caninii. Doar vampirii vechi pot să facă asta. Era înaltă, suplă, cu pielea întunecată, cu părul lung, de culoarea abanosului, care-i ajungea până în talie. Purta pantaloni de biciclist din lycra, roşii, atât de strânşi pe corp încât îţi dădeai seama că nu avea nimic dedesubt. Bluza de mătase, roşie, largă şi cu bretele subţiri, semăna cu jumătatea de sus a unei pijamale sexy. Sandale roşii, cu tocuri cui, şi un lanţ subţire de aur cu un singur diamant îi completau ţinuta. Cuvântul care mi-a trecut prin minte era „exotic“. Femeia alunecă spre mine, zâmbind.

— Asta e o ameninţare? am întrebat eu.

Creatura se opri în faţa mea.

— Nu încă. Un vag accent străin i se simţea în voce. Unul caracteristic unei limbi cu sunete şuierătoare, tărăgănate.

— De ajuns, rosti Jean-Claude.

Doamna întunecată se răsuci brusc, părul negru fluturând ca un văl în jurul ei.

— Nu prea cred.

— Yasmeen. Acest singur cuvânt, rostit cu o voce gravă şi seacă, suna ca un avertisment.

Yasmeen râse, un sunet ascuţit ca de sticlă spartă. Se opri exact în faţa mea, blocându-mi vederea spre Jean-Claude. Întinse mâna spre mine, dar am făcut un pas înapoi, în afara razei ei de acţiune.

Zâmbi destul de larg pentru a-şi etala caninii şi se întinse din nou după mine. M-am dat înapoi, dar se repezi brusc asupra mea, mult prea rapid pentru a-mi permite să reacţionez. Mă înşfăcă de păr cu o mână, răsturnându-mi capul pe spate. Degetele ei îmi strângeau ţeasta. Cu cealaltă mână mă ţinea de bărbie, degetele pătrunzându-mi în piele ca nişte bucăţi cărnoase de metal. Faţa îmi era prinsă ca într-un cleşte. Nu puteam face nimic în afară de a scoate pistolul şi a o împuşca. Şi, judecind după viteza ei de reacţie, nu aş fi avut timpul necesar să scot pistolul.

— Îmi dau seama de ce îţi place. Atât de drăguţă, atât de delicată. Yasmeen se răsuci pe jumătate spre Jean-Claude, aproape oferindu-mi pe tavă spatele neprotejat, dar continuând să-mi ţină capul imobilizat.

— Nu m-am gândit niciodată că vei adopta o fiinţă umană.

Suna ca şi cum aş fi fost un căţeluş de pripas.

Yasmeen se răsuci din nou spre mine. I-am lipit Browningul de 9 mm de piept. Indiferent cât de rapid ar fi reacţionat, aş fi rănit-o dacă aş fi vrut. Pot simţi anii unui vampir în minte. E parţial o abilitate naturală, parţial antrenament. Yasmeen era bătrână, mai bătrână decât Jean-Claude. Pariam că avea peste cinci sute de ani. Dacă ar fi fost un mort-viu recent, gloanţele de mare calibru trase de la foarte mică distanţă i-ar fi făcut inima bucăţi, ucigând-o. Dar faptul că avea peste cinci sute de ani şi era un vampir-suprem putea s-o salveze de la moarte. Dar, pe altă parte, s-ar fi putut totuşi să nu.

O umbră îi trecu peste faţă – surpriză, sau poate o senzaţie de frică. Corpul îi rămase complet nemişcat. Dacă totuşi respira, nu-mi dădeam seama.

Vocea îmi suna deformată din cauza unghiului sub care îmi era înclinat gâtul, dar cuvintele erau clare.

— Ia-ţi foarte încet mâinile de pe faţa mea. Pune amândouă mâinile pe cap, cu degetele împletite.

— Jean-Claude, controlează-ţi slujitoarea.

— Yasmeen, dacă aş fi în locul tău aş face ce ţi-a cerut. Vocea îi era mulţumită. Câţi vampiri ai ucis până acum, Anita?

— Optsprezece.

Ochii lui Yasmeen se dilatară aproape imperceptibil.

— Nu te cred.

— Mai bine ai crede, căţea; nu trebuie decât să apăs pe trăgaci şi poţi să-ţi iei adio de la propria inimă.

— Gloanţele nu mă pot răni.

— Cele cu înveliş de argint pot. Şi acum ia-ţi mâinile de pe mine imediat!

Yasmeen îşi luă mâinile de pe părul şi bărbia mea.

— Încet, am zis eu.

A făcut ce i-am cerut. Rămase în faţa mea cu mâinile cu degete lungi împreunate deasupra capului. M-am îndepărtat de ea, ţinând totuşi pistolul îndreptat spre pieptul ei.

— Şi acum ce urmează? întrebă Yasmeen.

Un zâmbet îi flutura încă pe buze. Amuzamentul i se citea în ochii negri. Nu-mi place să râdă cineva de mine, dar când ai de-a face cu vampiri-supremi mai treci cu vederea anumite lucruri.

— Acum poţi lăsa mâinile în jos, am spus eu. Yasmeen se conformă, dar continua să mă fixeze cu privirea de parcă mi-ar fi crescut brusc un al doilea cap.

— Unde-ai găsit-o, Jean-Claude? Pisicuţa are dinţi.

— Anita, spune-i lui Yasmeen cum te numesc vampirii. Suna prea mult a ordin, dar de data aceasta nu era momentul să mă iau de el.

— Călăul.

Ochii lui Yasmeen se măriră brusc; apoi zâmbi, lăsând caninii să strălucească.

— Credeam că eşti mai înaltă.

— Şi eu sunt dezamăgită uneori, am declarat. Yasmeen îşi dădu capul pe spate şi râse, sălbatic şi ascuţit, cu o nuanţă isterică.

— Îmi place, Jean-Claude. E periculoasă, e ca şi cum ai dormi cu un leu în pat.

Alunecă spre mine. Am ridicat pistolul. Nici măcar nu i-a încetinit mişcările.

— Jean-Claude, spune-i că o împuşc dacă nu se dă înapoi.

— Promit să nu te rănesc, Anita. Voi fi atât de… blândă.

Se apropia legănându-se uşor, iar eu nu ştiam ce să fac. Se juca cu mine într-un mod sadic, dar probabil nu letal. S-o împuşc pentru că era doar o pacoste? Nu prea credeam.

— Îţi simt căldura sângelui prin vene, căldura emanată de piele ca un parfum în aer. Mersul ei alunecos, legănându-şi şoldurile, o aduse exact în faţa mea. Am îndreptat din nou pistolul spre ea, dar izbucni în râs. Îşi lipi pieptul de ţeava pistolului.

— Atât de dulce, de enervantă, dar atât de puternică.

Nu eram sigură despre cine vorbea – despre ea sau despre mine. Niciuna din variante nu părea plăcută. Yasmeen îşi frecă sânii mici de ţeava pistolului, sfârcurile mângâind cătarea.

— Splendidă, dar periculoasă. Ultimul cuvânt era un sâsâit şuierător care mi se prelinse pe piele ca un şuvoi de apă rece ca gheaţa. Era primul vampir-suprem pe care-l întâlnisem care ştia ceva din trucurile vocale ale lui Jean-Claude.

Îi vedeam sfârcurile întărindu-se prin materialul subţire al bluzei. Am îndreptat ţeava pistolului spre podea şi m-am depărtat cu un pas de ea.

— Dumnezeule, chiar toţi vampirii mai vechi de două sute de ani sunt perverşi?

— Şi eu am mai mult de două sute de ani, declară Jean-Claude.

— Exact ceea ce spuneam.

Yasmeen lăsă să-i iasă din gură un hohot de râs. Sunetul îmi mângâie pielea ca un vânt cald. Păşi alene spre mine. M-am dat înapoi până ce am ajuns cu spatele la perete. Yasmeen îşi sprijini mâinile de perete în apropierea umerilor mei şi începu să se încline în jos de parcă ar fi făcut flotări.

— Aş vrea s-o gust eu însămi.

I-am înfipt cu putere pistolul în coaste, prea jos pentru a se putea freca de el.

— Nimeni nu-şi înfige colţii în mine, am declarat.

— Ce fată dură! Îşi aplecă faţa spre mine, atingându-mi fruntea cu buzele. Îmi plac fetele dure.

— Jean-Claude, fă ceva cu ea înainte ca una din noi să fie ucisă.

Yasmeen se depărtă puţin de mine, atât cât putea s-o facă fără să-şi deplaseze mâinile, dar ţinând coatele bine întinse. Îşi umezea buzele cu limba, lăsând să se vadă vârfurile caninilor.

Se aplecă din nou spre mine, cu buzele întredeschise, dar ţinta nu era gâtul meu. Erau, fără îndoială, buzele. Nu voia să mă muşte, voia să mă guste. N-o puteam împuşca doar pentru simplul fapt că voia să mă sărute. Dacă ar fi fost bărbat, nu m-aş fi gândit la soluţia asta.

Părul moale ca o mătase groasă se revărsă peste mâinile mele. Îi puteam vedea doar faţa. Ochii îi erau întunecimi perfecte. Buzele planau deasupra gurii mele. Respiraţia îi era caldă şi mirosea a bomboane mentolate, dar sub acest miros modern se ascundea ceva mai vechi: mirosul dezgustător al sângelui.

— Respiraţia îţi miroase a sânge vechi, i-am şoptit direct în gură.

Răspunse tot în şoaptă, buzele abia mângâindu-mi gura.

— Ştiu. Buzele se lipiră de ale mele într-un sărut delicat. Zâmbi în timp ce buzele încă ni se atingeau.

Uşa se deschise, lipindu-ne aproape de perete. Yasmeen se ridică, continuând însă să-şi ţină mâna în jurul umerilor mei. Am privit amândouă spre uşă. O femeie cu un păr atât

de blond încât părea alb arunca priviri sălbatice în jurul încăperii. Zărindu-ne, ochii albaştri i se dilatară brusc. Scoase un urlet de mânie, ascuţit şi fără cuvinte.

— Pleacă de lângă ea!

M-am încruntat spre Yasmeen.

— Vorbeşte cu mine?

— Da. Yasmeen părea amuzată.

Nu şi femeia. Se repezi spre noi, cu mâinile întinse, degetele transformate în gheare. Yasmeen o prinse cu o viteză fulgerătoare. Femeia se zvârcolea şi se împotrivea, încercând încă să mă atingă cu mâinile.

— Ce dracu' se întâmplă aici? am întrebat eu.

— Marguerite e slujitorul uman al lui Yasmeen, răspunse Jean-Claude. Crede că s-ar putea să-i „furi" stăpâna.

— Dar n-o vreau pe Yasmeen.

Yasmeen îmi aruncă o privire în care se citea mânia pură. Îi rănisem sentimentele? Speram că da.

— Uite ce-i, Marguerite; e toată a ta, bine?

Femeia urlă la mine, fără cuvinte, gutural. Ceea ce ar fi putut fi o faţă drăguţă se transformase acum în ceva bestial. Nu mai văzusem niciodată o furie atât de bruscă. Eram înspăimântată în ciuda pistolului încărcat din mână.

Yasmeen a trebuit să ridice femeia în sus, lăsând-o să se zbată în aer.

— Jean-Claude, mă tem că Marguerite nu va fi satisfăcută până ce nu va primi răspuns la provocare.

— Ce provocare? am întrebat eu.

— Ai pus la îndoială apartenenţa ei faţă de mine.

— Ba nu, am replicat eu.

Yasmeen zâmbi. Şarpele trebuie să-i fi zâmbit Evei în acelaşi fel: fermecător, amuzat, periculos.

— Jean-Claude, n-am venit aici pentru orice dracu se întâmplă acum. Nu vreau niciun vampir, ca să nu mai vorbesc de unul femeie.

— Dacă ai fi slujitorul meu uman, *ma petite,* n-ar fi nicio provocare, pentru că este o regulă de neclintit ca cineva să fie legat de un singur vampir-suprem.

— Atunci de ce este Marguerite atât de neliniştită?

— De faptul că Yasmeen te-ar putea lua ca iubită. Face aşa ceva din când în când pentru a-i produce Margueritei accese de gelozie. Din motive pe care nu le înţeleg, Yasmeen adoră astfel de lucruri.

— Oh, da, le ador de-a dreptul. Yasmeen se răsuci spre mine cu Marguerite încă prizonieră în braţele sale. Ţinea fără niciun efort femeia care continua să se zbată. Bineînţeles, vampirii pot ridica o Toyota la fel de uşor cum ridică oamenii o halteră. Ce mai conta o fiinţă umană de statură medie?

— Deci ce ar însemna asta mai exact?

Jean-Claude zâmbi, dar un fel de oboseală i se citea pe chip. Era plictisit? Furios? Pur şi simplu obosit?

— Trebuie să te lupţi cu Marguerite. Dacă câştigi, Yasmeen e a ta. Dacă pierzi, e a lui Marguerite.

— Hei, aşteaptă o clipă. Ce fel de luptă, duel cu pistoale la răsăritul soarelui?

— Fără arme, răspunse Yasmeen. Marguerite nu se pricepe la arme. Nu vreau să fie rănită.

— Atunci încetează s-o mai chinuieşti.

Yasmeen zâmbi.

— Face parte din farmecul vieţii.

— Căţea sadică, am zis eu.

— Da, asta sunt eu.

Dumnezeule, există persoane pe care nici nu poţi să le insulţi.

— Jean-Claude, deci vrei să luptăm cu mâinile goale pentru Yasmeen?

Nu-mi venea a crede că am putut pune o astfel de întrebare.

— Da, *ma petite.*

Am respirat adânc, mi-am privit pistolul, am aruncat o nouă privire spre femeia care se zbătea şi urla fără încetare, apoi am băgat pistolul în toc.

— Mai există vreo cale de ieşire din chestia asta în afară de a mă lupta cu ea?

— Dacă recunoşti că eşti slujitorul meu uman, atunci nu va mai fi nicio luptă. Nu va mai fi nevoie de una. Jean-

Claude mă urmărea cu atenţie, studiindu-mi expresia feţei. Ochii îi erau absolut nemişcaţi.

— Cu alte cuvinte, toată scena asta a fost pur şi simplu o capcană, un aranjament, am zis eu. Începeau să se manifeste primele semne de mânie.

— Un aranjament, *ma petite*? Habar n-aveam că Yasmeen urma să te găsească atât de ispititoare.

— Prostii!

— Recunoaşte că eşti slujitorul meu uman şi totul se termină aici.

— Şi dacă n-o fac?

— Atunci te lupţi cu Marguerite.

— Bine, am hotărât eu. Ne luptăm.

— Anita, ce te costă să recunoşti adevărul? întrebă Jean-Claude.

— Nu sunt servitorul tău uman. Nu voi fi niciodată. Aş vrea să accepţi pur şi simplu ideea şi să nu mă mai fuţi atât la cap.

Se încruntă.

— Ce limbaj foloseşti, *ma petite.*

— Bagă-ţi-l undeva.

Zâmbi.

— Cum vrei, *ma petite.* Se aşează pe marginea canapelei, probabil pentru a vedea mai bine. Yasmeen, oricând eşti gata.

— Aşteaptă, am zis eu. Mi-am scos jacheta, dar n-am ştiut unde s-o pun.

Bărbatul care dormise în patul cu baldachin întinse o mână prin învelitorile negre.

— O ţin eu.

M-am holbat la el un minut. Era gol de la mijloc în sus. Muşchii braţelor, ai stomacului şi ai pieptului arătau că obişnuia să ridice greutăţi, nu prea multe, doar atât cât trebuia. Fie avea un bronz perfect, fie avusese dintotdeauna pielea întunecată. Părul îi cădea în valuri în jurul umerilor. Avea ochii căprui, foarte umani.

l-am întins jacheta. Zâmbi, dezgolindu-şi fulgerător dinţii, ceea ce îi alungă orice urmă de somn de pe faţă. Se

ridică cu jacheta într-o mână, braţele încercuind genunchii încă ascunşi sub învelitorile negre şi roşii. Îşi lipi obrajii de genunchi şi reuşi să arate fermecător.

— Ai terminat, *ma petite*? Vocea lui Jean-Claude era amuzată, cu o nuanţă de veselie care nu-i era deloc caracteristică. Mai degrabă suna a bătaie de joc. Dar nu-mi dădeam seama dacă-şi bătea joc de mine sau de el însuşi.

— Bănuiesc că sunt gata.

— Yasmeen, dă-i drumul lui Marguerite. Să vedem ce se întâmplă.

L-am auzit pe Stephen zicând:

— Douăzeci de dolari pe Marguerite.

Yasmeen spuse:

— Nu-i corect. Nu pot paria împotriva propriului meu slujitor uman.

— Pariez cu voi amândoi pe douăzeci de dolari că domnişoara Blake câştigă.

Vorbise bărbatul din pat. Am avut doar o secundă la dispoziţie pentru a-i arunca o privire şi a vedea că îmi zâmbea; apoi Marguerite se repezi la mine.

Îmi trase o palmă, dar am blocat-o cu antebraţul. Lupta ca o fată, cu palmele larg deschise şi cu unghiile. Dar era rapidă, mai rapidă decât o fiinţă umană. Poate din cauză că era un slujitor uman, nu ştiam sigur. Unghiile îmi brăzdară faţa, lăsând o urmă lungă şi dureroasă. Asta a pus capac la toate; nu mai eram Domnişoara cea Bună.

Am oprit-o cu o mână. Îşi înfipse dinţii în ea. Am pocnit-o cât am putut de tare cu pumnul drept, punând toată forţa corpului în lovitură. Drept în plex.

Marguerite încetă să mă mai muşte şi se îndoi, acoperindu-şi stomacul. Încerca să-şi recapete suflul. Bine.

Mâna mea stângă purta urmele însângerate ale dinţilor ei. Mi-am atins obrazul stâng şi mâna mi s-a umplut de sânge. La dracu’, chiar mă durea.

Marguerite era îngenuncheată pe podea, reînvăţând cum să respire. Şi, totuşi se holba în sus la mine. Privirea din ochii albaştri arăta că lupta nu era terminată. Urma să înceapă din nou de îndată ce avea să-şi recapete suflul.

— Stai liniştită, Marguerite, sau te rănesc.

Scutură din cap.

— Nu poate renunţa, *ma petite,* altfel câştigi corpul lui Yasmeen, dacă nu cumva şi inima ei.

— Nu vreau corpul ei. Nu vreau corpul nimănui.

— Ei, ei, asta pur şi simplu nu-i adevărat, *ma petite,* declară Jean-Claude.

— Încetează să-mi mai spui *ma petite.*

— Anita, porţi două semne făcute de mine. Eşti pe jumătate slujitorul meu uman. Recunoaşte asta şi nimeni altcineva nu va mai avea de suferit în seara asta.

— Mda, chiar aşa, am zis eu.

Marguerite tocmai se ridica în picioare. Nu doream s-o ştiu în picioare. M-am mişcat înainte de se îndrepta de tot şi i-am secerat picioarele. I-am apăsat umerii în jos şi am răsturnat-o. I-am prins braţul drept ca într-un cleşte. Încercă să se ridice. Am mărit presiunea şi femeia s-a lăsat din nou în jos.

— Renunţă la luptă.

— Nu. Era cel de-al doilea cuvânt pe care l-am auzit rostit coerent.

— Îţi rup mâna.

— Rupe-o, n-ai decât s-o rupi! Nu-mi pasă.

Faţa îi era sălbatică, cuprinsă de furie. Dumnezeule. Nu exista niciun mod de a discuta raţional cu ea. Minunat.

Folosindu-mă de priză ca de o pârghie, am răsucit-o cu abdomenul în jos, mărind presiunea până aproape de punctul de rupere. Ruperea braţului putea să fie de ajuns pentru a pune capăt luptei. Iar eu voiam să se termine odată.

Am folosit piciorul şi o mână pentru a menţine priza, dar am apăsat cu genunchiul pe partea de sus a corpului până ce greutatea mea a ţintuit-o la pământ. Am înşfăcat-o de părul blond şi i-am tras capul spre spate. I-am dat drumul la mână şi i-am încolăcit braţul drept în jurul gâtului, cu cotul proptit în mărul lui Adam şi mâna apăsându-i arterele de pe ambele părţi ale gâtului. Mi-am pus mâna dreaptă pe încheietura mea stângă şi am apăsat cu putere.

Marguerite încercă să mă zgârie pe faţă, dar aceasta fiind aproape îngropată în spatele ei, nu reuşi să ajungă la ţintă. Scotea nişte sunete mici şi neajutorate pentru că nu avea destul aer să scoată unele mai puternice.

Mâinile îmi zgâriară braţul drept, dar puloverul era gros. Îmi ridică mâneca, dezgolindu-mi braţul, şi începu să sfâşie pielea cu unghiile. Mi-am îngropat mai tare faţa în spatele ei şi am apăsat până ce braţele au început să-mi tremure, iar dinţii să-mi scrâşnească. Am pus toată forţa pe care o aveam în braţ, apăsându-l tot mai tare în gâtul ei subţire.

Mâinile femeii încetară să mă mai zgârie. În schimb, se agitau pe braţul meu ca nişte fluturi muribunzi.

Durează mult să sufoci pe cineva şi să-l faci să-şi piardă cunoştinţa. În filme lucrul pare uşor, rapid şi simplu. De fapt, nu-i uşor, nici rapid şi, al naibii de sigur, nici simplu. Simţi pe braţe pulsul de la gât în timp ce storci treptat viaţa din corpul victimei. Persoana în cauză se zbate mult mai mult decât în filme. Iar dacă vrei să strângi pe cineva de gât până moare, ar fi bine să-l ţii aşa mult timp după ce a încetat să mai mişte.

Marguerite devenea încet inertă, bucată cu bucată. Când am simţit că se lasă cu toată greutatea în braţele mele, i-am dat drumul încet. Rămase întinsă pe podea, fără să mai mişte. Părea că nici nu respiră. O strânsesem de gât prea mult timp?

I-am atins gâtul şi am simţit în carotidă pulsul puternic şi egal. Era doar leşinată, nu moartă. Bine.

M-am ridicat şi m-am îndreptat spre pat.

Yasmeen s-a lăsat în genunchi lângă corpul nemişcat al lui Marguerite.

— Iubito, singura meu iubită, te-a rănit?

— E doar inconştientă, am zis eu. Îşi revine în câteva minute.

— Dacă ai fi omorât-o, ţi-aş fi sfâşiat beregata.

Am clătinat din cap.

— Să nu începem din nou porcăria asta. Mi-a ajuns pentru o seară, nu cred că mai suport alt spectacol.

Bărbatul din pat interveni:

— Sângerezi.

Din braţul drept îmi curgea sânge. Poate că Marguerite nu fusese în stare să mă rănească grav, dar unele zgârieturi erau destul de adânci pentru a lăsa cicatrice. Minunat; aveam deja o cicatrice lungă şi subţire pe braţul drept, urmare a unei răni de cuţit. Chiar şi cu zgârieturi, braţul drept avea mai puţine cicatrice decât cel stâng. Răni făcute în timpul serviciului.

Acum sângele picura constant de pe braţ, totuşi nu se vedea deloc pe covorul negru. Potrivită culoare când te aştepţi să curgă mult sânge într-o încăpere.

Yasmeen o ajută pe Marguerite să se ridice în picioare. Femeia îşi revenise foarte repede. De ce? Bineînţeles, pentru că era un slujitor uman. Sigur că da.

Yasmeen păşi spre pat, spre mine. Faţa ei drăguţă se subţiase şi oasele începuseră să se vadă prin piele. Ochii îi erau strălucitori, aproape febrili.

— Sânge proaspăt şi eu nu m-am hrănit în seara asta.

— Controlează-te, Yasmeen.

— Nu ţi-ai învăţat slujitorul uman bunele maniere, Jean-Claude, rosti Yasmeen.

Mă privea cu o totală lipsă de bunăvoinţă.

— Las-o în pace, Yasmeen.

Jean-Claude stătea acum în picioare.

— Fiecare slujitor uman trebuie îmblânzit, Jean-Claude. Ai amânat prea mult s-o faci.

L-am privit peste umărul lui Yasmeen.

— Îmblânzit?

— E o etapă nefericită a procesului, declară el.

Vocea îi era neutră ca şi cum ar fi vorbit despre îmblânzirea unui cal.

— Să te ia dracu'!

Am scos pistolul, ţinându-l cu ambele mâini. Nimeni nu avea să mă îmblânzească în acea seară.

Cu coada ochiului am văzut pe cineva ridicându-se în picioare de cealaltă parte a patului. Bărbatul se afla încă sub pături. Mi-am dat seama că era o femeie subţire, cu

pielea de culoarea cafelei cu frişcă, cu părul negru, tuns scurt. Era goală. De unde naiba apăruse?

Yasmeen se afla cam la un metru de mine, lingându-şi necontenit buzele; caninii îi străluceau în lumina venită de undeva de sus.

— Te voi ucide, înţelegi, te voi ucide, am zis eu.

— Vei încerca.

— Nu merită să mori pentru distracţie şi jocuri, am remarcat eu.

— După câteva sute de ani, doar pentru asta merită cu adevărat să mori.

— Jean-Claude, fă-o să se oprească dacă nu vrei s-o pierzi!

Vocea îmi era mai ascuţită, mai înspăimântată decât voiam să fie.

La această distanţă, glonţul avea să-i spulbere pieptul. Dacă trăgeam, n-ar mai fi existat nicio şansă să fie readusă la viaţă ca un mort-viu; inima i-ar fi dispărut cu desăvârşire. Bineînţeles, Yasmeen avea peste cinci sute de ani. Se putea ca un singur glonţ să n-o omoare. Din fericire, nu aveam doar unul singur.

Am prins cu coada ochiului o mişcare. Mă răsucisem deja pe jumătate în direcţia respectivă când ceva m-a aruncat grămadă la pământ. Femeia cu pielea închisă şedea deasupra mea. Am ridicat pistolul fără să-mi pese dacă era o fiinţă umană sau nu. Dar m-a apucat de încheieturi, apăsând cu putere. Avea să mi le sfărâme.

Îmi rânji în faţă, arătându-şi toţi dinţii într-un mârâit animalic, prelung. Sunetul ar fi trebuit scos mai degrabă de cineva acoperit cu blană şi dotat cu dinţi ascuţiţi. Feţele umane n-ar trebui să arate în halul ăsta.

Femeia îmi smulse Browningul din mâini cu aceeaşi uşurinţă cu care ar fi luat o acadea de la un copil. Îl ţinea invers, ca şi cum n-ar fi ştiut cum să-l apuce corect.

Un braţ o apucă de mijloc şi o trase de pe mine. Era bărbatul de pe pat. Femeia se răsuci spre el, rânjind.

Yasmeen făcu un salt spre mine. M-am retras precipitat, rezemându-mă cu spatele de zid. Zâmbi.

— Nu mai eşti atât de dură fără armă. Aşa-i?

Brusc era în genunchi în faţa mea. N-o văzusem venind, atât de fulgerătoare fusese mişcarea. Apăruse lângă mine ca prin magie.

Corpul îi era lipit de genunchii mei, ţintuindu-mă de perete. Îşi înfipse degetele în braţele mele şi mă smuci cu putere spre ea. Cu o putere incredibilă. Pe lângă ea, licantropul negru părea fragil.

— Yasmeen, nu! Jean-Claude îmi venea în cele din urmă în ajutor. Numai că avea să ajungă prea târziu. Yasmeen îşi dezgoli caninii şi îşi ridică faţa pentru a lovi, iar eu nu puteam face absolut nimic.

Mă trase şi mai aproape, încleştându-mă cu braţele la spate. Dacă ar fi apăsat puţin mai tare, aş fi ieşit prin cealaltă parte.

Am urlat:

— Jean-Claude!

Am simţit brusc o căldură puternică; ceva ardea sub pulover, deasupra inimii. Yasmeen ezită. Am simţit cum tot corpul i se cutremură. Ce dracu’ se întâmpla?

O limbă alb-albăstruie de foc se arcui între noi. Am urlat şi Yasmeen m-a imitat. Urlam amândouă în timp ce ardeam.

Yasmeen se prăbuşi într-o parte. O flacără alb-albăstruie i se târa pe bluză. Dintr-o gaură din puloverul meu ieşeau flăcări. Am desfăcut curelele tocului de la umăr şi mi-am scos puloverul care ardea.

Crucea de la gât încă ardea cu o flacără alb-albăstruie intensă. Am smucit de lanţ şi acesta s-a rupt. Am lăsat crucea să cadă pe covor unde flacăra s-a micşorat, apoi a murit cu totul.

O arsură în formă perfectă de cruce se vedea pe pieptul meu, chiar deasupra sânului, deasupra locului în care bătea inima. Arsura era deja acoperită de băşici. O arsură de gradul doi.

Yasmeen îşi sfâșiase bluza. Avea şi ea o arsură identică, dar situată puţin mai jos între sâni, pentru că era mai înaltă decât mine.

M-am lăsat în genunchi pe podea, doar în sutien şi blugi. Lacrimile îmi curgeau pe faţă. Aveam o arsură şi mai mare în formă de cruce pe interiorul antebraţului stâng. Mă însemnaseră slujitorii umani ai unui vampir, crezând că era ceva distractiv. Râseseră exact până în clipa când îi omorâsem.

O arsură este o adevărată pacoste. Centimetru cu centimetru, o arsură doare mai rău decât orice altă rană.

Jean-Claude se afla în faţa mea. Crucea încă răspândea o lumină albă, fără flăcări, pentru că era atent să n-o atingă. Mi-am ridicat privirea şi l-am văzut protejându-şi ochii cu braţul.

— Pune-o deoparte, *ma petite.* Promit că nimeni n-o să-ţi mai facă niciun rău în seara asta.

— Ce-ar fi să te dai înapoi şi să mă laşi pe mine să hotărăsc ce am de gând să fac?

Oftă.

— Anita, m-am purtat copilăreşte lăsând lucrurile să scape de sub control. Iartă-mă pentru prostia mea. Era greu să iei în serios o astfel de cerere când se ascundea în spatele braţului, neîndrăznind să privească crucea care încă mai strălucea. Dar era o cerere de iertare. Ceea ce, venind de la Jean-Claude, însemna mult.

Am ridicat crucea apucând-o de lanţ. Smulgându-l de la gât, îi rupsesem încheietoarea. Aveam nevoie de un nou lanţ înainte de a o putea purta din nou la gât. Cu cealaltă mână am ridicat puloverul. O gaură topită, mai mare decât propriul pumn, se întindea în zona pieptului. Puloverul era complet distrus. Nu se putea repara. Unde ascunzi o cruce care străluceşte atunci când nu porţi bluză?

Bărbatul din pat îmi întinse jacheta de piele. I-am întâlnit privirea şi am citit în ea o oarecare grijă şi puţină frică. Ochii căprui erau foarte aproape de ai mei – şi păreau foarte umani. Era încurajator, dar nici măcar nu eram sigură de ce.

Tocul de umăr se mişca uşor în jurul taliei, ca o jartieră. Am strâns curelele şi l-am pus la locul lui. Mă simţeam ciudat purtându-l direct pe pielea goală.

Bărbatul îmi întinse pistolul, cu patul înainte. Licantropul-femelă cu pielea închisă, tot goală, stătea în picioare de cealaltă parte a patului, fixându-ne cu privirea. Nu-mi păsa cum îi luase pistolul din mână. Eram doar bucuroasă să-l primesc înapoi.

Mă simţeam mai în siguranţă cu Browningul în toc, deşi nu încercasem niciodată să port tocul direct pe piele. Bănuiam că avea să mă irite de la frecare. Ei bine, nimic nu-i perfect.

Bărbatul îmi întinse o mână de şerveţele. Cearşafurile roşii alunecaseră, dezvelindu-i o bună parte a corpului până pe la jumătatea coapselor. Cearşaful care încă îl acoperea era foarte aproape de a cădea cu totul pe el.

— Pentru braţ, îmi spuse.

M-am holbat în jos la braţul drept. Mai sângera puţin. Uitasem complet de el pentru că mă durea mult mai puţin decât arsura.

Am luat şerveţelele şi m-am întrebat ce făcea aici. Făcuse sex cu femeia goală, cu licantropul? N-o văzusem în pat. Se ascunsese oare sub el?

Mi-am şters braţul cum am putut mai bine; nu voiam să sângerez prea mult pe jacheta de piele. Am îmbrăcat jacheta şi am pus în buzunarul stâng crucea, care încă mai strălucea. O dată acoperită, nu avea să mai strălucească. Singurul motiv pentru care eu şi Yasmeen păţisem ceea ce păţisem era acela că puloverul meu era dintr-o împletitură largă, iar bluza lui Yasmeen lăsa dezgolită o bună bucată de piele. Pielea unui vampir este întotdeauna volatilă în contact cu o cruce.

Jean-Claude mă fixă cu privirea de îndată ce crucea ajunse în buzunar.

— Îmi pare rău, *ma petite.* N-am vrut să te înspăimânt în seara asta.

Întinse o mână spre mine. Pielea îi era mai palidă decât dantela albă care o acoperea. I-am ignorat mâna întinsă şi m-am sprijinit de pat pentru a mă ridica în picioare. Îşi retrase încet mâna. Ochii albaştri închis mă priveau absolut nemişcaţi.

— Anita, niciodată nu-mi iese aşa cum vreau cu tine. De ce oare?

— Poate ar trebui să prinzi aluzia şi să mă laşi în pace.

Zâmbi, o simplă mişcare a buzelor.

— Mă tem că este prea târziu pentru aşa ceva.

— Ce vrei să spui?

Uşa se deschise brusc, izbindu-se cu putere de perete şi aproape închizându-se la loc. Un bărbat stătea în prag, cu ochii mari, sudoarea curgându-i pe faţă.

— Jean-Claude… şarpele. Părea să respire cu greutate ca şi cum ar fi urcat toate scările în fugă.

— Ce-i cu şarpele? întrebă Jean-Claude.

Bărbatul înghiţi cu greu, respiraţia devenindu-i mai uşoară.

— A înnebunit.

— Ce s-a întâmplat?

Bărbatul scutură din cap.

— Nu ştiu. A atacat-o pe Shahar, îmblânzitoarea. E moartă.

— A pătruns în mulţime?

— Nu încă.

— Va trebui să terminăm această discuţie mai târziu, *ma petite.*

Jean-Claude se îndreptă spre uşă, urmat de restul vampirilor. Stephen plecă şi el. Bine dresat.

Tânăra cu pielea întunecată îşi trase peste cap o rochie largă, neagră, cu flori roşii. Asortă o pereche de pantofi roşii, cu tocuri cui, şi ieşi pe uşă.

Bărbatul se ridică din pat, gol. Nu era timp pentru stânjeneală. Încercă să tragă cât mai repede pe el o pereche de pantaloni.

Nu că ar fi fost problema mea, dar dacă cobra ataca spectatorii? Nu era problema mea. Am tras fermoarul jachetei destul de sus pentru a ascunde faptul că nu mai aveam bluză, dar nu atât de mult cât să mă împiedice să scot pistolul.

Ieşisem deja pe uşă şi ajunsesem în spaţiul luminat al cortului înainte ca bărbatul-fără-nume să-şi fi tras pe el

pantalonii. Vampirii şi licantropii erau dispuşi în formă de evantai în jurul ringului, acum acoperit aproape complet de inelele albe şi negre ale şarpelui. Jumătatea inferioară a unui bărbat înfăşurat în jurul taliei doar cu nişte fâşii strălucitoare de pânză dispărea încet pe gâtul cobrei. De asta nu se repezise încă în masa spectatorilor. Era ocupată să se hrănească.

Iisuse Hristoase!

Picioarele bărbatului tresăreau spasmodic, lovind convulsiv aerul. Nu mai putea fi în viaţă. Nu putea fi. Şi totuşi picioarele continuau să tresară pe măsură ce dispăreau treptat în gâtul cobrei. Te rog, Dumnezeule, fie ca totul să fi fost doar un reflex. Nu-l lăsa să fie încă în viaţă. Gândul era mai cumplit decât orice coşmar pe care mi-l puteam reaminti. Şi nu duc lipsă de subiecte pentru coşmaruri.

Monstrul din ring nu era problema mea. La naiba, de data aceasta nu trebuia să fiu eroul! Oamenii urlau, alergând, ţinând copii în braţe. Pungi cu floricele şi beţişoare cu vată de zahăr erau călcate în picioare. Am intrat în mulţime şi am început să-mi croiesc drum pe scări în jos. O femeie cu un copil mic în braţe se prăbuşi la picioarele mele. Un bărbat se urcă peste ei. Am tras femeia într-o parte şi am ridicat-o în picioare, înşfăcând în acelaşi timp copilul cu cealaltă mână. Oamenii se îmbrânceau în jurul nostru.

Tremuram înfioraţi, încercând doar să rămânem în picioare. Mă simţeam ca o piatră în mijlocul unui râu învolburat.

Femeia se holbă la mine, cu ochii nefiresc de mari pentru faţa ei. I-am îndesat copilul în braţe şi am înghesuit-o între două rânduri de scaune. Discriminatoare cum sunt, l-am apucat de braţ pe cel mai mătăhălos bărbat din apropiere şi am urlat:

— Ajută-i!

Bărbatul se uită la mine uluit, ca şi cum aş fi vorbit în vreo limbă necunoscută, apoi o parte din panică i se risipi de pe faţă. Luă femeia de braţ şi începu să-şi facă loc spre

ieşire.

Nu puteam lăsa şarpele să pătrundă în mulţime. Nu dacă îl puteam opri. Rahat. La naiba, eram pe punctul să fac iar pe eroul. Am început să înaintez împotriva curentului pentru a coborî spre locul de care fiecare voia să se depărteze cât mai mult. Un cot mă izbi în gură şi am simţit gustul sângelui. Până când voi fi reuşit să-mi croiesc drum prin mulţime, totul avea să se fi terminat. Dumnezeule, cel puţin aşa speram.

7

Am păşit afară din mulţime exact ca şi cum aş fi dat deoparte o draperie. Simţeam furnicături prin piele doar gândindu-mă la corpurile pe care le dădusem deoparte, dar în cele din urmă am rămas singură pe ultima treaptă. Mulţimea încă urla undeva deasupra mea, luptându-se să ajungă la ieşiri. Dar aici, chiar lângă ring, nu se auzea niciun zgomot. Tăcerea îmi acoperea faţa şi mâinile ca nişte falduri groase. Respiram cu greu în aerul dens. Magie. Nu ştiam dacă era a vampirilor sau a cobrei.

Stephen, fără cămaşă, zvelt, cumva elegant, se afla cel mai aproape de mine. Yasmeen îi purta cămaşa albastră pentru a-şi ascunde pieptul gol. Îşi legase foarte sus poalele cămăşii, dezvelindu-şi abdomenul bronzat. Marguerite stătea lângă ea. Femeia cu piele întunecată se afla în dreapta lui Stephen; renunţase la pantofii cu tocuri cui şi rămăsese cu picioarele goale în ring.

Jean-Claude, flancat de doi noi vampiri blonzi, stătea la extremitatea cercului. Se răsuci şi mă fixă cu privirea. I-am simţit atingerea undeva în interior, acolo unde nicio mână nu putea să ajungă vreodată. Am simţit un nod în gât; sudoarea mi-a invadat corpul. În acel moment nimic nu m-ar fi putut face să mă apropii mai mult de el. Încerca să-mi spună ceva. Ceva tainic şi prea intim pentru a fi exprimat cu voce tare.

Un urlet răguşit mă făcu să-mi îndrept atenţia spre centrul ringului. Doi bărbaţi zăceau zdrobiţi, sângerând, într-o parte a ringului. Cobra stătea cabrată deasupra lor, ca un turn de muşchi şi solzi în mişcare. Creatura sâsâi spre noi. Sunetul puternic stârni ecouri.

Bărbaţii zăceau pe pământ la… picioarele sau la coada ei? Unul din ei tresărea convulsiv. Era încă în viaţă? Am strâns cu atâta putere balustrada de protecţie încât degetele au început să mă doară. Eram atât de înfricoşată încât simţeam gustul de bilă în gură. Pielea îmi era rece. Aţi avut vreodată unul din acele coşmaruri în care şerpii sunt peste tot, atât de mulţi încât nu te poţi deplasa decât dacă păşeşti pe ei? E aproape claustrofobic. Visul se termină întotdeauna cu mine stând sub un pâlc de copaci în timp ce şerpii cad pe mine; tot ce pot să fac e să urlu.

Jean-Claude întinse o mână subţire spre mine. Dantela cămăşii lăsa să se vadă doar vârfurile degetelor. Toţi priveau fix şarpele. Jean-Claude mă privea fix pe mine.

Unul dintre bărbaţii răniţi se mişcă. Un geamăt uşor îi scăpă de pe buze şi păru să se propage ca un ecou în cortul uriaş. Era oare o iluzie sau auzisem cu adevărat ecoul? N-avea importanţă. Bărbatul era în viaţă şi noi trebuia să-l menţinem astfel.

Noi? Adică cum „noi“? Am privit fix în ochii perfect albaştri ai lui Jean-Claude. Faţa îi era o mască, lipsită complet de orice expresie pe care s-o înţeleg. Nu mă putea vrăji cu ochii. Propriile sale semne avuseseră grijă de asta, dar – dacă se străduia – era încă posibil să-mi intre în minte. Iar acum se străduia s-o facă.

Nu erau cuvinte, ci un soi de dorinţă. Voiam să mă duc spre el. Să alerg la el. Să simt strânsoarea moale dar fermă a mâinii lui. Moliciunea dantelei pe piele. Ameţită, m-am rezemat de balustradă şi m-am încleştat de ea ca să nu mă prăbuşesc. Ce dracu’ însemnau jocurile astea cu mintea mea? Aveam alte probleme, nu-i aşa? Sau nu-i păsa de şarpe? Poate totul fusese doar o şmecherie. Poate chiar el îi poruncise cobrei să înnebunească şi să atace oamenii. Dar de ce?

Am simţit că mi se fac părul măciucă şi pielea ca de găină, ca şi cum m-ar fi atins un deget invizibil. Am început să tremur fără să mă mai pot opri.

Priveam fix spre o pereche de cizme negre, foarte frumoase, moi şi cu carâmbul înalt. Mi-am ridicat privirea şi am întâlnit ochii lui Jean-Claude. Îşi părăsise locul din apropierea cobrei şi venise lângă mine. Era cu mult mai bine decât să mă fi dus eu la el.

— Uneşte-ţi forţele cu mine, Anita, şi vom avea destulă putere pentru a opri creatura.

Am clătinat din cap.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Îşi trecu vârfurile degetelor pe braţul meu în jos. Chiar şi prin jacheta de piele i-am simţit atingerea ca o linie de gheaţă – sau poate una de foc?

— Cum poţi fi în acelaşi timp şi fierbinte şi rece? l-am întrebat.

Zâmbi abia mişcându-şi buzele.

— *Ma petite,* nu mi te mai împotrivi şi vom putea îmblânzi creatura. Îi putem salva pe cei doi bărbaţi.

Punct lovit. Un moment de slăbiciune personală pentru vieţile a doi oameni. Halal alegere.

— Dacă îţi voi permite să-mi intri o dată în minte, va fi mai uşor s-o faci şi pe viitor. Sufletul meu nu este disponibil nici măcar în schimbul vieţii cuiva.

Jean-Claude oftă.

— Foarte bine, decizia este a ta. Se răsuci pe călcâie pentru a se îndepărta, dar l-am apucat de mână. Era caldă, puternică şi foarte, foarte reală.

Se întoarse spre mine, cu ochii mari şi adânci precum fundul oceanului – şi la fel de mortali. Propria sa putere mă împiedică să alunec în adâncuri; singură, fără ea, aş fi fost pierdută.

Am înghiţit destul de puternic cât să simt o durere în gât şi mi-am retras mâna. Simţeam nevoia să-mi şterg palma de pantaloni ca şi cum aş fi atins ceva rău. Poate chiar aşa şi era.

— Gloanţele de argint o vor răni?

Păru să se gândească o clipă.

— Nu ştiu.

Am respirat adânc.

— Te ajut dacă încetezi să te mai joci cu mintea mea.

— Ai înfrunta-o mai degrabă cu un pistol decât împreună cu mine? Vocea îi părea amuzată.

— Te-ai prins.

Jean-Claude se dădu înapoi şi îmi făcu semn să mă apropii de ring.

Am sărit peste balustradă şi am aterizat lângă el. L-am ignorat atât cât eram capabilă şi am păşit spre creatură. Am scos Browningul din toc. O armă bună, masivă, în mâna mea. O greutate liniştitoare.

— Vechii egipteni o venerau ca pe un zeu, *ma petite.* Edjo, şarpele regal. Îngrijit şi adorat; i se aduceau sacrificii umane.

— Nu-i un zeu, Jean-Claude.

— Eşti atât de sigură?

— Sunt monoteistă, îţi reaminteşti? Pentru mine e doar o altă creatură supranaturală, respingătoare şi bizară.

— Cum doreşti, *ma petite.*

M-am răsucit spre el.

— Cum dracu’ ai trecut-o prin serviciile sanitare de carantină?

Clătină din cap.

— Are importanţă?

Am aruncat o privire spre creatura din mijlocul ringului. Îmblânzitoarea, o grămadă însângerată, zăcea de o parte a şarpelui. N-o mâncase. Ca semn de respect, de afecţiune sau dintr-un noroc chior?

Cobra îşi împinse corpul spre noi, inelele de pe abdomen încleştându-se şi descleştându-se, producând un zgomot şuierător în contact cu podeaua ringului.

Jean-Claude avea dreptate; nu conta cum intrase creatura în ţară. Acum era aici.

— Cum o oprim numai noi?

Zâmbi destul de larg pentru a-şi arăta caninii strălucitori. Poate că motivul era acel „noi“.

— Dacă i-ai putea scoate din circulaţie gura, cred că i-am putea veni de hac.

Corpul şarpelui era mai gros decât un stâlp de telefon. Am clătinat din cap.

— Dacă aşa zici…

— Poţi să-i răneşti gura?

Am aprobat din cap.

— Mda, dacă gloanţele cu înveliş de argint vor avea vreun efect.

— Mica mea trăgătoare de elită.

— Încetează cu sarcasmul, l-am repezit.

Încuviinţă din cap.

— Dacă ai de gând să încerci să tragi în ea, mai bine te-ai grăbi, *ma petite.* Va fi prea târziu dacă trece de oamenii mei.

Faţa îi era impenetrabilă. Nu-mi dădeam seama dacă voia să trag sau nu.

M-am întors şi am început să traversez ringul. Cobra se opri. Aştepta, ca un turn ce se legăna. Stătea – dacă se poate spune că ceva fără picioare poate să stea – şi mă aştepta, cu limba bifurcată biciuind, adulmecând şi gustând aerul. Gustându-mă pe mine.

Jean-Claude apăru brusc lângă mine. Nu l-am văzut venind, nu l-am simţit venind. Un alt truc al minţii. Dar acum aveam alte lucruri pe cap.

Vorbi încet şi alarmat; cred că doar eu l-am auzit.

— Voi face tot ce-mi va sta în puteri pentru a te proteja, *ma petite.*

— Bună treabă ai mai făcut în birou!

Jean-Claude se opri. Eu nu.

— Anita, ştiu că ţi-e teamă. Îţi simt frica târându-se prin stomacul meu, rosti el, moale şi încet precum vântul.

I-am răspuns tot în şoaptă, nesigură că mă va putea auzi.

— Stai dracului afară din mintea mea.

Cobra mă urmărea. Ţineam Browningul cu ambele mâini, îndreptat spre capul creaturii. Bănuiam că mă aflam dincolo de raza ei de atac, dar nu eram sigură. La ce

distanţă poţi să te afli în siguranţă în faţa unui şarpe mai mare decât un camion Mack? La două, trei state depărtare? Eram destul de aproape pentru a vedea ochii negri şi teşiţi ai şarpelui, goi precum cei ai unei păpuşi.

Cuvintele lui Jean-Claude îmi zburau prin minte ca petalele unei flori. Puteam chiar să jur că miroseam flori. Vocea nu-i fusese niciodată însoţită de un anume parfum.

— Forţeaz-o să te urmeze şi lasă-ne să-i cădem în spate înainte de a trage.

Sângele îmi pulsa atât de tare în gât încât mă durea când respiram. Gura îmi era atât de uscată încât nu puteam înghiţi normal. Am început să mă îndepărtez încet de vampiri şi de licantropi. Capul şarpelui mă urmărea în acelaşi fel în care o urmărise pe îmblânzitoare. Dacă mă ataca, deschideam focul, dar dacă doar se mişca în acelaşi timp cu mine, îi puteam da lui Jean-Claude ocazia de a ajunge în spatele lui.

Bineînţeles, s-ar fi putut ca gloanţele cu înveliş de argint să nu o rănească. De fapt, creatura era atât de mare încât muniţia din Browning putea doar s-o irite, nimic mai mult. Mă simţeam de parcă aş fi fost prinsă în capcană în unul din acele filme cu monştri în care o creatură uriaşă acoperită cu vreo substanţă vâscoasă continuă să înainteze spre tine indiferent cât de mult ai trage în ea. Speram că asta era doar o invenţie a Hollywoodului.

Dacă gloanţele n-aveau s-o rănească, urma să mor. Prin minte mi-a trecut imaginea picioarelor bărbatului tresărind spasmodic în timp ce alunecau în jos pe gâtul şarpelui. Umflătura era încă vizibilă în corpul creaturii, de parcă aceasta ar fi înghiţit un şobolan uriaş.

Limba ţâşni în afară şi am tresărit, înghiţindu-mi urletul de groază. Dumnezeule, Anita, controlează-te. E doar un şarpe. O cobră gigantică, mâncătoare de oameni, dar totuşi doar un şarpe. Mda, siiigur.

Părul mi se zbârlise. Puterea pe care o simţisem invocată de îmblânzitoare era încă prezentă în jurul nostru. Nu era destul că această creatură era otrăvitoare şi avea dinţi destul de mari pentru a mă trage în ţeapă.

Trebuia să mai fie şi magică. Minunat, chiar minunat.

Mirosul florilor era mai compact, mai apropiat. Până la urmă nu fusese Jean-Claude. Cobra umplea aerul cu parfum. Şerpii nu miros precum florile. Miros a mucegai şi, o dată ce le simţi miasma, n-o uiţi niciodată. Niciun animal cu blană n-a mirosit vreodată astfel. Doar sicriul unui vampir miroase oarecum asemănător cu şerpii.

Cobra îşi întoarse capul uriaş spre mine.

— Haide, încă puţin mai departe.

Vorbeam cu şarpele. Ceea ce era o prostie, pentru că şerpii sunt surzi. Mirosul florilor devenea tot mai puternic şi mai dulceag. Am continuat să merg încet în jurul ringului, abia târându-mi picioarele, iar şarpele se ţinea după mine ca o umbră. Poate că era un obicei. Eram mică de statură, cu părul lung şi negru, deşi nu la fel de lung ca cel al îmblânzitoarei moarte. Poate că monstruleţul era obişnuit să urmărească pe cineva.

— Haide, frumoaso, hai la mama, am şoptit atât de încet încât buzele abia mi s-au mişcat. Doar eu, şarpele şi vocea mea. N-am îndrăznit să privesc de cealaltă parte a ringului către Jean-Claude. Nimic altceva nu avea importanţă în afară de târâitul picioarelor mele, mişcările şarpelui, pistolul din mâna mea. Era ca un fel de dans.

Cobra îşi deschise gura, cu limba despicată şuierând prin aer, prezentându-mi colţii asemănători cu nişte coase. Cobrele au dinţi ficşi, nu retractabili ca cei ai şerpilor cu clopoţei. Drăguţ de ştiut că îmi mai reaminteam câte ceva din cursurile de herpetologie. Deşi pariam pe orice că doctorul Greenburg nu văzuse niciodată un astfel de specimen.

Simţeam un impuls teribil de a chicoti. În schimb, am întins braţul, ţintind gura creaturii. Mirosul florilor era destul de puternic pentru a fi palpabil. Am apăsat pe trăgaci.

Capul şarpelui fu aruncat înapoi, sângele împroşcând podeaua. Am tras încă o dată şi încă o dată. Fălcile explodară în bucăţi de carne şi oase. Cobra îşi deschise fălcile rănite, sâsâind. Cred că de fapt urla.

Corpul de grosimea unui stâlp de telefon izbea cu putere podeaua, zvârcolindu-se într-o parte şi-n alta. Puteam s-o ucid? Putea fi ucisă doar cu gloanţe? Am mai tras de încă trei ori în capul creaturii. Corpul se transformă într-un nod uriaş, îngrozitor. Inelele albe şi negre, acum pătate de sânge, se amestecau unele cu altele într-o mişcare frenetică.

Un inel al corpului se destinse brusc şi îmi seceră picioarele. M-am ridicat în genunchi şi într-o mână, cealaltă ţinând pistolul pregătit. Dar am primit o nouă lovitură. Era ca şi cum aş fi fost lovită de o balenă. Am rămas pe jumătate ameţită sub câteva sute de kilograme de şarpe. Un inel vărgat mă ţintui la pământ. Fiara se ridică deasupra mea, sânge şi picături de otravă curgând din fălcile sfărâmate. Dacă otrava avea să-mi atingă pielea, urma să mă omoare. Se scurgea într-o cantitate prea mare ca să nu se întâmple aşa.

Am rămas întinsă pe spate, cu şarpele zvârcolindu-se deasupra mea, şi am apăsat din nou pe trăgaci. Am continuat să trag în timp ce capul uriaş se repezea în jos spre mine.

Cineva lovi şarpele. Cineva acoperit cu blană îşi înfipse dinţii şi ghearele în gâtul şarpelui. Un vârcolac cu braţe de om, acoperite cu blană. Cobra se cabră, apăsându-mă sub greutatea ei. Inelele solzoase de pe burtă îmi striveau ca o mână uriaşă corpul. Nu avea să mă mănânce, avea să mă facă piftie.

Am urlat şi am tras din nou în corpul şarpelui. Se auzi un ţăcănit în gol. Nu mai aveam gloanţe. Rahat!

Jean-Claude apăru deasupra mea. Mâinile palide, acoperite de dantelă, au ridicat cu uşurinţă inelul şarpelui de pe mine, de parcă n-ar fi fost vorba de vreo cinci sute de kilograme de muşchi. M-am dat rapid înapoi în patru labe până ce am ajuns la marginea ringului, apoi am scos încărcătorul gol din pistol şi am introdus unul nou, scos din borsetă. Nu-mi aminteam să fi tras toate cele treisprezece focuri, dar se pare că o făcusem. Am băgat un glonţ pe ţeavă şi am fost din nou gata de acţiune.

Mâna lui Jean-Claude era vârâtă până la cot în gâtul şarpelui. Smulse o bucată strălucitoare din şira spinării, spintecând practic bestia.

Yasmeen rupea bucăţi din corpul uriaş al şarpelui, exact cum ar face un copilaş cu o jucărie de pluş. Faţa şi partea superioară a corpului îi erau scăldate în sânge. Trase afară o bucată lungă din intestinul şarpelui şi izbucni în râs.

Nu văzusem, niciodată vampirii folosindu-se de întreaga lor forţă inumană. Am rămas la marginea ringului cu pistolul încărcat în mână şi am urmărit pur şi simplu spectacolul.

Licantropul cu pielea închisă la culoare avea încă aspect uman. Făcuse rost de undeva de un cuţit şi hăcuia fericită şarpele.

Cobra îşi lăsă fulgerător capul în jos, trimiţându-l de-a dura pe jos pe vârcolac, apoi se arcui brusc pe spate şi atacă. Fălcile, aşa rănite cum erau, se încleştară pe umărul licantropului-femeie. Aceasta scoase un urlet. Un colţ îi ieşi prin spate. Otrava ţâşnea din colţ, împrăştiindu-se pe jos. Partea din spate a rochiei era îmbibată cu otravă şi sânge.

Am făcut un pas înainte gata să trag, dar am ezitat. Cobra zvârlea din cap când într-o parte, când în alta, încercând să se descotorosească de femeie. Dar colţul era înfipt prea adânc, iar gura mult prea rănită. Cobra era prinsă în capcană, ca şi femeia.

Nu eram sigură că puteam nimeri capul şarpelui fără a lovi şi femeia. Aceasta urla din toate puterile. Mâinile zgâriau fără folos corpul creaturii. Pierduse cuţitul în timpul luptei.

Un vampir blond se întinse după femeie. Cobra se mişcă fulgerător, ridicând femeia în fălci, purtând-o aşa cum face un câine cu un ciolan. Femeia scoase un urlet.

Vârcolacul sări pe gâtul şarpelui, încălecându-l ca pe un cal sălbatic. N-aveam nicio şansă să trag fără a nimeri pe cine nu trebuia. Fir-ar să fie! Trebuia doar să stau şi să privesc.

Bărbatul din pat traversa ringul în fugă. Îi trebuise atât

de mult timp pentru a-şi trage pe el pantalonii gri de trening şi jacheta cu fermoar? Jacheta nu era încheiată şi flutura, dezgolindu-i cea mai mare parte a pieptului bronzat. Din câte îmi dădeam seama, nu era înarmat. Ce dracu' credea că putea face? Fir-ar să fie!

Se lăsă în genunchi lângă cei doi bărbaţi aflaţi încă în viaţă în clipa când începuse toată această porcărie. Îl trase pe unul cât mai departe de locul luptei. Bine gândit!

Jean-Claude înşfăcă femeia. Apucă colţul care îi traversase umărul şi îl rupse cu un zgomot asemănător unui foc de puşcă de vânătoare. Umărul femeii se întinse ca un elastic, oasele şi ligamentele plesniră. Femeia scoase un ultim urlet şi corpul îi deveni inert. Jean-Claude o transportă spre mine, aşezând-o pe jos. Braţul drept îi atârna doar de un fragment de muşchi. Jean-Claude o eliberase din strânsoarea şarpelui, dar aproape că-i smulsese braţul din umăr.

— Ajut-o, *ma petite*. O lăsă la picioarele mele, sângerând, în stare de inconştienţă. Aveam ceva cunoştinţe de prim ajutor, dar Iisuse! Nicio şansă pentru a aplica un garou. Nici măcar nu-i puteam pune o atelă. Braţul nu era rupt, era pur şi simplu smuls din ligamente.

O pală de vânt se simţi în interiorul cortului. Ceva mă mângâia pe abdomen. Am tresărit şi mi-am mutat privirea de la muribundă. Jean-Claude stătea lângă şarpe. Toţi vampirii rupeau bucăţi din corp, dar creatura încă trăia. Vântul îi încreţea vampirului dantela de la guler şi pletele negre. Vântul îmi adia în faţă, iar eu îmi simţeam inima în gât. Singurul sunet pe care-l auzeam era bubuitul sângelui în urechi.

Jean-Claude făcu un pas uşor înainte. Şi am simţit ceva în interiorul meu mişcându-se o dată cu el. Aproape ca şi cum Jean-Claude menţinea o legătură invizibilă cu inima, pulsul şi sângele meu. Inima îmi bătea atât de tare încât nu puteam respira. Ce se întâmpla?

Jean-Claude era călare pe şarpe, cu degetele înfipte în carne, chiar deasupra gurii. Mi-am simţit mâinile pătrunzând în carnea fremătătoare. Mâinile mele

pătrunzând spre oase, rupându-le. Mâinile mele pătrunzând adânc, până la coate. În ceva alunecos, umed, dar nu cald. Mâinile noastre împingând, apoi trăgând până ce umerii vibrau din cauza efortului.

Capul se desprinse, ateriză pe ring, apoi făcu un salt, cu gura deschisă muşcând aerul gol. Corpul creaturii încă se zbătea, dar era pe moarte.

Mă prăbuşisem pe ring, lângă femeia rănită. Ţineam încă în mână Browningul care nu m-ar fi ajutat la nimic. Auzeam din nou, simţeam din nou. Mâinile nu-mi erau acoperite de sânge, nici proaspăt, nici închegat. Fuseseră mâinile lui Jean-Claude, nu ale mele. Sfinte Dumnezeule, ce se întâmpla cu mine?

Simţeam încă sângele pe mâini. Era o amintire senzorială incredibil de puternică. Dumnezeule!

Ceva mă atinse pe umăr. M-am răsucit brusc, aproape proptind ţeava pistolului în faţa bărbatului. Bărbatul cu pantaloni gri. Stătea în genunchi lângă mine, cu mâinile în sus, fixând cu privirea pistolul din mâinile mele.

— Hei, sunt de partea ta, zise el.

Inima încă îmi bătea nebuneşte. Nu m-am încumetat să rostesc vreun cuvânt, aşa că am dat pur şi simplu din cap şi am îndreptat ţeava pistolului în altă parte.

Bărbatul îşi scoase jacheta.

— Poate reuşim să-i oprim sângerarea cu asta.

Mototoli jacheta şi o presă pe rană.

— A intrat probabil în şoc, am zis eu cu o voce stranie, cavernoasă.

— Nici tu nu arăţi prea bine.

Nici nu mă simţeam prea bine. Jean-Claude îmi pătrunsese în minte, în corp. Era ca şi cum fuseserăm o singură persoană. Am început să tremur necontrolat. Poate din cauza şocului.

— Am chemat poliţia şi o ambulanţă, spuse el.

M-am holbat la el. Faţa îi era robustă, cu pometii înalţi şi bărbia pătrată, dar buzele îi erau moi, faţa devenind astfel simpatică. Părul castaniu, cârlionţat şi lung, îi cădea peste faţă ca o cortină. Mi-am adus aminte de un alt bărbat cu

părul lung şi castaniu. O altă fiinţă umană ce avusese legături cu vampirii. Murise într-un mod oribil, iar eu nu fusesem capabilă să-l salvez.

Am zărit-o pe Marguerite urmărindu-ne din partea cea mai îndepărtată a ringului. Ochii îi erau mari, buzele întredeschise. Se distra de minune. Dumnezeule!

Vârcolacul se îndepărtă de şarpe. Arăta ca o versiune clasică a oricărui om-lup care bântuise vreodată străzile Londrei, diferenţa constând în faptul că era gol, iar organele genitale erau la vedere, între picioare. Vârcolacii din filme erau întotdeauna lipsiţi de sex, exact ca o păpuşă Bărbie.

Blana vârcolacului avea culoarea mierii – galben închis. Un vârcolac blond? Stephen? Dacă nu era el, însemna că dispăruse şi mă îndoiam că Jean-Claude ar fi tolerat aşa ceva.

O voce urlă:

— Nu mişcaţi!

De cealaltă parte a ringului se aflau doi poliţişti de pe o maşină de patrulare, cu pistoalele în mâini. Unul din ei exclamă:

— Iisuse Hristoase!

Am pus pistolul în toc, în timp ce poliţiştii se holbau la şarpele mort. Corpul încă îi tresărea spasmodic, dar era mort. Spre deosebire de majoritatea mamiferelor, corpului unei reptile îi trebuie mult mai mult timp pentru a afla că este mort.

Mă simţeam uşoară precum aerul şi goală în interior. Totul părea vag ireal. Nu era vorba de şarpe. Era vorba despre ceea ce-mi făcuse Jean-Claude. Am clătinat din cap, încercând să-mi limpezesc gândurile, să pot gândi clar. Poliţiştii erau deja aici. Aveam alte lucruri de făcut.

Am pescuit mica legitimaţie de plastic din borsetă şi am prins-o la reverul jachetei. Mă identifica ca membru al Echipei de Cercetare a Evenimentelor Supranaturale Regionale. Legitimaţia era aproape la fel de bună ca o insignă de poliţist.

— Hai să vorbim cu poliţiştii înainte să înceapă să tragă.

— Şarpele e mort, remarcă el.

Botul vârcolacului era vârât în corpul şarpelui, rupând bucăţi mari de carne. Am înghiţit cu greu şi am privit în altă parte.

— S-ar putea să considere că şarpele nu-i singurul monstru din ring.

— Oh. Vocea îi era liniştită, ca şi cum gândul nici nu i-ar fi trecut prin cap. Ce dracu' făcea în compania monştrilor?

M-am îndreptat zâmbind spre poliţişti. Jean-Claude stătea în mijlocul ringului, cu cămaşa albă atât de plină de sânge încât se lipea de el ca şi cum ar fi fost muiată în apă, scoţând în evidenţă conturul unui sfârc întărit. Un obraz era plin de sânge. Braţele îi erau roşii până la coate. Vampirul cel mai tânăr, o femeie, îşi îngropase faţa în sângele şarpelui. Rupea bucăţi însângerate de carne şi le sugea plescăind, cu mai mult zgomot decât ar fi fost normal.

— Mă numesc Anita Blake şi lucrez cu Echipa de Cercetare a Evenimentelor Supranaturale Regionale. Uite legitimaţia.

— Şi el? Poliţistul în uniformă, ţinând încă pistolul îndreptat vag în direcţia ringului, arătă cu capul spre bărbatul de lângă mine.

L-am întrebat în şoaptă:

— Cum te numeşti?

— Richard Zeeman, rosti el încet.

Am declarat cu voce tare:

— Richard Zeeman, doar un martor nevinovat.

Ultima afirmaţie era probabil o minciună. Cât de inocent poate fi un bărbat care se trezeşte într-un pat înconjurat de vampiri şi vârcolaci?

Dar poliţistul aprobă din cap.

— Ceilalţi?

Am aruncat o privire în direcţia în care se uita. Priveliştea nu se schimbase în bine.

— Proprietarul şi câţiva din angajaţii săi. Au atacat creatura pentru a o împiedica să facă ravagii printre spectatori.

— Dar nu-s fiinţe umane, nu? întrebă poliţistul.

— Nu, am răspuns eu, nu sunt fiinţe umane.

— Iisuse Hristoase, tipii de la secţie n-o să creadă niciodată asta, declară partenerul său.

Avea probabil dreptate. Fusesem aici şi aproape că nu credeam nici eu. O cobră uriaşă, mâncătoare de oameni. Cu adevărat „Iisuse Hristoase“.

8

Şedeam într-un mic culoar care servea ca intrare a artiştilor. Era destul de întuneric, ca şi cum celor care treceau pe acolo nu le-ar fi plăcut prea multă lumină. Mare surpriză! Nu existau scaune şi deja mă săturasem să stau direct pe podea. Dădusem declaraţii, la început unui poliţist în uniformă, apoi unui detectiv. Apoi sosiseră cei de la Echipa de Cercetare a Evenimentelor Supranaturale Regionale şi totul începuse din nou. Dolph mă salutase cu o mişcare a capului, Zerbrowski îmi arătase un semn de „OK“. Asta se întâmplase în urmă cu o oră şi un sfert. Mă cam săturasem să fiu ignorată.

Richard Zeeman şi Stephen Vârcolacul şedeau în faţa mea. Mâinile lui Richard erau uşor strânse în jurul unui genunchi. Purta pantofi sport albi, marca Nike, cu logoul firmei albastru; nu avea ciorapi. Chiar şi gleznele îi erau bronzate. Părul des i se revărsa peste umerii goi. Ochii îi erau închişi. Puteam să-i studiez cu atenţie corpul musculos cât timp voiam. Abdomenul îi era plat, cu un triunghi de păr negru chiar deasupra pantalonilor gri. Partea superioară a pieptului era netedă, perfectă, fără pic de păr. Asta chiar îmi plăcea.

Stephen dormea încovrigat pe podea. Vânătăile înfloreau deja pe obrazul stâng, negre-purpurii, dar şi roşu-deschis, aşa cum arată de obicei urmele de lovituri serioase. Braţul stâng îi era imobilizat într-o eşarfă, dar refuzase să meargă la spital. Era învelit cu pătura gri pe care i-o dăduseră

asistenţii de pe ambulanţă. Din câte puteam vedea, asta era tot ce avea pe el. Bănuiesc că-şi pierduse hainele în momentul când se transformase. Vârcolacul fusese mai mare decât Stephen în forma sa umană, iar picioarele avuseseră o cu totul altă formă. Aşadar blugii strânşi pe corp şi minunatele cizme de cowboy erau de-acum de domeniul trecutului. Poate de aceea vârcolacul-femeie cu pielea întunecată fusese goală. De asta fusese oare gol şi Richard Zeeman? Era şi el vârcolac?

Nu prea credeam. Dacă era, o ascundea mai bine decât oricine pe care-l întâlnisem până atunci. În plus, dacă ar fi fost vârcolac, de ce nu ni se alăturase în lupta cu cobra? Făcuse un lucru foarte rezonabil pentru o fiinţă umană neînarmată: nu ne stătuse în cale.

Stephen, care arătase nemaipomenit la începutul nopţii, arăta acum ca naiba. Şuviţele lungi şi blonde, ude de transpiraţie, i se lipeau de faţă. Sub ochii închişi avea cearcăne negre. Respiraţia îi era rapidă şi întretăiată. Ochii i se mişcau sub pleoapele închise. Vis? Coşmar? Visează vârcolacii la oi-vârcolaci?

Richard încă arăta grozav, dar la urma urmei el nu fusese trântit pe podeaua de ciment de către o cobră uriaşă. Deschise ochii ca şi cum ar îi simţit că îl priveam. Mă fixă şi el la rândul său, fără nicio expresie în ochii căprui. Am continuat să ne holbăm unul la celălalt fără a rosti niciun cuvânt.

Faţa îi era colţuroasă, cu pometii bine conturaţi şi bărbia voluntară. O gropiţă îi îmblânzea trăsăturile feţei, făcându-l puţin prea perfect pentru gustul meu. Nu mă simţisem niciodată în largul meu în compania bărbaţilor frumoşi. Poate era doar părerea proastă despre propria persoană. Sau poate că faţa frumoasă a lui Jean-Claude mă făcuse să apreciez la justa valoare calitatea foarte omenească a imperfecţiunii.

— Se simte bine? am întrebat.

— Cine?

— Stephen.

Richard aruncă o privire spre bărbatul adormit. În somn,

Stephen scoase un sunet slab, neajutorat şi înspăimântat. Cu siguranţă un coşmar.

— N-ar trebui să-l trezeşti?

— Din vis? întrebă Richard.

Am aprobat din cap.

Richard zâmbi.

— Bună idee, dar nu se va trezi decât peste câteva ore. Am putea incendia încăperea în jurul lui şi nu s-ar mişca din loc.

— De ce nu?

— Chiar vrei să ştii?

— Desigur, n-am nimic mai bun de făcut acum.

Richard aruncă o privire prin holul tăcut.

— Ai dreptate.

Se rezemă de perete, încercând să găsească o poziţie cât mai confortabilă pentru spatele gol. Se încruntă; nu există ziduri confortabile.

— Stephen s-a transformat din vârcolac în fiinţă umană într-o perioadă mai mică de două ore.

Explicaţia suna de parcă ar fi lămurit totul. N-o făcea.

— Şi ce dacă?

— De obicei un licantrop rămâne în forma animală pentru o perioadă de opt la zece ore, apoi trece printr-o stare de colaps şi se transformă din nou într-o fiinţă umană. Este nevoie de foarte multă energie pentru a te transforma mai devreme.

Am privit în jos spre licantropul care continua să viseze.

— Deci această stare de colaps este normală?

Richard aprobă din cap.

— Va rămâne în această stare tot restul nopţii.

— Nu e o metodă grozavă de supravieţuire.

— O mulţime de vârcolaci sunt ucişi după ce ajung în această stare. Cei care-i vânează aşteaptă exact acest moment.

— Cum de ştii atâtea lucruri despre licantropi?

— E meseria mea, predau biologia la un liceu din oraş.

M-am holbat la el.

— Eşti profesor de liceu?

— Da, zise el zâmbind. Pari uluită.

Am scuturat din cap.

— Şi ce face un profesor în compania vampirilor şi a vârcolacilor?

— Bănuiesc că a avut noroc.

Am zâmbit fără să vreau.

— Asta nu explică tot ce ştii despre licantropi.

— Am avut un curs despre asta la facultate.

Am clătinat din cap.

— Am avut şi eu, dar n-am aflat nimic despre perioada de colaps a licantropilor.

— Ai o diplomă în biologia fiinţelor supranaturale? întrebă el.

— Îhî.

— Şi eu.

— Deci cum ai ajuns să ştii mai multe despre licantropi decât mine?

Stephen se mişcă prin somn, aruncându-şi brusc în faţă mâna teafără. Pătura îi alunecă de pe umăr, dezgolindu-i abdomenul şi o parte din coapsă.

Richard trase pătura la loc peste bărbatul adormit ca şi cum ar fi învelit un copil.

— Sunt prieten cu Stephen de mulţi ani. Pariez că ştii câteva lucruri despre zombi pe care eu nu le-am învăţat niciodată în facultate.

— Probabil, am recunoscut eu.

— Stephen nu-i profesor, nu?

— Nu. Richard zâmbi, un zâmbet nu prea plăcut. Consiliile de administraţie ale şcolilor nu privesc cu ochi buni profesorii care sunt licantropi.

— Nu-ţi pot face nimic din punct de vedere legal.

— Mda, ai dreptate. Au dat cu cocteiluri Molotov după ultimul profesor care a îndrăznit să le predea scumpilor lor copii. Licantropia nu este contagioasă în formă umană.

— Ştiu asta, am zis eu.

Richard clătină din cap.

— Iartă-mă, dar e un subiect dureros pentru mine.

Subiectul meu de suflet era drepturile acordate

zombilor, de ce n-ar avea şi Richard unul la fel? Drepturi de practică echitabile pentru cei cu blană. Mie-mi convenea.

— Eşti plină de tact, *ma petite,* lucru pe care nu l-aş fi crezut despre tine.

Jean-Claude stătea în mijlocul culoarului. Nu-l auzisem venind. Dar fusesem distrasă, vorbind cu Richard. Mda, ăsta trebuie să fi fost motivul.

— Nu poţi să tropăi din cizme data viitoare? M-am săturat să te tot furişezi lângă mine.

— Nu mă furişam, *ma petite.* Erai absorbită de conversaţia cu chipeşul nostru domn Zeeman.

Vocea îi era plăcută, dulce ca mierea, şi totuşi în ea se simţea o urmă de ameninţare. O simţeai ca un vânt rece în jos pe şira spinării.

— S-a-ntâmplat ceva rău, Jean-Claude? am întrebat eu.

— Rău? Ce s-ar putea întâmpla rău?

Mânie, dar şi o plăcere amară i se strecurau în voce.

— Termină, Jean-Claude.

— Care ar putea fi problema, *ma petite*?

— Eşti supărat; de ce?

— Slujitorul meu uman nu-mi cunoaşte toate stările de spirit. Ruşinos.

Se lăsă în genunchi lângă mine. Sângele de pe cămaşa albă se uscase, transformându-se într-o uriaşă pată cafenie care ocupa aproape toată partea din faţă a cămăşii. Horboţelele de dantelă de la mâneci arătau ca nişte flori cafenii uscate;

— Îl doreşti pe Richard pentru că este chipeş sau pentru că este fiinţă umană?

Vocea îi era aproape o şoaptă, intimă de parcă ar fi spus ceva complet diferit. Jean-Claude vorbea şoptit mai bine decât orice altcineva pe care-l cunoşteam.

— Nu-l doresc pe Richard.

— Haide, haide, *ma petite.* Nu minţi. Se aplecă spre mine, întinzând mâna cu degete lungi pentru a-mi atinge obrazul. Pe mână avea sânge închegat.

— Ai sânge sub unghii, am zis eu.

Tresări şi îşi încleştă pumnul. O bilă albă pentru mine.

— Mă respingi de fiecare dată. De ce tolerez aşa ceva?

— Nu ştiu, am spus rostind adevărul. Continuu să sper că te vei sătura de mine.

— Sper să te am lângă mine pe vecie, *ma petite.* Nu ţi-aş face oferta dacă m-aş plictisi vreodată.

— Eu cred că mă voi plictisi de tine, am replicat eu.

Ochii i se măriră imperceptibil. Cred că era cu adevărat surprins.

— Încerci să-ţi baţi joc de mine.

Am ridicat din umeri.

— Da, dar totuşi ăsta-i adevărul. Sunt atrasă de tine, dar nu te iubesc. Nu purtăm conversaţii stimulatoare. Nu-mi petrec ziua spunându-mi în sine „trebuie să-mi amintesc să-i spun gluma şi lui Jean-Claude sau să-i spun ce mi s-a-ntâmplat astă noapte la serviciu“. Te ignor când mă laşi s-o fac. Singurele lucruri pe care le avem în comun sunt violenţa şi morţii. Nu prea cred că asta ar fi un punct de plecare potrivit pentru o relaţie.

— Măi, măi, ce filosofică suntem în noaptea asta. Ochii albaştri ca cerul la miezul nopţii se aflau doar la câţiva centimetri de ai mei. Genele păreau de dantelă neagră.

— Pur şi simplu sunt cinstită.

— Nici n-am vrea să fii altfel, declară. Ştiu cât de mult dispreţuieşti minciunile. Aruncă o privire spre Richard. Cum dispreţuieşti şi monştrii.

— De ce eşti supărat pe Richard?

— Chiar sunt?

— Ştii al naibii de bine că eşti.

— Poate îmi dau seama, Anita, că singurul lucru pe care-l vrei este singurul lucru pe care nu ţi-l pot oferi.

— Şi ce aş vrea eu?

— Ca eu să fiu o fiinţă umană, declară el cu o voce moale.

Am clătinat din cap.

— Dacă crezi că singurul cusur este faptul că eşti vampir, atunci te înşeli.

— Chiar aşa?

— Îhî. Eşti un tiran egocentric şi arogant.

— Un tiran? Jean-Claude păru sincer surprins.

— Mă vrei, dar nu poţi să crezi că eu nu te vreau. Nevoile şi dorinţele tale sunt mult mai importante decât cele ale altcuiva.

— Eşti servitorul meu uman, *ma petite.* Asta face ca vieţile noastre să fie complicate.

— Nu sunt servitorul tău uman.

— Te-am însemnat, Anita Blake. Eşti servitorul meu uman.

— Nu, am rostit eu răspicat, deşi în adâncul sufletului mă distrugea ideea că avea dreptate şi că nu mă voi elibera niciodată din puterea sa.

Mă privi. Ochii îi erau la fel de normali ca întotdeauna, minunaţi, albastru închis.

— Dacă n-ai fi fost slujitorul meu uman, n-aş fi putut învinge atât de uşor şarpele-zeu.

— Mi-ai violat mintea, Jean-Claude. Nu-mi pasă din ce motive ai făcut-o.

O expresie de dezgust îi apăru pe faţă.

— Dacă alegi să foloseşti cuvântul viol, atunci ştii că nu eu sunt vinovat de o astfel de crimă. Nikolaos a fost cea care a intrat prin forţă în mintea ta, *ma petite.* Dacă n-ai fi purtat cele două semne ale mele, Nikolaos te-ar fi distrus.

Furia îmi izbucni brusc din stomac, propagându-se spre spate şi mâini. Am simţit o nevoie teribilă de a-l lovi.

— Şi din cauza semnelor acum poţi să-mi pătrunzi în minte, poţi să mă controlezi întru totul. Mi-ai spus că va fi mai greu ca cineva să-mi controleze mintea, nu mai uşor. Ai minţit şi atunci?

— Am avut nevoie de multă putere în noaptea asta, Anita. Mulţi oameni ar fi murit dacă creatura n-ar fi fost ucisă. Iau puterea de oriunde o găsesc.

— De la mine.

— Da, eşti servitorul meu uman. Îmi măreşti puterile doar prin simpla ta prezenţă lângă mine. Doar ştii asta.

Asta o ştiam, dar ceea ce nu ştiam era faptul că îşi putea

canaliza puterile prin mine ca printr-un fel de amplificator.

— Ştiu că pentru tine sunt un fel de însoţitoare a unei vrăjitoare.

— Dacă mi-ai permite să-ţi fac şi ultimele două semne, ai fi mai mult decât atât. Ar fi o unire a cărnii, sângelui şi spiritului.

— Am observat că n-ai folosit cuvântul suflet.

Jean-Claude scoase un sunet exasperat, gutural, din gât.

— Eşti insuportabilă.

Părea cu adevărat furios. Minunat.

— Să nu-mi mai intri niciodată în minte în acest fel.

— Sau ce?

Cuvintele erau de-a dreptul o provocare.

Stăteam în genunchi lângă el, aproape scuipându-l în faţă. A trebuit să mă opresc şi să respir adânc de câteva ori pentru a nu-i urla drept în faţă. Am declarat foarte calm, cu o voce joasă şi furioasă:

— Dacă mă mai atingi vreodată în acest fel, te voi ucide.

— Vei încerca s-o faci.

Faţa îi era aproape lipită de a mea. Ca şi cum m-ar fi adus lângă el doar inspirând. Buzele aveau să ni se unească. Mi-am amintit cât de moi îi erau buzele. Ce simţeam în momentul în care eram lipită de pieptul său. Cum simţeam sub degete asprimea cicatricei în formă de cruce. M-am tras brusc înapoi, simţindu-mă aproape ameţită.

Fusese doar un singur sărut, dar amintirea sa îmi ardea încă întreg corpul ca în toate romanele proaste de dragoste.

— Lasă-mă în pace! i-am şuierat în faţă, strângând pumnii. Fii blestemat! Fii blestemat!

Uşa biroului se deschise şi un poliţist în uniformă băgă capul înăuntru.

— S-a întâmplat ceva?

Ne-am răsucit şi ne-am holbat la el. Am deschis gura să-i spun exact ce se întâmplase, dar Jean-Claude a vorbit primul.

— Nu s-a întâmplat absolut nimic, domnule ofiţer.

Era o minciună, dar care era adevărul? Că fusesem însemnată de două ori de un vampir şi că îmi pierdeam sufletul încetul cu încetul. Nu era ceva care să vrei să fie cunoscut de toată lumea. Poliţiştii nu prea înghit oamenii care au legături strânse cu monştrii.

Poliţistul se uita la noi, aşteptând. Am clătinat din cap.

— Nu s-a întâmplat nimic, domnule ofiţer. Pur şi simplu e târziu. N-ai vrea să-l întrebi pe sergentul Storr dacă aş putea pleca acasă acum?

— Cum te numeşti?

— Anita Blake.

— Reanimatoarea lui Storr?

Am oftat.

— Mda, acea Anita Blake.

— O să-l întreb. Poliţistul continuă să ne fixeze cu privirea încă un minut. Ai ceva de adăugat? Vorbea cu Richard.

— Nu.

Poliţistul dădu din cap.

— În regulă, dar continuaţi discuţia pe un ton mai puţin ridicat.

— Bineînţeles. Cooperăm întotdeauna bucuroşi cu poliţia, declară Jean-Claude.

Poliţistul ne mulţumi cu o mişcare a capului, apoi se întoarse în birou. Am fost lăsaţi în culoar, îngenuncheaţi. Licantropul continua să doarmă pe podea. Respiraţia sa liniştită nu spărgea tăcerea, mai degrabă o accentua. Richard stătea nemişcat, cu ochii întunecaţi aţintiţi asupra lui Jean-Claude. Mi-am dat brusc seama că eu şi Jean-Claude eram despărţiţi doar de câţiva centimetri. Îi simţeam căldura corpului pe piele. Ochii îi alunecară de pe faţa mea în jos pe corp. Încă purtam doar sutienul sub jacheta descheiată.

Am simţit cum mi se face pielea ca de găină pe braţe şi pe piept. Sfârcurile sânilor se întăriră de parcă Jean-Claude i-ar fi atins. Stomacul mi se strânse ca urmare a unei dorinţe care n-avea nicio legătură cu sângele.

— Opreşte-te!

— Dar nu fac nimic, *ma petite.* E propria ta dorinţă pe care o simţi pe piele, nu a mea.

Am înghiţit din greu şi a trebuit să-mi mut privirea în altă parte. În regulă, îl doream. Minunat, dar acest lucru nu însemna nimic. Siiigur. M-am îndepărtat rapid de el, lipindu-mă de perete, fără să-l privesc în timp ce vorbeam:

— Am venit aici în noaptea asta pentru nişte informaţii, nu ca să mă joc cu Stăpânul Oraşului.

Richard stătea în continuare nemişcat. În privire nu i se citea jena, ci doar un anume interes, ca şi cum n-ar fi ştiut ce eram. Nu era o privire neprietenoasă.

— Să te joci…, rosti Jean-Claude. Nu era nevoie să-i văd faţa pentru a-i auzi zâmbetul din voce.

— Ştii la ce mă refer.

— N-am mai auzit-o niciodată numită astfel.

— Termină cu asta.

— Cu ce?

M-am uitat urât la el, dar ochii îi râdeau. Un zâmbet uşor îi flutura pe buze. În acel moment arăta a fiinţă umană.

— Despre ce doreai să discutăm, *ma petite?* Trebuie să fie ceva foarte important dacă ai venit la mine de bunăvoie.

Am încercat să-i citesc pe faţă chiar şi cea mai mică nuanţă de batjocură, mânie sau orice altceva, dar faţa îi era la fel de impenetrabilă şi frumoasă ca un bloc sculptat de marmură. Zâmbetul, umorul scânteietor din ochi, erau doar o mască. N-aveam niciun mijloc să-mi dau seama ce se afla dedesubt. Nici nu eram sigură că voiam să ştiu.

Am tras puternic aer în piept şi l-am lăsat să iasă încet pe gură.

— În regulă. Unde ai fost noaptea trecută?

I-am privit faţa, încercând să surprind orice posibilă schimbare de expresie.

— Aici, a răspuns el.

— Toată noaptea?

Zâmbi.

— Da.

— Poţi s-o dovedeşti?

Zâmbetul îi deveni mai larg.

— E nevoie?

— Poate, am replicat eu.

Clătină din cap.

— Timiditate din partea ta, *ma petite.* Nu ţi se potriveşte.

Aşa se întâmplă dacă te crezi şmecheră şi încerci să obţii informaţii de la Stăpânul Oraşului.

— Eşti sigur că vrei să discutăm asta în public?

— Te referi la Richard?

— Da.

— Richard şi cu mine nu avem secrete unul faţă de celălalt, *ma petite.* El este mâinile şi ochii mei, având în vedere că tu refuzi s-o faci.

— Ce vrei să spui? Am crezut că poţi avea doar un singur slujitor uman pe rând.

— Deci recunoşti.

Vocea purta o mică nuanţă de triumf.

— Ăsta nu-i un joc, Jean-Claude. Au murit oameni în seara asta.

— Crede-mă, *ma petite,* întrebarea dacă primeşti ultimele două semne şi devii slujitorul meu uman mai mult decât cu numele nu este un joc pentru mine.

— Noaptea trecută s-a petrecut o crimă, am declarat eu. Aş putea evita capcanele de limbaj dacă m-aş concentra mai mult asupra crimei, asupra sarcinii mele.

— Şi? mă încurajă el

— A fost victima unui vampir

— Ah, acum devine clar rolul meu.

— Mă bucur că ţi se pare distractiv.

— Moartea prin intermediul muşcăturilor unui vampir este doar temporar fatală, *ma petite.* Aşteaptă încă trei nopţi, până când victima revine la viaţă, şi atunci întreabă-l. Umorul îi dispăru din ochi. Şi ce anume nu-mi spui?

— Am găsit cel puţin cinci urme diferite de muşcături pe corpul victimei.

O sclipire îi jucă în ochi. Nu eram sigură ce însemna, dar era o emoţie reală. Surpriză, teamă, vinovăţie? Ceva era.

— Aşadar acum cauţi un vampir-suprem cuprins brusc de nebunie şi foarte violent.

— Îhî. Ştii vreunul?

Râse. Întreaga faţă i se lumină din interior ca şi cum cineva i-ar fi aprins o luminare în spatele pielii. În acel moment fulgerător, Jean-Claude era atât de frumos încât am simţit o durere în piept. Dar nu era o frumuseţe care să mă facă să-l ating. Îmi amintea de un tigru bengalez văzut odată la o grădină zoologică. Destul de mare pentru a călări pe el ca pe un ponei. Blana îi era portocalie cu negru, crem şi alb precum cochiliile de stridii. Ochii, aurii. Labele grele, mai mari decât mâna mea desfăcută, călcau înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, făcând o adevărată potecă în noroiul de pe jos. Vreun tip inteligent amplasase grilajul zăbrelit atât de aproape de bariera de protecţie a vizitatorilor încât doar întinzând mâna aş fi atins tigrul. A trebuit să-mi încleştez pumnii şi să-i vâr în buzunare pentru a mă abţine să mă întind printre bare pentru a mângâia animalul. Era atât de aproape, atât de frumos, atât de sălbatic, atât de… ademenitor.

Mi-am strâns genunchii la piept, cu mâinile bine încleştate în jurul lor. Tigrul mi-ar fi smuls mâna, şi totuşi o mică parte din mine regreta faptul că nu mă întinsesem printre bare. Am urmărit faţa lui Jean-Claude, i-am simţit râsul moale precum catifeaua alunecându-mi în jos pe şira spinării. Oare o parte din mine se va întreba întotdeauna cum ar fi fost dacă aş fi spus „da“? Probabil. Dar puteam trăi cu asta.

Jean-Claude mă privea, râsul dispărându-i treptat din ochi în acelaşi fel în care ultima rază de lumină se şterge de pe cer.

— La ce te gândeşti, *ma petite*?

— Nu-mi poţi citi gândurile?

— Ştii că nu pot s-o fac.

— Nu ştiu nimic despre tine, Jean-Claude, absolut nimic.

— Ştii mai multe despre mine decât oricine altcineva din oraş.

— Inclusiv Yasmeen?

Îşi lăsă ochii în jos, aproape jenat.

— Suntem prieteni foarte vechi.

— Cât de vechi?

Îmi întâlni privirea, dar faţa îi era lipsită de orice expresie.

— Destul de vechi.

— Asta nu-i un răspuns.

— Nu, e o eschivare.

Aşadar nu avea de gând să-mi răspundă la întrebare; ce altceva era nou pe lumea asta.

— Mai există în oraş şi alţi vampiri-supremi în afară de tine, Malcolm şi Yasmeen?

Clătină din cap.

— Din câte ştiu, nu.

M-am încruntat.

— Ce ar trebui să însemne asta?

— Exact ce am spus.

— Eşti Stăpânul Oraşului, n-ar trebui să ştii?

— Lucrurile sunt puţin cam neclare în momentul de faţă, *ma petite.*

— Explică-te.

Ridică din umeri; arăta la fel de graţios chiar şi în cămaşa pătată de sânge.

— În mod normal, ca Stăpân al Oraşului, toţi ceilalţi vampire-supremi mai slabi decât mine ar trebui să-mi ceară permisiunea de a rămâne în oraş, dar – ridică iar din umeri – există şi unii care cred că nu sunt destul de puternic pentru a stăpâni oraşul.

— Ai fost provocat la luptă?

— Să spunem doar că mă aştept la aşa ceva.

— De ce?

— Ceilalţi stăpâni erau înfricoşaţi de Nikolaos.

— Dar nu şi de tine.

Nu era o întrebare.

— Din păcate, nu.

— De ce nu?

— Nu sunt impresionaţi atât de uşor ca tine, *ma petite.*

Am deschis gura să spun că nu eram impresionată, dar

nu era adevărat. Jean-Claude simţea când minţeam, aşa încât ce rost avea să mă mai deranjez?

— Deci s-ar putea să mai fie un alt vampir-suprem în oraș fără ca să știi.

— Da.

— N-ar trebui să vă simţiţi unul pe celălalt?

— Poate că da, poate că nu.

— Mulţumesc că m-ai lămurit.

Îşi frecă fruntea cu vârfurile degetelor ca şi cum l-ar fi durut capul. Au vampirii dureri de cap?

— Nu-ţi pot spune ceea ce nu ştiu.

— Ar fi mai mulţi…, am căutat cuvântul potrivit, dar nu l-am găsit, …vampiri obişnuiţi capabili să ucidă pe cineva fără permisiunea ta?

— Vampiri obişnuiţi?

— Răspunde pur şi simplu la întrebare.

— Da, ar putea.

— Ar vina cinci vampiri în grup fără un vampir-suprem care să arbitreze?

Jean-Claude aprobă din cap.

— O alegere foarte bună a cuvântului, *ma petite,* iar răspunsul este nu. Dacă avem posibilitatea de a alege, suntem vânători solitari.

Am dat din cap.

— Deci în spatele crimei sunteţi fie tu, fie Malcolm, Yasmeen sau un alt stăpân misterios.

— Nu Yasmeen, ea nu-i destul de puternică.

— Bine, atunci tu, Malcolm sau un stăpân misterios.

— Chiar crezi că am înnebunit?

Îmi zâmbea, dar ceva mai serios i se citea în ochi. Avea vreo importanţă pentru el ce credeam despre persoana sa? Speram că nu.

— Nu ştiu.

— Ai sta faţă în faţă cu mine crezând că aş putea fi nebun? Imprudent din partea ta.

— Dacă nu-ţi place răspunsul, n-ar fi trebuit să pui întrebarea.

— Foarte adevărat.

Uşa biroului se deschise. Apăru Dolph, cu carneţelul în mână.

— Poţi pleca acasă, Anita. Verific declaraţiile cu tine mâine.

Am dat din cap.

— Mulţumesc.

— Hei, ştiu unde locuieşti. Zâmbi.

Am zâmbit şi eu.

— Mulţumesc, Dolph. M-am ridicat în picioare.

Jean-Claude se ridică cu o mişcare lină, ca o păpuşă manevrată de sfori invizibile. Richard se ridică mai încet, sprijinindu-se de perete, ca şi cum corpul i-ar fi fost amorţit. În picioare, Richard era mai înalt decât Jean-Claude cu cel puţin şapte sau opt centimetri. Asta însemna un metru şi optzeci şi cinci. Aproape prea înalt pentru gustul meu, dar nu mă întreba nimeni.

— Am putea să mai stăm puţin de vorbă, Jean-Claude? întrebă Dolph.

— Desigur, domnule sergent.

Jean-Claude porni pe culoar. Se mişca oarecum ţeapăn. Oare vampirii pot să facă vânătăi? Fusese rănit în timpul luptei? Avea vreo importanţă? Nu, nu, n-avea. Într-un fel, Jean-Claude avea dreptate: dacă ar fi fost o fiinţă umană, chiar un ticălos egocentric, poate că ar fi existat posibilitatea unei relaţii. Nu am prejudecăţi, dar, să mă ajute Dumnezeu, tipul respectiv ar trebui să fie cel puţin în viaţă. Cadavrele care umblă, indiferent cât de drăguţe, nu sunt pe gustul meu.

Dolph deschise uşa pentru Jean-Claude, apoi privi înapoi spre noi.

— Poţi să pleci şi dumneata, domnule Zeeman.

— Şi prietenul meu Stephen?

Dolph aruncă o privire licantropului adormit.

— Du-l acasă. Lasă-l să doarmă cât are nevoie. Vorbesc cu el mâine. Aruncă o privire spre ceasul de la mână. Mai bine zis astăzi, mai târziu.

— O să îi spun lui Stephen când se va trezi.

Dolph aprobă din cap şi închise uşa. Eram singuri în

liniştea ţiuitoare a culoarului. Bineînţeles, poate doar îmi ţiuiau mie urechile…

— Şi acum ce facem? întrebă Richard.

— Mergem acasă.

— Rashida conducea.

M-am încruntat.

— Cine?

— Celălalt licantrop, femeia căreia i-a fost smuls braţul.

Am dat din cap.

— Ia maşina lui Stephen.

— Rashida ne-a adus pe amândoi.

Am clătinat din cap.

— Deci ai rămas fără mijloc de transport.

— Aşa se pare.

— Ai putea chema un taxi, am sugerat eu.

— N-am bani. Aproape că zâmbi.

— Bine, bine. Te duc eu acasă.

— Şi pe Stephen?

— Şi pe Stephen. Zâmbeam şi nu ştiam de ce, dar era mai bine decât să plâng.

— Nici măcar nu ştii unde locuiesc. Aş putea sta în Kansas City.

— Te descurci singur dacă e un drum de zece ore, am zis eu. Dar dacă e o distanţă rezonabilă, te duc eu.

— E rezonabil până în Meramec Heights?

— Sigur.

— Să-mi iau restul de haine, zise el.

— Mi se pare că eşti îmbrăcat.

— Mai am o haină pe aici pe undeva.

— Aştept aici.

— Ai grijă de Stephen?

O expresie de frică îi trecu fulgerător pe chip, umplându-i ochi de nelinişte.

— De ce ţi-e frică?

— Avioane, pistoale, prădători de talie mare şi vampiri-supremi.

— De acord cu două din cele patru, am declarat eu.

— Mă duc să-mi iau haina.

M-am lăsat să alunec pe podea lângă vârcolacul adormit.

— Te aşteptăm aici.

— Atunci vin repede înapoi, zise zâmbind. Avea un zâmbet foarte plăcut.

Richard se întoarse îmbrăcat cu o haină neagră, lungă. Părea de piele adevărată. Fâlfâia ca o pelerină în jurul pieptului său gol. Îmi plăcea felul în care pielea neagră îi încadra pieptul. Îşi încheie haina şi îşi strânse bine cureaua. Haina de piele neagră se potrivea perfect cu părul lung şi faţa chipeşă; pantalonii gri de trening şi pantofii sport Nike, nu. Se lăsă în genunchi, îl cuprinse în braţe pe Stephen şi se ridică în picioare. Pielea scârţâi în momentul când braţele i se încordară. Stephen era de înălţimea mea şi probabil nu cântărea cu zece kilograme mai mult decât mine. Micuţ. Richard îl ducea de parcă n-ar fi fost greu.

— Măi, măi, ce braţe puternice ai.

— Ar trebui să-ţi răspund „Ca să te pot ţine mai bine“? Mă privea ţintă.

Am simţit cum mă înroşesc toată. Nu intenţionasem să flirtez cu el, nu dinadins.

— Vrei să te duc acasă sau nu?

Vocea îmi era aspră, mânioasă şi jenată.

— Vreau să mă duci acasă[5], rosti el liniştit.

— Atunci nu fi sarcastic.

— Nu eram sarcastic.

L-am privit. Ochii îi erau perfect căprui, de culoarea ciocolatei. Nu ştiam ce să spun, aşa că n-am scos niciun cuvânt. O tactică pe care ar trebui probabil s-o folosesc mai des.

M-am răsucit pe călcâie şi m-am îndepărtat, pescuind din buzunar, din mers, cheile maşinii. Richard mă urma îndeaproape. Stephen sforăia la pieptul lui, trăgând în somn pătura în jurul lui.

— Maşina e departe?

— La câteva străzi de aici; de ce?

[5] Joc de cuvinte în original: *to ride* – a duce pe cineva cu maşina, a „călări“ pe cineva (n. tr.)

— Stephen nu-i destul de bine îmbrăcat ca să stea prea mult în frig.

M-am încruntat la el.

— Hei, nu cumva vrei să vă aduc maşina la scară?

— Ar fi foarte drăguţ din partea ta, declară el.

Am deschis gura să spun „nu“, apoi am închis-o. Pătura subţire nu oferea multă protecţie, iar unele din rănile lui Stephen fuseseră făcute în timp ce-mi salva viaţa. Puteam să le aduc maşina la scară.

M-am mulţumit să bombănesc în surdină:

— Nu pot să cred că fac pe taximetristul stilat pentru un vârcolac.

Richard fie nu m-a auzit, fie a preferat să ignore remarca. Deştept, chipeş, profesor de biologie la liceu, diplomă în biologia fiinţelor supranaturale, ce puteam cere mai mult? Dacă-mi lăsaţi la dispoziţie un minut, cu siguranţă mai găsesc ceva.

9

Maşina rula în propriul ei tunel de întuneric. Farurile păreau un cerc luminos în mişcare. Noaptea de octombrie se închidea în spatele maşinii ca o uşă.

Stephen dormea pe bancheta din spate a Chevroletului meu Nova. Richard stătea pe scaunul din faţă, pe jumătate răsucit sub centura de siguranţă pentru a mă privi. Doar era politicos să te uiţi la cineva când îi vorbeşti, nu? Numai că eu eram dezavantajată de faptul că trebuia să privesc drumul. Tot ce făcea era să se holbeze la mine.

— Ce faci în timpul liber? întrebă Richard.

Am clătinat din cap.

— N-am timp liber.

— Pasiuni?

— Nu cred că am nici din astea.

— Trebuie să faci ceva în afară de a împuşca şerpi uriaşi în cap, zise el.

Am zâmbit şi i-am aruncat o privire. Se aplecă spre mine atât cât îi permitea centura. Zâmbea şi el, dar ceva în ochii sau în atitudinea sa arăta că vorbea serios. Interesat de ceea ce aş fi avut de spus.

— Sunt reanimatoare.

Îşi împleti degetele, cotul stâng rezemat de spătarul scaunului.

— În regulă; ce faci când nu readuci morţii la viaţă?

— Lucrez cu poliţia la investigarea infracţiunilor cu implicaţii supranaturale, în special a crimelor.

— Şi? continuă el.

— Şi execut vampirii nebuni.

— Şi?

— Şi nimic.

I-am aruncat din nou o privire. În întuneric nu-i vedeam ochii, erau prea închişi la culoare pentru asta, dar îi simţeam privirea intensă. Probabil era doar imaginaţia mea. Mda. Stătusem prea mult în jurul lui Jean-Claude. Mirosul hainei de piele a lui Richard se amesteca cu o adiere vagă a apei sale de colonie. O marcă scumpă şi dulceagă. Se potrivea foarte bine cu mirosul pielii.

— Lucrez. Fac exerciţii. Ies în oraş cu prietenii. Am ridicat din umeri. Ce faci când nu predai la şcoală?

— Fac scufundări, cercetez peşteri, urmăresc păsările sălbatice, lucrez în grădină, studiez astronomia. Zâmbetul îi era ca un vag punct alb în întunericul înconjurător.

— Probabil ai mult mai mult timp liber decât mine.

— De fapt, profesorul are întotdeauna mai mult de muncă acasă decât elevii săi.

— Îmi pare rău să aud aşa ceva.

Ridică din umeri; pielea hainei scârţâi alunecându-i pe corp. O haină de piele bună se mişcă întotdeauna de parcă ar fi încă vie.

— Te uiţi la televizor? întrebă el.

— S-a stricat acum doi ani şi nu mi-am mai luat altul.

— Trebuie să faci ceva ca să te distrezi un pic.

M-am gândit o clipă.

— Colecţionez pinguini de pluş.

Imediat ce am rostit propoziţia, mi-am dorit să n-o fi spus. Richard râNji.

— Ajungem totuşi undeva. Călăul colecţionează jucării de pluş. Chiar îmi place.

— Îmi pare bine să aud asta.

Vocea îmi suna şi mie morocănoasă.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă el.

— Nu mă pricep prea bine la conversaţii banale, am declarat eu.

— Te descurci bine.

Nu, nu mă descurcam, dar nu eram sigură cum să-i explic. Nu-mi place să vorbesc despre mine unor străini. În special acelor străini care au legături cu Jean-Claude.

— Ce vrei de la mine? am întrebat eu.

— Făceam doar să treacă timpul mai repede.

— Nu, nu făceai asta.

Părul lung până la umeri îi încadrase faţa. Era mai înalt, mai solid, dar silueta îmi era familiară. Semăna cu Phillip în întunericul plin de umbre. Phillip fusese singura fiinţă umană pe care o văzusem vreodată în compania monştrilor.

Phillip atârna în lanţuri. Sângele îi curgea ca un râu roşu aprins pe piept şi se împrăştia pe podea ca picăturile de ploaie. Lumina torţelor sclipea pe oasele pline de sânge ale şirei spinării. Cineva îi sfârtecase beregata.

M-am clătinat şi m-am rezemat de perete de parcă m-ar fi lovit cineva. Nu aveam destul aer. Cineva şoptea mereu „Oh, Dumnezeule, oh, Dumnezeule“ şi acel cineva eram eu. Am coborât scările cu spatele lipit de perete. Nu-mi puteam lua ochii de la el. Nu puteam privi în altă parte. Nu puteam respira. Nu puteam ţipa.

Lumina torţelor se reflecta în ochii lui, dându-le iluzia mişcării. Ţipătul, provenind de undeva din străfundurile stomacului, mi se revărsa ca un şuvoi pe gură:

— Phillip!

Ceva rece îmi alunecă pe şira spinării în sus. Stăteam în maşină însoţită de fantoma conştiinţei mele vinovate. Nu fusese vina mea că Phillip murise. Cu siguranţă nu eu îl

ucisesem, dar… dar tot mă simţeam vinovată. Cineva ar fi trebuit să-l salveze şi, pentru că eu fusesem ultima care avusese această posibilitate, eu ar fi trebuit să fiu aceea. Vinovăţia este un lucru minunat, cu multe aspecte.

— Ce vrei de la mine, Richard? am întrebat din nou.

— Nu vreau nimic.

— Minciunile sunt lucruri urâte, Richard.

— Ce te face să crezi că mint?

— Un instinct ascuţit, am declarat eu.

— A trecut chiar atât de mult timp de când un bărbat a încercat să poarte o conversaţie politicoasă şi banală cu tine?

Eram pe punctul de a-l privi, dar am hotărât să n-o fac. Trecuse într-adevăr prea mult timp.

— Ultima persoană care a flirtat cu mine a fost omorâtă, ceea ce determină o fată să fie prevăzătoare.

Rămase tăcut vreme de un minut.

— Ai dreptate, dar tot vreau să ştiu mai multe despre tine.

— De ce?

— De ce nu?

Aici m-a prins.

— Cum pot să ştiu că nu te-a pus Jean-Claude să te împrieteneşti cu mine?

— Şi de ce ar face aşa ceva?

Am ridicat din umeri.

— În regulă, s-o luăm de la început. Să ne prefacem că ne-am întâlnit într-un club de fitness.

— Un club de fitness? am întrebat.

Zâmbi.

— Club de fitness. M-am gândit că arătai bine în costum de baie.

— În trening, am zis eu.

Aprobă din cap.

— Arătai adorabil în trening.

— Îmi plăcea mai mult „bine“ decât „adorabil“.

— Dacă am voie să mi te imaginez în costum de baie, poţi arăta bine; pentru trening nu primeşti decât

„adorabil“.

— Destul de cinstit.

— Purtam o conversaţie plăcută despre lucruri banale şi te-am invitat în oraş.

Am fost nevoită să-l privesc.

— Mă inviţi în oraş?

— Da, sigur.

Am clătinat din cap şi mi-am mutat din nou privirea asupra drumului.

— Nu cred că-i o idee bună.

— De ce nu? se interesă el

— Ţi-am spus.

— Doar pentru că o persoană a fost ucisă nu înseamnă că şi altcineva va păţi la fel.

Am strâns volanul destul de puternic pentru a mă durea mâinile.

— Aveam opt ani când a murit mama. Tata s-a recăsătorit când aveam zece. Am clătinat din cap. Oamenii dispar şi nu se mai întorc.

— Sună înfricoşător. Vocea îi era moale şi joasă.

Nu ştiam ce mă determinase să spun asta. De obicei nu vorbesc despre maică-mea cu străinii sau cu oricine altcineva.

— Înfricoşător, am repetat eu încet. Se poate spune şi aşa.

— Dacă nu permiţi niciodată nimănui să se apropie de tine, nu suferi, asta vrei să spui, nu?

— Plus că sunt şi o grămadă de bărbaţi tâmpiţi în grupul de vârstă de la douăzeci şi unu la treizeci de ani.

Rânji.

— Aici ai dreptate. Dar nici destule femei drăguţe, inteligente şi independente nu prea găseşti.

— Încetează cu complimentele sau mă faci să roşesc.

— Nu pari o persoană care roşeşte uşor.

O imagine îmi trecu fulgerător prin minte. Richard Zeeman complet gol lângă pat, încercând să-şi tragă mai repede pantalonii pe el. În acel moment nu mă simţisem jenată. Doar acum, când mă gândeam la asta, simţindu-l

atât de aproape, atât de cald… Am simţit cum mi se urcă sângele în obraji. M-am înroşit în întuneric, bucuroasă că nu mă putea vedea. Nu voiam să ştie că mă gândeam la felul splendid în care arăta fără niciun fel de haine pe el. De obicei nu fac aşa ceva. Bineînţeles, de obicei nu văd un bărbat gol puşcă înainte de a ieşi măcar o dată cu el în oraş. Dacă mă gândesc mai bine, nu văd bărbaţi goi nici după întâlniri.

— Suntem în clubul de fitness, bem un suc de fructe şi te invit în oraş.

Am fixat cu privirea drumul. Prin minte îmi fulgera imaginea coapselor sale netede şi a altor lucruri situate undeva mai jos. Era jenant, dar cu cât încercam mai tare să nu mă gândesc la asta, cu atât mai clară îmi devenea imaginea în minte.

— Film sau cină? am întrebat eu.

— Nu, răspunse el. Ceva unic. O peşteră.

— Adică să ne târâm printr-o peşteră la o primă întâlnire?

— Ai fost vreodată într-o peşteră?

— O dată.

— Ţi-a plăcut?

— În acel moment încercam să scăpăm de nişte băieţi răi. Nu m-am gândit prea mult la frumuseţea locului.

— Atunci trebuie să mai încerci o dată. Eu intru într-o peşteră de cel puţin două ori pe lună. Trebuie să te îmbraci cu cele mai proaste haine pe care le ai, pentru că te murdăreşti cumplit şi nimeni nu-ţi spune să nu te joci în noroi.

— Noroi?

— E prea multă mizerie pentru tine?

— Am lucrat ca asistentă într-un laborator de biologie în timpul facultăţii; nimic nu-i prea murdar pentru mine.

— Cel puţin poţi spune că ai ajuns să-ţi foloseşti diploma în munca de zi cu zi.

Am râs.

— E adevărat.

— Şi eu îmi folosesc diploma, dar am preferat să educ

copii obraznici.

— Îţi place să predai?

— Foarte mult.

Aceste două cuvinte emanau o anume căldură şi emoţie pe care n-o întâlneşti prea adesea când oamenii vorbesc despre slujba lor.

— Şi mie îmi place ceea ce fac.

— Chiar dacă te obligă să ai de-a face cu vampiri şi zombi?

Am dat din cap.

— Da.

— Ne aflăm în barul clubului şi tocmai te-am invitat să ieşi cu mine în oraş. Ce ai răspunde?

— Aş spune nu.

— De ce?

— Nu ştiu.

— Pari suspicioasă.

— Întotdeauna sunt, am replicat eu.

— Cel mai mare eşec constă în a nu-ţi oferi niciodată o şansă, Anita.

— Faptul că nu merg la întâlniri e o alegere, nu un eşec.

Mă simţeam puţin în defensivă.

— Acceptă să mergem într-o peşteră în acest week-end.

Haina de piele se încreţi în timp ce Richard încercă să se apropie de mine mai mult decât îi permitea centura. Ar fi putut întinde mâna şi m-ar fi atins. O parte din mine dorea s-o facă, ceea ce constituia ceva jenant în sine.

Am deschis gura să spun „nu“, apoi mi-am dat seama că de fapt doream să spun „da“. Ceea ce era caraghios. Dar mă simţeam bine în întuneric în compania mirosului de piele şi apă de colonie. Spuneţi-i cum vreţi, atracţie reciprocă, dorinţă instantanee, orice. Îmi plăcea Richard. Mă băga în priză. Trecuse mult timp de când îmi plăcuse cineva.

Jean-Claude nu se punea la socoteală. Nu eram sigură de ce, dar el nu conta. Poate şi din cauză că era mort.

— În regulă, mergem într-o peşteră. Unde şi când?

— Minunat. Ne întâlnim în faţa casei mele, să spunem

sâmbătă pe la zece.

— Zece dimineaţa? am întrebat eu.

— Nu-ţi place să te scoli dimineaţa?

— Nu în mod deosebit.

— Trebuie să pornim devreme, altfel nu vom ajunge la capătul peşterii într-o singură zi.

— Cu ce să mă îmbrac?

— Cele mai proaste haine pe care le ai. Eu îmi trag o salopetă peste blugi.

— Am şi eu salopetă.

N-am menţionat faptul că purtam salopetă pentru a nu-mi păta hainele de sânge. Noroiul suna mult mai bine.

— Perfect. Aduc eu restul echipamentului de care ai nevoie.

— Ce echipament îmi mai trebuie?

— O cască, lanternă, poate genunchiere.

— Sună ca o primă întâlnire de o sută de dolari, am remarcat eu.

— Chiar va fi, declară el, cu o voce moale şi guturală, puţin cam intimă pentru o persoană care nu făcea altceva decât să stea în maşina mea. Nu se compara cu vocea magică a lui Jean-Claude, dar, la urma urmei, cine putea?

— Fă la dreapta, zise el arătând cu degetul spre o stradă laterală. A treia casă pe dreapta.

Am oprit pe un drum de acces îngust, pavat cu dale negre. Casa era pe jumătate din cărămidă, pe jumătate dintr-un material de culoare deschisă. Greu de spus în întuneric. Pe stradă nu erau lămpi care să te ajute să vezi ceva. Chiar uiţi cât de întunecoasă este noaptea fără electricitate.

Richard îşi desfăcu centura şi deschise portiera.

— Mulţumesc pentru că m-ai adus.

— Ai nevoie de ajutor să-l duci înăuntru? Ţineam mâna pe cheia de contact în timp ce vorbeam.

— Nu, mă descurc. Mulţumesc, oricum.

— N-ai pentru ce.

Mă privi.

— Am greşit cu ceva?

— Nu încă, am replicat eu.

Zâmbi, dinţii sclipindu-i fulgerător în întuneric.

— Bine.

Descuie portiera din spate şi coborî din maşină. Se aplecă înăuntru şi îl săltă pe Stephen, ţinând pătura astfel încât să nu alunece pe jos. Îl ridică mai degrabă prin forţa picioarelor decât prin aceea a spatelui; ridicarea halterelor te învaţă aşa ceva. Corpul unui om este mult mai greu de ridicat decât nişte greutăţi pentru că nu este la fel de bine echilibrat.

Richard împinse portiera cu spatele. Se închise cu un pocnet sec şi mi-am desfăcut centura pentru a ajunge la butonul de siguranţă. Richard mă urmărea prin portiera încă deschisă dinspre scaunul pasagerului. Vocea i se auzi acoperind zgomotul uşor al motorului la ralanti:

— Încui omul-negru pe dinafară?

— Nu se ştie niciodată, am răspuns eu.

Dădu din cap.

— Mda.

Se simţea o anumită nuanţă în acel singur cuvânt, ceva trist, melancolic, o inocenţă pierdută. Era plăcut să discuţi cu o altă persoană care înţelegea. Dolph şi Zerbrowski înţelegeau violenţa şi vecinătatea morţii, dar nu înţelegeau monştrii.

Am închis portiera şi m-am strecurat din nou în spatele volanului. Mi-am prins centura şi am pus maşina în mişcare. Farurile îl prinseră în lumina lor pe Richard, părul lui Stephen semănând cu o pată galbenă în braţele sale. Richard continua să mă fixeze cu privirea. L-am lăsat în întuneric în faţa casei, însoţit doar de cântecul greierilor.

10

Am intrat în parcarea din faţa blocului puţin după ora două dimineaţa. Plănuisem să fiu în pat cu mult înainte de

această oră. Arsura cea nouă în formă de cruce mă ustura exact ca o urmă lăsată de acid, durerea împrăştiindu-se în tot pieptul. Mă usturau coastele, mă durea stomacul, mă simţeam înţepenită. Am aprins lumina în maşină şi mi-am descheiat jacheta de piele. În lumina galbenă, vânătăile îmi înfloreau pe piele. O clipă nu mi-am dat seama cum fusesem rănită; apoi mi-am reamintit greutatea şarpelui care mă strivea, care se târa pe corpul meu. Aveam noroc că mă alesesem doar cu nişte vânătăi şi nu cu nişte coaste rupte.

Am stins lumina şi am tras la loc fermoarul jachetei. Curelele tocului de umăr, puse direct pe piele, mă rodeau, dar arsura mă durea mult mai tare decât vânătăile; în comparaţie, rosăturile păreau minore. O arsură profundă nu te lasă să te gândeşti la nimic altceva.

Becul care ardea de obicei deasupra scărilor era stins. Nu pentru prima dată. Totuşi, va trebui să-l anunţ pe administrator cât mai curând posibil. Dacă nu anunţi o stricăciune, nimeni n-o repară.

Urcasem deja trei trepte înainte de a-l observa pe bărbat. Şedea în capul scărilor, aşteptându-mă. Părul blond, tuns scurt, părea o pată deschisă în întuneric. Mâinile îi erau sprijinite pe genunchi, cu palmele în sus pentru a-mi arăta că nu avea armă. Mă rog, nu avea o armă *în mână.* Edward avea întotdeauna o armă la el, cu excepţia cazului în care i-o lua cineva.

Dacă mă gândesc mai bine, şi eu la fel.

— Nu te-am văzut de mult, Edward.

— De trei luni. Timp suficient pentru ca mâna ruptă să mi se vindece complet.

Am aprobat din cap.

— Şi eu mi-am scos copcile acum vreo două luni.

Continua să rămână aşezat pe scări, privind în jos spre mine.

— Ce vrei, Edward?

— N-ar putea fi o vizită de curtoazie?

Îşi bătea joc de mine.

— E ora două dimineaţa, la naiba, ar fi bine să nu fie

doar o simplă vizită.

— Ai prefera mai degrabă una de afaceri? Vocea îi era neutră, dar implicaţia era evidentă.

Am scuturat din cap.

— Nu, nu. Nu doream să fac niciodată afaceri cu Edward. Tipu' era specializat în uciderea licantropilor, vampirilor, a oricăror creaturi care fuseseră odată fiinţe umane şi acum nu mai erau. Se plictisise să omoare oameni. Devenise mult prea uşor.

— E o vizită de afaceri?

Vocea îmi era sigură, fără pic de ezitare. Bravo mie. Puteam scoate Browningul, dar, dacă s-ar fi ajuns vreodată la o confruntare pe bune, Edward m-ar fi ucis. Să fii prieten cu el era ca şi cum ai fi fost prieten cu un leopard îmblânzit. Puteai să-l mângâi, iar el putea să-ţi lase impresia că te place, dar în adâncul sufletului ştiai că, dacă vreodată i-ar fi fost prea foame sau ar fi fost prea furios, te-ar fi omorât. Te-ar fi omorât şi ţi-ar fi mâncat şi carnea de pe oase.

— Doar pentru a afla informaţii, nimic altceva, Anita.

— Ce fel de informaţii? m-am interesat eu.

Zâmbi din nou. Edward cel prietenos. Siiigur.

— Putem intra pentru a discuta? E cam frig aici.

— Ultima dată când ai fost în oraş nu mi s-a părut că ai avut nevoie de vreo invitaţie specială pentru a pătrunde în apartamentul meu.

— Ai schimbat încuietoarea.

Am rânjit.

— N-ai putut s-o forţezi, aşa-i? Eram cu adevărat mulţumită.

Ridică din umeri; poate că era din cauza întunericului, dar dacă n-ar fi fost Edward, aş fi spus că părea jenat.

— Lăcătuşul m-a asigurat că nu poate fi forţată de nimeni, am declarat eu.

— N-am adus berbecul cu mine, replică el.

— Hai înăuntru. Pun de cafea.

Am păşit pe lângă el. S-a ridicat şi m-a urmat. I-am întors spatele fără să-mi fac probleme. Era posibil ca

Edward să mă împuşte într-o bună zi, dar nu era stilul lui să-mi tragă un glonţ în spate după ce tocmai spusese că venise doar ca să stea de vorbă cu mine. Edward nu era un om de onoare, dar avea reguli stricte. Dacă ar fi hotărât să mă omoare, m-ar fi anunţat înainte. Mi-ar fi spus şi cu cât a fost plătit pentru a mă lichida. Mi-ar fi urmărit expresia înfricoşată din ochi.

Mda, Edward se conducea după anumite reguli. Deşi mai puţine decât cele ale majorităţii oamenilor. Dar nu încălca niciodată o regulă, nu-şi trăda niciodată ciudatul său simţ al onoarei. Dacă a spus că eram în siguranţă în acea noapte, atunci aşa era. Ar fi fost frumos dacă şi Jean-Claude ar fi avut reguli.

Culoarul era liniştit, aşa cum era în fiecare noapte târziu, în fiecare zi de lucru a săptămânii, pentru că vecinii trebuiau să se trezească dimineaţa devreme. Toţi vecinii mei trăiau la lumina zilei şi dormeau acum în paturile lor fără să-i doară câtuşi de puţin capul. Am descuiat noile yale de la uşă şi l-am lăsat pe Edward să intre.

— Ți-ai schimbat stilul sau ce-ai pățit? întrebă el.

— Ce?

— Ce s-a-ntâmplat cu bluza ta?

— Ah.

Replici deştepte, specialitatea mea! N-am ştiu ce să spun – sau, mai degrabă, cât de mult să spun.

— Iar te joci cu vampirii, comentă el.

— Ce te face să crezi asta?

— Arsura în formă de cruce de pe, hm, pieptul tău.

Oh, asta. Minunat. Am descheiat jacheta şi am pus-o, împăturită, pe spătarul canapelei. Am rămas în mijlocul camerei în sutien şi tocul de la umăr şi i-am întâlnit privirea fără să roşesc. Bilă albă pentru mine. Am desfăcut curelele şi am scos tocul, apoi l-am luat cu mine în bucătărie. Am pus pe masă pistolul, cu tot cu toc, şi am scos boabele de cafea din frigider, purtând doar sutienul şi blugii. M-aş fi simţit jenată în faţa oricărui bărbat, fie în viaţă, fie mort, dar nu şi în faţa lui Edward. Nu existase niciodată vreo atracţie sexuală între noi. S-ar putea să ne

împuşcăm unul pe celălalt într-o bună zi, dar nu vom face sex niciodată. Edward era mai interesat de arsura proaspătă decât de sânii mei.

— Cum s-a întâmplat?

Am măcinat boabele în mica râşniţă electrică pe care o cumpărasem în acest scop. Chiar şi mirosul de cafea proaspăt măcinată mă face să mă simt mai bine. Am pus un filtru în fierbătorul botezat „Domnul Cafea“, am turnat cafeaua, am adăugat apă şi am apăsat pe buton. Cam la atât se rezuma priceperea mea în bucătărie.

— Mă duc să-mi pun o bluză.

— Arsura nu va suporta nimic deasupra, remarcă Edward.

— Atunci n-o s-o închei.

— Ai de gând să-mi spui cum te-ai ars?

— Da.

Am luat pistolul şi m-am îndreptat spre dormitor. În dulap am o bluză cu mânecă lungă, odinioară de culoare purpurie, acum decolorată până spre un violet deschis. De fapt era o cămaşă bărbătească şi îmi ajungea aproape până la genunchi, dar mă simţeam confortabil în ea. Am suflecat mânecile până la coate şi am încheiat-o până la jumătate. Arsura am lăsat-o descoperită. Am aruncat o privire în oglindă şi am descoperit că cea mai mare parte a decolteului era acoperită.

Am ezitat, dar în cele din urmă am pus Browningul în tocul din spatele tăbliei patului. Edward şi cu mine nu aveam de gând să ne confruntăm în acea noapte, iar oricine ar fi pătruns pe uşa prevăzută cu încuietori noi ar fi trebuit să treacă întâi de Edward. Mă simţeam în perfectă siguranţă.

Edward stătea pe canapea, cu picioarele încrucişate la glezne. Se lăsase să alunece în jos până când umerii ajunseseră să se sprijine de braţul canapelei.

— Fă-te comod, am zis eu.

Se mulţumi să zâmbească.

— Ai de gând să-mi povesteşti despre întâlnirea cu vampirii?

— Da, dar încă nu m-am hotărât exact cât de mult să-ţi povestesc.

Zâmbetul i se lărgi.

— Normal.

Am pregătit două căni, zahăr şi frişcă adevărată scoasă din frigider. Cafeaua picura deja în micul recipient de sticlă. Mirosul era puternic, cald şi destul de gros pentru a-ţi putea înfăşură braţele în jurul lui.

— Cum îţi place cafeaua?

— Fă-o exact cum o pregăteşti şi pentru tine.

I-am aruncat o privire.

— Nicio preferinţă?

Clătină din cap, încă aşezat pe canapea.

— Bine. Am turnat cafeaua în căni, am adăugat trei bucăţi de zahăr, multă frişcă, am amestecat bine şi am aşezat cănile pe măsuţa de mic dejun, suficient de mare pentru două persoane.

— N-ai de gând s-o aduci încoace?

— Nu bei cafea pe canapeaua albă, am spus.

— Ah. Se ridică dintr-o singură mişcare lină, radiind numai graţie şi energie. M-ar fi impresionat de-a dreptul dacă n-aş fi petrecut cea mai mare parte a nopţii în compania vampirilor.

Ne-am aşezat faţă în faţă. Ochii lui aveau culoarea cerului albastru de primăvară, acea culoare caldă şi palidă dar care încă reuşeşte să arate rece. Faţa îi era plăcută, dar ochii aveau o expresie neutră, urmărindu-mi toate mişcările.

I-am povestit despre Yasmeen şi Marguerite. Nu şi despre Jean-Claude, crima înfăptuită de vampiri, cobra uriaşă, Stephen Vârcolacul şi Rick Zeeman. Ceea ce a însemnat că, de fapt, era o poveste foarte scurtă.

După ce am terminat, Edward a rămas tăcut, sorbindu-şi cafeaua şi holbându-se la mine.

Am luat o gură de cafea şi m-am uitat şi eu la el.

— Povestea ta explică arsura, remarcă el.

— Mulţumesc mult, am comentat eu.

— Dar ai lăsat deoparte o mulţime de lucruri.

— De unde ştii?

— Pentru că te-am urmărit.

M-am holbat la el, înecându-mă cu cafeaua. Când am putut să vorbesc fără să tuşesc, am zis:

— Ce-ai făcut?

— Te-am urmărit, repetă el. Ochii aveau aceeaşi expresie neutră, zâmbetul încă era plăcut.

— De ce?

— Am fost angajat să-l ucid pe Stăpânul Oraşului.

— Asta s-a întâmplat acum trei luni.

— Nikolaos e moartă, noul stăpân nu-i.

— Nu tu ai ucis-o pe Nikolaos, eu am făcut-o.

— E adevărat; vrei jumătate din bani?

Am clătinat din cap.

— Atunci de ce te plângi? M-am ales cu braţul rupt ajutându-te s-o ucizi.

— Iar eu cu paisprezece copci; în plus, amândoi am fost muşcaţi de vampiri.

— Şi ne-am curăţat rănile cu agheasmă, zise Edward.

— Care arde ca acidul, am completat eu.

Edward aprobă din cap, sorbind din cafea. Ceva se mişcă în spatele ochilor, ceva lichid şi periculos. Puteam jura că expresia nu i se schimbase, dar brusc tot ce puteam face era să-l privesc în ochi.

— De ce mă urmăreai, Edward?

— Mi s-a spus că urma să te întâlneşti cu noul Stăpân în timpul nopţii.

— Cine ţi-a spus?

Clătină din cap, un zâmbet impenetrabil fluturându-i pe buze.

— Am fost în interiorul *Circului,* Anita. Am văzut cu cine erai în seara asta. După ce s-a terminat toată „distracţia“ cu vampirii, te-ai dus acasă, deci unul dintre ei trebuie să fie Stăpânul.

M-am străduit din răsputeri să-mi păstrez faţa inexpresivă, iar efortul s-a văzut, dar nu şi panica de care eram cuprinsă. Edward mă urmărise iar eu nu-mi dădusem seama. Ştia toţi vampirii cu care mă întâlnisem în timpul

serii. Nu erau atât de mulţi. Îşi va da seama cine era Stăpânul.

— Stai puţin. M-ai lăsat să lupt singură cu şarpele, fără să mă ajuţi?

— Am intrat după ce spectatorii au fugit afară. Totul aproape că se terminase când mi-am băgat capul în cort.

Am băut o gură de cafea şi am încercat să găsesc o cale pentru a repara lucrurile. Avea un contract pentru a-l ucide pe Stăpân, iar eu i-l oferisem pe tavă. Îl trădasem pe Jean-Claude. Oare de ce mă deranja treaba asta?

Edward îmi urmărea expresia feţei de parcă ar fi vrut s-o memoreze. Aştepta ca expresia să mă trădeze. Am încercat din greu să-mi păstrez o figură impenetrabilă, neutră. Edward rânjea ca o pisică pândind un canar. Se distra de minune. Eu nu.

— Te-ai întâlnit doar cu patru vampiri în noaptea asta: Jean-Claude, femeia înaltă, cu aspect exotic, care trebuie să fie Yasmeen, şi doi blonzi. Ştii numele celor doi?

Am clătinat din cap.

Zâmbetul i s-a adâncit.

— Mi le-ai spune dacă le-ai şti?

— Poate.

— Cei doi blonzi nu sunt importanţi, declară el. Niciunul nu este vampir-suprem.

M-am holbat la el, încercând din toate puterile să-mi păstrez faţa neutră, plăcută, atentă şi impenetrabilă. O expresie impenetrabilă nu este punctul meu forte, dar poate cu destul exerciţiu…

— Mai rămân Jean-Claude şi Yasmeen. Yasmeen a sosit de curând în oraş, ceea ce înseamnă că e Jean-Claude.

— Chiar crezi că Stăpânul blestematului ăsta de Oraş s-ar arăta astfel în public?

Am pus tot dispreţul de care eram capabilă în intonaţia acestei întrebări. Nu eram cea mai bună actriţă din lume, dar poate cu timpul învăţam câte ceva…

Edward mă privi fix.

— E Jean-Claude, nu-i aşa?

— Jean-Claude nu-i destul de puternic pentru a stăpâni

oraşul. Ştii asta. Hei, câţi ani are, puţin peste două sute? Nu-i destul de bătrân.

Se încruntă la mine. Bine.

— Nici Yasmeen nu-i.

— Ai dreptate.

— N-ai vorbit cu alţi vampiri în seara asta, nu?

— Se poate să mă fi urmărit până în interiorul *Circului,* Edward, dar n-ai ascultat la uşă când m-am întâlnit cu Stăpânul. Nu puteai s-o faci. Te-ar fi auzit vampirii sau licantropii.

Recunoscu, dând din cap.

— M-am întâlnit cu Stăpânul în seara asta, dar nu era unul din cei care au coborât să lupte cu şarpele.

— Stăpânul şi-a lăsat supuşii să-şi rişte vieţile şi nu i-a ajutat? Zâmbetul îi revenise pe buze.

— Stăpânul Oraşului nu trebuie să fie prezent fizic pentru a-şi transmite puterea altora, doar ştii asta.

— Nu, nu ştiu.

Am ridicat din umeri.

— Poţi să crezi sau nu.

M-am rugat, „Dă Doamne să creadă“.

Edward se încruntă la mine.

— De obicei nu eşti o mincinoasă atât de bună.

— Nu mint.

Vocea îmi suna calmă, normală, plină de adevăr. Întruchiparea cinstei.

— Dacă Jean-Claude nu este cu adevărat Stăpânul, atunci ştii cine este?

Întrebarea era o capcană. Nu puteam răspunde „da“ în ambele cazuri, dar, la dracu’, minţisem până atunci, de ce n-aş face-o şi în continuare.

— Da, ştiu cine este.

— Spune-mi, îmi ceru Edward.

Am clătinat din cap.

— Stăpânul m-ar ucide dacă ar şti că am vorbit cu tine.

— Îl putem ucide împreună, aşa cum am făcut ultima dată.

Vocea îi era teribil de rezonabilă. Am reflectat un minut.

M-am gândit dacă să-i spun sau nu adevărul. Niciunul din membrii ligii Fiinţele Umane Prioritare nu era în stare să-l învingă pe Stăpân, dar Edward putea. Îl puteam ucide amândoi, în echipă. Astfel viaţa mi-ar fi devenit mult mai simplă. Am clătinat din cap şi am oftat. Rahat.

— Nu pot, Edward.

— Nu vrei, mă corectă el.

Am aprobat din cap.

— Nu vreau.

— Dacă te cred, Anita, asta înseamnă că am nevoie de numele Stăpânului. Şi înseamnă că eşti singura fiinţă umană care cunoaşte acest nume. Expresia prietenească i se şterse de pe faţă precum gheaţa care se topeşte. Ochii îi erau acum la fel de goi şi nemiloşi ca un cer de iarnă. Nu era nimeni în spatele lor cu care aş fi putut vorbi.

— N-ai vrea să fii singura fiinţă umană care cunoaşte numele, Anita.

Avea dreptate. Nu voiam, dar ce puteam spune?

— Asta e, Edward.

— Scuteşte-te de o mulţime de suferinţă, Anita; spune-mi numele.

Mă credea! Mamă, Doamne, ce chestie! Mi-am coborât ochii, holbându-mă în ceaşca de cafea pentru ca Edward să nu-mi surprindă fulgerul de triumf din privire. Când mi-am ridicat iar ochii, expresia feţei era sub control. Eu şi Meryl Streep.

— Nu cedez la ameninţări, ştii asta.

Dădu din cap. Îşi termină cafeaua şi puse cana pe mijlocul mesei.

— Voi face tot ce este necesar pentru a-mi duce misiunea la bun sfârşit.

— Nu m-am îndoit niciodată de asta, am afirmat eu.

Spunea de fapt că mă va tortura pentru a-mi smulge informaţia. Părea că regretă oarecum, dar că asta nu-l va împiedica câtuşi de puţin. Una din regulile de bază ale lui Edward era „O misiune trebuie terminată întotdeauna“.

Doar nu avea să lase un lucru atât de neînsemnat ca o prietenie să distrugă toate realizările sale perfecte.

— Mi-ai salvat viaţa, eu ţi-am salvat-o pe a ta, zise el. Nu-ţi mai datorez nimic. Înţelegi, nu?

Am aprobat din cap.

— Înţeleg.

— Bine. Se ridică. M-am ridicat şi eu. Ne-am uitat unul la celălalt. A clătinat din cap. Te găsesc la noapte şi te întreb din nou.

— Nu mă voi lăsa intimidată, Edward.

În cele din urmă, începusem să mă enervez. Venise să-mi ceară informaţii; acum mă ameninţa. Am lăsat să mi se citească mânia pe faţă. Nu era nevoie să mai joc teatru.

— Eşti dură, Anita, dar nici chiar atât de dură. Ochii îi erau neutri, dar prudenţi ca cei ai unui lup pe care-l văzusem odată în California. Tocmai trecusem de un copac şi m-am trezit pur şi simplu cu fiara în faţa mea. Am îngheţat. Nu înţelesesem niciodată cu adevărat până atunci ce însemna cuvântul „neutru“. Lupului nu-i păsa câtuşi de puţin dacă mă muşca sau nu. Alegerea îmi aparţinea. Dacă îl ameninţam, dădeam de dracu’. Dacă îi lăsam o oarecare libertate de mişcare, avea să fugă. Numai că lupului nu-i păsa; era pregătit pentru ambele alternative. Eu eram cea care-mi simţeam inima în gât, fiind atât de speriată încât nici nu mai respiram. Mi-am ţinut respiraţia şi m-am întrebat ce se va hotărî lupul să facă. În cele din urmă s-a pierdut printre copaci.

După ce reînvăţasem cum să respir, mă întorsesem în tabără. Fusesem înspăimântată, dar tot puteam să închid ochii şi să văd ochii gri deschis ai lupului. Uimirea de a privi fix la un animal mare de pradă fără a avea între noi barele de oţel ale unei cuşti. Fusese minunat.

M-am holbat acum în sus la Edward şi am ştiut că această întâlnire a fost minunată în felul ei. Şi dacă aş fi avut informaţia, şi dacă nu, tot nu i-aş fi dat-o. Nimeni nu mă intimidează. Nimeni. Asta era una din regulile mele.

— Nu vreau să fiu obligată să te ucid, Edward.

Atunci zâmbi.

— Să mă ucizi, tu?

Râdea de mine.

— Fără discuţie, am zis eu.

Râsul îi dispăru treptat din privire, din poziţia buzelor, din expresia feţei, până ce ajunse să mă fixeze cu ochii săi neutri, de animal de pradă.

Am înghiţit în sec şi mi-am adus aminte să iau totul uşor, inclusiv respiraţia. Avea să mă ucidă. Poate că da. Poate că nu.

— Merită ca unul din noi să moară pentru Stăpân? am întrebat eu.

— E o chestie de principiu, replică el.

Am aprobat din cap.

— Şi pentru mine.

— Atunci știm cum stăm, conchise el.

— Îhî.

Se îndreptă spre uşă. L-am urmat şi am descuiat-o. Se opri în prag.

— Ai răgaz până diseară după lăsarea completă a întunericului.

— Răspunsul va fi acelaşi.

— Ştiu, zise el. Ieşi pe uşă fără a arunca nici măcar o privire în urmă. L-am urmărit până ce a dispărut în jos pe scări. Apoi am închis uşa şi am încuiat-o. Am rămas rezemată cu spatele de tăblia ei, încercând să găsesc o cale de ieşire din încurcătură.

Dacă i-aş spune lui Jean-Claude, ar fi capabil să-l ucidă pe Edward, şi eu nu ofer niciodată fiinţele umane monştrilor. Pentru niciun motiv. I-aş putea spune lui Edward despre Jean-Claude. S-ar putea chiar să fie capabil să-l ucidă pe Stăpânul Oraşului. Aş putea chiar să-l ajut.

Am încercat să-mi imaginez corpul perfect al lui Jean-Claude ciuruit de gloanţe şi acoperit de sânge. Faţa făcută zob de gloanţele pornite dintr-o puşcă de vânătoare cu ţeava retezată. Am scuturat din cap. Nu puteam s-o fac. Nu ştiam exact de ce, dar nu puteam să-l ofer pe Jean-Claude pe tavă lui Edward.

Nu-i puteam trăda pe niciunul din ei. Ceea ce mă lăsa cu fundu' într-un mare rahat. Dar ce altceva era nou?

11

Stăteam pe ţărm, la marginea unui pâlc negru de copaci. Lacul negru clipocea şi se rostogolea în întuneric. Luna atârna imensă şi argintie pe cer. Lumina ei crea modele strălucitoare pe apă. Jean-Claude se ridică din apă. Apa se scurgea în şiroaie argintii din păr şi de pe cămaşă. Părul scurt, negru, era şi mai cârlionţat fiind ud. Cămaşa albă i se lipea de corp scoţându-i în evidenţă sfârcurile dure din cauza contactului cu ţesătura. Întinse mâna spre mine.

Purtam o rochie lungă, neagră, dintr-un material greu. Ceva în interiorul rochiei ieşea în afară, ca un mic cerc, deformând-o de ambele părţi ale corpului. O mantie grea îmi acoperea umerii. Era toamnă şi era lună plină.

Jean-Claude spuse:

— Vino la mine.

Am făcut câţiva paşi pe ţărm şi am intrat în apă. Poalele rochiei s-au udat, iar mantia s-a îmbibat de apă. Am smuls mantia de pe umeri, lăsând-o să dispară în întuneric. Apa era caldă, ca într-o cadă, caldă ca sângele. Mi-am ridicat mâna sub razele lunii şi lichidul care începu să curgă în jos era gros şi întunecat şi nu fusese niciodată apă.

Am rămas în apa puţin adâncă într-o rochie pe care nu mi-o imaginasem niciodată, lângă un ţărm pe care nu-l cunoşteam, şi m-am holbat la monstrul cel frumos care se apropia treptat de mine, plin de graţie şi acoperit de sânge.

M-am trezit cu gura deschisă, încercând să trag aer în piept, cu degetele încleştate pe cearşafuri de parcă ar fi fost o coardă de salvare.

— Ai promis să nu-mi mai invadezi visele, ticălosule, am şoptit.

Cadranul ceasului electronic de pe noptieră afişa ora paisprezece. Dormisem zece ore. Ar fi trebuit să mă simt mai bine, dar nu era aşa. Era ca şi cum aş fi trecut dintr-un coşmar în altul şi n-aş fi apucat să mă odihnesc deloc. Singurul vis pe care mi-l reaminteam era ultimul. Dacă fuseseră toate la fel de rele, nu voiam să mi le amintesc şi

pe celelalte.

De ce îmi bântuia iar visele Jean-Claude? Îşi dăduse cuvântul că n-avea s-o mai facă, dar poate cuvântul său nu valora absolut nimic. Poate.

M-am dezbrăcat până la piele în faţa oglinzii din baie. Coastele şi abdomenul îmi erau acoperite de vânătăi vinete şi purpurii. Mă durea pieptul când respiram, dar nu aveam nimic rupt. Arsura de pe piept era profundă, pielea înnegrită în locurile în care nu era acoperită cu băşici. O arsură doare al dracului de tare, ca şi cum durerea s-ar propaga prin piele până la oase. O arsură este singura rană care mă convinge de existenţa unor terminaţii nervoase sub piele. Altfel cum ar durea atât de cumplit?

Mă întâlneam cu Ronnie la clubul de fitness. Ronnie era prescurtarea de la Veronica. Spunea că acest nume „masculin“ o ajută în activitatea de detectiv particular. Trist, dar adevărat. Urma să ridicăm greutăţi şi să alergăm pe benzile speciale. Mi-am pus un sutien sport, având grijă să nu ating arsura. Elasticul apăsa vânătăile, dar în rest totul era în regulă. Am întins un strat de cremă antiseptică peste arsură şi am acoperit-o cu un bandaj. Pe deasupra mi-am tras un tricou sport bărbătesc, de culoare roşie, fără mâneci şi răscroit la gât. Pantaloni negri de biciclist, ciorapi cu o dungă subţire roşie şi pantofi sport negri completau îmbrăcămintea.

Tricoul lăsa să se vadă bandajul, dar acoperea vânătăile. Cei mai mulţi dintre clienţii permanenţi ai clubului erau obişnuiţi să mă vadă plină de vânătăi sau cu ceva şi mai rău. Nu-mi mai puneau niciun fel de întrebări. Ronnie spune că eram prea ţâfnoasă cu ei. Mie îmi convenea de minune. Îmi place să fiu lăsată în pace.

Eram deja îmbrăcată cu haina şi aveam geanta cu echipament în mână, când sună telefonul. Am stat pe gânduri o clipă, dar în cele din urmă am ridicat receptorul.

— Dă-i drumu’!

— Sunt Dolph.

Stomacul mi se contractă brusc. Încă o crimă?

— Ce s-a-ntâmplat, Dolph?

— Am identificat cadavrul necunoscut pe care l-ai văzut.

— Victima vampirilor?

— Îhî.

Am expirat cu putere. Nicio altă crimă şi făceam deja progrese; ce putea fi mai bun decât atât?

— Calvin Barnabas Rupert, pentru prieteni, Cal. Douăzeci şi şase de ani, căsătorit de patru ani cu Denise Smythe Rupert. Fără copii. Agent de asigurări. N-am reuşit să descoperim vreo legătură cu comunitatea vampirilor.

— Poate că domnul Rupert a fost pur şi simplu în locul potrivit la momentul nepotrivit.

— Victimă la întâmplare? Suna a întrebare.

— Poate, am răspuns eu.

— Dacă a fost la întâmplare, nu avem niciun tipar, nimic de care să ne agăţăm.

— Deci te întrebi dacă aş putea descoperi vreo legătură între Cal Rupert şi monştri?

— Da, răspunse Dolph.

Am oftat.

— O să încerc. Asta-i tot? Am întârziat deja la o întâlnire.

— Asta-i tot. Dă-mi un telefon dacă afli ceva.

Vocea îi suna de-a dreptul sinistră.

— Îmi spui dacă găseşti un alt cadavru, da?

Râse zgomotos.

— Mda, adică să te pun să vii să măsori afurisitele alea de muşcături; de ce?

— Ai o voce cam de rău augur.

Râsul îi dispăru din voce.

— Tu eşti cea care a afirmat că vor fi mai multe cadavre. Ţi-ai schimbat cumva părerea?

Am vrut să spun „da, m-am răzgândit“, dar n-am făcut-o.

— Dacă există un grup de vampiri vagabonzi şi nebuni, atunci ne vom mai trezi şi cu alte cadavre pe cap.

— Te mai poţi gândi la altă posibilitate în afară de vampiri? întrebă el.

Am reflectat un minut şi am clătinat din cap.

— La absolut nimeni.

— Bine, vorbim mai târziu.

Am auzit tonul înainte de a apuca să mai spun ceva. Dolph nu era tipul care să spună „salut“ şi „la revedere“.

Aveam arma de rezervă, Firestarul de 9 mm, în buzunarul jachetei. Nu exista nicio şansă să port tocul de umăr peste echipamentul folosit la sala de fitness. Firestarul avea doar opt gloanţe în comparaţie cu cele treisprezece ale Browningului, dar acesta din urmă avea tendinţa de a ieşi din buzunar, atrăgând astfel privirile oamenilor din jur. În plus, dacă n-aş putea pune capăt întâlnirii cu băieţii răi cu opt gloanţe, alte cinci nu mi-ar fi probabil de niciun ajutor. Bineînţeles, mai aveam un încărcător de rezervă în buzunarul genţii cu echipament sportiv. O fată nu poate fi niciodată îndeajuns de precaută în aceste vremuri în care crima e la ordinea zilei.

12

Ronnie şi cu mine munceam din greu la clubul Vic Tanny. Erau două rânduri întregi de aparate şi niciun alt amator de antrenament la trei şi paisprezece minute în acea joi după-amiază. Eram la un aparat pentru întărirea coapselor; apăsai o manetă şi te trezeai în diverse poziţii. Era un aparat oarecum obscen, asemănător cu un dispozitiv ginecologic de tortură. Acesta era unul din motivele pentru care nu purtam niciodată pantaloni scurţi când ridicam greutăţi. La fel făcea şi Ronnie.

Mă concentram la exerciţiul pentru lipirea coapselor, încercând să-l fac fără ca greutăţile să sune. În caz contrar, însemna că fie nu executai corect exerciţiul, fie că lucrai cu greutăţi prea mari. Foloseam greutăţi de treizeci de kilograme, ceea ce nu însemna prea mult.

Ronnie era întinsă pe burtă, arcuindu-şi gambele înspre spate, călcâiele aproape atingându-i fesele. Muşchii gambelor se contractau şi şerpuiau sub piele. Niciuna din noi nu este corpolentă, dar suntem musculoase. Gândiţi-vă la Linda Hamilton în *Terminatorul 2.*

Ronnie terminase înaintea mea şi mă aştepta, plimbându-se cu paşi mărunţi în jurul aparatelor. Am lăsat greutăţile să revină la locul lor cu cel mai mic clinchet posibil. Acest lucru se permite doar la terminarea exerciţiului.

Ne-am depărtat de aparate şi am început să alergăm pe pista ovală. Pista era despărţită de piscină printr-un perete de sticlă. Un bărbat cu ochelari şi cască albastră înota. De cealaltă parte a sălii centrale se afla o sală de ridicat greutăţi şi un studio de aerobic. Capetele pistei erau prevăzute cu oglinzi, astfel încât te puteai vedea în timp ce alergai. În zilele când eram prost dispusă, alergam fără a mă urmări în oglindă; când eram bine dispusă, mă distra oarecum să mă văd în oglindă. Era un mod de a fi sigură că ritmul era constant iar braţele acţionau corespunzător.

În timp ce alergam i-am povestit lui Ronnie despre bărbatul care căzuse victimă vampirilor. Ceea ce însemna că nu alergam destul de repede. Am mărit fuleul, dar am putut totuşi continua să vorbesc. Când alergi de obicei şase kilometri în căldura din St. Louis, pista de la Vic Tanny nu-i o încercare aşa de mare. Am parcurs două ture şi ne-am reîntors la aparate.

— Vrei să repeţi numele victimei? Vocea lui Ronnie era normală, fără urmă de încordare. Eu mărisem deja pasul, aşa încât discuţia a încetat aici.

Au urmat maşinile de forţă pentru braţe, de împins pentru mine, de ridicat deasupra capului pentru Ronnie; apoi alte două ture de pistă.

I-am răspuns la întrebare când am fost capabilă să vorbesc.

— Calvin Rupert.

Am făcut douăsprezece împingeri cu 50 de kilograme. Dintre toate echipamentele din sală, acesta este cel mai uşor pentru mine. Ciudat, nu?

— Cal Rupert? întrebă Ronnie.

— Aşa îi ziceau prietenii. De ce?

Ronnie clătină din cap.

— Cunosc un Cal Rupert.

Am privit-o şi mi-am lăsat corpul să facă exerciţiul fără prezenţa mea mentală. Îmi ţineam respiraţia, un lucru dăunător în aceste condiţii. Mi-am amintit să mai şi respir şi am zis:

— Povesteşte.

— L-am întâlnit atunci când mă interesam despre Liga Fiinţelor Umane contra Vampirilor. Ştii, când au fost ucişi vampirii. Cal era membru al Ligii.

— Descrie-l.

— Blond, ochi albaştri sau cenuşii, nu prea înalt, bine făcut, atrăgător.

Ar fi putut exista mai mulţi bărbaţi cu numele de Cal Rupert în St. Louis, dar care erau şansele să semene atât de mult cu victima?

— Îi spun lui Dolph să verifice, dar dacă a fost membru al Ligii, ar putea însemna că uciderea lui a fost o execuţie.

— Ce vrei să spui?

— Unii dintre membrii Ligii consideră că singurul vampir bun este un vampir mort.

Mă gândeam la Fiinţele Umane Prioritare, micul grup condus de domnul Jeremy Ruebens. Uciseseră deja un vampir? Era vorba de represalii?

— Trebuie să ştiu dacă Cal era încă membru al Ligii Fiinţelor Umane contra Vampirilor sau dacă se alăturase unui grup mai radical numit Fiinţele Umane Prioritare.

— Drăguţ nume, zise Ronnie.

— Poţi afla asta? Dacă mă duc pe acolo şi încep să pun întrebări, mă ard pe rug.

— Întotdeauna bucuroasă să ajut poliţia şi prietena cea mai bună în acelaşi timp. Un detectiv particular nu ştie niciodată când are nevoie de o favoare din partea poliţiştilor.

— Ai dreptate, am recunoscut eu.

De data aceasta a trebuit s-o aştept eu pe Ronnie. Ea era mai rapidă la aparatele de întreţinut forţa picioarelor. Eu eram mai bună la exerciţiile pentru partea superioară a corpului.

— Îl sun pe Dolph de îndată ce terminăm aici. Poate că

este un anume tipar. A naibii coincidenţă altfel.

Am intrat pe pistă şi Ronnie m-a întrebat:

— Te-ai hotărât ce porţi la petrecerea de Halloween dată de Catherine?

I-am aruncat o privire, aproape împiedicându-mă.

— Rahat, am spus.

— Să înţeleg deci că ai uitat de petrecere. Te plângeai de ea doar acum două zile.

— Am fost cam ocupată, în regulă?

Numai că nu era în regulă. Catherine Maison-Gillett era una din cele mai bune prietene de-ale mele. Purtasem o rochie roz-aprins cu mâneci bufante la nunta ei. Umilitor. Toate spuseserăm marea minciună a domnişoarelor de onoare. Puteam să tăiem rochia şi să o purtăm în orice zi obişnuită. Nicio şansă. Sau eu puteam s-o port la viitoarea petrecere simandicoasă la care urma să fiu invitată. La câte ceremonii oficiale eşti invitată după terminarea facultăţii? La niciuna. Cel puţin la niciuna la care să porţi de bună voie o rochie roz-aprins, cu mâneci bufante, cu crinolină, rochie respinsă parcă de la filmările pentru *Pe aripile vântului.*

Catherine dădea prima ei petrecere de la căsătorie. Festivităţile de Halloween începeau cu mult înainte de lăsarea întunericului, ca să pot să-mi fac şi eu apariţia. Când cineva îşi dă atâta osteneală pentru o petrecere, trebuie să fii prezentă, nu? Fir-ar să fie!

— Am o întâlnire sâmbătă, am declarat eu.

Ronnie se opri din alergare şi se holbă la mine în oglindă. Eu am continuat să alerg; dacă voia să-mi pună întrebări, va trebui mai întâi să mă ajungă din urmă. M-a ajuns.

— Ai spus că ai o întâlnire?

Am dat din cap, economisindu-mi respiraţia pentru alergare.

— Povesteşte-mi, Anita.

Vocea avea o vagă nuanţă ameninţătoare.

I-am rânjit şi i-am spus povestea prescurtată a întâlnirii cu Richard Zeeman. Deşi n-am lăsat prea mult pe dinafară.

— Era gol puşcă în pat când l-ai văzut prima dată? Ronnie părea nemaipomenit de veselă.

Am aprobat din cap.

— Chiar că întâlneşti bărbaţi în cele mai interesante locuri, declară ea.

Alergam din nou.

— Când e ultima oară când am întâlnit un bărbat?

— Ce zici de John Burke?

— Altcineva.

Secăturile nu se puneau la socoteală.

Ronnie se gândi un minut. Clătină din cap.

— A trecut prea mult timp de atunci.

— Mda, am recunoscut eu.

Eram la ultimul aparat; urmau încă două ture, exerciţii uşoare pentru relaxarea muşchilor, duşul. Şi gata. De fapt nu-mi place să fac exerciţii. Nici lui Ronnie. Dar amândouă trebuie să fim într-o bună formă fizică, fie pentru a putea scăpa cu fuga de băieţii răi, fie pentru a-i putea prinde. Deşi nu prea am alergat după mulţi ticăloşi în ultimul timp. Am petrecut mai mult timp fugind de ei.

Ne-am îndreptat spre zona deschisă din apropierea terenurilor de tenis şi a saloanelor de bronzat. Era singurul loc destul de spaţios pentru a ne relaxa muşchii. Întotdeauna mă încălzesc înainte de a începe exerciţiile, apoi mă relaxez după terminarea lor. Mă accidentasem de prea multe ori pentru a nu fi precaută.

Am început să-mi rotesc uşor gâtul; Ronnie a făcut la fel.

— Bănuiesc că va trebui să amân întâlnirea.

— Să nu îndrăzneşti. Invită-l la petrecere.

M-am uitat la ea.

— Glumeşti. Prima întâlnire… înconjurat de oameni pe care nu-i cunoaşte.

— Tu pe cine mai cunoşti în afară de Catherine? întrebă Ronnie.

Aici avea dreptate.

— L-am întâlnit pe noul ei soţ.

— Fiindcă ai fost la nuntă.

— A, mda.

Ronnie se încruntă la mine.

— Fii serioasă, invită-l la petrecere, lăsaţi planurile cu peştera pentru săptămâna viitoare.

— Două întâlniri cu acelaşi bărbat? Am clătinat din cap. Dacă nu ne simţim bine?

— Nu căuta scuze. Asta e prima întâlnire pe care o ai în ultimele câteva luni. Nu rata ocazia.

— Nu mă duc la întâlniri pentru că nu am timp de aşa ceva.

— N-ai timp nici să dormi, dar reuşeşti s-o faci.

— Bine, bine, am să-l invit la petrecere, dar s-ar putea să refuze. Mai bine n-aş merge nici eu.

— De ce nu?

Am privit-o lung. Părea destul de nevinovată.

— Sunt o animatoare, o regină a zombilor. A merge la o petrecere de Halloween e un pleonasm.

— Nu trebuie să spui nimănui cum îţi câştigi existenţa.

— Nu mi-e ruşine de asta.

— N-am spus că-ţi este, replică Ronnie.

Am clătinat din cap.

— Las-o baltă. O să-i fac o contra-propunere lui Richard, apoi vom hotărî.

— Acum o să ai nevoie de o costumaţie sexy.

— Să nu începi…

Ronnie izbucni în râs.

— Ba da.

— Bine, bine, un costum sexy dacă voi putea găsi unul de mărimea mea cu trei zile înainte de Halloween.

— Te ajut eu. Vom găsi ceva.

Mă va ajuta. Vom găsi ceva. Părea ceva de rău augur. Emoţii înainte de întâlnire. Cine, eu?

13

În acea după-amiază, la cinci şi un sfert, i-am telefonat lui Richard Zeeman.

— Salut, Richard, sunt Anita Blake.

— Îmi pare bine să-ţi aud glasul.

Vocea îmi zâmbea prin telefon; aproape o simţeam.

— Am uitat că trebuie să merg la o petrecere de Halloween sâmbătă după-amiază. Petrecerea începe încă pe lumină, aşa încât pot să-mi fac şi eu apariţia la un moment dat. Nu pot să nu mă duc.

— Înţeleg. Vocea îi era neutră – neutră spre veselă.

— Ai vrea să mă însoţeşti la petrecere? Bineînţeles, va trebui să lucrez în noaptea de Halloween, dar vom avea ziua la dispoziţie.

— Şi excursia în peşteră?

— O amânăm.

— Două întâlniri; ar putea fi o chestie serioasă.

— Nu râde de mine.

— Niciodată.

— Rahat, vrei să mergi sau nu?

— Dacă promiţi că vom merge în peşteră sâmbăta cealaltă.

— Promit solemn.

— De acord. Rămase tăcut la telefon un minut. Nu trebuie să mă îmbrac într-un anume costum, nu-i aşa?

— Din păcate, trebuie.

Oftă.

— Renunţi?

— Nu, dar îmi datorezi două întâlniri pentru că mă umilesc în faţa unor necunoscuţi.

Am rânjit şi m-am bucurat că nu mă putea vedea. Eram prea mulţumită.

— S-a făcut.

— Ce costum o să porţi?

— Încă n-am unul. Ţi-am spus că am uitat de petrecere; era adevărat.

— Hmmm. Cred că alegerea unui costum de Halloween ar trebui să spună multe lucruri despre persoana respectivă, nu?

— Cu doar atât de puţine zile înainte de Halloween, vom fi norocoşi dacă vom găsi ceva de mărimea noastră.

Izbucni în râs.

— S-ar putea să ascund un as în mânecă.

— Ce as?

Râse din nou.

— Nu fi atât de suspicioasă. Am un prieten care e pasionat de Războiul Civil. El şi soţia sa fac tot felul de chestii inspirate din acele vremuri.

— Adică şi îmbrăcăminte?

— Da.

— Au ceva şi pe măsura noastră?

— Ce mărime porţi la rochie?

Era o întrebare personală venită din partea cuiva care nici măcar nu mă sărutase o dată.

— Treizeci şi opt.

— Aş fi pariat pe un număr mai mic.

— Am sânii prea mari pentru un treizeci şi şase, iar mărimea treizeci şi şapte nu se fabrică.

— Sânii prea mari, uau, uauuu.

— Încetează.

— Îmi pare rău, nu m-am putut abţine.

Pagerul meu ţiui.

— La dracu'!

— Ce a fost sunetul ăla?

— Pagerul meu. Am apăsat butonul şi numărul apăru pe ecran – poliţia. Trebuie să închid acum. Te pot suna peste câteva minute, Richard?

— Aştept cu răsuflarea tăiată.

— Mă încrunt la telefon, sper că ştii asta.

— Mulţumesc că mi-ai împărtăşit informaţia. Aştept lângă telefon. Sună-mă când ai terminat cu – se auzi un suspin – munca.

— Termină, Richard.

— Dar ce-am făcut?

— Pa, Richard, vorbim în curând.

— Aştept.

— Pa, Richard.

Am închis înainte de a mai face vreo glumă de genul „ce trist sunt". Partea cu adevărat tristă era că mi se păreau

simpatice. Să mă omoare cineva.

Am format numărul lui Dolph.

— Anita?

— Mda.

— Avem altă victimă a vampirilor. Arată la fel ca prima, numai că-i o femeie.

— La naiba, am rostit eu încet.

— Mda, suntem în cartierul DeSoto.

— Asta-i undeva mai la sud de Arnold, nu?

— Şi ce?

— Nimic, spune-mi exact unde.

Mi-a spus.

— Îmi trebuie cel puţin o oră să ajung acolo.

— Cadavrul nu pleacă nicăieri şi nici noi.

Părea descurajat.

— Înveseleşte-te, Dolph, cred că am mai găsit un indiciu.

— Ce anume?

— Veronica Sims a recunoscut numele Cal Rupert. Descrierea se potriveşte.

— Ce treabă ai să discuţi cu un detectiv particular? Dolph părea suspicios.

— E partenera mea de antrenamente şi având în vedere că tocmai ne-a oferit primul indiciu, aş fi puţin mai recunoscător dacă aş fi în locul tău.

— Da, da. Ura pentru sectorul privat. Şi acum, dă-i drumu'.

— Un anume Cal Rupert a fost membru al Ligii Fiinţele Umane contra Vampirilor acum vreo două luni. Descrierea se potriveşte.

— Crimă din răzbunare?

— Posibil.

— Jumătate din mine speră să fie vorba de un tipar. Cel puţin am avea un punct din care să plecăm. Dolph scoase un sunet ciudat – ceva între un hohot de râs şi un sforăit. O să-i spun lui Zerbrowski că ai găsit un indiciu. O să-i placă la nebunie.

— Noi, toţi detectivii gen Dick Tracy[6], vorbim în jargonul

[6] Detectiv, eroul BD-urilor create de Chester Gould (prima apariţie: 4

poliţiştilor, am zis eu.

— Jargonul poliţiştilor? L-am simţit cum rânjea la celălalt capăt al firului. Anunţă-ne când mai găseşti alte indicii.

— Am înţeles, să trăiţi, dom' sergent.

— Termină cu sarcasmele.

— Te rog, folosesc întotdeauna un sarcasm proaspăt, niciodată unul din conservă[7].

Dolph scoase un mârâit.

— Pur şi simplu mişcă-ţi fundu' încoace ca să putem pleca toţi acasă. Legătura se întrerupse. Am pus receptorul jos.

Richard Zeeman răspunse după al doilea apel.

— Bună.

— Sunt Anita.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Au fost poliţiştii. Au nevoie de opinia mea ca expert.

— O crimă cu nuanţă supranaturală?

— Mda.

— Ceva periculos?

— Da, pentru persoana care a fost ucisă.

— Ştii că nu asta am vrut să spun, replică el.

— E meseria mea, Richard. Dacă nu te împaci cu treaba asta, poate n-ar trebui să ne mai întâlnim deloc.

— Hei, nu trece la defensivă. Voiam doar să ştiu dacă tu personal vei fi în pericol. Indignarea i se simţea în voce.

— Minunat. Trebuie să plec.

— Ce facem cu costumele? Vrei să vorbesc cu prietenul meu?

— Desigur.

— Ai încredere în mine să-ţi aleg costumul?

Am reflectat doar câteva secunde. Aveam încredere în el pentru a-mi alege un costum? Nu. Aveam timp să umblu eu însămi după un costum? Probabil că nu.

— De ce nu? am răspuns eu. Calul de dar nu se caută la

---

octombrie 1931, Chicago Tribune) (n. tr.)

[7] Joc de cuvinte în original: *to can* – a termina, a înceta; *canned* – conservat (n.tr.)

dinţi.

— Vom supravieţui petrecerii, apoi săptămâna viitoare vom merge să ne târâm prin noroi.

— De-abia aştept.

Izbucni în râs.

— Şi eu.

— Trebuie să plec, Richard.

— O să aduc costumele să le vezi. Spune-mi cum ajung la tine acasă.

I-am spus.

— Sper să-ţi placă costumul tău.

— Şi eu sper. Vorbim mai târziu.

Am pus receptorul în furcă şi m-am uitat la el. Fusese prea uşor. Prea fără probleme. Probabil că-mi va alege un costum groaznic. Ne vom simţi amândoi al dracului de prost şi vom fi constrânşi să ne mai întâlnim încă o dată. Drace!

Ronnie îmi întinse o cutie cu suc de fructe şi luă un gât dintr-a ei. Al ei era de afine, al meu de grapefruit. Nu suportam sucul de afine.

— Ce-a zis iubiţelul?

— Te rog, nu-i spune aşa.

Ridică din umeri.

— Îmi pare rău, m-a luat gura pe dinainte.

A avut bunul simţ să pară jenată.

— Te iert de data asta.

Ronnie rânji şi ştiam că nu se căieşte. Dar o tachinasem eu adesea în legătură cu întâlnirile ei. Atunci a fost rândul ei, acum e al meu. Răzbunarea e neplăcută.

14

Soarele se scufunda, roşu ca o rană proaspătă, sângerândă. Nori purpurii se adunau înspre vest. Vântul sufla cu putere, iar în aer se simţea miros de ploaie.

Ruffo Lane era o stradă îngustă, acoperită cu pietriş.

Două maşini de-abia puteau trece una pe lângă cealaltă. Pietrişul roşiatic scârţâia sub picioare. Vântul apleca bălăriile înalte şi uscate din rigole. Drumul dispărea dincolo de coama unui deal. O mulţime de dealuri în Jefferson County. Maşini de poliţie, cu sau fără însemne, erau aliniate de o parte a străzii, atât cât puteam vedea cu ochii.

Eram deja îmbrăcată într-o salopetă curată, pantofi sport negri şi mănuşi chirurgicale când a ţiuit pagerul. A trebuit să trag de fermoar şi să scot blestematul de obiect la lumina muribundă. Nu trebuia să văd numărul. Ştiam că era Bert. Mai era doar o jumătate de oră, poate mai puţin, până la lăsarea completă a întunericului. Şefu' se întreba probabil unde eram şi de ce nu apărusem la treabă. Mă întrebam dacă Bert m-ar concedia cu adevărat. M-am uitat în jos spre cadavru; nu eram sigură că mi-ar păsa.

Femeia era încovrigată pe o parte, protejându-şi sânii goi cu braţele, de parcă ar fi fost sfioasă chiar şi moartă. Moartea violentă este încălcarea supremă a intimităţii unei persoane. Femeia avea să fie fotografiată, înregistrată pe casetă video, măsurată, deschisă de medicii legişti apoi cusută la loc. Nicio parte din corpul ei, în interior sau exterior, nu va rămâne neatinsă. Era greşit. Ar fi trebuit să aruncăm o pătură peste ea, lăsând-o în pace, dar asta nu ne-ar ajuta să împiedicăm următoarea crimă. Şi va mai fi încă una; dovada cea mai sigură era acest al doilea cadavru.

Am aruncat o privire în jur spre poliţişti şi spre echipajul de pe ambulanţă care aştepta să transporte cadavrul. Cu excepţia acestuia, eu eram singura femeie. Aşa era de obicei, dar în această seară, dintr-un motiv oarecare, faptul mă deranja. Părul femeii, lung până la talie, era împrăştiat peste buruieni într-un şuvoi palid. O altă blondă. Coincidenţă sau nu? Se întâmpla destul de rar ca două victime la rând să fie blonde. Dacă următoarea victimă era la fel, aveam cu siguranţă o pistă de urmat.

Dacă toate victimele erau albe, blonde şi membri ai Ligii Fiinţelor Umane contra Vampirilor, aveam tiparul necesar.

Astfel de tipare ajută la rezolvarea crimelor. Speram să fie vorba de un tipar şi în acest caz.

Cu o lanternă-stilou în gură, am măsurat urmele de muşcături. De data asta nu existau urme de muşcături pe încheieturile mâinilor. În schimb, erau urme de legături. O legaseră cu mâinile în sus, poate o atârnaseră de tavan ca pe o ciozvârtă de vacă. Nu există noţiunea de vampir bun care se hrăneşte cu fiinţe umane. Nu trebuie să crezi vreodată că un vampir va suge doar o anumită cantitate de sânge din tine. Nu trebuie să crezi că nu te va durea. E ca şi cum ai crede că tipul cu care ai ieşit în oraş se va retrage la timp. Trebuie doar să ai încredere în el. Mda, vezi să nu…

Pe fiecare parte a gâtului se vedea câte o urmă clară de muşcătură. O bucăţică de carne lipsea din sânul sting, ca şi cum cineva o muşcase exact deasupra inimii. Încheietura braţului drept era sfâşiată, lăsând să se vadă osul în lumina slabă. Ligamentele roz erau încordate pentru a ţine braţul la locul lui.

Ultimul ucigaş în serie cu care avusesem de-a face îşi sfâşiase victimele în bucăţi. Păşisem pe un covor atât de îmbibat de sânge încât plescăia sub picioare. Ţinusem în mână bucăţi de intestin, căutând indicii. Era ultimul cel-mai-rău-lucru-pe-care-l-am-văzut- vreodată.

Am fixat cu privirea femeia moartă şi am fost bucuroasă că nu fusese sfâşiată în bucăţi. Şi nu pentru că mi-am dat seama că fusese o moarte mai uşoară, deşi speram să fi fost. Şi nu pentru că erau mai multe indicii, pentru că nu erau. Doar pentru că nu doream să mai văd alţi oameni măcelăriţi. Îmi luasem deja porţia pe anul în curs.

A ţine între dinţi o lanternă-stilou şi a măsura rănile fără să-ţi curgă salivă din gură este o adevărată artă. Eu am reuşit. Secretul este să sugi din când în când capătul lanternei.

Fascicolul subţire al lanternei strălucea pe coapsele ei. Voiam să văd dacă avea la vintre o rană asemănătoare cu cea a bărbatului. Voiam să mă asigur că era opera aceloraşi ucigaşi. Ar fi o coincidenţă dată naibii existenţa a

două grupuri de vampiri care să vâneze separat, dar era totuşi posibil. Trebuia să fiu absolut sigură că era vorba doar de un singur grup. Unul era destul, două erau un coşmar înfiorător. Cu siguranţă Dumnezeu nu ar fi atât de nemilos, dar pentru orice eventualitate... doream să văd dacă femeia avea vreo rană la vintre. Mâinile bărbatului nu prezentaseră urme de legături cu frânghia. Fie vampirii se organizau din ce în ce mai bine, fie era un grup diferit.

Braţele femeii se lipiseră de piept, înţepenite de rigiditatea cadaverică. Nimic în afară de un topor n-ar fi reuşit să-i mişte picioarele, cel puţin nu înainte ca rigiditatea să dispară, dar asta avea să se întâmple abia peste aproximativ patruzeci şi opt de ore. Nu puteam aştepta două zile, dar nici nu voiam să-i ciopârţesc corpul.

M-am lăsat în patru labe în faţa cadavrului. Mi-am cerut scuze pentru ce aveam de gând să fac, dar nu mă puteam gândi la nicio altă modalitate de acţiune.

Fascicolul subţire al lanternei tremură ca un reflector minuscul peste coapsele femeii. Am atins linia care îi separa picioarele şi mi-am împins degetele înăuntru, încercând să simt cu vârfurile acestora dacă exista vreo rană.

Pentru oricine m-ar fi urmărit trebuie să fi arătat de parcă pipăiam cadavrul, dar nu mă puteam gândi la un mod mai politicos de a o face. Mi-am ridicat privirea, încercând să nu simt duritatea de cauciuc a pielii. Soarele era doar o pată stacojie pe cer, culoarea cărbunilor pe cale de stingere, întunericul compact acoperea cerul ca o mare de cerneală. Iar picioarele femeii se mişcau sub mâinile mele.

Am sărit în sus, aproape înghiţind lanterna. Nervoasă, eu? Carnea femeii era moale. Nu fusese aşa cu o clipă în urmă. Buzele femeii erau pe jumătate întredeschise. Nu fuseseră închise până atunci?

Era o nebunie. Chiar dacă ar fi fost vampir, nu ar fi trebuit să revină la viaţă decât în a treia zi după moarte. Şi mai şi murise din cauza unor multiple muşcături de vampir în timpul unui festin al sângelui. Era moartă, pur şi simplu

moartă.

Pielea albă îi licărea în întuneric. Cerul era negru; dacă luna se ridicase printre norii negri-purpurii, eu n-o puteam vedea. Şi totuşi pielea îi lucea de parcă ar fi fost atinsă de razele lunii. Nu strălucea cu adevărat, dar era pe aproape. Părul scânteia ca pânzele de păianjen întinse prin iarbă. Fusese moartă cu un minut în urmă; acum era… minunată.

Silueta lui Dolph se contura înaltă deasupra mea. La cei un metru şi optzeci şi cinci de centimetri pe care-i avea, era uriaş şi atunci când stăteam în picioare; acum când stăteam în genunchi, silueta sa era gigantică. M-am ridicat, mi-am jupuit o mănuşă de pe o mână şi mi-am scos lanterna din gură. Nu atingeţi niciodată un lucru pe care s-ar putea apoi să-l băgaţi în gură după ce aţi atins rănile deschise ale unei persoane străine. SIDA, ştiţi voi… Am vârât lanterna în buzunarul de la piept al salopetei. Mi-am scos şi cealaltă mănuşă, le-am făcut ghem pe amândouă şi le-am îndesat într-un buzunar lateral.

— Ei bine? întrebă Dolph

— Ţi se pare diferit?

Se încruntă.

— Ce?

— Cadavrul, ţi se pare diferit?

Dolph se holbă la cadavrul palid.

— Acum că ai întrebat… pare că doarme. Clătină din cap. Va trebui să chemăm echipajul de pe ambulanţă pentru ca un doctor s-o declare oficial moartă.

— Nu respiră.

— Ţie ţi-ar conveni să fii declarată moartă doar fiindcă nu respiri?

Am reflectat un minut.

— Nu, cred că nu.

Dolph îşi frunzări carneţelul.

— Ai spus că o persoană moartă din cauza unor multiple muşcături de vampir nu poate reveni la viaţă ca vampir.

Îmi recitea propriile cuvinte. Deveneam victima propriilor afirmaţii.

— E adevărat în cele mai multe cazuri.

Fixă femeia cu privirea.

— Dar nu şi în acest caz.

— Din păcate, nu, am declarat eu.

— Explică-mi şi mie, Anita.

Dolph nu părea prea fericit. Nu-l condamnam.

— Uneori chiar şi o singură muşcătură poate face ca un cadavru să revină la viaţă ca vampir. Am citit doar vreo două articole pe tema asta. Un vampir foarte puternic poate uneori contamina orice cadavru pe care-l atinge.

— Unde-ai citit articolele?

— În *Vampire Quarterly.*

— N-am auzit niciodată de revista asta.

Am ridicat din umeri.

— Am o diplomă în biologie cu specializare în creaturi legendare; trebuie să fiu pe lista unora care publică astfel de materiale. Prin minte mi-a trecut un gând câtuşi de puţin plăcut. Dolph…

— Îhî.

— Bărbatul, primul cadavru, asta e a treia noapte.

— Dar nu strălucea în întuneric, remarcă sergentul.

— Nici cadavrul femeii nu prezenta vreun lucru deosebit până la lăsarea completă a întunericului.

— Crezi că bărbatul e pe cale de a reînvia?

Am aprobat din cap.

— Rahat, exclamă Dolph.

— Exact.

Sergentul scutură din cap.

— Hei, aşteaptă o clipă. Dar tot ne poate spune cine l-a ucis.

— Nu va reveni la viaţă ca un vampir obişnuit. A murit din cauza unor răni multiple, va reveni la viaţă mai mult ca animal decât ca fiinţă umană.

— Explică-te.

— Dacă au transportat cadavrul la Spitalul Municipal din St. Louis, atunci e în siguranţă în spatele uşii din oţel aliat a încăperii subterane, dar dacă s-au luat cumva după spusele mele, atunci se află la morga obişnuită. Sună la morgă şi spune-le să evacueze clădirea.

— Chiar vorbeşti serios…

— Absolut.

Nici măcar nu încercă să protesteze. Eu eram experta în evenimente supranaturale şi ceea ce spuneam era aproape literă de evanghelie până la proba contrarie. Dolph nu-mi cerea părerea decât dacă era pregătit să acţioneze în consecinţă. Era un şef bun.

Se strecură în maşina sa – bineînţeles, cea mai apropiată de locul crimei – şi telefonă la morgă.

Se aplecă prin portiera deschisă a maşinii.

— Cadavrul a fost trimis la Spitalul Municipal, acţiune de rutină în cazul tuturor victimelor vampirilor. Chiar şi în cazurile pe care experta noastră în evenimente supranaturale le consideră neprimejdioase.

Îmi zâmbi în timp ce rostea ultimele cuvinte.

— Sună la Spitalul Municipal şi asigură-te că au pus cadavrul în încăperea subterană.

— De ce ar transporta cadavrul în morga obişnuită pentru vampiri şi nu în încăperea subterană? întrebă Dolph.

Am clătinat din cap.

— Nu ştiu. Dar mă voi simţi mai bine după ce le vei telefona.

Respiră adânc şi nu mai insistă.

— În regulă.

Apucă telefonul şi formă numărul din memorie, lucru care spunea multe despre felul în care îşi petrecuse Dolph întregul an.

Am rămas în picioare lângă portiera deschisă şi am ascultat. Nu prea aveai ce asculta. Nu răspundea nimeni.

Dolph rămase nemişcat ascultând ţârâitul îndepărtat al telefonului. Se uită în sus la mine. Întrebarea i se citea în ochi.

— Ar trebui să fie cineva acolo, am zis eu.

— Mda.

— Când va reveni la viaţă, bărbatul se va comporta ca o fiară, am declarat eu. Va ucide pe oricine va întâlni în cale până ce stăpânul care l-a creat se va întoarce pentru a-l

controla sau până când va fi cu adevărat mort. Astfel de creaturi se numesc vampiri-animalici. Nu există o denumire folosită în limbajul de fiecare zi. Se întâlnesc mult prea rar.

Dolph închise telefonul şi se năpusti afară din maşină urlând:

— Zerbrowski!

— Aici, domn' sergent.

Zerbrowski se apropie în fugă. Când Dolph urlă, vii în fugă, nu altfel.

— Cum merge treaba, Blake?

Ce era să spun, că mergea teribil de prost? Am ridicat din umeri şi am zis:

— Bine.

Pagerul meu ţiui din nou.

— Fir-ar să fie, Bert!

— Vorbeşte cu şeful tău, zise Dolph. Spune-i să te lase dracului în pace.

Mie îmi convenea.

Dolph se îndepărtă urlând ordine. Poliţiştii se răspândiră în toate părţile pentru a le îndeplini. M-am strecurat în maşina lui Dolph şi i-am telefonat lui Bert.

Îmi răspunse după primul apel, un semn nu prea bun.

— Ar fi bine să fii tu, Anita.

— Şi dacă nu? am replicat eu.

— Unde naiba eşti?

— La locul unei crime, în faţa unui cadavru proaspăt. Rămase descumpănit pentru o clipă.

— Ratezi prima afacere din seara asta.

— Îhî.

— Dar n-am de gând să urlu la tine.

— Eşti rezonabil. Ce s-a întâmplat?

— Nimic altceva decât că cel mai nou angajat al firmei Animators Inc. a preluat primele două angajamente ale tale. Se numeşte Lawrence Kirkland. Întâlneşte-te pur şi simplu cu el la locul stabilit pentru cel de-al treilea, apoi le preiei pe ultimele trei şi îi arăţi băiatului toate şmecheriile meseriei.

— Ai angajat pe cineva? Cum l-ai găsit atât de repede? Există destul de puţini reanimatori. În special care să poată readuce la viaţă doi morţi într-o singură noapte.

— E treaba mea să descopăr noi talente.

Dolph se strecură în maşină, iar eu m-am mutat pe scaunul din dreapta.

— Spune-i şefului tău că trebuie să închizi.

— Trebuie să închid, Bert.

— Hei, aşteaptă, eşti solicitată pentru execuţia de urgenţă a unui vampir la Spitalul Municipal.

Am simţit cum mi se contractează stomacul.

— Ce nume?

O scurtă pauză, apoi citi numele:

— Calvin Rupert.

— Rahat.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Bert.

— Când ai primit înştiinţarea?

— După-amiază, pe la trei, de ce?

— Rahat, rahat, rahat!

— Ce s-a-ntâmplat, Anita?

— De ce a fost considerată execuţie de urgenţă? Zerbrowski se aşează pe bancheta din spate a maşinii fără însemne a poliţiei. Dolph porni maşina, acţionând sirena şi girofarurile. O maşină cu însemnele politiei porni imediat după noi, cu toate luminile clipind în întuneric. Lumini şi sirene, uau!

— Rupert lăsase unul din acele testamente cu indicaţii precise, zise Bert. Voia să fie tras în ţeapă dacă ar fi fost muşcat, chiar şi o singură dată, de vreun vampir.

Se potrivea cu cineva care era membru al Ligii Fiinţelor Umane contra Vampirilor. La naiba, indicaţia era trecută şi în testamentul meu.

— Există un ordin judecătoresc pentru execuţie?

— Ai nevoie de el abia după ce tipu’ revine la viaţă ca vampir. Avem permisiunea rudelor; pur şi simplu du-te şi execută-l.

M-am ţinut de tabloul de bord în timp ce maşina se hurduca pe drumul îngust. Pietrişul şuiera sub maşină. Am

sprijinit receptorul între umăr şi bărbie în timp ce-mi prindeam centura de siguranţă.

— Sunt în drum spre morgă chiar acum.

— L-am trimis deja pe John când nu te-am putut contacta, zise Bert.

— Cu cât timp în urmă?

— L-am sunat după ce nu ai răspuns la apelul pagerului.

— Cheamă-l înapoi, spune-i să nu se ducă.

Vocea trebuie să mă fi trădat pentru că Bert întrebă:

— Ce s-a-ntâmplat, Anita?

— Nu răspunde nimeni la telefonul de la morgă.

— Deci?

— Vampirul poate să fi revenit deja la viaţă şi să-i fi ucis pe toţi, caz în care John intră direct într-o capcană.

— Îi telefonez chiar acum.

Legătura se întrerupse şi am pus receptorul în furcă, în timp ce maşina gonea pe autostrada 21.

— Putem ucide vampirul când ajungem acolo, am zis eu.

— Asta-i o crimă, remarcă Dolph.

Am clătinat din cap.

— Nu şi dacă Calvin Rupert a lăsat o dispoziţie testamentară în acest sens.

— Şi a lăsat-o?

— Îhî.

Zerbrowski lovi cu pumnul spătarul banchetei.

— Atunci îl găurim pe ticălos.

— Îhî.

Dolph se mulţumi să dea din cap.

Zerbrowski rânjea. În mână avea o puşcă de vânătoare.

— Chestia aia e încărcată cu gloanţe cu înveliş de argint? am întrebat eu.

Zerbrowski aruncă o privire spre puşcă.

— Nu.

— Te rog, spune-mi că nu-s singura din maşină cu o armă cu gloanţe placate cu argint.

Zerbrowski rânji. Dolph zise:

— Argintul e mai scump decât aurul. Primăria n-are atâţia bani.

Ştiam asta, dar speram să mă fi înşelat.

— Ce faci când te confrunţi cu vampiri şi licantropi?

Zerbrowski se lăsă pe speteaza banchetei.

— Acelaşi lucru pe care-l fac când mă întâlnesc cu o bandă înarmată cu pistoale-mitralieră Uzi.

— Şi care ar fi lucrul ăla? m-am interesat eu.

— Sunt depăşit ca armament, declară el, deşi nu părea prea încântat. De altfel, nici eu nu eram. Speram că personalul de la morgă să fi fugit, să fi dispărut pur şi simplu, dar nu prea contam pe chestia asta.

15

Trusa mea pentru executarea vampirilor includea o puşcă cu ţeava retezată, încărcată cu gloanţe cu înveliş de argint, ţepuşe, un ciocan de lemn, precum şi destule cruci şi agheasmă cât să pot îneca un vampir. Din păcate, trusa se odihnea acum în dulapul din dormitor. Obişnuiam s-o ţin în portbagaj, mai puţin puşca cu ţeava retezată, o armă considerată întotdeauna ilegală. Dacă eram prinsă purtând la mine trusa fără un ordin judecătoresc de execuţie, intram automat la închisoare. Noua lege intrase în vigoare acum câteva săptămâni, împiedicându-i pe cei prea zeloşi să ucidă un vampir şi să declare apoi „Doamne, îmi pare rău“. Apropo, eu nu sunt unul din cei prea zeloşi. Pe cuvânt!

Dolph oprise sirena la vreun kilometru şi ceva de spital. Am pătruns în parcarea întunecată şi liniştită. Maşina cu însemnele poliţiei ne-a urmat exemplul. O maşină de patrulare ne aştepta deja, cei doi poliţişti ghemuiţi lângă ea, cu pistoalele în mâini.

Ne-am năpustit afară din maşinile întunecate, cu pistoalele pregătite. Mă simţeam de parcă aş fi fost recrutată pentru un film de Clint Eastwood. Nu vedeam maşina lui Burke. Ceea ce însemna că John îşi verifică pagerul mai des decât mine. Am promis în sinea mea că pe

viitor voi răspunde imediat la toate apelurile. Te rog, Doamne, fă să nu am vieţi pe conştiinţă. Amin.

Unul dintre poliţiştii în uniformă care ne aşteptau se apropie mergând pe vine de Dolph şi spuse:

— Domnule sergent, n-am observat nicio mişcare de când am ajuns aici.

Dolph dădu din cap.

— Bine. Membrii echipei speciale de intervenţie vor ajunge când vor putea. Deocamdată, noi suntem ăia.

— Cum adică „noi suntem ăia“? am întrebat eu.

Dolph mă privi.

— Cei din echipa specială au în dotare gloanţe cu înveliş de argint şi vor ajunge cât de repede vor putea.

— Îi aşteptăm? am întrebat eu.

— Nu.

— Domnule sergent, ar trebui să-i aşteptăm pe cei de la echipa specială atunci când ne confruntăm cu o potenţială situaţie supranaturală, interveni unul din poliţişti.

— Nu şi atunci când faci parte din Echipa de Cercetare a Evenimentelor Supranaturale Regionale, declară Dolph.

— Ar trebui să ai gloanţe de argint, am zis eu.

— Am făcut deja o cerere oficială în acest sens, declară Dolph.

— O cerere… chiar că e folositoare!

— Eşti civilă. Va trebui să aştepţi afară, aşa că nu te mai văicări, mă repezi Dolph.

— Dar sunt şi cea care execută în mod legal vampirii în Statul Missouri. Dacă aş fi răspuns la pager în loc de a-l ignora cu scopul expres de a-l irita pe Bert, vampirul ar fi fost deja tras în ţeapă şi noi n-am mai fi acum aici. Nu mă poţi lăsa pe dinafară. E mai degrabă sarcina mea decât a ta.

Dolph se holbă la mine un minut sau două, apoi dădu foarte încet din cap.

— Ar fi trebuit să taci din gură, zise Zerbrowski. Şi să aştepţi în maşină.

— Nu vreau să aştept în maşină.

Se mulţumi să-mi arunce o privire.

— Eu vreau.

Dolph porni spre intrarea spitalului. Zerbrowski îl urmă. Eu încheiam plutonul. Eu eram experta poliţiei în evenimente supranaturale. Dacă lucrurile erau pe cale să capete o întorsătură urâtă în acea seară, îmi voi câştiga cinstit pâinea.

Toate victimele atacurilor vampirilor, chiar şi cele care mureau în alt district, erau transportate în subsolul vechiului Spital Municipal din St. Louis. Motivul este că pur şi simplu nu există destule morgi echipate corespunzător pentru a primi vampiri proaspăt readuşi la viaţă. Aici au la dispoziţie o încăpere specială cu o uşă din oţel aliat şi cu cruci pe partea dinafară. Există chiar şi un recipient din care vampirii se pot hrăni atunci când simt nevoia de o primă infuzie de sânge proaspăt. Şobolani, iepuri, cobai. Doar câteva îmbucături pentru a-i calma pe cei proaspăt reînviaţi.

În circumstanţe normale, cadavrul bărbatului ar fi fost transportat în încăperea specială din subsol, caz în care totul ar fi fost în regulă, dar eu le garantasem că tipul nu avea să facă probleme. Iar eu eram experta lor, cea pe care o cheamă pentru a trage morţii în ţeapă. O dată ce am spus că un cadavru nu avea să creeze probleme, mă credeau pe cuvânt. Numai că, de data asta, mă înşelasem. Dumnezeu să mă ajute, mă înşelasem.

16

Spitalul Municipal din St. Louis se înălţa ca un ciot gigantic de cărămidă în mijlocul unei zone de conflict. La distanţă de câteva străzi spre sud, puteai vedea musicalurile câştigătoare ale premiilor Tony[8], în spectacole

[8] Premii acordate celor mai bune producţii teatrale de pe Broadway; numite oficial Premiile Antoinette Perry, sunt acordate anual începând din 1947 – la sugestia lui Brock Pemberton – de un comitet de producători de spectacole de teatru, în memoria actriţei şi producătoarei Antoinette [Tony] Perry (1888-1946) (n. tr.)

aduse direct de pe Broadway. Dar aici puteam foarte bine să ne fi aflat pe partea întunecată a lunii. Dacă luna ar avea mahalale.

Ferestre sparte împodobeau parterul clădirii ca nişte dinţi stricaţi.

Spitalul, la fel cu alte spitale municipale, avusese datorii foarte mari, aşa încât fusese închis. Rămăsese deschisă doar morga, municipalitatea neputând să-şi permită mutarea încăperii speciale destinate vampirilor.

Încăperea fusese proiectată la începutul anilor 1900, atunci când oamenii încă mai credeau în existenţa unui posibil remediu contra vampirismului: închiderea vampirului într-o încăpere absolut sigură, supravegherea „reînvierii“ acestuia şi încercarea de a-l „vindeca“. O mulţime de vampiri fuseseră cooperanţi pentru că doreau să fie vindecaţi. Doctorul Henry Mulligan fusese pionierul acestui program, dar totul se terminase în momentul când unul din „pacienţi“ îi mâncase faţa.

Destul cu ajutorul dat săracilor vampiri neînţeleşi!

Dar încăperea specială din subsol era încă folosită pentru cele mai multe din victimele vampirilor. De obicei doar ca o precauţie, pentru că în zilele noastre, atunci când un vampir revine la viaţă, există lângă el un „vampir-consilier“ pentru a-l călăuzi pe noul venit în lumea civilizată a vampirilor de astăzi.

Uitasem complet de vampirul-consilier. Era un program de pionierat care funcţiona doar de ceva mai mult de o lună. Ar fi capabil un vampir mai în vârstă să controleze un vampir-animalic sau ar fi nevoie de un vampir-suprem pentru a-l controla? Nu ştiam. Pur şi simplu nu ştiam.

Dolph avea pistolul în mână, gata să tragă. Fără gloanţe cu înveliş de argint era aproape ca şi cum ar fi scuipat monstrul. Zerbrowski ţinea puşca de vânătoare ca un profesionist. În spatele meu erau cei patru poliţişti în uniformă. Toţi cu pistoalele în mâini, gata să spulbere fundul mortului-viu. Şi atunci, de ce nu mă simţeam mulţumită? Pentru că nimeni în afară de mine nu avea în pistol nenorocitele alea de gloanţe placate cu argint.

Uşile duble de sticlă se dădură automat în lături cu un fâşâit. Şapte pistoale erau îndreptate asupra uşii în timp ce se deschidea. Simţeam furnicături în degete încercând să nu trag în uşă.

Unul dintre poliţiştii în uniformă îşi înghiţi un hohot de râs. Nervoşi, noi?

— În regulă, zise Dolph, există şi civili în spital. Să nu împuşcaţi vreunul.

Unul dintre poliţiştii în uniformă era blond. Partenerul său era de culoare şi mult mai în vârstă. Ceilalţi doi poliţişti aveau vreo douăzeci şi ceva de ani; unul era slăbănog şi înalt, cu mărul lui Adam proeminent, celălalt era scund, cu pielea palidă şi ochi aproape sticloşi de frică.

Fiecare poliţist avea un ac de cravată în formă de cruce, ultimul răcnet în materie de accesorii, deja standard, ale forţelor de poliţie din St. Louis. Crucile s-ar putea să-i ajute, poate chiar să-i ţină în viaţă.

Nu avusesem încă timp să înlocuiesc lanţul de la crucea pe care o ţineam totdeauna la gât. De aceea purtam o brăţară-amuletă cu mai multe cruciuliţe mici. Mai purtam şi un lănţişor la gleznă, nu pentru că se potrivea cu brăţara, ci pentru că preferam să am ceva de rezervă în cazul în care se întâmpla ceva neobişnuit în acea seară.

Crucea sau pistolul: iată o alegere pe care nu mi-ar plăcea s-o fac. Cel mai bine e să le ai pe amândouă.

— Ai vreo sugestie despre modul în care ar trebui să procedăm, Anita? întrebă Dolph.

Nu cu mult timp în urmă poliţiştii nici măcar n-ar fi fost chemaţi în astfel de cazuri. În minunatele vremuri de demult când vampirii erau lăsaţi pe mâna unui grup de specialişti dedicaţi trup şi suflet meseriei lor. În vremurile în care puteai pur şi simplu să tragi în ţeapă un vampir şi să nu păţeşti nimic. Eu fusesem unul dintre cei puţini, cei mândri, cei bravi, eu fusesem Călăul.

— Am putea forma un semicerc, cu pistoale îndreptate înspre exterior. Astfel ar creşte şansele de a nu fi luaţi prin surprindere.

Poliţistul blond întrebă:

— Nu-l vom auzi venind?

— Morţii-vii nu fac zgomot, am răspuns eu.

Ochii i se măriră brusc.

— Glumesc, domnule ofiţer, am zis eu.

— Hei, făcu el cu o voce moale.

Părea jignit. Bănuiesc că nu-l condamnam.

— Îmi pare rău, am continuat eu.

Dolph se încruntă la mine.

— Am spus că-mi pare rău.

— Nu tachina recruţii, interveni Zerbrowski. Pariez că-i primul vampir cu care are de-a face.

Poliţistul de culoare scoase un sunet neclar, ceva între un hohot de râs şi un sforăit.

— E prima lui zi de muncă.

— Iisuse Hristoase, am exclamat eu. Nu ne poate aştepta în maşină?

— Pot să-mi port şi singur de grijă, declară blondul.

— Nu e vorba de asta, am zis eu, dar nu cumva există o regulă a sindicatelor care interzice participarea la orice acţiune împotriva vampirilor în prima zi de activitate a unui poliţist?

— Mă descurc, repetă el

Am clătinat din cap. Prima lui zi de activitate. Ar fi trebuit să dirijeze circulaţia undeva, nu să semneze condica de prezenţă în faţa unui mort-viu.

— Eu voi fi în centru, hotărî Dolph, Anita în dreapta mea. Arătă cu două degete spre poliţistul de culoare şi partenerul său blond. Voi doi, în stânga mea. Arătă cu degetul spre ceilalţi doi poliţişti. Voi, în spatele domnişoarei Blake. Zerbrowski, tu eşti ultimul.

— Doamne, mulţumesc, domn’ sergent, bombăni acesta.

Aproape că am vrut să nu intervin, dar nu am putut.

— Eu sunt singura care are gloanţe placate cu argint în pistol. Eu ar trebui să fiu în centru.

— Eşti civilă, Anita, îmi reaminti Dolph.

— Nu mai sunt civilă de ani de zile şi ştii asta.

Mă privi lung un moment, apoi aprobă din cap.

— Preia conducerea, dar o să fie vai de fundul meu dacă

eşti omorâtă.

Am zâmbit.

— O să încerc să-mi amintesc asta.

Am păşit în frunte, puţin înaintea celorlalţi. Se dispuseră într-un fel de cerc în jurul meu. Zerbrowski ridică degetul mare în sus, ceea ce mă făcu să zâmbesc. Dolph dădu aproape imperceptibil din cap. Sosise timpul să intrăm înăuntru. Timpul să vânăm monstrul.

17

Pereţii erau vopsiţi în două tonuri de verde: kaki închis la partea de jos, verde deschis, culoarea vomei, la partea de sus. Un verde caracteristic instituţiilor, la fel de plăcut ca o durere de dinţi. Ţevi uriaşe de abur, montate mai sus decât înălţimea mea, împânzeau pereţii. Ţevile, vopsite tot în verde, îngustau culoarul, transformându-l într-un fel de gang.

Cablurile electrice erau de un verde argintiu. Greu de instalat cabluri electrice într-o clădire care n-a fost niciodată proiectată pentru astfel de facilităţi.

Pereţii erau coşcoviţi în locurile în care vopseaua fusese aplicată fără a se mai fi răzuit tencuiala. Săpând în pereţi, ca într-un sit arheologic, descopereai strat după strat de culori diferite. Fiecare culoare avea propria ei istorie, propriile ei amintiri de durere.

Era ca şi cum te-ai fi aflat în pântecul unui vapor mare. Cu excepţia faptului că, în loc de urletul motoarelor, trebuia să înfrunţi o tăcere aproape perfectă. Există unele locuri în care tăcerea atârnă în falduri grele. Spitalul Municipal din St. Louis era unul din ele.

Dacă aş fi fost superstiţioasă, ceea ce nu sunt, aş fi spus că spitalul era locul perfect pentru fantome. Există diverse tipuri de fantome. Cele obişnuite sunt spirite ale morţilor, rămase pe Pământ atunci când ar fi trebuit să ajungă în Rai sau în Iad. Teologii discută de secole despre ceea ce ar

însemna existenţa fantomelor pentru Dumnezeu şi pentru biserică. Nu cred că lui Dumnezeu îi pasă în mod special de această dezbatere, dar bisericii da.

Destui oameni muriseră în acest loc pentru a-l popula din plin cu fantome adevărate, dar eu personal n-am văzut niciodată vreuna. Până ce vreo fantomă nu-şi va înlănţui braţele reci în jurul corpului meu, prefer să nu cred în ea.

Dar mai există şi un alt tip de fantome. Amprente psihice, emoţii puternice care s-au impregnat în pereţii şi podelele clădirii. Un fel de magnetofon emoţional. Uneori cu imagini video, alteori doar cu sunete, iar în unele cazuri pur şi simplu ca un frison care-ţi trece pe şira spinării când păşeşti peste un anume loc.

Vechiul spital era plin de locuri care îţi dădeau fiori. Personal n-am văzut şi n-am auzit niciodată nimic, dar păşind pe culoar ştiai că pe undeva, pe aproape, era ceva. Ceva care te aştepta dincolo de percepţia ta vizuală, dincolo de capacitatea ta de a auzi, pur şi simplu dincolo de posibilitatea de a-l atinge. În această seară acel ceva era probabil un vampir.

Singurele sunete erau târşâitul picioarelor, atingerea uşoară a hainelor, mişcările noastre. Niciun alt sunet. Atunci când este cu adevărat linişte începi să auzi lucruri, chiar dacă sunt de fapt bubuitul propriului tău puls în urechi.

Primul colţ se profila în faţa mea. Eu conduceam formaţia. Mă oferisem voluntar. Eu trebuia să păşesc prima după colţ. Orice se afla dincolo, era al meu. Urăsc să fac pe eroul.

M-am lăsat într-un genunchi, cu pistolul ţinut în ambele mâini, îndreptat în sus. Nu mi-ar fi folosit la nimic să trec întâi pistolul dincolo de colţ. Nu puteam trage în ceea ce nu vedeam. Există diferite modalităţi de a trece de colţurile fără vizibilitate, niciuna din ele perfectă. Se pune problema de ce ţi-e frică cel mai mult: de posibilitatea de a fi împuşcată sau de cea de a fi înşfăcată. Având în vedere că de data aceasta mă confruntam cu un vampir, eram mai îngrijorată de posibilitatea de a fi înşfăcată şi a mă trezi cu

beregata sfâşiată.

Mi-am lipit umărul drept de perete, am respirat adânc şi m-am proiectat înainte. N-am reuşit să fac o rostogolire perfectă peste umăr în mijlocul culoarului. Am aterizat oarecum pe partea stângă a corpului, cu pistolul ţinut cu ambele mâini în faţa mea. Credeţi-mă, ăsta e modul cel mai rapid de a putea ţinti după un colţ. Totuşi nu l-aş recomanda dacă monştrii ar trage şi ei.

Zăceam întinsă pe culoar, cu pulsul bubuindu-mi în urechi. Vestea bună era că nu se vedea nici urmă de vampir pe acolo. Vestea rea era că se vedea un cadavru.

M-am ridicat într-un genunchi, scrutând în continuare culoarul plin de tenebre în căutarea unei mişcări cât de mici. Uneori, când te confrunţi cu un vampir, nu vezi nimic, nici măcar nu auzi nimic, dar îi simţi prezenţa în spate şi în ceafă. Corpul tău răspunde la ritmuri mai vechi decât gândurile. De fapt, prea multă gândire în detrimentul acţiunii te poate duce la moarte.

— Liber, am anunţat eu. Stăteam încă în genunchi în mijlocul culoarului, cu pistolul pregătit să dobor prada cea mare.

— Ai terminat cu rostogolitul pe jos? întrebă Dolph.

I-am aruncat o privire, apoi mi-am aţintit din nou ochii de-a lungul culoarului. Nimic de văzut. Totul era în regulă. Pe bune.

Cadavrul era îmbrăcat într-o uniformă albastru-deschis. Pe mânecă o inscripţie aurie şi neagră: „Pază“. Părul bărbatului era alb. Maxilare masive, nas borcănat, sprâncene ca două fâşii cenuşii de dantelă scoase în evidenţă de obrajii palizi. Gâtul lui era acum carne crudă. Şira spinării strălucea udă în lumina care cădea din tavan. Sângele împroşcase pereţii verzi ca într-o felicitare macabră de Crăciun.

În mâna dreaptă a bărbatului se afla un pistol. M-am rezemat de peretele din dreapta şi am scrutat coridorul în ambele părţi până la următoarele colţuri. N-aveau decât să cerceteze poliţiştii cadavrul. Treaba mea în seara asta era să-i ţin pe toţi în viaţă.

Dolph se lăsă pe vine lângă cadavru. Se aplecă înainte într-un fel de flotare pentru a ajunge cât mai aproape de pistol.

— S-a tras cu el.

— Nu simt miros de pulbere lângă cadavru, am remarcat eu.

Nu l-am privit pe Dolph în timp ce vorbeam, eram prea ocupată să cercetez coridorul în căutarea chiar şi a celei mai mici mişcări.

— S-a tras cu el, repetă Dolph.

Vocea îi suna aspră şi înfundată. M-am uitat în jos către el. Avea umerii încordaţi, iar corpul îi era încremenit de durere.

— Îl cunoşti, nu-i aşa? am întrebat eu.

Dolph dădu din cap.

— Jimmy Dugan. Mi-a fost partener câteva luni când eram mai tânăr ca tine. A ieşit la pensie, dar nu se descurca cu banii, aşa încât şi-a luat o slujbă aici. Clătină din cap. Rahat.

Ce puteam spune. „Îmi pare rău“ era prea banal. „Îmi pare al dracului de rău“ era puţin mai bine, dar tot nu era îndeajuns. Nimic din ce mă gândeam că aş fi putut spune nu era potrivit. Nimic din ce aş fi putut face n-ar fi îmbunătăţit situaţia. În concluzie, am rămas pur şi simplu în culoarul împroşcat cu sânge şi n-am făcut nimic, n-am spus nimic.

Zerbrowski se lăsă în genunchi lângă Dolph şi îi puse o mână pe umăr. Dolph îşi ridică privirea. Prin ochi îi treceau sclipiri de emoţii extrem de puternice: mânie, durere, tristeţe. Toate şi niciuna. L-am fixat cu privirea pe bărbatul mort, cu mâna încă încleştată pe pistol şi m-am gândit la ceva folositor de spus:

— Paznicii de aici au gloanţe cu înveliş de argint în pistoale?

Dolph îmi aruncă o privire. De data aceasta nu mai era nevoie să ghicesc: mânia i se citea în ochi.

— De ce?

— Paznicii ar trebui să aibă astfel de gloanţe în pistoale.

Unul din voi să ia pistolul şi astfel vom avea două arme încărcate cu gloanţe cu înveliş de argint.

Dolph se holba pur şi simplu la pistol.

— Zerbrowski!

Acesta luă cu grijă pistolul, ca şi cum s-ar fi temut să nu trezească bărbatul. Numai că această victimă a vampirului nu avea să revină niciodată la viaţă. Capul îi atârna într-o parte, cu muşchii şi tendoanele smulse din loc. Arăta ca şi cum cineva ar fi scobit cu o lingură carnea şi pielea din jurul şirei spinării.

Zerbrowski verifică butoiaşul.

— Argint.

Cu o mişcare bruscă readuse butoiaşul la locul lui, apoi se ridică cu pistolul în mâna dreaptă. Cu stângă ţinea neglijent puşca de vânătoare.

— Muniţie suplimentară? am întrebat eu.

Zerbrowski făcu o mişcare ca să se lase din nou în genunchi, dar Dolph clătină din cap. Începu să cerceteze cadavrul. Când termină, mâinile îi erau acoperite de sânge până la coate. Încercă să şteargă sângele pe cale de a se usca cu o batistă albă, dar mâinile tot îi rămaseră pătate de sânge, în special în jurul unghiilor. Doar săpunul şi o perie aveau să-l cureţe.

Rosti cu o voce moale:

— Îmi pare rău, Jimmy.

Încă nu plângea. Eu aş fi făcut-o. Dar femeile au mai multe substanţe chimice în canalele lacrimale. De aceea plângem mai uşor decât bărbaţii. Pe cuvânt de onoare.

— Nu e muniţie suplimentară. Jimmy a considerat că cinci gloanţe erau îndeajuns pentru o nenorocită de slujbă ca paznic la un spital.

Vocea lui Dolph era plină de mânie. Mânia era mai bună decât plânsul. Dacă reuşeşti.

Am continuat să supraveghez coridorul, dar din când în când îmi mutam privirea către bărbatul mort. Era mort pentru că nu-mi făcusem treaba ca lumea. Dacă n-aş fi spus echipajului de pe ambulanţă că acel cadavru nu avea să pună probleme, l-ar fi transportat în camera specială

subterană, iar Jimmy Dugan n-ar fi murit.

Urăsc să se întâmple lucruri de care să fiu direct vinovată.

— Dă-i drumu', zise Dolph.

Am preluat din nou conducerea. Încă un colţ. Din nou aceeași rutină genunchi-rostogolire. Am aterizat pe jumătate într-o parte, cu pistolul ţinut în ambele mâini, îndreptat spre culoar. Nimic nu se mişca pe culoarul lung, vopsit în verde. Dar ceva zăcea pe podea. Întâi am văzut partea inferioară a corpului. Picioare în pantaloni albastru-deschis îmbibaţi de sânge. Capul cu o coadă lungă de cal, castanie, zăcea de o parte a corpului ca o bucată uitată de carne.

M-am ridicat în picioare, mişcând pistolul când într-o parte, când într-alta, în căutarea unei ţinte. Nimic nu se mişca în afară de sângele care continua încă să se scurgă de pe pereţi. Se scurgea încet, ca picăturile de ploaie la sfârşitul zilei, îngroşându-se şi închegându-se tot mai mult.

— Iisuse Hristoase!

Nu eram sigură din partea cărui poliţist venise exclamaţia, dar eram de acord.

Partea superioară a corpului fusese spintecată ca şi cum vampirul şi-ar fi înfipt ambele mâini în pieptul ei şi ar fi tras cu putere. Şira spinării se sfărâmase ca o jucărie. Cocoloaşe de carne, sânge şi oase erau împrăştiate prin culoar precum petalele respingătoare ale unei flori.

Simţeam gustul bilei în gât. Respiram sacadat şi adânc pe gură. Mare greşeală. Aerul avea gust de sânge – gros, cald, vag sărat. Un miros acru emana din locul în care intestinul gros şi stomacul fuseseră sfârtecate. Cadavrele proaspete degajă un miros cumplit, un amestec de miasme de abator şi de hazna. Moartea miroase întotdeauna a rahat şi a sânge.

Zerbrowski scruta culoarul, cu pistolul împrumutat în mână. Avea doar patru gloanţe. Eu aveam treisprezece, plus un încărcător suplimentar în geantă. Unde era pistolul celui de-al doilea paznic?

— Unde-i pistolul ei? am întrebat eu.

Ochii lui Zerbrowski se îndreptară fulgerător spre mine, apoi spre cadavru, apoi înapoi spre culoarul pustiu.

— Nu-l văd.

Nu întâlnisem niciodată un vampir care să se folosească de un pistol, dar există întotdeauna un început pentru orice.

— Dolph, unde-i pistolul paznicului?

Dolph îngenunche în balta de sânge şi încercă să cerceteze cadavrul. Împinse bucăţile însângerate şi peticele de îmbrăcăminte ca şi cum le-ar fi amestecat cu o lingură. Altădată priveliştea m-ar fi făcut să dau afară tot prânzul, dar asta nu se mai întâmpla acum. Era un semn rău că nu mai vomit peste cadavre? Poate da.

— Împrăștiați-vă şi căutaţi pistolul, ordonă Dolph.

Cei patru poliţişti se împrăştiară pentru a cerceta în jur. Blondul era galben la faţă şi înghiţea convulsiv, dar rezista. Bravo lui. Primul care a cedat a fost poliţistul înalt, cu mărul lui Adam proeminent. Alunecă pe o bucată de carne, ceea ce-l făcu să aterizeze cu putere pe fund, drept într-o baltă de sânge coagulat. Se chinui să se ridice în genunchi şi îşi goli stomacul lângă perete.

Respiram rapid şi superficial. Sângele şi carnagiul nu fuseseră destul, dar sunetul altcuiva pe cale de a-şi vărsa maţele din el putea pune capac.

Mi-am rezemat cu putere cu umerii de perete şi m-am deplasat spre următorul colţ. Nu voi vomita. Nu voi vomita. Oh, Dumnezeule, fă-mă să nu vomit. Aţi încercat vreodată să ochiţi cu un pistol în timp ce vărsaţi şi maţele din voi? Eşti neajutorată până ce termini. După ce văzusem halul în care arătau paznicii, nu voiam să fiu neajutorată.

Poliţistul blond se rezemă de perete. Faţa îi strălucea cu o sudoare bolnăvicioasă. Mă privi şi mi-am dat seama ce avea să urmeze.

— Nu, am şoptit eu, te rog, nu!

Poliţistul novice se prăbuşi în genunchi şi asta a pus capac la toate. Am dat afară tot ce mâncasem în acea zi. Cel puţin nu vomitasem pe cadavru. Făcusem asta o dată, şi de atunci Zerbrowski nu pierdea nicio ocazie să-mi

reamintească faza. În acel caz special, nemulţumirea sa fusese legată de deteriorarea indiciilor.

Dacă aş fi fost în locul vampirului, aş fi atacat atunci, în timp ce jumătate din noi îşi goleau complet stomacurile. Dar nimic nu se mişcă dincolo de colţul zidului. Nimeni nu se aruncă urlând asupra noastră din întuneric. Norocul nostru.

— Dacă aţi terminat, zise Dolph, trebuie să găsim pistolul şi pe creatura care a făcut asta.

M-am şters la gură cu mâneca salopetei. Transpiram, dar nu aveam timp s-o scot. Pantofii mi se lipeau de podea, scoţând nişte mici plescăituri. Aveam sânge pe partea de jos a pantofilor. Poate că salopeta nu fusese o idee atât de rea.

Ceea ce doream acum era o bucată de pânză rece. Ceea ce am primit a fost mersul înainte pe coridorul verde, lăsând urme însângerate de paşi după mine. Am privit cu atenţie podeaua şi le-am găsit – urme îndepărtându-se de cadavru, dar mergând înapoi pe culoar către primul paznic.

— Dolph?

— Le-am văzut.

Urmele slabe treceau direct prin bălţile de sânge şi resturi umane şi treceau dincolo de noi. „Dincolo“ suna bine, dar nu şi pentru mine. Ne aflam acolo pentru a rezolva personal problema.

Dolph se lăsă în genunchi lângă bucata cea mai mare din cadavru.

— Anita.

M-am îndreptat spre el, evitând urmele însângerate. Nu calci niciodată peste indicii. Nu le place poliţiştilor…

Dolph arătă cu degetul spre o bucată înnegrită de îmbrăcăminte. M-am lăsat cu grijă în genunchi, bucuroasă că purtam încă salopeta. Puteam îngenunchea în toate bălţile de sânge în care doream fără a-mi murdări hainele, întotdeauna pregătită, ca orice bun Cercetaş.

Bluza femeii era carbonizată şi înnegrită. Dolph atinse materialul cu vârful creionului. Pânza se desfăcu în straturi

groase, sfărâmându-se ca o bucată de pâine veche. Dolph făcu o gaură printr-un strat. Acesta se fărâmiţă. Cenuşă şi un miros acru se ridicară din cadavru.

— Ce dracu' s-a-ntâmplat aici? întrebă Dolph.

Am înghiţit în sec, încă simţind gustul de vomă în fundul gâtului. Nu m-a ajutat deloc.

— Nu-i materialul bluzei.

— Atunci ce-i?

— Carne.

Dolph se mulţumi doar să mă privească. Ţinea creionul de parcă ar fi vrut să-l rupă.

— Chiar vorbeşti serios…

— Arsură de gradul trei, am completat eu.

— Ce a produs-o?

— Pot să-mi împrumuţi creionul?

Mi-l întinse fără un cuvânt. Am scormonit prin ceea ce mai rămăsese din pieptul femeii. Carnea era atât de arsă încât cămaşa se topise, amestecându-se cu ea. Am îndepărtat straturile, săpând tot mai mult cu creionul. Cadavrul părea oribil de uscat şi crocant, ca pielea unui pui bine fript. După ce am înfipt aproape jumătate din creion în arsură, am atins ceva solid. L-am tras în sus cu vârful creionului. Când a ajuns aproape de suprafaţă, am băgat degetele în gaură şi am scos din carnea arsă o bucată răsucită de metal.

— Ce-i asta? întrebă Dolph.

— Ceea ce a mai rămas din crucea pe care o purta la gât.

— Nu.

Bucata de argint topit strălucea prin cenuşa neagră.

— Asta era crucea pe care o purta la gât, Dolph. S-a topit în pieptul ei şi i-a aprins hainele. Ceea ce nu înţeleg este de ce vampirul a rămas în contact cu metalul aproape topit. Ar trebui să fie aproape la fel de ars ca şi femeia, numai că nu-i aici.

— Explică-te.

— Vampirii-animalici sunt ca persoanele dependente de tranchilizante. Nu simt durerea. Cred că vampirul a strivit-

o la piept, crucea l-a atins, a izbucnit în flăcări, dar creatura a rămas în continuare lângă ea, sfâşiind-o în timp ce ardeau amândoi. Femeia ar fi trebuit să fie în siguranţă în faţa unui vampir obişnuit.

— Deci crucile nu-l opresc pe acest vampir, zise Dolph.

M-am uitat la bucata de metal.

— Aşa se pare.

Cei patru poliţişti în uniformă priveau oarecum înnebuniţi spre culoarul slab luminat. Nu se aşteptaseră ca crucile să nu aibă efectul dorit. Nici eu, de altfel. Chestia cu vampirul care nu simte durerea era menţionată într-o mică notă de subsol în unul din articolele pe care le citisem, fără a se teoretiza faptul că în astfel de condiţii crucile nu pot proteja pe nimeni. Am hotărî brusc că, dacă voi supravieţui, va trebui să scriu un articol pentru *Vampire Quarterly.* Cruci care se topesc în piele, uau!

Dolph se ridică.

— Nu vă împrăştiaţi,

— Crucile nu ajută la nimic, zise unul din poliţişti. Trebuie să ne întoarcem şi să-i aşteptăm pe cei din echipa specială.

Dolph îl privi.

— Te poţi întoarce dacă vrei. Aruncă o privire în jos spre femeia moartă. Continuăm doar cu voluntari. Restul se întorc şi aşteaptă afară sosirea echipei speciale.

Poliţistul înalt dădu din cap şi atinse braţul partenerului său. Acesta înghiţi cu greu, privind întâi spre Dolph, apoi spre cadavrul crocant al paznicului. Se lăsă tras de partenerul său de-a lungul culoarului. Înapoi spre siguranţă şi sănătate mentală. N-ar fi fost bine dacă am fi putut pleca toţi? Dar nu puteam lăsa să scape o astfel de creatură. Chiar dacă n-aş fi avut un ordin de execuţie, tot ar fi trebuit s-o ucidem decât să riscăm să scape prin oraş.

— Voi doi ce faceţi? se adresă Dolph poliţistului de culoare.

— N-am fugit niciodată de monştri. Partenerul meu e liber să se întoarcă împreună cu ceilalţi.

Blondul clătină din cap, cu pistolul în mână şi degetele

albicioase din cauza tensiunii.

— Rămân.

Poliţistul de culoare îi zâmbi, ceea ce însemna mai mult decât nişte cuvinte. Făcuse o alegere bărbătească. Sau una matură? Oricum, partenerul său rămânea.

— După ce trecem de colţul ăsta, ar trebui să putem vedea încăperea specială subterană, am zis eu.

Dolph aruncă o privire spre ultimul colţ al culoarului. Apoi se uită la mine şi am ridicat din umeri. Nu ştiam ce ne aştepta după colţ. Vampirul făcea lucruri pe care le-aş fi considerat imposibile. Regulile fuseseră schimbate, şi nu în favoarea noastră.

Am ezitat lângă peretele cel mai îndepărtat de colţul zidului. M-am lipit cu spatele de perete şi am alunecat uşor înainte, în jurul colţului. Mă holbam la un culoar scurt şi drept. Un pistol zăcea pe pardoseală. Arma celui de-al doilea paznic? Poate. Pe peretele din stânga ar fi trebuit să fie o uşă masivă de oţel, cu cruci pe ea. Oţelul explodase dinspre interior, uşa fiind transformată într-o masă contorsionată de oţel şi argint. Transportaseră totuşi cadavrul în încăperea specială. Nu eu trimisesem moartea asupra celor doi paznici. Ar fi trebuit să fie în siguranţă. Nimic nu se mişca în faţa noastră. În încăperea specială nu se vedea nicio lumină. Doar un întuneric cumplit. Dacă un vampir ne aştepta acolo, nu-l puteam vedea. Pe de altă parte, nu eram atât de aproape de uşă. De altfel, nici nu părea o idee prea bună să fii prea aproape.

— Liber, atât cât îmi pot da seama, am zis eu.

— Nu pari prea sigură, remarcă Dolph.

— Nici nu-s. Aruncă doar o privire la ceea ce a mai rămas din încăperea specială.

Nu aruncă doar o privire, se holbă de-a binelea câteva momente. Şuieră uşor. Zerbrowski exclamă:

— Iisuse Hristoase!

Am dat din cap.

— Mda.

— E înăuntru? întrebă Dolph.

— Aşa cred.

— Tu eşti experta noastră. De ce nu eşti sigură? întrebă Dolph.

— Dacă m-ai fi întrebat vreodată dacă un vampir ar putea străpunge o uşă de oţel şi argint groasă de un metru şi jumătate şi prevăzută cu nenumărate cruci, ţi-aş fi răspuns că n-ar avea nicio şansă. M-am holbat la gaura neagră. Şi iată cum arată acum.

— Asta înseamnă că eşti la fel de nedumerită ca şi noi? întrebă Zerbrowski.

— Îhî.

— Atunci suntem într-un mare rahat, declară el.

Din păcate, eram de acord.

18

Încăperea subterană se profila în faţa noastră. Un întuneric negru ca smoala şi un vampir nebun aşteptând înăuntru. Exact ce-mi doream. Mda.

— Preiau eu conducerea, hotărî Dolph. Ţinea în mână pistolul celui de-al doilea paznic. Propria sa armă nu mai era la vedere. Acum avea şi el gloanţe cu înveliş de argint, deci mergea primul. Dolph era bun la aşa ceva. Nu ordonase niciodată vreunui subordonat să facă ceva ce el n-ar fi făcut. Aş vrea ca Bert să procedeze la fel. Bert mai degrabă ar fi fost în stare să promită cuiva primul tău născut, apoi să te întrebe dacă îţi convenea.

Dolph ezită în faţa gurii deschise a încăperii speciale, întunericul era destul de gros cât să-l poţi tăia cu cuţitul, întunericul absolut al unei peşteri. De tipul celui în care îţi poţi băga degetele în ochi fără să clipeşti.

Ne făcu semn cu pistolul să înaintăm, iar el făcu câţiva paşi pe culoar, în întuneric. Urmele însângerate pătrundeau în întuneric şi ieşeau înapoi. Urme însângerate care continuau de-a lungul culoarului şi după colţul zidului. Mă plictisisem de atâtea colţuri.

Zerbrowski şi cu mine ne-am plasat de ambele părţi ale

lui Dolph. Tensiunea îmi aluneca pe gât în jos, pe umeri. Am tras adânc aer în piept, apoi am expirat uşor. Mă simţeam mai bine. Priviţi, nici măcar nu-mi tremură mâna.

Dolph nu se rostogoli pe pardoseală pentru a trece dincolo de colţul zidului. Ocoli pur şi simplu, cu spatele lipit de perete, cu pistolul ţinut în ambele mâini, gata să tragă în monstru.

Se auzi o voce.

— Nu trageţi, nu sunt mort.

Cunoşteam vocea.

— E John Burke, unul din colegii mei.

Dolph îmi aruncă o privire.

— Mi-l amintesc.

Am ridicat din umeri: mai bine să fiu sigură, decât să-mi pară rău. Aveam încredere în Dolph să nu-l împuşte din greşeală pe John, dar mai erau şi ceilalţi doi poliţişti pe care nu-i întâlnisem niciodată. Mai bine să păcătuieşti prin prudenţă atunci când vine vorba despre arme de foc. Ai mai multe şanse să supravieţuieşti.

John era înalt, zvelt, cu tenul oacheş. Părul îi era complet negru, dar cu o şuviţă albă chiar deasupra frunţii. O combinaţie uimitoare. Fusese întotdeauna chipeş, dar după ce-şi răsese bărbuţa arăta mai puţin ca un scelerat hollywoodian şi mai mult ca un adevărat star. Înalt, oacheş şi chipeş – în plus, mai ştia şi cum să ucidă vampiri. Ce poţi cere mai mult? Multe, dar asta-i o cu totul altă poveste.

John apăru de după colţ, zâmbind. Avea o armă şi, chiar mai bine, trusa pentru executarea vampirilor.

— Am luat-o înainte ca să mă asigur că vampirul nu scapă cât erai tu pe drum.

— Mulţumesc, John, am zis eu.

Ridică din umeri.

— Pur şi simplu apăram bunăstarea publică.

A venit rândul meu să ridic din umeri.

— Dacă zici tu…

— Unde-i vampirul? întrebă Dolph.

— Eram pe urmele lui, declară John.

— Cum? am întrebat eu.

— Urmele goale şi însângerate de paşi.

Urme goale de paşi. Sfinte Dumnezeule! Cadavrul nu avea pantofi, dar John avea. M-am răsucit spre încăperea specială. Prea târziu, prea încet, prea neîndemânatic.

Vampirul apăru fulgerător din întuneric, mişcându-se prea repede pentru a-l vedea la timp. Am distins doar o umbră care se izbi de poliţistul-novice, proiectându-l cu putere în perete. Acesta urlă, cu pistolul lipit de pieptul vampirului. Pistolul se descarcă cu un zgomot sonor în culoar, ţevile preluându-i ecoul. Gloanţele ieşiră prin spatele vampirului ca şi cum ar fi lovit doar o pată de ceaţă. Magie.

Am păşit înainte, încercând să ţintesc fără a-l nimeri pe poliţist. Acesta continua să urle. Sângele se împrăştie ca o ploaie caldă. Am tras în capul creaturii, dar aceasta se mişcase deja, incredibil de repede, aruncând bărbatul ca un sac de cartofi în celălalt zid, sfâșiindu-i corpul. Urlete şi mişcări, dar totul părea ceva îndepărtat, derulat cu încetinitorul. Totul se va termina în câteva secunde. Eram singura cu un pistol cu gloanţe placate cu argint destul de aproape pentru a putea interveni. Am făcut încă un pas înainte, aproape atingând corpul vampirului şi i-am lipit ţeava pistolului de partea din spate a craniului. Un vampir obişnuit nu m-ar fi lăsat s-o fac. Am apăsat pe trăgaci, dar vampirul s-a răsucit fulgerător, ridicând bărbatul în sus şi proiectându-l în mine. Glonţul nu-şi nimeri ţinta, iar noi ne prăbuşirăm pe pardoseală. Pentru o clipă am simţit cum aerul îmi era pur şi simplu împins afară din plămâni din cauza greutăţii celor doi bărbaţi aflaţi pe pieptul meu. Poliţistul-novice zăcea deasupra mea, urlând, sângerând, murind.

Am înfipt pistolul în ceafa vampirului şi am tras. Partea din spate a capului explodă într-o ploaie fină de sânge, oase şi materii mai compacte şi mai ude. Totuşi, vampirul continua să sfâșie beregata bărbatului. Ar fi trebuit să fie mort, dar nu era.

Vampirul se dădu înapoi, cu dinţii plini de sânge gata de atac. Semăna cu un om care făcea o pauză de respiraţie

între îmbucături. I-am vârât ţeava pistolului în gură. Dinţii scrâşniră pe metal. Faţa îi explodă de la buza superioară la creştetul capului. Dinţii inferiori clănţăniră prin aer fără a reuşi să muşte ceva. Cadavrul fără cap se înălţă în mâini ca şi când ar fi vrut să se ridice în picioare. I-am apăsat pistolul în piept şi am tras. La această distanţă ar fi trebuit să-i pot smulge inima din piept. De fapt, nu încercasem niciodată să ucid un vampir cu un pistol ţintind drept în inimă. Mă întrebam dacă voi reuşi de data asta. Mă întrebam ce se va întâmpla cu mine în caz contrar.

Corpul creaturii fu scuturat de un fior puternic. Respiră, scoţând un oftat lung, fără cuvinte.

Dolph şi Zerbrowski trăgeau deja creatura înapoi. Cred că era deja mort, dar, pentru orice eventualitate, apreciam ajutorul. John împroşcă vampirul cu agheasmă. Lichidul bolborosea şi spumega pe vampirul muribund. Era pe moarte. Chiar era pe moarte.

Poliţistul novice nu mai mişca. Partenerul său îl trase de pe mine, strângându-l la piept ca pe un copil. Sângele îi acoperea părul blond şi faţa. Ochii palizi erau larg deschişi, fixând tavanul fără să-l vadă. Într-un fel sau altul, morţii sunt întotdeauna orbi.

Fusese curajos, un băiat bun, deşi nu era cu mult mai tânăr decât mine. Dar m-am simţit cu un milion de ani mai bătrână doar fixând cu privirea faţa sa palidă şi nemişcată. Era mort, pur şi simplu mort. Curajul nu te salvează de monştri. Îţi măreşte doar şansele de supravieţuire.

Dolph şi Zerbrowski întinseră vampirul pe pardoseală. John stătea călare pe el, cu un ţăruş şi un ciocan în mână. Nu mai foloseam ţăruşi de ani de zile. De o bucată de vreme foloseam puşca cu ţeavă retezată. Ce vreţi, eram o ucigaşă de vampiri progresistă.

Vampirul era mort. Nu era nevoie să mai fie tras în ţeapă, dar am rămas pur şi simplu lângă perete şi am urmărit scena. Mai bine să fim siguri decât să ne pară rău mai târziu. Ţăruşul intră mai uşor decât de obicei, pentru că făcusem deja o gaură în pieptul creaturii. Ţineam încă pistolul în mână. Încă nu puteam renunţa la el. Încăperea

specială era tot o întunecime de nepătruns; acolo unde este un vampir, adesea sunt mai mulţi. Pistolul va rămâne pregătit.

Dolph şi Zerbrowski se îndreptau deja cu pistoalele în mâini spre încăperea acum complet distrusă. Ar fi trebuit să mă ridic şi să merg cu ei, dar pe moment mi se părea foarte important doar să respir. Simţeam sângele clocotind prin vene, inima îmi bătea nebuneşte. Era bine să fii în viaţă. Păcat că nu l-am putut salva pe puşti. Mda, păcat.

John se lăsă în genunchi lângă mine.

— Te simţi bine?

Am dat din cap.

— Sigur.

Mă privi de parcă nu m-ar fi crezut, dar nu insistă. Deştept bărbat.

Lumina se aprinse în încăperea specială. Puternică, galbenă, caldă precum o zi de vară.

— Iisuse Hristoase! exclamă Zerbrowski.

M-am ridicat şi aproape m-am prăbuşit; picioarele îmi tremurau. John mă apucă de braţ şi l-am fixat cu privirea până ce mi-a dat drumul. Zâmbi cu jumătate de gură.

— Tot dură ai rămas.

— Întotdeauna, am declarat eu.

Ieşisem împreună de două ori. Mare greşeală. Devenea din ce în ce mai penibil pentru mine să lucrez cu el, iar el nu se putea împăca cu ideea că eu eram o versiune feminină a lui. John era adeptul acelor idei sudiste învechite referitoare la ceea ce ar trebui să fie o doamnă. O doamnă n-ar trebui să poarte niciodată armă şi n-ar trebui să fie cea mai mare parte a timpului acoperită cu sânge şi cadavre. Cuvintele mele despre această concepţie se rezumau doar la trei. Îhî, exact alea.

Un recipient mare, asemănător cu un acvariu, zăcea sfărâmat lângă un perete. Conţinuse cobai, şobolani sau iepuri. Tot ce mai conţinea acum erau bucăţi de blană şi pete proaspete de sânge. Vampirii nu se hrănesc cu carne, dar, dacă închizi animale de mici dimensiuni într-un recipient de sticlă pe care-l arunci apoi într-un perete, obţii

animale tăiate mărunt. Nu mai rămăsese din ele destul nici pentru a le aduna cu o lingură.

Lângă resturile de sticlă se afla un cap, aparţinând probabil unui bărbat, judecând după părul tuns scurt. Nu m-am apropiat prea mult pentru a verifica. Nu doream să-i văd faţa. Fusesem curajoasă în seara asta. Nu mai aveam nimic altceva de dovedit.

Cadavrul era aproape într-o singură bucată. Arăta ca şi cum vampirul îi înfipsese ambele mâini în piept, înşfăcase nişte coaste şi trăsese de ele. Pieptul era aproape sfârtecat în două, dar o bucată de ţesut musculos, roz-aprins, şi câteva intestine îl ţineau într-o bucată.

— Are colţi, remarcă Zerbrowski.

— E vampirul-consilier, am afirmat eu.

— Ce s-a-ntâmplat?

Am ridicat din umeri.

— Pot doar să ghicesc; vampirul-consilier era aplecat peste vampirul nostru în momentul când acesta a revenit la viaţă. L-a ucis, rapid şi într-un mod cumplit.

— Şi de ce să-l fi ucis pe vampirul-consilier? întrebă Dolph.

Am ridicat din nou din umeri.

— Creatura era mai mult animal decât fiinţă umană. S-a trezit într-un loc ciudat, cu un vampir ciudat aplecat deasupra sa. A reacţionat ca orice animal în captivitate pentru a se proteja.

— De ce nu l-a putut controla vampirul-consilier? Doar de asta se afla aici, nu?

— Singura persoană care poate controla un vampir-animalic este stăpânul care l-a creat. Vampirul-consilier nu era destul de puternic pentru a-l controla.

— Şi acum ce facem? întrebă John. Băgase pistolul în toc. Eu tot n-o făcusem. Dintr-un motiv sau altul, mă simţeam mai bine cu el în mână.

— Eu mă duc să-mi respect contractul şi să readuc la viaţă un zombi.

— Ca şi cum aici nu s-ar fi întâmplat nimic?

L-am privit, gata să mă iau la harţă cu cineva.

— Şi ce-ai vrea să fac, John? Să mă apuce pandaliile? Asta nu i-ar aduce la viaţă nici pe paznici, nici pe poliţist, dar în schimb m-ar enerva al dracului de tare.

Oftă.

— Dacă ai fi la fel de bună în interior precum eşti la „ambalajul" exterior…

Am băgat pistolul în tocul de umăr, i-am zâmbit şi am zis:

— Du-te dracului!

Da, astea erau cuvintele.

19

Îmi spălasem cele mai multe urme de sânge de pe faţă şi de pe mâini în baia de la morgă. Salopeta pătată de sânge era în portbagajul maşinii. Eram curată şi prezentabilă, sau atât de prezentabilă pe cât puteam fi în acea noapte. Bert spusese să îl întâlnesc pe noul reanimator la locul stabilit pentru cel de-al treilea angajament al serii. Cimitirul Oakglen, ora zece. Ideea era că noul angajat readusese deja la viaţă doi morţi şi urma doar să mă urmărească pe mine readucându-l la viaţă pe cel de-al treilea. Mie îmi convenea aranjamentul.

Era deja 10:35 când am ajuns la cimitirul Oakglen. Fir-ar să fie! Ce mai impresie aveam să fac noului reanimator, ca să nu mai vorbesc de client! Doamna Doughal rămăsese văduvă recent. Cu cinci zile în urmă. Dragul şi răposatul ei soţ nu lăsase vreun testament. Intenţionase întotdeauna s-o facă, dar ştiţi cum se întâmplă, o tot amâni până e prea târziu. Trebuia să-l readuc la viaţă pe domnul Doughal în faţa a doi avocaţi, doi martori, trei copii mari ai familiei Doughal şi a câtorva rude. Cu o lună în urmă tocmai se dăduse o lege prin care cei proaspăt morţi – trecuţi pe lumea cealaltă de o săptămână sau mai puţin – puteau fi readuşi la viaţă şi obligaţi să facă un testament oral. Familia Doughal ar salva astfel jumătate din moştenire.

Bineînţeles, scăzând onorariile avocaţilor.

Un şir de maşini era tras pe marginea unei alei înguste, pavate cu pietriş. Roţile striveau fără milă iarba, dar dacă nu parcai mult în afara părţii carosabile nimeni n-ar mai fi putut utiliza aleea respectivă. Pe de altă parte, câţi oameni treceau pe o alee dintr-un cimitir la zece şi jumătate noaptea? Reanimatori, preoţi voodoo, adolescenţi amatori de marijuana, necrofili, satanişti. Trebuia să fii un membru al unei religii legal acceptate şi să deţii un permis pentru a te ruga într-un cimitir după lăsarea întunericului. Sau să fii un reanimator. Noi nu aveam nevoie de niciun permis. În special pentru că nu aveam reputaţia de a folosi sacrificii umane. Câţiva indivizi stricaţi până-n măduva oaselor făcuseră reclamă proastă adepţilor voodoo-ului. Creştină fiind, nu prea înghit satanismul. Vreau să spun că, la urma urmei, ei sunt băieţii răi. Am dreptate?

Am simţit-o de îndată ce am pus piciorul pe alee. Am simţit magia. Cineva încerca să readucă la viaţă un mort… undeva foarte aproape.

Tipul cel nou reînviase deja doi zombi în acea noapte. Ar mai putea reînvia încă unul? Charles şi Jamison pot readuce la viaţă doar doi în aceeaşi noapte. Unde găsise Bert un reanimator atât de puternic într-un timp atât de scurt?

Am trecut pe lângă cinci maşini, fără s-o pun la socoteală şi pe a mea. Aproape o duzină de oameni se înghesuiau în jurul mormântului. Femeile purtau taioare, bărbaţii costume şi cravate. Uimitor câţi oameni se îmbracă la patru ace pentru a veni la cimitir. Singurul motiv pentru care cei mai mulţi oameni intră într-un cimitir este pentru a lua parte la o înmormântare. O mulţime de clienţi se îmbracă pentru această ocazie în costume convenţionale, negre.

Vocea unui bărbat se ridica tot mai puternic peste cea a participanţilor:

— Ridică-te, Andrew Doughal! Vino spre noi, Andrew Doughal, vino spre noi!

Magia se concentra în aer, apăsându-mă ca o greutate.

Era greu să alimentezi plămânii cu aer la capacitate maximă. Magia invocată se învârtea prin aer, era puternică, dar nesigură. Simţeam ezitarea bărbatului ca pe un curent de aer rece. Cu timpul urma să devină un reanimator puternic, dar acum era prea tânăr. Magia sa părea neîncercată, nedisciplinată. Îmi înghiţeam vorbele dacă tipul nu avea mai puţin de douăzeci şi unu de ani.

Deci aşa îl găsise Bert! Era un copilaş, dar un copilaş puternic. Şi reînvia al treilea mort într-o singură noapte. Mamă, Doamne…!

Am rămas în umbră, sub copacii înalţi. Tipul era mic de statură, poate cu trei sau patru centimetri mai înalt decât mine, ceea ce însemna în cel mai bun caz un metru şaizeci şi trei. Purta o cămaşă albă şi pantaloni închişi la culoare. Sângele se uscase pe cămaşă în pete aproape negre. Va trebui să-l învăţ cum să se îmbrace, aşa cum mă învăţase şi pe mine Manny. Meseria de reanimator este încă la primii ei paşi în lume. Nu există cursuri universitare care să te înveţe modalităţile de readucere la viaţă a celor morţi.

Tonul său era foarte serios în timp ce-l invoca pe Andrew Doughal, cerându-i să iasă din mormânt. Mulţimea de avocaţi şi rude se îngrămădeau la picioarele mormântului. Niciun membru al familiei nu se afla împreună cu noul reanimator în cercul trasat cu sânge. În mod normal, plasezi un membru al familiei în spatele pietrei de mormânt, aşa încât el sau ea să poată controla zombiul. Dar, din modul în care se desfăşurau acum lucrurile, era clar că doar reanimatorul îl putea controla. Şi nu era vorba de o greşeală sau de o scăpare din partea lui, aşa cerea legea. Mortul putea fi readus la viaţă pentru a i se cere să dicteze un testament doar dacă era controlat de un reanimator sau de o parte complet neutră din punct de vedere legal.

Maldărul de flori care acoperea mormântul se clătină şi o mână palidă ţâşni în sus, bătând aerul. Două mâini, creştetul capului. Zombiul fu azvârlit afară din mormânt de parcă ar fi fost tras de frânghii.

Noul animator se poticni. Căzu în genunchi în pământul

moale, printre florile muribunde. Magia păru să dispară pentru o clipă. Încercase să controleze cu un zombi mai mult decât putea. Bărbatul mort încă se lupta să iasă complet din mormânt. Încă încerca să-şi elibereze picioarele, dar nu era nimeni care să-i coordoneze mişcările. Lawrence Kirkland readusese cadavrul la viaţă, dar nu-l putea controla. Zombiul va fi de capul său fără ca cineva să-i controleze mintea. Zombii scăpaţi de sub control creează reputaţie proastă reanimatorilor.

Unul dintre avocaţi tocmai întreba:

— Te simţi bine?

Lawrence Kirkland aprobă din cap, prea secat de puteri pentru a vorbi. Îşi dădea măcar acum seama ce făcuse? Nu prea credeam. Nu era destul de înspăimântat.

M-am îndreptat spre grupul de oameni.

— Domnişoară Blake, ţi-am simţit lipsa, spuse avocatul. Asociatul tău… pare să nu se simtă prea bine.

Le-am adresat cel mai profesional zâmbet de care eram capabilă. Nu avea să se întâmple nimic rău. Un zombi nu o ia razna de capul lui. Aveţi încredere în mine.

Am păşit până la marginea cercului trasat cu sânge. Îl simţeam ca un vânt care mă împingea din spate. Cercul era închis, iar eu eram în afara lui. Nu puteam pătrunde înăuntru decât dacă mă invita Lawrence.

Lawrence era în patru labe, cu mâinile pierdute printre florile de pe mormânt. Capul îi atârna într-o parte, ca şi cum ar fi fost prea obosit pentru a-l ridica. Probabil că era.

— Lawrence, am rostit eu cu o voce moale. Lawrence Kirkland.

Îşi răsuci capul într-o mişcare cu încetinitorul. Chiar şi în întuneric îi puteam citi epuizarea în ochii palizi. Braţele îi tremurau. Dumnezeule, ajută-ne!

M-am aplecat şi mai tare pentru a nu fi auzită de restul oamenilor. Vom încerca să păstrăm cât mai mult posibil iluzia că ceea ce vedeau acum era doar un lucru normal. Dacă aveam noroc, zombiul avea pur şi simplu să se îndepărteze. Dacă nu aveam noroc, avea să rănească pe cineva. Morţii sunt de obicei destul de iertători cu cei vii,

dar nu întotdeauna. Dacă Andrew Doughal îşi ura una din rude, urma o noapte lungă.

— Lawrence, trebuie să deschizi cercul şi să mă laşi să intru, am zis eu.

Noul reanimator se holba pur şi simplu la mine, cu ochii tulburi, fără să dea impresia că m-ar fi înţeles. Rahat.

— Lawrence, deschide cercul, acum!

Zombiul ieşise din mormânt până la genunchi. Cămaşa albă strălucea prin contrast cu negrul costumului de înmormântare. Lipsit de confort pentru o eternitate. Doughal arăta destul de bine pentru un cadavru viu. Era palid, cu părul des şi cărunt. Pielea îi era încreţită, palidă, dar nu prezenta niciun semn de descompunere. Puştiul făcuse o treabă bună pentru un al treilea zombi readus la viaţă într-o singură noapte. Acum, dacă l-aş putea controla, ne-am putea duce liniştiţi acasă.

— Lawrence, deschide cercul, te rog!

Mormăi ceva, prea încet pentru a auzi. M-am aplecat cât de mult îmi permitea cercul trasat cu sânge şi am întrebat:

— Ce?

— Larry, mă numesc Larry.

Am zâmbit de ridicolul situaţiei. Era deranjat că-i spusesem Lawrence în loc de Larry, în timp ce un zombi scăpat de sub control se ridica încet din ţărână. Poate că clacase din cauza tensiunii psihice. Nuuu.

— Larry, deschide cercul!

Se târî înainte, aproape căzând cu faţa în maldărul de flori. Întrerupse cu mâna cercul de sânge. Magia se opri brusc. Cercul de putere dispăruse ca din senin. Acum totul rămânea în seama mea.

— Unde ţi-e cuţitul?

Încercă să privească peste umăr, dar nu reuşi. Am văzut lama strălucind în lumina lunii, de cealaltă parte a mormântului.

— Odihneşte-te acum, continuu eu de aici.

Larry se prăbuşi pe jos, ghemuit ca o minge, strângându-şi braţele în jurul corpului de parcă i-ar fi fost frig. L-am lăsat în pace. Acum, din punct de vedere

profesional, prioritatea era zombiul.

Cuţitul zăcea lângă puiul golit de sânge folosit pentru readucerea la viaţă a zombiului. Am înşfăcat cuţitul şi m-am întors cu fata spre mormânt. Andrew Doughal se rezema de propria cruce funerară, încercând să se orienteze. Lucru greu de făcut de către o persoană decedată, pentru că sunt necesare câteva minute pentru activarea celulelor moarte ale creierului. Mintea unui mort nu prea crede că ar trebui să funcţioneze. Dar, în cele din urmă, o va face.

Mi-am ridicat mâneca jachetei de piele şi am răsuflat adânc. Era singura cale, dar nu trebuia să-mi şi placă. Mi-am trecut lama peste încheietura mâinii. Apăru o dungă subţire, întunecată. Pielea se despică şi sângele începu să picure, aproape negru în lumina lunii. Durerea era ascuţită, usturătoare. Rănile mici dor întotdeauna mai tare decât cele adânci… la început.

Rana era superficială şi nu avea să lase cicatrice. Nu puteam reface cercul de sânge decât printr-o mică tăietură la propria mea încheietură sau a altuia. Ceremonia mersese prea departe pentru a folosi alt pui şi a relua totul de la început. Trebuia să salvez situaţia, sau zombiul va fi în libertate fără a fi controlat de nimeni. Zombii necontrolaţi de stăpânii lor au tendinţa de a mânca oameni.

Zombiul se rezema încă de piatra funerară. Se holba în jur, cu ochi complet goi. Dacă Larry ar fi fost destul de puternic, Andrew Doughal ar fi putut vorbi, ar fi putut gândi de unul singur. Acum era doar un cadavru, aşteptând fie să i se dea ordine, fie apariţia unui gând răzleţ.

M-am căţărat pe mormanul de gladiole, crizanteme şi garoafe. Parfumul florilor se amesteca cu mirosul rânced al cadavrului. Am rămas afundată până la genunchi în florile muribunde şi am fluturat încheietura însângerată în direcţia feţei zombiului.

Ochii palizi, goi şi inexpresivi ca ai unui peşte mort de câteva zile mi-au urmărit mâna. Andrew Doughal nu era

„acasă“, dar ceva era, ceva care mirosea sânge şi îi cunoştea valoarea.

Ştiu că zombii nu au suflete. De fapt, pot readuce morţii la viaţă de-abia după trei zile de la deces. De atât timp are nevoie sufletul pentru a părăsi un cadavru. Din întâmplare, aceeaşi perioadă de timp este necesară şi pentru readucerea la viaţă a unui vampir. Ce chestie!

Dar dacă nu sufletul reanimează corpul, atunci ce? Magia, magia mea sau cea a lui Larry. Totuşi, mai exista ceva şi în cadavru. Dacă sufletul nu mai era acolo, altceva umplea spaţiul gol respectiv. Într-o acţiune reuşită de readucere la viaţă, golul era umplut de magie. Dar în cazul de faţă? Acum, nu ştiam. Nici măcar nu eram sigură că doream să ştiu. Ce mai conta, de vreme ce eram pe punctul de a salva situaţia? Mda, dacă o repetam de mai multe ori, poate chiar ajungeam s-o cred.

Am oferit zombiului încheietura însângerată. Creatura ezită o secundă. Dacă mă refuza, eram în plop.

Zombiul s-a holbat la mine. Am dat drumul cuţitului şi am strâns cu putere pielea în jurul rănii. Sângele ţâşni, gros şi vâscos. Zombiul îmi înşfăcă mâna. Degetele îi erau reci şi puternice. Capul creaturii se aplecă peste mâna mea. Gura i se lipi de rană şi începu să sugă, fălcile mişcându-se convulsiv, înghiţind cât de repede putea. În curând aveam să fiu al naibii de ameţită. Dar cel puţin mă durea.

Am încercat să-mi retrag mâna, dar zombiul sugea şi mai tare. Nu voia să-mi dea drumul. Grozav!

— Larry, poţi să te ridici? am întrebat cu o voce abia şoptită. Încă încercam să ne prefacem că nu se întâmplase nimic rău. Zombiul acceptase sângele. Acum îl controlam, dacă reuşeam să-l fac să-mi dea drumul la mână.

Larry îşi ridică privirea cu o mişcare extrem de înceată.

— Sigur, zise el. Se ridică în picioare sprijinindu-se de grămada de pământ de pe mormânt. O dată în picioare, întrebă: Şi acum?

Bună întrebare.

— Ajută-mă să-l iau de pe mine. Am încercat să-mi

eliberez încheietura, dar creatura se ţinea de ea de parcă viaţa sa depindea de asta.

Larry îşi înlănţui braţele în jurul cadavrului şi trase. Degeaba.

— Încearcă să-i tragi capul înapoi.

Încercă să tragă de părul cadavrului, dar zombii nu simt durerea. Larry îi băgă un deget în gură; se auzi un mic plescăit şi creatura încetă să mai sugă. Larry arăta de parcă avea să i se facă rău. Sărmanul! Dar totuşi era vorba despre braţul meu.

Îşi şterse degetul de pantaloni, ca şi cum ar fi atins ceva cleios şi scârbos. Nu m-am arătat prea înţelegătoare.

Rana de cuţit era deja roşie. Ce vânătaie o să am mâine!

Zombiul stătea pe propriul mormânt, privindu-mă fix. Ochii aveau acum o cu totul altă expresie; „cineva“ era acasă, întrebarea era: acel „cineva“ era cel care trebuia?

— Eşti Andrew Doughal? am întrebat eu.

Îşi linse buzele şi rosti:

— Da, eu sunt.

O voce aspră. O voce obişnuită să dea ordine. Nu eram impresionată. Sângele meu îi dăduse vocea. Morţii sunt de fapt muţi, uitând complet cine şi ce sunt, până în clipa când gustă sânge proaspăt. Homer avea dreptate; te face să te întrebi ce altceva mai era adevărat în *Iliada.*

Am apăsat rana cu cealaltă mână şi am făcut un pas înapoi, depărtându-mă de mormânt.

— Acum vă va răspunde la întrebări, am declarat. Dar să fie simple. A fost mort cea mai mare parte a zilei.

Avocaţii nu mi-au zâmbit. Bănuiesc că n-ar trebui să-i învinovăţesc. Le-am făcut semn să înainteze. Degeaba. Avocaţi cărora să li se facă greaţă? Imposibil.

Doamna Doughal îşi împunse avocatul în braţ.

— Termină odată ce ai de făcut. Toată treaba asta mă costă o avere.

Am deschis gura să spun că tariful nostru nu era la minut, dar cine ştie dacă nu cumva Bert aranjase lucrurile astfel încât preţul să crească în funcţie de timpul în care cadavrul rămânea în viaţă. O idee bună, de fapt. Andrew

Doughal se simţea bine în acea seară. Răspundea la întrebări cu o voce cultivată, bine articulată. Ar fi părut în viaţă dacă ai fi ignorat felul în care pielea îi strălucea în lumina lunii. Dar numai peste câteva zile sau săptămâni… avea să putrezească; toate cadavrele putrezesc. Dacă Bert găsise o modalitate prin care clienţii să-şi trimită morţii înapoi în morminte înainte ca aceştia să înceapă a se dezmembra în bucăţi, cu atât mai bine.

Există puţine imagini la fel de triste ca aceea a unei familii care şi-a condus scumpa mamă înapoi în cimitir, stropind-o din belşug cu parfum scump pentru a acoperi mirosul de descompunere. Cel mai rău a fost cazul clientei care şi-a îmbăiat soţul înainte de a-l duce înapoi la groapă. Din păcate a trebuit să-i transporte cea mai mare parte a corpului într-un sac de plastic pentru gunoi. Carnea se desfăcuse pur şi simplu de pe oase în apa caldă.

Larry se dădu înapoi, împiedicându-se de un ghiveci de flori. L-am prins şi a reuşit să se sprijine de mine, nesigur încă pe picioare.

Îmi zâmbi.

— Mulţumesc… pentru tot.

Mă privi fix de la o distanţă de doar câţiva centimetri. Un firicel de sudoare i se scurgea pe faţă în noaptea rece de octombrie.

— Ai o haină?

— În maşină.

— Du-te şi îmbracă-te, altfel o să te trezeşti cu o răceală pe cinste, aşa transpirat cum eşti, pe frigul ăsta.

Zâmbetul i se transformă într-un rânjet.

— Cum spui, şefa. Ochii îi erau mai mari decât ar fi trebuit să fie, albul ieşind mult prea mult în evidenţă. M-ai salvat de pe marginea prăpastiei, lucru pe care nu-l voi uita niciodată.

— Recunoştinţa e mare lucru, puştiule, dar du-te şi ia-ţi haina. Nu poţi lucra dacă stai la pat cu gripă.

Larry aprobă din cap şi porni încet spre şirul de maşini, încă nesigur pe picioare, dar se mişca. Şuvoiul de sânge de la încheietură aproape mi se oprise. Mă întrebam dacă

aveam un plasture destul de mare în geantă pentru a acoperi tăietura. Am ridicat din umeri şi am pornit pe urmele lui Larry spre maşini. Vocile grave ale avocaţilor, potrivite mai degrabă cu sala tribunalului, umpleau întunericul nopţii de octombrie. Cuvintele se loveau ca un ecou de copaci. Pe cine dracu încercau să impresioneze? Cadavrului nu-i păsa câtuşi de puţin.

20

Larry şi cu mine şedeam pe iarba rece de toamnă privind cum avocaţii întocmeau testamentul.

— Par atât de serioşi, remarcă el.

— Meseria le cere să arate serioşi, am declarat eu.

— Dacă eşti avocat înseamnă că trebuie să nu ai deloc simţul umorului?

— Absolut, am afirmat eu.

Rânji. Părul scurt, cârlionţat, era de un roşu atât de deschis încât părea aproape portocaliu. Ochii îi erau albaştri şi calzi ca cerul de primăvară. Îi vedeam atât părul, cât şi ochii, în lumina slabă din maşini. În întunericul din cimitir ochii îi păruseră gri, părul castaniu. N-aş putea să descriu înfăţişarea unei persoane pe care am văzut-o doar în întuneric.

Larry Kirkland avea acea piele albă ca laptele a unor roşcaţi. Pistrui galbeni, deşi, îi completau înfăţişarea. Arăta ca o păpuşă Howdy Doody[9] supradimensionată. Părea un tip adorabil. Mic de statură, chiar foarte scund pentru un bărbat, eram sigură că nu i-ar fi plăcut să fie considerat adorabil. E unul dintre cuvintele de alint care nu-mi plac. Cred că dacă toţi oamenii scunzi de statură ar putea vota, cuvântul „adorabil“ ar fi şters din vocabularul limbii engleze. Aveau deja asigurat votul meu.

[9] Păpuşă-marionetă, reprezentând un băiat cu faţa pistruiată, foarte populară într-un spectacol TV pentru copii prezentat de NBC în perioada 1947-1960; vocea îi aparţinea lui Bob Smith (1917-1998), prezentatorul emisiunii (n. tr.)

— De cât timp eşti reanimator? l-am întrebat eu.

Aruncă o privire la cadranul fosforescent al ceasului.

— De opt ore.

M-am holbat la el.

— Asta-i prima ta slujbă? N-ai mai lucrat în altă parte?

Aprobă din cap.

— Nu ţi-a spus domnul Vaughn despre mine?

— Bert mi-a spus doar că a angajat un alt reanimator pe nume Lawrence Kirkland.

— Sunt în anul patru la Universitatea Washington şi slujba asta e un fel de practică semestrială.

— Câţi ani ai?

— Douăzeci; de ce?

— Nici măcar nu eşti major[10], am declarat eu.

— Şi ce dacă nu am vârsta legală pentru ca să beau sau să frecventez cinematografele porno? Nicio pagubă, cu condiţia ca slujba să nu ne oblige să intrăm acolo. Mă privi, apoi se aplecă spre mine. Sunt şanse să intrăm într-un cinema de ăsta în timpul vreunui angajament?

Faţa îi era neutră şi nu mi-am dat seama dacă mă tachina sau nu. Speram că glumea doar.

— E bine şi douăzeci, am zis eu.

— Nu pari prea convinsă de asta, replică el.

— Nu vârsta ta mă deranjează, am continuat eu.

— Dar te deranjează ceva.

Nu prea ştiam cum să-mi formulez cât mai corect ideea, dar figura îi era atât de plăcută şi plină de umor… O figură care mai mult râdea decât plângea. Arăta inteligent şi proaspăt, ca scos din cutie, şi nu doream ca acest lucru să se schimbe. Nu doream să fiu eu cea care să-l forţeze să coboare cu picioarele pe pământ, drept în lumea murdară şi periculoasă în care ne desfăşuram activitatea.

— Ai pierdut vreodată pe cineva apropiat? Vreau să

[10] Deşi vârsta legală este, în cele mai multe state americane, de 18 ani (vârsta admisă pentru vot prin amendamentul 26 din Constituţie, introdus în 1971), vârsta admisă pentru consum de băuturi alcoolice, căsătorie cu sau fără acordul părinţilor, permis de conducere, condamnări penale, daune, variază în fiecare stat (n. tr.)

spun, pe cineva din familie?

Veselia i se şterse de pe faţă. Acum arăta ca un băieţel cu un aer solemn.

— Vorbeşti serios?

— Extrem de serios.

Clătină din cap.

— Nu înţeleg.

— Răspunde doar la întrebare. Ai pierdut vreodată pe cineva apropiat?

Scutură din cap.

— Chiar şi bunicii mei trăiesc.

— Ai văzut vreodată acte de violenţă care să te afecteze personal?

— Am luat parte la încăierări la şcoală.

— De ce?

Rânji.

— Ceilalţi credeau că dacă eram scund de statură eram şi slab.

Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc.

— Şi le-ai dovedit contrariul.

— La dracu', nu; patru ani au bătut în mine ca într-un sac cu cartofi.

Zâmbi.

— Ai câştigat vreodată vreo confruntare?

— Uneori, răspunse el.

— Dar a câştiga nu e întotdeauna lucrul cel mai important, am zis eu.

Mă privi lung şi serios.

— Nu, nu e.

Era un moment de înţelegere aproape perfectă între noi. Istoria comună de „cel mai scund din clasă". Ultimul ales pentru a lua parte la jocuri sportive. Victima automată a golanilor. În unele cazuri, statura mică te poate face un ticălos. Eram sigură că ne înţelegeam unul pe celălalt, dar, femeie fiind, trebuia s-o spun cu voce tare. Bărbaţii pot să citească o grămadă de lucruri în mintea cuiva, dar uneori se mai şi înşală. Trebuia să ştiu.

— Lucrul important e s-o încasezi, dar să nu renunţi, am

declarat eu.

Aprobă din cap.

— Încasează şi mergi mai departe.

Acum, după ce stricasem primul moment al unei înţelegeri perfecte prin exprimarea clară a unei opinii, mă simţeam fericită.

— Ai mai luat parte la acţiuni violente în afară de încăierările de la şcoală?

— Am fost la concerte rock.

Am clătinat din cap.

— Nu-i acelaşi lucru.

— Au vreun rost toate întrebările astea? se interesă el.

— N-ar fi trebuit niciodată să încerci să readuci la viaţă cel de-al treilea mort.

— Dar am reuşit, nu?

Părea în defensivă, dar am continuat. Când vreau să demonstrez ceva, sunt neînduplecată şi câtuşi de puţin amabilă.

— L-ai readus la viaţă şi l-ai scăpat de sub control. Dacă n-aş fi ajuns la timp, zombiul s-ar fi eliberat şi ar fi rănit pe cineva.

— E doar un zombi. Zombii nu atacă oameni.

M-am holbat la el, încercând să-mi dau seama dacă glumea. Nu glumea. Rahat.

— Chiar nu ştii, nu-i aşa?

— Ce să ştiu?

Mi-am acoperit faţa cu mâinile şi am numărat încet până la zece. Nu pe Larry eram furioasă, ci pe Bert, dar Larry era convenabil de aproape. Va trebui să aştept până mâine pentru a urla la Bert, dar Larry era chiar lângă mine. Ce noroc!

— Larry, zombiul scăpase de sub control. Dacă nu aş fi venit şi nu l-aş fi hrănit cu sânge, ar fi găsit singur sângele de care avea nevoie. Înţelegi?

— Nu prea cred.

Am oftat.

— Zombiul ar fi atacat pe cineva. Ar fi muşcat pe cineva.

— Zombii care atacă oameni sunt doar superstiţii,

poveşti cu fantome.

— Asta vă învaţă acum la facultate? am întrebat eu.

— Da.

— O să-ţi împrumut câteva numere mai vechi din *Reanimatorul.* Ai încredere în mine, Larry, zombii chiar atacă oameni. Am văzut oameni ucişi de aceste creaturi.

— Încerci doar să mă sperii, zise el.

— Mai bine speriat decât prost.

— L-am readus la viaţă. Ce mai vrei de la mine? Părea complet uluit.

— Vreau să înţelegi ce nenorocire era cât p-aci să se întâmple în noaptea asta. Vreau să înţelegi că ceea ce facem noi nu este un joc. Nu-s şmecherii de salon. E un lucru real şi poate fi periculos.

— Bine, zise el. Renunţase prea uşor. Chiar nu mă credea. Îmi făcea pe plac. Dar există unele lucruri pe care nu le poţi spune nimănui. Unele lucruri trebuie învăţate pe propria piele. Doream să-l pot înveli pe Larry în celofan şi să-l păstrez pe un raft în deplină siguranţă, neatins de nimeni şi de nimic, dar în viaţă lucrurile nu se întâmplă aşa. Dacă ar rămâne destul timp în această meserie, noutatea ar dispărea treptat. Dar nu poţi spune asta cuiva care are de-abia douăzeci de ani şi care nu s-a confruntat niciodată cu moartea din punct de vedere personal. Astfel de persoane nu cred în omul-negru.

Şi eu crezusem orice la douăzeci de ani. Brusc m-am simţit bătrână.

Larry scoase un pachet de ţigări din buzunarul hainei.

— Te rog, spune-mi că nu fumezi, am exclamat eu.

Îşi ridică privire spre mine, cu ochii mari şi uluiţi.

— Nu fumezi?

— Nu.

— Nu-ți plac cei care fumează în jurul tău?

— Nu.

— Uite ce-i, nu mă simt prea bine acum. Am nevoie de o ţigară, bine?

— Ai nevoie?

— Îhî, am nevoie de una.

Ţinea o ţigară subţire şi albă între două degete de la mâna dreaptă. Pachetul dispăruse înapoi în buzunar. Apăruse în schimb o brichetă. Mă privi lung. Mâinile îi tremurau puţin.

Rahat. Readusese la viaţă trei zombi în prima sa noapte ca reanimator, iar eu voiam să vorbesc cu Bert despre „inteligenta“ sa hotărâre de a-l trimite singur la lucru pe Larry.

În plus, eram în aer liber.

— Dă-i drumu’.

— Mulţumesc.

Aprinse ţigara şi trase adânc în piept nicotina şi gudroanele. Rotocoale de fum îi ieşiră pe nas şi gură, ca nişte fantome palide.

— Deja mă simt mai bine, declară el.

Am ridicat din umeri.

— Atât timp cât nu fumezi în maşină cu mine.

— Nicio problemă, mă asigură el.

Trăgea cu putere din ţigară, vârful ei incandescent pulsând portocaliu în întuneric. Aruncă o privire peste umărul meu, lăsă fumul să iasă rotocoale din gură, apoi zise:

— Suntem chemaţi.

M-am răsucit pe călcâie şi, într-adevăr, avocaţii ne făceau semne cu mâna. M-am simţit ca un îngrijitor chemat să cureţe mizeria de pe jos. M-am ridicat, iar Larry mi-a urmat exemplul.

— Sigur te simţi destul de bine pentru ce urmează? am întrebat eu.

— N-aş mai putea readuce la viaţă nici măcar o furnică, dar cred că pot să te urmăresc pe tine în acţiune.

Avea cearcăne sub ochi şi riduri în jurul gurii, dar, dacă voia să se dea dur, cine eram eu să-l opresc.

— Minunat! Să trecem la treabă.

Am scos sare din portbagaj. Era perfect legal să ai la tine substanţe ajutătoare pentru readucerea la viaţă a morţilor. Bănuiesc că maceta pe care o foloseam pentru decapitarea puilor de găină putea fi utilizată ca armă, dar

restul materialelor erau considerate nevătămătoare. Asta îţi arată cât de multe lucruri despre zombi cunosc cei ce fac legile.

Andrew Doughal îşi revenise. Avea încă culoarea de ceară specifică morţilor, dar faţa îi era serioasă, preocupată, vie. Îşi plimba mâna pe reverul la modă al costumului. Se uită în jos la mine, nu doar pentru că era mai înalt, dar şi pentru că se pricepea să privească oamenii de sus. Unii au un real talent pentru a etala un aer de superioritate îngăduitoare.

— Ştii ce se întâmplă, domnule Doughal? am întrebat zombiul.

Privi în jos de-a lungul nasului subţire de patrician.

— Mă duc acasă cu soţia.

Am oftat. Nu suport deloc momentele când zombii nu-şi dau seama că sunt morţi. Se poartă atât de… uman.

— Domnule Doughal, ştiţi de ce vă aflaţi într-un cimitir?

— Ce se întâmplă? întrebă unul din avocaţi.

— A uitat că-i mort, am declarat eu cu o voce moale.

Zombiul se holbă la mine cu o figură arogantă.

Trebuie să fi fost o adevărată pacoste când era în viaţă, dar chiar şi jigodiile stârnesc mila din când în când.

— Nu ştiu ce tot îndrugi acolo, rosti zombiul. Evident, te înşeli.

— Ne puteţi explica cum aţi ajuns în cimitir? am continuat eu.

— Nu trebuie să-ţi explic nimic.

— Vă amintiţi cum aţi ajuns la cimitir?

— Bineînţeles, am… am mers cu maşina. În voce i se putea remarca o uşoară nuanţă de nesiguranţă.

— Ghiciţi, domnule Doughal. De fapt nu vă reamintiţi că aţi venit cu maşina la cimitir, nu-i aşa?

— Eu… eu. Se uită la soţia şi la copiii săi, dar aceştia se îndreptau deja spre maşini. Nici măcar unul nu întoarse capul pentru a privi în spate. Andrew era fără îndoială mort, dar cele mai multe familii nu pleacă chiar aşa. Pot fi îngrozite sau triste sau chiar poate să li se facă rău, dar nu se comportă niciodată neutru. Familia Doughal obţinuse

testamentul semnat iar acum pleca. Îşi căpătase moştenirea. Babacu' se putea târî acum din nou în mormânt, acolo unde îi era locul.

Zombiul strigă:

— Emily?

Aceasta ezită, cu corpul înţepenit, dar unul din fii o înşfăca de braţ şi o împinse grăbit spre maşini. Era oare jenat sau speriat?

— Vreau să merg acasă, urlă zombiul după ei. Aroganţa îi dispăruse complet şi tot ce-i mai rămăsese era o frică dezgustătoare, nevoia disperată de a nu crede. Se simţea atât de viu. Cum ar putea fi mort?

Soţia sa se întoarse pe jumătate spre el.

— Andrew, îmi pare rău.

Copiii ei o îmbrânciră în cea mai apropiată maşină, demarând apoi atât de repede încât ai ti crezut că erau şoferii unei bande care tocmai dăduse lovitura la o bancă.

Avocaţii şi secretarele au plecat după o perioadă de timp considerată decentă. Toţi obţinuseră ceea ce urmăriseră. Cadavrul era acum de domeniul trecutului. Problema era însă că respectivul „cadavru" se holba după ei ca un copilaş lăsat singur în întuneric.

De ce nu putuse oare rămâne acelaşi ticălos arogant?

— De ce mă lasă aici? întrebă el.

— Pentru că aţi murit, domnule Doughal, acum aproximativ o săptămână.

— Nu, nu-i adevărat.

Larry se apropie de mine.

— Sunteţi mort cu adevărat, domnule Doughal. V-am readus la viaţă eu însumi.

Zombiul se holbă când la mine, când la Larry. Începea să nu-şi mai găsească cuvintele potrivite.

— Dar nu mă simt mort.

— Credeţi-ne pe cuvânt, domnule Doughal, sunteţi mort.

— O să mă doară?

O întrebare pusă de o mulţime de zombi: „O să mă doară când voi fi trimis înapoi în mormânt?"

— Nu, domnule Doughal, vă promit că n-o să vă doară.

Respiră adânc şi sacadat, apoi dădu din cap.

— Chiar sunt mort, cu adevărat mort?

— Da.

— Atunci, te rog, trimite-mă la loc în mormânt. Îşi revenise din şoc şi îşi recăpătase demnitatea. Era un adevărat coşmar când un zombi refuza să creadă. Îl puteai trimite înapoi la locul veşnic de odihnă, dar clienţii care plăteau trebuiau să-l ţină cu forţa pe mormânt în timp ce creatura urla. Mi se întâmplase acest lucru doar de două ori, dar îmi aminteam fiecare moment ca şi cum s-ar fi întâmplat doar cu o noapte în urmă. Unele lucruri nu se uită o dată cu trecerea timpului.

I-am aruncat sare pe piept. Răsună ca o rafală de lapoviţă pe acoperiş.

— Cu sare te leg pentru totdeauna de acest mormânt.

Ţineam în mână cuţitul încă murdar de sânge. I-am şters de buze lama plină de sânge închegat. Nu se feri. Credea.

— Cu sânge şi sare te leg pentru întotdeauna de acest mormânt, Andrew Doughal. Odihneşte-te în pace şi nu mai păşi pe pământ.

Zombiul se întinse cât era de lung pe mormanul de flori. Florile păreau să curgă peste el precum nisipul mişcător, iar bărbatul fu înghiţit imediat înapoi în mormânt.

Am rămas încă un minut în cimitirul pustiu. Se auzea doar freamătul crengilor de sus ale copacilor în bătaia vântului şi ţârâitul melancolic al ultimilor greieri din acest an. În Pânza lui Charlotte[11] greierii cântă: „Vara se termină / Se termină, se termină / Vara moare / Vara moare, moare“. Cade prima promoroacă şi greierii mor. Exact ca în fabula[12] cu puiul de găină care spunea tuturor că cerul avea să se prăbuşească; numai că, de data asta, greierii aveau dreptate.

---

[11] *Charlotte’s Web*, carte pentru copii de scriitorul american Elwyn Brooks White (1899-1985), publicată în 1952; volumul povesteşte aventurile unei fetiţe, Fern Arable, ale unui porcuşor, Wilbur, şi ale unui păianjen, Charlotte. (n. tr.)

[12] *The Sky Is Falling* (cunoscută şi ca *Chicken Little),* fabulă despre un pui de găină care crede că cerul se prăbuşeşte. (n. tr.)

Greierii au încetat brusc să mai ţârâie, ca şi cum cineva ar fi răsucit un buton. Mi-am ţinut respiraţia, încordându-mi auzul. Se auzea doar vântul, şi totuşi… Umerii îmi erau atât de încordaţi încât mă dureau.

— Larry?

Întoarse spre mine doi ochi nevinovaţi.

— Ce?

Puţin mai departe, sub al treilea copac din stânga, silueta unui bărbat se contura sub razele lunii. Am prins o mişcare cu coada ochiului în partea dreaptă. Încă una. Întunericul părea viu din cauza atâtor ochi. Şi încă o mişcare

M-am folosit de corpul lui Larry pentru a mă ascunde de acele priviri, scoţând din toc pistolul şi ţinându-l de-a lungul piciorului pentru a nu atrage atenţia.

Ochii lui Larry s-au mărit brusc.

— Iisuse, ce s-a-ntâmplat? Vocea îi era doar o şoaptă răguşită care nu ne dădea în vileag. Bravo lui. L-am împins uşor spre maşini, jucând rolul a doi colegi reanimatori care se îndreptau agale spre o odihnă binemeritată după o noapte de muncă.

— Suntem urmăriţi şi în primejdie.

— Noi?

— Mai degrabă, eu.

— De ce?

Am clătinat din cap.

— N-am timp de explicaţii. Când îţi spun să alergi, o rupi la fugă spre maşini cât te ţin picioarele.

— Cum ştii că vor să ne atace?

Albul ochilor ieşea puternic în evidenţă. Acum le văzu şi el. Umbre care se apropiau tot mai mult, siluete care se distingeau în întuneric.

— Cum ştii că nu vor să ne atace? am întrebat eu.

— Ai dreptate.

Respiraţia îi era rapidă şi inegală. Ne aflam cam la cinci metri de maşini.

— Fugi!

— Ce? Părea uluit.

L-am înşfăcat de braţ şi l-am forţat s-o ia la fugă spre maşini. Ţineam în continuare pistolul îndreptat în jos, încă sperând că indivizii, oricine ar fi fost, nu erau pregătiţi pentru o confruntare cu arme de foc.

Larry alerga de unul singur, respirând greoi din cauza fricii, a ţigării şi poate şi a faptului că nu alerga câte şase kilometri din două în două zile.

Un bărbat apăru în faţa maşinilor, cu un pistol de calibru mare în mână. Browningul era deja în acţiune. Am tras înainte de a ţinti precis. Un fulger strălucitor despică întunericul. Bărbatul tresări, nefiind obişnuit să fie luat drept ţintă. Glonţul său şuieră prin aer, pierzându-se în noapte undeva în stânga noastră. Înlemni câteva secunde, îndeajuns ca să pot ţinti şi să trag din nou. Bărbatul se prăbuşi grămadă la pământ şi nu se mai ridică.

— Rahat! rosti Larry, exclamaţia sunând mai degrabă a oftat.

O voce urlă:

— E înarmată.

— Unde-i Martin?

— L-a împuşcat.

Bănuiam că Martin era tipul cu pistolul. Bărbatul tot nu se mişca. Nu ştiam dacă îl omorâsem sau nu. Nu ştiam nici dacă-mi păsa, atâta timp cât nu se ridica de jos ca să deschidă din nou focul asupra noastră.

Maşina mea era cea mai aproape. Am vârât cheile în mâna lui Larry.

— Deschide portiera, deschide-o şi pe cea din dreapta, apoi porneşte maşina. Ai înţeles?

Aprobă din cap, pistruii ieşindu-i şi mai mult în evidenţă pe faţa palidă. Trebuia să am încredere că nu va intra în panică şi că nu va porni maşina în trombă, fără mine. Nu că ar face-o intenţionat, pur şi simplu de frică.

Siluetele se apropiau din toate direcţiile. Probabil vreo douăsprezece sau chiar mai multe. Sunetul fremătător al pantofilor pe iarbă era adus de vânt tot mai aproape.

Larry păşi peste corpul bărbatului. Am tras un şut în pistolul de calibrul 45 din mâna fără vlagă. Pistolul dispăru

sub maşină. Dacă n-aş fi fost presată de timp, aş fi luat pulsul victimei. Întotdeauna îmi place să ştiu dacă am ucis pe cineva. Astfel devine mai uşor de întocmit şi raportul pentru poliţie.

Larry deschisese deja portiera din stânga şi era aplecat în interiorul maşinii pentru a o deschide pe cea dinspre scaunul pasagerului. Am ţintit una dintre siluetele care alergau şi am apăsat pe trăgaci. Silueta se împiedică, se prăbuşi şi începu să ţipe. Celelalte ezitară. Nu erau obişnuite să se tragă asupra lor. Sărmanii copilaşi!

M-am strecurat în maşină şi am urlat:

— Dă-i drumu', dă-i drumu'!

Larry decolă stârnind un nor de pietriş. Maşina se balansa când într-o parte, când în cealaltă, farurile descriind dungi nebuneşti de lumină în întuneric.

— Larry, să nu ne faci armonică în jurul vreunui copac.

Îmi aruncă o privire fulgerătoare.

— Îmi pare rău.

Maşina încetini de la o viteză la care aveai impresia că zbori prin geam la una la care te puteai oarecum ţine de portieră. Rămâneam totuşi printre copaci. Mare lucru!

Lumina farurilor trecea de la un copac la altul; pietrele funerare parcă aruncau fulgere albe. Roţile derapară la o curbă, scuipând pietriş în toate părţile. Un bărbat stătea nemişcat chiar în mijlocul unei porţiuni drepte a drumului. Jeremy Ruebens, individul de la Fiinţele Umane Prioritare. Palid şi parcă ţintuit locului de luminile farurilor. Dacă reuşeam să trecem pe lângă el, ajungeam la autostradă şi eram în siguranţă.

Maşina încetinea.

— Ce faci? am întrebat eu.

— Doar nu pot să-l calc pur şi simplu, replică Larry.

— Pe dracu' nu poţi.

— Nu pot!

Vocea nu-i era revoltată, ci de-a dreptul înspăimântată.

— Se joacă cu noi, Larry. Se va da la o parte.

— Eşti sigură? Era vocea unui băieţel întrebând dacă chiar era un monstru în debara.

— Sunt sigură; cale-o până la fund şi scoate-ne de aici.

Apăsă pe acceleraţie. Maşină făcu un salt înainte, repezindu-se direct spre silueta mică şi dreaptă a lui Jeremy Ruebens.

— Nu se mişcă, zise Larry.

— O va face, am afirmat eu.

— Eşti sigură?

— Ai încredere în mine.

Îmi aruncă iar o privire fulgerătoare, apoi îşi îndreptă atenţia asupra drumului.

— Sper să ai dreptate, şopti el.

Credeam că Ruebens avea să se mişte. Pe cuvânt. Dar, chiar dacă n-o făcea, singura cale de scăpare era pe lângă el sau prin el. Alegerea îi aparţinea.

Farurile îl scăldau într-o lumină albă orbitoare. Trăsăturile sale delicate şi întunecate ieşeau puternic în evidenţă. Dar nu părea să se mişte din loc. Nu încă.

— Nu se dă la o parte, remarcă Larry.

— Se va da, am replicat eu.

— Rahat, exclamă Larry.

Eram de exact aceeaşi părere.

Farurile aproape îl atinseră pe Jeremy Ruebens şi acesta se aruncă brusc într-o parte. Se auzi fâşâitul materialului în clipa în care haina atinse partea laterală a maşinii. Aproape, al naibii de aproape.

Larry acceleră din nou, trecu de ultima curbă şi ajunse pe cea din urmă porţiune dreaptă a drumului. Am intrat pe autostradă în scrâşnet de roţi şi o ploaie de pietriş. Dar ieşisem din cimitir. Reuşisem. Mulţumesc, Doamne!

Mâinile lui Larry erau albe pe volan.

— Las-o mai moale, am zis eu, acum suntem în siguranţă.

Înghiţi în sec, destul de zgomotos pentru a-l auzi şi eu, apoi dădu din cap. Maşina se apropia treptat de viteza legală. Faţa lui Larry era îmbrobonată de o sudoare care n-avea nimic de-a face cu o seară rece de octombrie.

— Te simţi bine?

— Nu ştiu, răspunse el cu o voce cavernoasă. Era şocat.

— Te-ai descurcat bine.

— Am crezut că aveam să-l calc. Am crezut că aveam să-l omor cu maşina.

— Aşa a crezut şi el, altfel nu s-ar fi mişcat din loc.

Mă privi.

— Şi dacă nu s-ar fi mişcat?

— Dar a făcut-o.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă nu s-ar fi mişcat?

— Atunci am fi trecut peste el şi tot am fi ajuns în siguranţă pe autostradă.

— M-ai fi lăsat să-l calc, nu-i aşa?

— Larry, numele jocului este supravieţuire. Dacă nu te poţi împăca cu ideea, caută-ţi altă slujbă.

— Reanimatorii nu sunt luaţi ca ţintă.

— Indivizii aparţineau unui grup fanatic de extremă dreaptă numit Fiinţele Umane Prioritare, ai cărui membrii urăsc pe oricine sau orice are legătură cu supranaturalul.

Aşadar n-am pomenit nimic despre vizita personală a lui Jeremy Ruebens. Lucrurile pe care puştiul nu le ştie n-au cum să-i dăuneze.

M-am holbat la faţa sa palidă. Ochii îi păreau adânciţi în orbite. Întâlnise un dragon, unul mic de tot, dar o dată ce ai luat parte la o acţiune violentă nu mai eşti acelaşi om. Prima dată când trebuie să hotărăşti cine trăieşte şi cine moare, tu sau ei, este momentul care te schimbă pentru totdeauna. Nu mai există cale de întoarcere. M-am uitat la faţa şocată a lui Larry şi mi-am dorit să fi fost altfel. Mi-am dorit să-l fi putut păstra vesel, proaspăt şi plin de speranţe. Dar aşa cum obişnuia să spună bunică-mea, „Dacă dorinţele ar fi cai, toţi am călări“[13].

Larry gustase pentru prima dată din lumea mea. Singura întrebare care se punea era dacă va mai dori încă o doză sau ar prefera mai degrabă să fugă de ea. Fugi sau rămâi, stai sau lupţi, întrebări vechi de secole. Nu eram sigură ce variantă dorea să aleagă Larry. Ar putea trăi mai mult dacă ar pleca dracului de lângă mine, dar, pe altă parte,

[13] Parafrază a unui vechi cântec de leagăn englezesc: „Dacă dorinţele ar fi cai, toţi cerşetorii ar călări“ (n. tr)

poate că nu. Cum o dai, tot prost cazi.

21

— Şi maşina mea? se interesă Larry.

Am ridicat din umeri.

— E asigurată, nu?

— Da, dar…

— Pentru că nu pot să ne snopească pe noi, s-ar putea să-ţi facă praf maşina.

Mă privi de parcă n-ar fi fost sigur dacă glumeam sau nu. Nu glumeam câtuşi de puţin.

Brusc, din întuneric, în faţa noastră apăru o bicicletă. Faţa palidă a unui copil fulgeră în lumina farurilor.

— Atenţie!

Privirea lui Larry se îndreptă fulgerător din nou asupra drumului, la timp pentru a vedea ochii mari şi speriaţi ai puştiului. Frânele scrâşniră şi copilul dispăru din arcul îngust de lumină. Se auzi un trosnet şi o bufnitură înainte ca maşina să derapeze şi să se oprească. Larry respira cu greutate; eu nu mai respiram deloc.

Cimitirul era exact în dreapta noastră. Mult prea aproape pentru a opri, dar… dar, rahat, era doar un puşti.

M-am holbat pe fereastra din spate. Bicicleta era doar o bucată contorsionată de metal. Copilul zăcea grămadă, nemişcat. Dumnezeule, te rog, să nu fie mort!

Nu credeam că membrii grupului Fiinţele Umane Prioritare aveau atâta imaginaţie pentru a păstra în rezervă un copil drept momeală. Dacă era o capcană, era una bună, pentru că nu puteam lăsa silueta firavă grămadă în mijlocul drumului.

Larry strângea atât de tare volanul încât mâinile îi tremurau. Dacă crezusem că mai înainte fusese palid, mă înşelasem. Acum arăta ca o fantomă căreia îi venea să verse.

— E… rănit?

În vocea gravă şi răguşită se simţeau lacrimile. Nu intenţionase să spună „rănit“. Pur şi simplu nu avusese destulă putere pentru a rosti cuvântul cel groaznic, marele „M“. Nu încă, nu câtă vreme mai exista vreo şansă să se înşele.

— Rămâi în maşină, am zis eu.

Larry nu-mi răspunse. Stătea pur şi simplu nemişcat, holbându-se la propriile mâini. Nu voia să mă privească. Dar, fir-ar să fie, nu era vina mea. Nu era vina mea că-şi pierduse controlul în acea noapte. Dar de ce mă simţeam de parcă ar fi fost?

Am coborât din maşină, cu Browningul pregătit în caz că o parte din membrii nebuni ai grupului s-ar fi hotărât să ne urmărească pe autostradă. Ar fi putut recupera pistolul de calibru 45 şi ar fi putut trage asupra noastră. Copilul nu se mişcase. Eram prea departe pentru a vedea dacă pieptul i se ridica şi cobora în ritmul respiraţiei. Mda, asta trebuie să fi fost. Eram la vreun metru distanţă.

Te rog, fii în viaţă!

Copilul zăcea pe burtă, cu un braţ prins dedesubt, probabil rupt. Am cercetat cu privirea cimitirul întunecat în timp ce mă lăsam în genunchi lângă el. Niciunul din nebunii de extremă dreaptă nu năvăli din întuneric. Copilul era îmbrăcat în hainele obişnuite ale unui puşti: cămaşă cu dungi, pantaloni scurţi, adidaşi mititei. Cine îl trimisese îmbrăcat de vară într-o noapte atât de rece? Probabil maică-sa. Îl îmbrăcase, îl drăgălise şi îl trimisese oare vreo femeie la moarte?

Părul castaniu, cârlionţat, era mătăsos. Pielea de pe gât era rece la atingere. Intrase deja în şoc? Era prea devreme pentru a fi rece din cauza morţii. I-am pipăit pulsul la gât, dar n-am simţit nimic. Mort. Te rog, Dumnezeule, te rog!

Capul i se ridică şi un sunet slab îi ieşi din gură. Trăia. Mulţumesc, Doamne!

Încercă să se răsucească, dar căzu înapoi pe drum. Ţipă.

Larry ieșise din maşină şi se îndrepta spre noi.

— E bine?

— Trăieşte, am răspuns eu.

Băiatul era hotărât să se răsucească spre mine, aşa încât l-am înşfăcat de umeri şi l-am ridicat. Am încercat să-i menţin braţul drept lipit de corp. Prin faţa ochilor mi-a trecut fulgerător imaginea a doi ochi căprui uriaşi, a unei feţe rotunde şi a unui cuţit mai mare decât posesorul, ţinut în mâna dreaptă. Copilul şopti:

— Spune-i să vină să te ajute să mă ridici. Canini mici şi ascuţiţi sclipiră între buzele mici. Cuţitul mă împungea în stomac, exact deasupra borsetei. Vârful ascuţit alunecă sub jacheta de piele pentru a ajunge la bluza de dedesubt. Am trăit unul din acele momente de încremenire în care timpul pare că se dilată într-un coşmar derulat cu încetinitorul. Aveam tot timpul din lume pentru a mă hotărî dacă să-l trădez pe Larry sau să mor. Niciodată să nu oferi pe cineva monştrilor – asta era lege. Am deschis gura şi am urlat:

— Fugi!

Vampirul nu m-a înjunghiat. Pur şi simplu a înlemnit. Dorea să rămân în viaţă; de aceea se folosea de cuţit şi nu de canini. M-am ridicat, iar vampirul s-a holbat pur şi simplu la mine. Nu avea un plan de rezervă. Perfect.

Maşina stătea nemişcată, lumina revărsându-se în întuneric prin portierele deschise. Farurile luminau o imagine de-a dreptul teatrală. Larry rămăsese pur şi simplu stană de piatră, încremenit, indecis. Am urlat din nou:

— Treci în maşină!

De data aceasta se îndreptă spre portiera deschisă a maşinii. O femeie stătea în bătaia farurilor. Purta o haină descheiată, lungă, albă, peste un minunat costum crem cu pantaloni. Deschise gura şi rânji în conul de lumină, făcând să-i strălucească caninii.

Alergam şi urlam:

— În spatele tău!

Larry se holbă la mine, apoi privirea i se fixă undeva în spatele meu. Ochii i se măriră brusc. Auzeam lipăitul picioruţelor în spatele meu. Groaza se întipări pe faţa lui Larry. Era primul vampir pe care-l întâlnise vreodată?

Continuând să alerg, am scos pistolul. Nu nimereşti nici pe mama dracului atunci când alergi. Un vampir în faţa mea, altul în spate. Să dai cu banul, nu alta!

Femeia-vampir se avântă pe capota maşinii şi se lansă într-un salt lung şi graţios care o proiectă direct în Larry, făcându-i pe amândoi să se rostogolească pe şosea.

Nu puteam trage în ea fără a risca să-l ating pe Larry. M-am răsucit pe călcâie în ultima fracţiune de secundă şi am lipit ţeava pistolului de faţa copilului-vampir.

Ochii acestuia se măriră brusc. Am apăsat pe trăgaci. Ceva m-a lovit din spate. Glonţul nu şi-a atins ţinta, iar eu m-am trezit în mijlocul drumului, întinsă pe burtă şi cu o greutate mai mare decât o cutie de oţel pentru pâine deasupra mea.

Plămânii mi s-au golit complet de aer. Am reuşit totuşi să mă răsucesc, încercând să îndrept pistolul spre creatura din spatele meu. Dacă nu făceam ceva acum, nu va trebui să-mi mai fac vreodată griji despre respiraţie.

Băiatul apăru deasupra mea, iar lama cuţitului coborî fulgerător în jos. Pistolul se îndrepta spre el, dar prea încet. Aş fi urlat dacă aş fi avut destul aer în plămâni. Cuţitul trecu prin mâneca jachetei şi am simţit cum lama se înfige în asfaltul drumului. Braţul îmi era ţintuit locului. Am apăsat pe trăgaci, dar glonţul s-a pierdut fără rost în văzduh.

Mi-am răsucit capul pentru a încerca să văd cine sau ce şedea călare pe mine. Era un „ce“. În lumina roşie a stopurilor din spate ale maşinii, faţa creaturii părea turtită, pometii obrajilor înalţi, ochii înguşti, aproape oblici, părul lung şi lins. Părea să fi coborât direct dintr-o sculptură în piatră, înconjurat de şerpi şi tot felul de zeităţi aztece.

Se întinse peste mine şi îmi cuprinse mâna dreaptă, cea ţintuită de asfalt şi care încă mai ţinea pistolul. Îmi apăsă oasele mâinii pe patul armei. Vocea îi era gravă şi moale.

— Dă drumul pistolului sau îţi strivesc mâna.

Apăsă până când am scos un icnet. Larry scoase un urlet înalt şi jalnic.

Urli atunci când nu ai altceva mai bun de făcut. Mi-am

frecat mâneca de asfalt, dezgolind ceasul şi brăţara-amuletă. Cele trei cruci minuscule străluciră în lumina lunii. Vampirul sâsâi, dar nu dădu drumul mâinii care ţinea pistolul. I-am trecut amuleta peste mână. Un miros acru de carne arsă se răspândi în jur; apoi vampirul se folosi de mâna liberă pentru a mă înşfăca de mâneca stângă. Ţinând doar de mânecă, îmi forţă mâna înapoi într-o poziţie în care nu-l mai puteam atinge cu cruciuliţele.

Dacă ar fi fost un mort devenit vampir de-abia recent, doar simpla vedere a cruciuliţelor l-ar fi făcut să fugă urlând; dar nu numai că era mort de foarte mulţi ani, era de-a dreptul străvechi. Era nevoie de mult mai mult decât nişte cruci sfinţite pentru a-l da jos din spinarea mea.

Larry urlă din nou.

Am urlat şi eu pentru că nu puteam face nimic altceva, în afară de a continua să ţin pistolul în mână şi de a-l lăsa să-mi zdrobească încheietura. O idee nu prea grozavă. Nu mă doreau moartă, ci doar rănită, indiferent cât de rănită. Vampirul îmi putea transforma mâna într-o masă informă, însângerată. Am dat drumul pistolului, urlând, şi am tras din toate puterile de cuţitul care-mi ţinea cealaltă mână prizonieră, încercând să-mi eliberez mâneca stângă a jachetei pentru a-i putea lipi cruciuliţele de carne.

O împuşcătură bubui deasupra capetelor noastre. Am îngheţat cu toţii şi ne-am holbat înapoi spre cimitir. Jeremy Ruebens şi camarazii săi recuperaseră pistolul şi trăgeau în noi. Credeau oare că eram amândoi în cârdăşie cu monştrii? Le păsa oare pe cine împuşcau?

O femeie urlă:

— Alejandro, ajută-mă!

Urletul venise din spatele nostru. Vampirul aflat pe spinarea mea dispăru brusc. Nu ştiam de ce, dar nici nu mă interesa. Rămăsesem cu copilul-monstru aplecat deasupra mea, fixându-mă cu ochi mari şi întunecaţi.

— Nu te doare? întrebă el.

Era o întrebare atât de neaşteptată încât am răspuns automat:

— Nu.

Creatura părea dezamăgită. Se lăsă pe vine, cu mâinile pe coapsele mici.

— Intenţionam să te tai ca să îţi ling sângele.

Vocea era tot a unui băieţel şi va rămâne întotdeauna aşa, dar puterea ce i se citea în ochi îmi ardea pielea ca o sursă de căldură. Era mai în vârstă decât Jean-Claude, mult mai în vârstă.

Un glonţ nimeri una din luminile din spate ale maşinii, chiar deasupra capului băiatului. Acesta se răsuci spre fanaticii care trăgeau, cu un rânjet deloc copilăresc. Am încercat să smulg cuţitul din asfalt, dar era bine înfipt. Nici măcar nu-l puteam mişca.

Am privit peste umăr. Larry era întins pe jos, cu femeia cu păr lung şi castaniu deasupra lui. Alejandro, bărbatul care stătuse deasupra mea, şi o altă femeie se luptau cu femeia-vampir de pe Larry. Voia să-l ucidă, iar cei doi încercau s-o oprească. Mi se părea o idee bună.

Un alt glonţ şuieră prin aer, dar mult prea departe de noi. Un urlet pe jumătate înăbuşit, dar nicio altă împuşcătură. Îl omorâse băiatul-vampir pe cel care trăsese? Era Larry rănit? Şi ce dracu puteam face ca să-l ajut pe el şi să mă ajut şi pe mine?

Vampirii păreau să aibă acum alte preocupări. Orice aveam de gând să fac, acum sosise momentul. Am încercat să-mi deschei jacheta de piele cu mâna stângă, dar fermoarul s-a blocat pe la jumătate. Grozav. Am muşcat dintr-o parte a jachetei, folosindu-mă de dinţi în loc de mâna încă prizonieră. Jacheta s-a descheiat; ce urma acum?

Am scos cu dinţii mâneca de pe braţul stâng, apoi am lăsat mâneca să alunece sub şold şi mi-am mişcat corpul când într-o parte, când în alta. Apoi a urmat partea uşoară – eliberarea braţului drept din mâneca încă ţintuită în asfalt.

Alejandro o ridică pe femeia cu părul castaniu şi o aruncă peste maşină. Femeia dispăru în întuneric, dar n-am auzit-o atingând pământul. Poate putea zbura. Dar dacă putea, nu voiam să ştiu.

Larry era aproape ascuns vederii de o mare de păr deschis la culoare. A doua femeie era aplecată deasupra lui ca un prinţ pe punctul de a da sărutarea magică. Alejandro o înşfacă de părul lung şi o smuci cu putere înapoi, săltând-o în picioare. O proiectă în partea laterală a maşinii. Femeia se clătină, dar nu se prăbuşi şi îşi clănţăni dinţii precum un câine în lesă.

Le-am dat ocol, ridicând cruciuliţele în faţa mea exact ca în vechile filme cu vampiri pe care le-am văzut cu toţii. Singura deosebire era că nu văzusem niciodată un vânător de vampiri purtând o brăţară-amuletă.

Larry stătea în patru labe, legănându-se încet. Vocea îi era ascuţită, aproape isterică. Continua să repete la nesfârşit:

— Sângerez, sângerez.

I-am atins braţul şi sări în sus ca şi cum l-aş fi muşcat. Albul ochilor ieşea puternic în evidenţă. Sângele îi curgea în jos pe gât, negru în lumina lunii. Iisuse Hristoase, femeia-vampir îl muşcase, chiar îl muşcase!

Femeia palidă încă se lupta, încercând să ajungă la Larry.

— Nu simţi sângele?

Era un fel de justificare.

— Controlează-te sau mă ocup eu de asta.

Vocea lui Alejandro era un urlet cavernos, dar mânia din ea tăia şi spinteca precum o lamă. Femeia palidă rămase brusc nemişcată.

— Mă simt bine acum.

Vocea femeii trăda frica. N-am auzit niciodată ca un vampir să fie înspăimântat de… moarte de alt vampir. N-aveau decât să se lupte între ei, eu aveam lucruri mai bune de făcut. De pildă să găsesc o modalitate de a trece amândoi teferi de restul vampirilor şi de a ajunge la maşină.

Alejandro ţinea femeia ţintuită de maşină cu mâna dreaptă. În mâna stângă ţinea pistolul meu. Am desfăcut brăţara de la gleznă cu cruciuliţe asemănătoare cu cele de pe brăţara-amuletă. Nu te poţi furişa pe lângă un vampir.

Chiar şi cei de-abia morţi sunt mai nervoşi decât o pisică cu coadă lungă într-o încăpere plină de balansoare. Neavând nicio şansă să mă furişez pe lângă ei, am încercat metoda directă.

— L-a muşcat, ticălosule. L-a muşcat!

L-am tras de partea din spate a cămăşii ca şi cum aş fi vrut să-i atrag atenţia. Am lăsat să cadă cruciuliţele pe spatele său. Vampirul urlă.

I-am trecut cruciuliţele peste mână. Vampirul dădu drumul pistolului. L-am prins. O limbă de flacără albastră se întindea pe spatele creaturii. Cu mâinile terminate cu gheare încercă să ajungă la cruciuliţe, dar nu reuşi. Arzi, băiete, arzi.

Se răsuci pe călcâie şi palma sa deschisă mă pocni în partea laterală a capului. Aruncată prin aer, am aterizat pe spate pe şosea. Am încercat să preiau în braţe cât mai mult posibil din forţa impactului, dar capul mi s-a răsucit spre spate, lovindu-se cu putere de asfalt.

Lumea a devenit brusc plină de pete negre. Când vederea mi s-a mai limpezit, mă holbam la o faţă palidă; un păr lung, blond pal, aproximativ de culoarea mătăsii de porumb, îmi trasa urme pe obraji în timp ce vampirul se lăsa în genunchi pentru a se hrăni.

Mai ţineam încă Browningul în mâna dreaptă. Am apăsat pe trăgaci. Corpul femeii se lăsă convulsiv spre spate, de parcă ar fost îmbrâncită cu putere de cineva. Căzu pe asfalt, cu sângele curgând şuvoi dintr-o gaură în stomac, o gaură care nici măcar nu se putea compara ca mărime cu cea care îi împodobea spatele. Speram să-i fi sfărâmat şira spinării.

M-am ridicat, clătinându-mă, în picioare.

Vampirul Alejandro îşi sfâşie cămaşa. Cruciuliţele căzură pe asfalt într-un vârtej de foc albastru topit. Spatele îi era ars, negru, cu băşici pe ici, pe colo, pentru culoare. Se răsuci spre mine şi l-am împuşcat în piept. Trăsesem în grabă, fără a ţinti prea precis, aşa încât glonţul nu îl doborî.

Larry înşfăca glezna vampirului, dar acesta continua

totuşi să înainteze, târându-l pe asfalt ca pe un copil. Îl apucă pe tânăr de braţ, săltându-l brusc în picioare. Larry aruncă un lanţ peste capul vampirului. Crucea grea de argint izbucni în flăcări. Alejandro scoase un urlet.

Am strigat cât mă ţineau puterile:

— Treci în maşină, acum!

Larry se strecură prin portiera din dreptul scaunului şoferului şi continuă să se strecoare până ce ajunse pe scaunul pasagerului. Trânti portiera din partea sa şi o încuie, doar aşa, ca să fie, pentru că la mare lucru nu prea i-ar fi ajutat. Vampirul smulse lanţul şi aruncă crucea în şirul de copaci de pe marginea şoselei. Crucea dispăru din vedere ca o stea căzătoare.

M-am strecurat şi eu în maşină, am trântit portiera şi am încuiat-o. Am pus siguranţa la Browning şi am pus pistolul între genunchi.

Ghemuit de durere, vampirul Alejandro era prea rănit pentru a ne mai urmări în acel moment. Perfect.

Am întors cheia în contact şi maşina a plecat ca din puşcă, dar a derapat. Am redus viteza până la cea a luminii şi maşina a ţâşnit drept înainte. Ne strecuram prin tunelul întunecat, printr-un cerc de lumini pâlpâitoare şi umbre de copaci. Iar la capătul tunelului se contura o siluetă într-o rochie albă, cu părul lung şi castaniu fluturând în vânt. Era femeia-vampir care sărise în spatele lui Larry. Stătea pur şi simplu în mijlocul drumului. Stătea nemişcată. Eram amândoi pe punctul de a afla dacă vampirilor le este frică. Iar eu eram pe punctul de a-mi asculta propriul sfat. Am apăsat acceleraţia până la fund. Maşina s-a năpustit înainte. Femeia-vampir stătea pur şi simplu nemişcată în timp ce maşina se îndrepta ca din puşcă spre ea.

În ultima secundă mi-am dat seama că n-avea de gând să se dea la o parte, iar eu nu mai aveam timp s-o ocolesc. Eram pe punctul de a-mi verifica teoria referitoare la maşini şi impactul lor asupra corpului unui vampir. Unde e o maşină cu caroseria de argint când ai nevoie de ea?

22

Farurile scăldau vampirul în lumină, exact ca un reflector. Am avut o imagine fugitivă a feţei palide, a părului castaniu şi a caninilor gata să muşte. Am lovit-o cu peste nouăzeci de kilometri la oră. Maşina se cutremură. Femeia se rostogoli pe capotă într-o mişcare cu încetinitorul şi totuşi lucrurile se întâmplară prea repede pentru a mai putea reacţiona la timp. Femeia lovi parbrizul cu o trosnitură stridentă. Caroseria urlă.

Parbrizul se transformă într-o adevărată pânză de păianjen. Brusc m-am trezit că priveam prin capătul greşit al unei prisme sfărâmate. Securitul îşi făcuse treaba. Nu se transformase în cioburi care să ne tranşeze în feliuţe. Doar crăpase în întregime, fapt care oricum nu mă ajuta să văd pe unde conduceam. Am frânat brusc.

Un braţ ţâşni prin sticlă, aruncând o ploaie de cioburi strălucitoare asupra lui Larry. Acesta scoase un ţipăt. Mâna se încleştă pe cămaşa sa, trăgându-l prin dinţii sparţi ai parbrizului.

Am tras de volan stânga cât de mult am putut. Maşina se răsuci şi tot ce am reuşit să fac a fost să reduc viteza, fără a apăsa pe frână.

Larry se ţinea din toate puterile de mânerul portierei şi spătarul scaunului. Ţipa încontinuu, luptându-se pentru a nu fi tras prin sticla ascuţită a parbrizului. Am rostit o rugăciune scurtă şi am lăsat volanul din mână. Scăpată de sub control, maşina se răsuci. Am lipit o cruce de braţul vampirului. Fum şi băşici. Braţul i-a dat drumul lui Larry şi a dispărut prin gaura din parbrizul sfărâmat.

Am înşfăcat volanul puţin prea târziu. Maşina se înclină într-o parte şi, părăsind şoseaua, intră în şanţ. Se auzi un scrâşnet metalic în clipa când ceva se sfărâmă dedesubt. Ceva mare. M-am lovit cu putere de portieră, Larry a fost brusc proiectat deasupra mea, pentru ca apoi să ne rostogolim amândoi în partea opusă. Totul se terminase. Liniştea era şocantă. Parcă asurzisem. Un hău alb, nesfârşit, îmi vâjâia în urechi.

Cineva rosti:

— Slavă Domnului.

Eu eram.

Portiera dinspre scaunul pasagerului crăpă ca o coajă de nucă. M-am retras brusc, abandonându-l pe Larry. Uluit, acesta se trezi smuls afară din maşină. M-am întins peste ambele scaune, îndreptând pistolul spre locul pe unde dispăruse Larry.

Mă holbam la corpul lui Larry, ţinut atât de strâns de gât de o mână negricioasă încât nu ştiam dacă putea respira. În prelungirea ţevii pistolului se vedea figura întunecată a vampirului Alejandro. În timp ce mă holbam la el, declară cu o fată inexpresivă:

— Îi sfâşii beregata.

— Iar eu îţi împrăştii creierii peste tot, am replicat.

O mână pătrunse în căutare de pradă prin parbrizul sfărâmat.

— Linişteşte-te sau faţa aia drăguţă e de domeniul trecutului.

— Dar el moare primul, replică vampirul.

Totuşi mâna se retrase. În engleza vampirului se simţea un foarte vag accent străin. Emoţia îl trădase.

Ochii lui Larry erau prea mari, albul ieşea prea mult în evidenţă. Respira sacadat şi prea repede. Avea să se hiperventileze – dacă trăia destul.

— Hotărăşte-te, zise vampirul. Vocea îi era complet neutră, lipsită de orice emoţie. Dar ochii plini de teroare ai lui Larry vorbeau pentru amândoi.

Am pus siguranţa la pistol şi l-am împins, cu patul înainte, în mâna întinsă. Era o greşeală. Ştiam asta, dar mai ştiam şi că nu puteam sta şi privi cum era sfârtecată beregata lui Larry. Există unele lucruri mai importante decât supravieţuirea fizică. Trebuie să fii capabil să te priveşti pe tine însuţi în oglindă. Am renunţat la pistol pentru acelaşi motiv pentru care oprisem maşina ca să văd în ce stare se afla copilul. Nu aveam de ales. Eram unul din băieţii buni. Iar, ca regulă generală, băieţii buni se sacrifică întotdeauna.

23

Faţa lui Larry era o mască însângerată. Nicio tăietură nu părea serioasă, dar nimic nu sângerează mai mult decât o rană superficială a capului. Securitul nu fusese proiectat pentru a rezista unei ciocniri cu un vampir. Poate ar trebui să le scriu producătorilor şi să le sugerez chestia asta.

Peste mâna lui Alejandro, încă încleştată pe gâtul lui Larry, picura sânge. Vampirul îşi îndesase pistolul meu la curea. Mânuia arma ca şi cum ar fi ştiut cum să se folosească de ea. Păcat. Unii vampiri sunt tehnofobi, ceea ce uneori îţi dă un avantaj.

Sângele lui Larry curgea pe mâna vampirului. Lipicios şi cald, asemănător cu o gelatină nu foarte bine închegată. Vampirul nu reacţionă la sânge. Auto-control de fier. Am privit fix în ochii săi aproape negri şi am simţit scurgerea secolelor ca nişte aripi monstruoase. Lumea se învârtea. Mintea mi se scufunda, se dilata. Am întins mâna să mă apuc de ceva, de orice, pentru a nu mă prăbuşi. Am fost prinsă de mână. De cineva cu o piele rece şi moale. M-am tras înapoi, prăbuşindu-mă lângă maşină.

— Nu mă atinge! Nu mă atinge! Să n-o faci niciodată!

Vampirul era nesigur. Cu o mână însângerată îl ţinea de gât de Larry, pe cealaltă o întindea spre mine. Un gest foarte uman. Ochii lui Larry ieşeau din orbite.

— Îl sufoci, am zis eu.

— Îmi pare rău, răspunse vampirul. Îi dădu drumul.

Larry se prăbuşi în genunchi, gâfâind. Încercă să tragă aer în piept, dar reuşi să scoată doar un geamăt şuierător.

Doream să-l întreb pe Larry cum se simţea, dar n-am făcut-o. Sarcina mea era să fac în aşa fel încât să scăpăm amândoi cu viaţă, pe cât posibil, din situaţia în care ne aflam. În plus, puteam să-mi imaginez cum se simţea Larry. Rănit. Nu era momentul să pun întrebări tâmpite.

Ei bine, poate doar una singură.

— Ce vrei?

Alejandro se holbă la mine şi m-am împotrivit impulsului de a-l privi direct în faţă în timp ce-i vorbeam. Greu lucru!

În cele din urmă, mi-am fixat privirea pe gaura lăsată de glonţul meu într-o parte a pieptului. O gaură foarte mică care aproape că nu mai sângera. Se refăcea atât de repede? Rahat. M-am holbat la rană cât de tare am putut, în tentativa de a evita un contact direct cu ochii săi. E greu să te dai mare şi tare când te holbezi la pieptul cuiva. Dar avusesem parte de câţiva ani de practică până ce Jean-Claude se hotărâse să-şi împartă „harul“ cu mine. Antrenamentul te face… ei bine, ştiţi voi.

Vampirul nu-mi răspunsese, aşa încât l-am întrebat din nou, cu o voce joasă şi egală, care nu părea câtuşi de puţin cea a unei persoane înfricoşate.

— Ce vrei?

Am simţit privirea sa aproape ca un deget plimbat pe întregul corp. Am început să tremur fără a mă putea opri. Larry se târî spre mine, cu capul căzut într-o parte, lăsând în urmă o dâră însângerată.

M-am lăsat în genunchi lângă el. Şi, înainte de a mă putea controla, întrebarea cea tâmpită mi-a ţâşnit din gură.

— Te simţi bine?

Prin masca însângerată, îşi îndreptă ochii în sus, spre mine. În cele din urmă, rosti:

— Câteva copci şi totul se va rezolva.

Încerca să glumească. Voiam să-l strâng în braţe şi să-i promit că ceea ce fusese mai greu trecuse. Dar nu trebuie să faci niciodată promisiuni pe care nu le poţi respecta.

Vampirul nu se mişcase aproape deloc, dar ceva m-a făcut să-mi îndrept atenţia spre el. Stătea afundat până la genunchi în ierburile de toamnă. Ochii mei se aflau la acelaşi nivel cu catarama de la curea, ceea ce îmi indica că avea aproape aceeaşi înălţime ca şi mine. Scund pentru un bărbat. Alb, origine anglo-saxonă, un bărbat al secolului douăzeci. Catarama părea de aur şi reprezenta o figură umană stilizată. Silueta, ca şi faţa vampirului, părea coborâtă direct dintr-un calendar aztec.

Simţeam pe piele impulsul de a-mi ridica privirea şi a-l privi direct în ochi. De fapt, bărbia mi se ridicase deja cu

vreo doi centimetri înainte de a-mi da seama ce eram pe cale să fac. Rahat. Vampirul se juca cu mintea mea fără să-mi dau seama. Chiar şi acum, ştiind că trebuia să fi acţionat într-un anume fel asupra mea, nu simţeam absolut nimic. Eram oarbă şi surdă ca oricare altă fiinţă umană.

Ei bine, poate nu chiar ca oricare fiinţă umană. Încă nu fusesem muşcată, ceea ce probabil însemna că voiau ceva mai mult decât sânge. Altfel aş fi fost moartă, la fel şi Larry. Bineînţeles, mai purtam încă cruciuliţele sfinte. Ce mi-ar fi putut oare face această creatură în momentul în care nu le-aş mai fi avut? Nu doream să aflu.

Eram amândoi în viaţă, ceea ce însemna că vampirii voiau ceva ce nu le puteam oferi dacă am fi fost morţi. Dar ce anume?

— Ce dracu' vrei?

Vampirul întinse mâna. Îmi oferea mâna pentru a mă ajuta să mă ridic. M-am ridicat fără niciun ajutor, aşezându-mă oarecum în faţa lui Larry.

— Spune-mi cine e stăpânul tău, fetiţo, şi nu-ţi fac nimic.

— Atunci cine îmi va face?

— Inteligentă întrebare, dar jur că plecaţi amândoi de aici în siguranţă dacă-mi spui numele.

— Pentru început, nu am niciun stăpân. Nici măcar nu-s sigură dacă am pe cineva care să-mi fie egal.

Am rezistat impulsului de a-i arunca o privire pentru a vedea dacă înţelesese gluma. Jean-Claude ar fi făcut-o.

— Mai faci şi glume acum? Vocea părea surprinsă, aproape scandalizată. Cred că era un semn bun.

— Nu am un stăpân, am declarat eu.

Vampirii-supremi miros adevărul sau minciuna.

— Dacă chiar crezi cu adevărat aşa ceva, atunci te amăgeşti singură. Porţi două semne. Spune-mi numele şi îl distrug pentru tine. Te scap de această… problemă.

Am ezitat. Era mai vechi decât Jean-Claude, mult mai vechi. Ar fi putut să-l ucidă pe Stăpânul Oraşului. Bineînţeles, astfel acest vampir-suprem ar controla oraşul. El şi cele trei ajutoare ale sale. Patru vampiri, cu unul mai puţin decât cei care se apucaseră de omorât oameni, dar

pariam că mai exista încă un vampir pe undeva prin împrejurimi. Nu pot fi atâţia vampiri-supremi care o luaseră razna într-un oraş de mărime mijlocie.

Orice vampir-suprem care ucide civili ar fi o alegre proastă pentru a controla toţi vampirii din zonă. Era doar un presentiment.

Am clătinat din cap.

— Nu pot.

— Vrei să fii liberă, să nu mai fi sub puterea lui, nu-i aşa?

— Foarte mult.

— Atunci lasă-mă să te eliberez, domnişoară Blake. Lasă-mă să te ajut.

— Aşa cum i-ai ajutat pe bărbatul şi pe femeia pe care i-ai ucis?

— Nu i-am ucis eu, declară el.

Vocea îi părea rezonabilă. Ochii îi erau destul de puternici pentru a-mi pătrunde în minte, dar vocea nu era la fel de bună. Îi lipsea magia. Vocea lui Jean-Claude era mai bună. Sau a lui Yasmeen, de altfel. Bine de ştiut că nu orice abilitate depinde de timp. Vechimea unui vampir nu însemna totul.

— Deci nu le-ai dat lovitura de graţie. Şi ce? Lacheii îndeplinesc dorinţele tale, nu ale lor proprii.

— Ai fi surprinsă să afli câtă voinţă proprie avem.

— Încetează!

— Ce?

— Să pari atât de al dracului de rezonabil.

O nuanţă de veselie i se simţea în voce atunci când întrebă:

— Ai prefera mai degrabă să fiu îngâmfat sau să fac spume la gură?

Da, de fapt aş fi preferat s-o facă, dar asta n-am rostit-o cu voce tare.

— În orice caz, nu-ţi spun numele. Şi acum ce-ai să faci?

Am simţit o rafală de vânt în spate. Am încercat să mă întorc pentru a-i face faţă. Femeia în alb se năpusti asupra mea. Se izbi de mine cu rochia pătată de sângele altor

oameni, cu mâinile transformate în gheare şi caninii pregătiţi să muşte. Ne-am rostogolit în bălării, ea deasupra. Se repezi la gâtul meu ca un şarpe. I-am vârât încheietura stângă drept în faţă. O cruciuliţă îi atinse buzele. O izbucnire de lumină, un miros de carne arsă şi vampirul dispăru urlând în întuneric. Nu văzusem niciodată un vampir mişcându-se atât de repede. Era o magie a minţii? Mă fentase atât de tare chiar şi în prezenţa cruciuliţei sfinţite? Câţi vampiri de cinci sute de ani pot fi într-un singur grup? Doar doi, speram eu. Încă unul în plus şi eram în inferioritate numerică.

M-am ridicat în grabă în picioare. Vampirul-suprem stătea în patru labe lângă ceea ce mai rămăsese din maşina mea. Larry nu se vedea deloc. Am simţit un junghi de panică în piept; apoi mi-am dat seama că Larry se târâse sub maşină pentru ca vampirul să nu pună din nou colţii pe el. Când nimic altceva nu merge, soluţia este să te ascunzi. Funcţionează – cel puţin în cazul iepurilor.

Spatele plin de băşici al vampirului era îndoit sub un unghi aproape imposibil în timp ce încerca să-l tragă pe Larry de sub maşină.

— Îţi smulg braţul din umăr dacă nu ieşi imediat de acolo!

— Vorbeşti de parcă ai vrea să scoţi un pisoi de sub pat, am zis eu.

Alejandro se răsuci pe călcâie. Tresări de parcă remarca l-ar fi durut. Minunat.

Am simţit ceva mişcându-se în spatele meu. N-am stat să mai analizez senzaţia, m-am răsucit, cu cruciuliţele gata pregătite. În faţa mea se aflau doi vampiri. Unul era femeia cu păr deschis la culoare. Probabil că glonţul nu-i atinsese şira spinării. Mare păcat! Celălalt vampir putea să fi fost fratele ei geamăn. Amândoi sâsâiră, ghemuindu-se de frică. Plăcut de ştiut că cineva era deranjat de obiecte sfinte.

Stăpânul veni din spate, dar l-am auzit. Fie îl incomodau arsurile, fie eram ajutată de cruciuliţe. Mă aflam aproximativ la jumătatea distanţei dintre cei trei vampiri,

cu cruciuliţele îndreptate oarecum spre ambele grupuri. Vampirii blonzi priveau iscoditor de după braţele ridicate în faţa ochilor, dar cruciuliţele îi înspăimântaseră de-a binelea. Însă stăpânul nu ezită nicio clipă. Se repezi spre mine cu o viteză uluitoare. M-am dat înapoi, încercând să păstrez cruciuliţele între noi, dar vampirul mă apucă de antebraţul stâng. Mă ţinu strâns, deşi cruciuliţele se legănau la doar câţiva centimetri de mâna sa.

M-am smucit, punând între noi o distanţă cât mai mare, apoi l-am lovit în plex cu toată puterea. Scoase un sunet înăbuşit, apoi îşi repezi mâna spre faţa mea. M-am tras înapoi, dar am simţit cum îmi dă sângele. Abia mă atinsese, dar dovedise că dacă s-ar fi ajuns la un schimb de lovituri m-ar fi făcut piftie.

L-am lovit în gât. Se înecă şi păru surprins. Bătută măr era mult mai bine decât muşcată de gât. Mai degrabă muream decât să mă trezesc după câteva zile cu o pereche de canini bine ascuţiţi.

Pumnul vampirului îmi acoperi pumnul drept, strângând doar atât cât să-i simt puterea. Încă încerca să mă avertizeze mai degrabă decât să-mi facă rău. O bilă albă pentru el.

Îşi ridică ambele braţe, trăgându-mă mai aproape de corpul său. Nu voiam să ajung mai aproape de el, dar nu păreau să existe prea multe lucruri pe care le puteam face în acel moment. Bineînţeles, dacă nu cumva şi vampirii au testicule. Împuşcătura din gât îl duruse. I-am aruncat o privire fulgerătoare de la o distanţă destul de mică pentru a-l săruta. M-am aplecat spre el pentru a pune cât mai mult spaţiu între noi. Vampirul continua să mă tragă spre el. Propria sa inerţie m-a ajutat.

Mi-am proiectat genunchiul în sus, lovindu-l în plin. Nu era o lovitură decisivă, dar vampirul se încovrigă de durere, fără a-mi da drumul la mâini. Nu eram liberă, dar era un punct de plecare; în plus, rezolvasem o problemă veche de secole. Şi vampirii au boaşe.

Alejandro îmi răsuci mâinile la spate, ţintuindu-mă între braţele şi corpul său. Corpul era ca de lemn, rigid şi

inflexibil ca o piatră. Doar cu o secundă înainte fusese cald, moale şi uşor de rănit. Ce se întâmplase?

— Ia-i chestiile alea de la încheietură, ordonă el. Nu vorbea cu mine.

Am încercat să aplec capul într-o parte pentru a vedea cine se apropia din spate. Nu vedeam nimic. Cei doi vampiri blonzi stăteau tot ghemuiţi în faţa cruciuliţelor goale.

Ceva îmi atinse încheietura. M-am smucit înapoi, dar vampirul mă ţinea strâns.

— Dacă te împotriveşti, te va tăia.

Am întors capul cât de mult am putut şi m-am trezit holbându-mă în ochii rotunzi ai băiatului-vampir. Îşi recuperase cuţitul şi se folosea de el pentru a tăia brăţara-amuletă.

Mâinile vampirului-suprem mă strânseră de braţe, până ce am crezut că vor pocni ca dopul unei sticle de băutură efervescentă. Trebuie să fi scos vreun sunet pentru că vampirul zise:

— N-am intenţionat să-ţi fac vreun rău în seara asta. Gura îi era lipită de părul meu, foarte aproape de ureche: Alegerea a fost a ta.

Brăţara-amuletă plesni cu un pocnet uşor. Am simţit-o căzând în bălării. Vampirul-suprem respiră adânc, ca şi cum acum i-ar fi fost mai uşor s-o facă. Era doar cu vreo trei sau patru centimetri mai înalt decât mine, dar reuşea să-mi ţină ambele încheieturi într-o mână mică, degetele presând şi mai tare pentru a face şi mai puternică strânsoarea. Mă durea şi de-abia m-am stăpânit să nu scot nişte sunete slabe şi neajutorate.

Îmi mângâie părul cu mâna liberă, apoi mă înşfăcă de câteva şuviţe şi îmi trase capul spre spate pentru a-mi putea vedea ochii. Ochii săi erau compacţi, complet negri, fără niciun pic de alb.

— Anita, într-un fel sau altul tot o să-i aflu numele.

L-am scuipat în faţă.

Vampirul urlă, întărind strânsoarea asupra încheieturilor mele până ce am scos un ţipăt.

— Puteam să fac toată această treabă în mod plăcut, dar acum cred că o să vreau să te rănesc un pic. Priveşte în ochii mei, fiinţă muritoare, şi lasă-te pradă disperării. Scufundă-te în ochii mei şi nu vor mai exista secrete între noi.

Vocea îi deveni o şoaptă aproape imperceptibilă.

— Poate că îţi voi bea minţile aşa cum alţii beau sânge şi nu voi lăsa nimic în loc, în afară de o ţeastă fără pic de creier.

Am privit fix în întunericul ochilor săi şi am simţit cum mă prăbuşeam înainte, imposibil de înainte, dar şi în jos, în jos într-o întunecime completă şi totală, o întunecime care nu cunoscuse niciodată lumina.

24

Mă holbam la o faţă pe care n-o cunoşteam. Faţa ţinea o batistă însângerată la frunte. Păr scurt, ochi palizi, pistrui.

— Salut, Larry, am zis eu. Vocea îmi suna rece şi stranie. Nu-mi aminteam de ce.

Era încă întuneric. Faţa lui Larry fusese curăţată puţin, dar rana încă mai sângera. Doar nu fusesem inconştientă atâta timp! Inconştientă? Unde stătusem inconştientă? Tot ce-mi puteam aminti erau ochii, ochii negri. M-am ridicat prea repede. Larry mă prinse de braţ, altfel aş fi căzut.

— Unde sunt…

— Vampirii, termină el întrebarea în locul meu.

M-am sprijinit de braţul lui şi am şoptit:

— Da.

În jurul nostru, în întuneric, erau o mulţime de oameni, strânşi în mici grupuri şopotitoare. Girofarul unei maşini de patrulare a poliţiei pulsa în întuneric. Doi poliţişti în uniformă stăteau liniştiţi lângă maşină, discutând cu un bărbat al cărui nume nu voia să-mi vină în minte.

— Karl, am rostit eu.

— Ce? întrebă Larry.

— Karl Inger, bărbatul înalt care discută cu poliţiştii.

Larry aprobă din cap.

— Ai dreptate.

Un bărbat mic de statură, negricios, se lăsă în genunchi lângă noi. Jeremy Ruebens, membru al grupului Fiinţele Umane Prioritare, pe care-l văzusem ultima dată trăgând în noi cu pistolul. Ce dracu' se întâmpla aici?

Jeremy îmi zâmbi. Părea un zâmbet sincer.

— Cum ai devenit atât de brusc prietenul meu?

Zâmbetul i se adânci.

— Noi te-am salvat.

M-am tras de lângă Larry pentru a sta în capul oaselor fără a fi sprijinită. Un moment de ameţeală, apoi m-am simţit bine. Da, cum să nu.

— Vorbeşte cu mine, Larry.

Aruncă o privire piezişă spre Jeremy Ruebens, apoi mă privi.

— Ei ne-au salvat.

— Cum?

— Au aruncat agheasmă peste vampirul care m-a muşcat. Îşi atinse gâtul cu mâna liberă, un gest inconştient, dar îşi dădu seama că îl urmăream cu atenţie. Femeia… mă va controla?

— Ţi-a intrat în minte în momentul când te-a muşcat?

— Nu ştiu. Cum poţi să-ţi dai seama?

Am deschis gura să-i explic, apoi am închis-o. Cum să explici ceea ce nu poate fi explicat?

— Dacă Alejandro, vampirul-suprem, m-ar fi muşcat în timp ce îmi răsucea mintea, acum aş fi în puterea lui.

— Alejandro?

— Aşa îi spuneau ceilalţi vampiri.

Am clătinat din cap, dar lumea înota în valuri negre şi a trebuit să înghit cu greu pentru a nu vomita. Ce-mi făcuse? Se mai jucaseră şi alţii cu mintea mea, dar nu avusesem niciodată o astfel de reacţie.

— Ambulanţa e pe drum, zise Larry.

— N-am nevoie de aşa ceva.

— Ai fost inconştientă mai mult de o oră, domnişoară

Blake, spuse Ruebens. Am cerut poliţiştilor să cheme o ambulanţă când am văzut că nu te puteam trezi.

Ruebens era destul de aproape pentru a-l atinge cu mâna. Părea prietenos şi radia de fericire, ca o mireasă în cea mai importantă zi din viaţa ei. De ce devenisem brusc persoana sa favorită?

— Deci au aruncat agheasmă asupra vampirului care te-a muşcat; şi apoi ce s-a întâmplat? l-am întrebat pe Larry.

— I-au alungat pe restul cu cruci şi amulete.

— Amulete?

Ruebens dădu la iveală un lanţ de care atârnau două cărţi în miniatură, acoperite cu foiţe metalice. Ambele cărţi mi-ar fi încăput în palmă şi ar mai fi rămas şi ceva loc gol.

— Astea nu-s amulete, Larry. Sunt cărţile sfinte ale evreilor în miniatură.

— M-am gândit la Steaua lui David…

— Steaua nu ajută în acest caz pentru că este un simbol rasial, nu unul cu adevărat religios.

— Deci sunt un fel de Biblii în miniatură?

Am ridicat din sprâncene.

— Tora conţine Vechiul Testament, deci, da, e ca o Biblie în miniatură.

— Ne-ar ajuta Biblia pe noi, creştinii?

— Nu ştiu. Probabil, dar nu s-a nimerit să am o Biblie la mine când m-au atacat vampirii.

Asta era probabil greşeala mea. De fapt, când citisem Biblia ultima dată? Deveneam creştină de duminică? O să-mi fac griji despre suflet altă dată, după ce corpul meu avea să se simtă mai bine.

— Anulează ambulanţa; mă simt bine.

— Nu te simţi bine, declară Ruebens.

Se întinse spre mine de parcă ar fi vrut să mă atingă. L-am privit. Se opri pe la jumătatea gestului.

— Lasă-ne să te ajutăm, domnişoară Blake. Avem aceiaşi duşmani.

Poliţiştii se apropiau de noi, călcând pe iarba întunecată. Se apropia şi Karl Inger, discutând calm cu poliţiştii.

— Poliţiştii ştiu că voi aţi tras primii în noi?

O umbră trecu pe faţa lui Ruebens.

— Nu ştiu, nu-i aşa?

— Domnişoară Blake, te-am salvat de la o soartă mai rea decât moartea. Am procedat greşit când am încercat să-ţi facem rău. E adevărat că readuci la viaţă morţii, dar dacă eşti cu adevărat duşmana vampirilor atunci suntem aliaţi.

— Duşmanul duşmanului meu este prietenul meu, nu?

Aprobă din cap.

Poliţiştii aproape ajunseseră la o distanţă de la care ne puteau auzi.

— În regulă, dar dacă mă mai ameninţaţi vreodată cu pistolul o să uit că m-aţi salvat.

— Nu se va mai întâmpla niciodată, domnişoară Blake, ai cuvântul meu.

Am vrut să fac o remarcă dispreţuitoare, dar poliţiştii erau mult prea aproape şi ar fi auzit-o. Nu aveam de gând să-i denunţ nici pe Ruebens şi nici pe alţi membri ai grupului Fiinţele Umane Prioritare, aşa încât trebuia să-mi rezerv pentru altă dată replicile spirituale. Cunoscându-l pe Ruebens, ocaziile nu vor întârzia să apară.

I-am minţit pe poliţişti atât în legătură cu ceea ce făcuseră membrii grupului, cât şi cu ceea ce dorise Alejandro de la mine. Era doar unul din acele atacuri stupide care avuseseră loc deja de două ori până atunci. Mai târziu le voi spune adevărul lui Dolph şi Zerbrowski, dar chiar atunci nu aveam chef să explic întreaga poveste unor străini. Nu eram sigură că-i voi spune întreaga poveste nici chiar lui Dolph. Cum ar fi faptul că eram aproape sigur slujitorul uman al lui Jean-Claude.

Nu, chiar nu era nevoie să menţionez chestia asta.

25

Maşina lui Larry era o Mazda, unul din ultimele modele. Membrii grupului Fiinţele Umane Prioritare fuseseră atât de ocupaţi cu vampirii încât nu mai avuseseră timp să-i

facă maşina zob. Norocul nostru, pentru că maşina mea era complet distrusă. Mă rog, trebuia să iau legătura cu compania de asigurări şi să-i las pe ei să constate că maşina era distrusă, dar ceva se fisurase sub maşină, iar un fluid mai întunecat decât sângele se scurgea pe jos. Partea din faţă a maşinii arăta de parcă lovisem un elefant. Ştiu să recunosc o rablă când o văd.

Ne petrecuserăm ultimele ore în camera de gardă a spitalului. Echipajul de pe ambulanţă insistase să fiu consultată de un doctor, iar Larry avusese nevoie de trei copci mici la rana de pe frunte. Părul roşu-portocaliu îi atârna acum în jos, ascunzând rana. Prima sa cicatrice. Prima din multele ce aveau să urmeze dacă insista să îmbrăţişeze această meserie şi să fie în preajma mea.

— Ai deja paisprezece ore la noul tău loc de muncă, nu? Cum ţi se pare până acum?

Îmi aruncă o privire piezişă, apoi îşi îndreptă din nou atenţia spre drum. Zâmbi, dar nu părea deloc amuzat.

— Nu ştiu.

— Vrei să fii reanimator după ce termini facultatea?

— Aşa credeam.

Un răspuns cinstit – un lucru rar.

— Dar acum nu mai eşti sigur, nu?

— Nu prea.

Am lăsat-o baltă. Instinctul îmi spunea să-l fac să renunţe, să-i spun să-şi caute o meserie mai sigură, o meserie obişnuită. Dar ştiam că readucerea la viaţă a morţilor nu era doar o slujbă la alegere. Dacă „talentul“ tău era destul de puternic, trebuia să readuci morţii la viaţă sau să rişti ca puterea să ţi se manifeste în momente cu totul nepotrivite. Noţiunea de „animale călcate de maşină“ înseamnă ceva pentru voi? Ei bine, a însemnat ceva pentru Judith, mama mea vitregă. Bineînţeles, n-a fost niciodată mulţumită de meseria mea, o considera înfiorătoare. Ce puteam spune? Avea dreptate.

— Există şi alte posibilităţi pentru cineva cu o diplomă în biologia fiinţelor supranaturale.

— Cum ar fi ce? Angajat la grădina zoologică,

exterminator de gândaci?

— Profesor, supraveghetor la o rezervaţie naturală, naturalist, biolog de teren, cercetător.

— Şi care din slujbele astea îţi aduc atâţia bani?

— Banii sunt singurul motiv pentru care vrei să fii reanimator?

Eram de-a dreptul dezamăgită.

— Vreau să fac ceva prin care să ajut oamenii. Ce ar fi mai potrivit decât să-mi folosesc calităţile specializate pentru a scăpa lumea de periculoşii morţi-vii?

M-am holbat la el. Îi vedeam doar profilul în interiorul întunecat al maşinii, faţa luminată de cadranele tabloului de bord.

— Vrei să execuţi vampiri, nu să fii reanimator! Nici măcar n-am încercat să-mi ascund surpriza din voce.

— Ei bine, da, ăsta-i ţelul meu final.

— De ce?

— Tu de ce o faci?

Am clătinat din cap.

— Răspunde-mi la întrebare, Larry.

— Vreau să ajut oamenii.

— Atunci fă-te poliţist; au nevoie de personal care să fie familiarizat cu creaturile supranaturale.

— Credeam că m-am descurcat bine în noaptea asta.

— Aşa-i.

— Atunci, care-i problema?

Am încercat să gândesc cum să-mi formulez ideea în maximum cincizeci de cuvinte convingătoare.

— Ceea ce s-a întâmplat în noaptea asta a fost cumplit, dar pe viitor va deveni şi mai rău.

— Ne apropiem de intersecţie, pe unde o iau?

— La stânga.

Maşina ieşi de pe rampă şi se încadră pe prima bandă. Am aşteptat la semaforul care clipea în întuneric.

— Nu ştii în ce te bagi, am declarat eu.

— Atunci spune-mi.

— O să fac mai mult decât atât, o să-ţi arăt.

— Şi cam ce-ar vrea să însemne asta?

— Fă la dreapta după al treilea semafor.

Am intrat în parcare.

— Prima clădire pe dreapta.

Larry se strecură în singurul spaţiu liber pe care l-a putut găsi. Locul meu de parcare. Micuţul meu Chevrolet Nova nu se va mai întoarce aici niciodată.

Mi-am scos jacheta în întunericul din maşină.

— Aprinde plafoniera, am zis eu.

S-a conformat fără să protesteze. Asculta mai bine ca mine ordinele. Ceea ce era minunat, având în vedere că urma să le asculte pe ale mele.

I-am arătat cicatricele de pe braţe.

— Arsura în formă de cruce provine de la nişte slujitori umani cărora li s-a părut distractiv. Cicatricele de pe braţ şi de la cot indică locul în care un vampir mi-a sfâşiat braţul. Medicii spun că e un adevărat miracol că mă mai pot servi în totalitate de el. Paisprezece copci prin bunăvoinţa unui slujitor uman şi asta doar pe braţe.

— Mai sunt şi altele? Faţa îi era palidă şi ciudată în lumina gălbuie din maşină.

— Un vampir mi-a înfipt în spate o bucată ruptă dintr-un ţăruş.

Larry se înfioră.

— Iar clavicula mi-a fost ruptă atunci când mi-a fost sfârtecat braţul.

— Încerci să mă sperii.

— Fii sigur de asta!

— Nu mă las înspăimântat.

Noaptea asta ar fi trebuit să-l sperie fără să mai fiu nevoită să-i arăt cicatricele. Dar n-a făcut-o. Fir-ar să fie, va rămâne aici – dacă nu cumva va fi ucis mai înainte.

— Bine, bine, rămâi până la sfârşitul semestrului, dar promite-mi că nu pleci la vânătoare de vampiri fără mine.

— Dar domnul Burke…

— El ajută la execuţia vampirilor, dar nu-i vânează de unul singur.

— Care-i diferenţa dintre o execuţie şi o vânătoare?

— O execuţie înseamnă că un cadavru trebuie pur şi

simplu tras în ţeapă, sau că un vampir, încă bine mersi dar deja condamnat, aşteaptă lovitura de graţie.

— Şi o vânătoare?

— Vânătoare e atunci când eu însămi iau urma vampirilor care au fost cât pe-aci să ne ucidă în noaptea asta.

— Şi n-ai încredere în domnul Burke ca să mă înveţe cum să vânez?

— N-am încredere în domnul Burke ca să te ţină în viaţă.

Ochii lui Larry se măriră brusc.

— Nu vreau să spun că ţi-ar face rău în mod deliberat. Vreau să spun că nu am încredere decât în mine pentru a te ţine în viaţă.

— Crezi că se va ajunge la asta?

— La naiba, deja s-a ajuns!

Rămase tăcut câteva minute. Se holbă la propriile mâini care se frământau fără încetare pe volan.

— Promit să nu mă duc fără tine la vreo vânătoare de vampiri.

Mă fixă cu privirea, ochii albaştri cercetându-mi cu atenţie faţa.

— Nici măcar cu domnul Rodriguez? Domnul Vaughn mi-a spus că el te-a învăţat…

— Manny m-a învăţat multe, dar el nu măi vânează vampiri.

— De ce nu?

I-am întâlnit ochii cu adevărat albaştri şi am zis:

— Nevastă-sa e prea înfricoşată şi mai au şi patru copii.

— Nici tu, nici domnul Burke nu sunteţi căsătoriţi şi nu aveţi copii.

— Aşa-i.

— Nici eu n-am.

Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc. Am fost vreodată atât de nerăbdătoare? Nuuu.

— Larry, nimănui nu-i place un neghiob care face pe deşteptul.

Rânji. Arăta ca un puşti de treisprezece ani. Iisuse Hristoase, de ce nu renunţa, după cele întâmplate în

această noapte? De ce nu renunţam şi eu? Nu aveam niciun răspuns, cel puţin nu unul logic. De ce făceam meseria asta? Răspunsul era simplu: Pentru că eram bună la aşa ceva. Poate şi Larry era. Sau poate că era doar o modalitate de a-şi găsi moartea.

Am coborât din maşină şi m-am aplecat prin portiera deschisă.

— Du-te direct acasă şi, dacă nu ai vreo cruce de rezervă, cumpără-ţi una mâine.

— Bine, zise el.

I-am trântit portiera în faţa gravă şi sinceră. Am urcat scările fără să privesc înapoi. Nu l-am văzut îndepărtându-se, încă în viaţă, încă nerăbdător după prima confruntare cu monştrii. Eram doar cu patru ani mai mare decât el. Patru ani. Dar păreau secole. Nu fusesem niciodată atât de inocentă. A avut grijă de asta moartea mamei pe când aveam doar opt ani. Pierderea unui părinte la o vârstă atât de fragedă te face să nu mai vezi doar partea frumoasă a vieţii.

Încă intenţionam să-l determin pe Larry să renunţe la visul de a deveni un ucigaş de vampiri, dar, dacă nu voi reuşi s-o fac, atunci voi lucra alături de el. Există doar două tipuri de vânători de vampiri: cei buni şi cei morţi. Poate îl voi putea face pe Larry să fie unul din cei buni. Alternativa era al dracului de neagră.

26

Vineri dimineaţa, ora 3:34. O săptămână grea. Dar care din săptămâni nu fusese grea anul ăsta? Îi cerusem lui Bert să mai angajeze pe cineva. L-a angajat pe Larry. De ce nu eram bucuroasă? Pentru că Larry era doar o altă victimă în aşteptarea monstrului potrivit. Doamne Dumnezeule, te rog, ţine-l în viaţă. Îmi muriseră destule fiinţe nevinovate în braţe pentru a-mi mai dori şi altele.

Culoarul era la fel ca-n fiecare noapte. Se auzea doar

bâzâitul uşor al instalaţiei de aer condiţionat şi sunetul înăbuşit al pantofilor mei pe mochetă. Era prea târziu pentru ca vecinii mei cu slujbe la lumina zilei să mai fie treji şi prea devreme pentru a se fi trezit deja. Cu două ore înainte de ivirea zorilor ai parte de o singurătate deplină.

Am descuiat uşa prevăzută cu noile încuietori, recomandate ca imposibil de spart de către hoţi, şi am păşit în întunericul apartamentului. Am apăsat întrerupătorul şi lumina strălucitoare se revărsă asupra pereţilor, covorului, canapelei şi scaunelor albe. Indiferent cât de bună este capacitatea cuiva de a vedea perfect în timpul nopţii, toată lumea preferă lumina. Suntem creaturi ale luminii, indiferent cum ne câştigăm existenţa.

Am trântit jacheta pe masa din bucătărie. Era prea murdară pentru a o arunca pe canapeaua albă. Eram plină din cap până-n picioare de noroi şi bălării, dar de foarte puţine pete de sânge; noaptea se terminase totuşi bine din acest punct de vedere.

Tocmai scoteam tocul de umăr când am simţit mişcarea. Curenţii de aer îşi schimbaseră direcţia, ca şi cum cineva s-ar fi deplasat prin ei. Brusc am ştiut că nu eram singură.

Mâna îmi era deja încleştată pe patul pistolului când vocea lui Edward se auzi de undeva din întunericul dormitorului.

— Nu-l scoate, Anita!

Am ezitat, strângând cu putere pistolul.

— Şi dacă-l scot?

— Te împuşc. Ştii că o voi face.

Vocea îi era la fel de moale şi sigură de sine, cu acel accent de animal de pradă, ca atunci când îl văzusem folosind aruncătorul de flăcări. O voce calmă, liniştită, aşa cum e şi drumul spre Iad.

Mi-am retras mâna. Edward m-ar fi împuşcat dacă l-aş fi obligat. Mai bine să nu-mi forţez norocul, cel puţin nu încă. Mda, nu încă.

Mi-am încleştat mâinile deasupra capului fără să mai aştept să-mi spună. Poate câştigam vreo bilă albă pentru că mă comportam ca un prizonier cooperant. Nicio şansă.

Edward apăru din întuneric ca o fantomă blondă, cu faţa palidă. Era îmbrăcat complet în negru, cu mănuşi negre, şi cu un Beretta de 9 mm îndreptat direct şi ferm spre pieptul meu.

— Un pistol nou? m-am interesat eu.

Umbra unui zâmbet îi apăru pe buze.

— Da, îţi place?

— Beretta e o armă bună, dar îmi ştii gusturile…

— Adeptă a Browningului.

I-am zâmbit. Parcă eram doi vechi amici discutând chestiuni profesionale.

Îmi lipi ţeava pistolului de corp în timp ce-mi confisca Browningul.

— Sprijină-te de ceva şi depărtează picioarele.

M-am sprijinit de speteaza canapelei şi l-am lăsat să mă percheziţioneze. Nu era nimic de găsit, dar Edward nu ştia. Nu neglija niciodată nici cel mai mic lucru. Asta era unul din motivele pentru care mai era încă în viaţă. Asta şi faptul că era un foarte bun profesionist.

— Ai zis că n-ai putut să forţezi încuietoarea.

— De data asta am avut unelte mai bune.

— Deci nu-i absolut sigură.

— Ba este, pentru cei mai mulţi oameni.

— Dar nu şi pentru tine.

Mă fixă cu nişte ochi la fel de goi şi morţi ca un cer de iarnă.

— Eu nu sunt „cei mai mulţi oameni“.

Am zâmbit forţat.

— Poţi s-o repeţi.

Se încruntă.

— Spune-mi numele Stăpânului Oraşului şi nu va trebui să trecem prin toate chestiile astea.

Pistolul nu se mişcă nici măcar un milimetru. Browningul meu îi era bine înfipt la centură. Speram să-şi fi reamintit de piedica de siguranţă. Sau poate că nu.

Am deschis gura, am închis-o, apoi l-am privit pur şi simplu. Nu îi puteam divulga lui Edward numele lui Jean-Claude. Pentru vampiri eu eram Călăul, dar Edward era

Moartea. Un nume pe care-l câştigase cu prisosinţă.

— Am crezut că intenţionai să mă urmăreşti în seara asta.

— M-am dus acasă după ce te-am urmărit readucând la viaţă mortul. Bănuiesc că ar fi trebuit să mai aştept puţin. Cine ţi-a învineţit buzele?

— N-am de gând să-ţi dau nici cea mai neînsemnată informaţie. Ştii că n-o voi face.

— Toată lumea cedează în cele din urmă, Anita.

— Chiar şi tu?

Umbra unui zâmbet îi flutură din nou pe buze.

— Chiar şi eu.

— Cineva care să învingă Moartea? Ia te uită… Îmi spui şi mine cine?

Zâmbetul i se lărgi.

— Altădată.

— Bine de ştiut că va mai exista o altă dată, am replicat eu.

— N-am venit să te ucid.

— Doar să mă înspăimânţi îndeajuns pentru a-ţi dezvălui numele stăpânului, aşa-i?

— Exact, răspunse el cu o voce moale şi gravă.

— Speram să nu spui asta.

Aproape ridică din umeri.

— Anita, spune-mi numele Stăpânului Oraşului şi plec imediat.

— Ştii că nu pot face aşa ceva.

— Ştiu că trebuie s-o faci, altfel va fi o noapte foarte lungă.

— Atunci chiar va fi o noapte lungă, pentru că n-am de gând să-ţi spun absolut nimic.

— Nu te laşi intimidată…

— Nicio şansă.

Edward clătină din cap.

— Întoarce-te, sprijină-te cu mijlocul de canapea şi pune-ţi mâinile la spate.

— De ce?

— Fă pur şi simplu ce-am zis.

— Ca să-mi legi mâinile?
— Fă-o, acum.
— Nu prea cred.
Se încruntă din nou.
— Vrei să te împuşc?
— Nu, dar nici n-am de gând să te las pur şi simplu să-mi legi mâinile.
— N-o să doară.
— Mă îngrijorează ce urmează apoi.
— Ştiai ce voi face dacă nu mă ajuţi.
— Atunci fă-o.
— Nu cooperezi deloc.
— Regret nespus.
— Anita…
— Pur şi simplu nu cred că trebuie să-i ajut pe cei care intenţionează să mă tortureze. Deşi nu văd nicio aşchie de bambus. Cum poţi tortura pe cineva fără aşchii de bambus?
— Încetează. Părea supărat.
— Ce să încetez? Am făcut ochii mari şi am încercat să par nevinovată şi inofensivă – eu şi broscoiul Kermit.
Edward izbucni în râs, un chicotit uşor care deveni tot mai puternic, tot mai de neoprit, până ce se lăsă pe vine, holbându-se la mine, cu pistolul ţinut neglijent în mână. Ochii îi străluceau.
— Cum dracu’ te pot tortura dacă mă faci tot timpul să râd?
— Nu poţi, asta era şi ideea.
Clătină din cap.
— Nu, nu asta era. Faci pur şi simplu pe deşteaptă, întotdeauna faci aşa.
— Drăguţ din partea ta că-ţi dai seama.
Ridică mâna.
— Încetează, te rog.
— Te fac să râzi până ce-mi vei cere iertare.
— Spune-mi blestematul ăla de nume. Te rog, Anita, ajută-mă.
Râsul i se stinse treptat din ochi, aşa cum soarele

dispare încet de pe cer. Am privit cum veselia şi orice sentiment uman se risipiră treptat, până ce ochii îi deveniră la fel de reci şi goi ca ai unei păpuşi.

— Nu mă obliga să-ţi fac rău.

Cred că eram singurul prieten al lui Edward, dar asta nu l-ar fi împiedicat să mă rănească într-un fel sau altul. Avea doar o singură regulă: să facă orice era necesar pentru a duce o misiune la bun sfârşit. Dacă îl forţam să mă tortureze, avea s-o facă, indiferent dacă voia sau nu.

— Acum, pentru că tot m-ai rugat frumos, de ce nu încerci să-mi pui din nou prima întrebare, am zis eu.

Ochii i se îngustară, dar apoi întrebă:

— Cine ţi-a învineţit buzele?

— Un vampir-suprem, am răspuns eu cu o voce moale.

— Povesteşte-mi ce s-a întâmplat. Semăna prea mult a ordin pentru a fi pe gustul meu, dar Edward avea ambele pistoale.

I-am spus tot ce se întâmplase. Totul despre Alejandro. Alejandro, cel care, intrându-mi în minte, a făcut să mă doară până şi oasele craniului din cauza vechimii sale. Am adăugat însă şi o mică minciună, pierdută prin atâtea lucruri adevărate. I-am spus că Alejandro era Stăpânul Oraşului. Una din ideile mele geniale, nu?

— Chiar nu ştii locul în care se odihneşte în timpul zilei, nu-i aşa?

Am clătinat din cap.

— Ţi l-aş spune dacă l-aş şti.

— De ce această schimbare de atitudine?

— A încercat să mă ucidă în noaptea asta. Nimic din ce-am vorbit cu el nu mai e valabil.

— Nu cred aşa ceva.

Era o minciună prea bună aşa încât am încercat să salvez ce se mai putea.

— A mai şi înnebunit. El şi lacheii săi sunt cei care au ucis cetăţeni nevinovaţi.

Edward surise afectat la cuvântul „nevinovat“, dar nu comentă.

— Un motiv altruist, asta pot să cred. Ai fi periculoasă

dacă n-ai fi atât de al naibii de miloasă.

— Dar îmi plătesc întotdeauna poliţele, Edward.

Ochii săi albaştri şi lipsiţi de orice expresie mă priviră fix câteva momente; apoi dădu încet din cap:

— Adevărat.

Îmi întinse pistolul, cu patul înainte. Am simţit cum îmi dispare ghemul din stomac. Uşurată, am respirat adânc.

— Dacă aflu unde se odihneşte ziua acest Alejandro, vrei să vii şi tu?

Am reflectat un minut. Voiam să vânez cinci vampiri nebuni, doi din ei mai vechi de cinci sute de ani? Voiam oare să-l trimit după ei chiar şi pe Edward singur? Nu, nu voiam Ceea ce însemna…

— Îhî, vreau şi eu să am de-a face cu ei.

Edward zâmbi larg.

— Îmi place meseria mea!

Am zâmbit la rândul meu.

— Şi mie.

27

Jean-Claude era întins în mijlocul unui pat cu baldachin alb. Pielea îi era un pic mai puţin albă decât cearşafurile. Purta o cămaşă de noapte. Gulerul de dantelă era croit atât de larg încât îi dezgolea o parte a pieptului. Manşetele de dantelă erau atât de lungi încât aproape îi ascundeau mâinile. Cămaşa s-ar fi potrivit mai bine unei femei, dar Jean-Claude o făcea să pară croită exact pentru un bărbat. Cum putea un bărbat să îmbrace o cămaşă albă cu dantele şi să nu pară nătâng de-a binelea? Dar, bineînţeles, Jean-Claude nu era bărbat. Ăsta trebuia să fie motivul.

Şuviţele de păr negru, cârlionţat, se încurcau în gulerul de dantelă. Tentant. Am scuturat din cap. Nici măcar în vis. Eram îmbrăcată în ceva lung şi mătăsos, într-o nuanţă de albastru aproape la fel de întunecat ca ochii lui Jean-Claude, ceea ce făcea ca braţele mele să pară foarte albe.

Jean-Claude se ridică în genunchi şi întinse mâna spre mine. O invitaţie.

Am clătinat din cap.

— E doar un vis, *ma petite.* Nu vrei să vii lângă mine nici măcar în vis?

— Cu tine nu-i niciodată doar un vis. Întotdeauna înseamnă mai mult decât atât.

Mâna îi căzu pe cearşafuri, mângâind ţesătura cu vârful degetelor.

— Ce încerci să-mi faci, Jean-Claude?

Mă privi lung.

— Să te seduc, bineînţeles.

Bineînţeles. Proasta de mine!

Sună telefonul de lângă pat. Unul din acele telefoane albe, simandicoase, cu incrustaţii aurite. Nu fusese niciun telefon acolo cu câteva secunde mai înainte. Sună din nou şi visul se spulberă. M-am trezit înșfăcând receptorul.

— Da…

— Hei, te-am trezit? se interesă Irving Griswold.

Am clipit spre telefon.

— Da, cât e ceasul?

— Zece. Ştiam că nu trebuie să sun mai devreme.

— Ce vrei, Irving?

— Prost dispusă?

— M-am culcat târziu. Ce-ar fi să sărim peste remarcile sarcastice?

— Eu, adevăratul tău prieten reporter, îţi voi ierta atitudinea morocănoasă dacă îmi vei răspunde la câteva întrebări.

— Întrebări? M-am ridicat în capul oaselor, trăgând telefonul spre mine. Despre ce vorbeşti?

— E adevărat că membri ai grupului Fiinţele Umane Prioritare te-au salvat noaptea trecută, aşa cum pretind?

— Pretind? Poţi vorbi în propoziţii complete, Irving?

— La ştirile de dimineaţă de pe canalul cinci, Jeremy Ruebens a pretins că el şi câţiva membri ai unui grup intitulat Fiinţele Umane Prioritare ţi-au salvat viaţa noaptea trecută. Te-au salvat din ghearele Stăpânului

Oraşului.

— Oh, n-au făcut aşa ceva.

— Pot să te citez?

Am reflectat un minut.

— Nu.

— Îmi trebuie un citat pentru ziar. Încerc să dovedesc netemeinicia declaraţiei.

— Netemeinicia?

— Hei, am o diplomă în engleză.

— Asta explică multe.

— Poţi să-mi dai versiunea ta despre cele petrecute sau nu?

M-am gândit bine. Irving îmi era prieten şi era un bun reporter. Dacă Ruebens apăruse deja în acea dimineaţă pe post, atunci trebuia să-mi spun şi eu punctul de vedere.

— Mă laşi cincisprezece minute să-mi fac o cafea şi să mă îmbrac?

— Bineînţeles, ce nu fac eu pentru un reportaj în exclusivitate…

— Vorbim mai târziu.

Am pus receptorul în furcă şi m-am îndreptat direct spre fierbătorul de cafea. Purtam ciorapi speciali pentru alergare, blugi şi tricoul sport supradimensionat în care dormisem atunci când Irving a sunat din nou. Lângă telefon se afla o cană cu cafea aburindă. Cafea cu scorţişoară şi alune. Nimic nu putea fi mai bun dimineaţa.

— Bine, dă-i drumu’, zise reporterul.

— Doamne, Irving, aşa direct, fără introducere?

— Zi o dată, Blake, am un termen-limită…

I-am povestit totul. A trebuit să recunosc că membrii grupului Fiinţele Umane Prioritare mi-au salvat pielea. Fir-ar să fie.

— Nu pot confirma că vampirul care a fugit era Stăpânul Oraşului.

— Hei, ştiu că Jean-Claude e Stăpânul. I-am luat un interviu, îşi aminteşti?

— Îmi amintesc.

— Ştiu că indianu’ ăla nu era Jean-Claude.

— Dar cei din grup nu ştiu.
— Ura, dublă exclusivitate.
— Nu, nu spune că Alejandro nu e stăpânul.
— De ce nu?
— Dacă aş fi în locul tău, aş vorbi mai întâi cu Jean-Claude.
Irving îşi drese glasul.
— Mda, nu-i rea ideea. Părea nervos.
— Jean-Claude îţi face necazuri?
— Nu, de ce întrebi?
— Minţi prost pentru un reporter.
— Eu şi Jean-Claude avem nişte treburi personale care nu-l privesc pe Călău.
— Grozav, dar ai grijă, da?
— Anita, sunt măgulit că eşti neliniştită din cauza mea, dar crede-mă, pot să fac faţă şi singur.
Nu l-am contrazis. Trebuie să fi fost bine dispusă.
— Cum zici tu, Irving.
O lăsă baltă, iar eu am făcut la fel. Nimeni nu-i făcea faţă lui Jean-Claude, dar asta nu era problema mea. Irving se dăduse peste cap pentru a obţine acel interviu. Evident, cu anumite condiţii; nu că ar fi fost o mare surpriză, dar, încă o dată, nu era treaba mea. Pe bune.
— Totul va fi pe prima pagină a ziarului de dimineaţă. Verific cu Jean-Claude dacă să menţionez sau nu faptul că acest nou vampir nu-i adevăratul Stăpân al Oraşului.
— Ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai mai amâna chestia asta.
— De ce? Părea bănuitor.
— Poate nu-i o idee atât de rea ca membrii grupului Fiinţele Umane Prioritare să creadă că Alejandro este Stăpânul.
— De ce?
— Ca să nu-l ucidă pe Jean-Claude, am declarat eu.
— Ah, exclamă el.
— Mda.
— O să ţin minte.
— Chiar s-o faci.

— Trebuie să închid, se apropie termenul-limită pentru predarea articolului.

— Bine, Irving, mai vorbim.

— Pa, Anita, mulţumesc.

Am sorbit încet cafeaua încă aburindă. Prima cană a zilei nu trebuie niciodată băută pe nerăsuflate. Dacă i-aş putea face pe membrii grupului Fiinţele Umane Prioritare să creadă aceeaşi minciună pe care i-am turnat-o lui Edward, atunci nimeni nu-l va mai vâna pe Jean-Claude. Îl vor vâna pe Alejandro. Vampirul-suprem care ucidea fiinţe umane. Dacă mai intrau şi poliţiştii pe fir, atunci vampirii nebuni erau deja în inferioritate. Mda, chiar îmi plăcea cum evolua situaţia.

Problema era dacă vor înghiţi cu toţii minciuna. Nu ştii niciodată până nu încerci.

28

Tocmai terminasem o ceaşcă de cafea şi reuşisem să mă îmbrac când telefonul sună din nou. Una din acele dimineţi pline…

— Mda, am mormăit eu.

— Domnişoara Blake?

Vocea era foarte nesigură.

— La telefon.

— Sunt Karl Inger.

— Scuze dacă am părut nepoliticoasă. Ce s-a-ntâmplat, domnule Inger?

— Ai promis că vom sta din nou de vorbă dacă voi avea un nou plan. Ei bine, am un nou plan.

— Pentru a-l ucide pe Stăpânul Oraşului?

— Da.

Am tras adânc şi rapid aer în piept şi l-am lăsat să iasă încet, cât mai departe de receptor. Nu voiam să creadă că respiram cu greutate din cauza lui.

— Domnule Inger…

— Ascultă-mă, te rog. Ţi-am salvat viaţa noaptea trecută. Asta ar trebui să însemne ceva.

Aici m-a prins.

— Şi care-i planul dumitale, domnule Inger?

— Aş prefera să ţi-l spun între patru ochi.

— Nu ajung la birou decât peste câteva ore.

— Aş putea veni acasă…

— Nu, am răspuns eu automat.

— Nu discuţi afaceri acasă?

— Nu dacă pot evita acest lucru.

— Prevăzătoare, nu?

— Întotdeauna.

— Ne putem întâlni în altă parte? Vreau să-ţi prezint pe cineva.

— Pe cine şi de ce?

— Numele nu-ţi va spune absolut nimic.

— De ce nu mă pui la încercare?

— Domnul Oliver.

— Oliver şi mai cum?

— Nu ştiu.

— Bine, atunci de ce ar trebui să-l întâlnesc?

— Are un plan bun pentru a-l ucide pe Stăpânul Oraşului.

— Ce plan?

— Nu, cred că ar fi mai bine dacă domnul Oliver și l-ar explica între patru ochi. E o persoană mult mai convingătoare decât mine.

— Te descurci bine, am declarat eu.

— Atunci ne putem întâlni?

— Desigur, de ce nu?

— Minunat. Știi unde e cartierul Arnold?

— Da.

— Puţin mai departe de Arnold, pe Tesson Ferry Road, este un lac particular pe care se pescuieşte doar contra cost. Îl ştii?

Aveam impresia că trecusem pe lângă el când mă îndreptasem spre locul celor două crime. Toate drumurile duceau la Arnold.

— Îl găsesc.

— Cât de repede ne putem întâlni acolo? întrebă el.

— O oră.

— Minunat. Te aşteptăm.

— Acest domn Oliver… va fi la lac?

— Nu, de acolo te duc cu maşina.

— De ce atâtea secrete?

— Nu-i vorba de secrete, zise el cu o voce moale, jenat. Nu prea mă pricep să dau indicaţii exacte despre modul în care se poate ajunge la o anume adresă. E pur şi simplu mai uşor dacă te conduc la locul respectiv.

— Te pot urma în maşina mea.

— Ei bine, domnişoară Blake, mi se pare că nu ai încredere deplină în mine.

— Nu am încredere deplină în nimeni, domnule Inger, nu-i nimic personal.

— Nici măcar în oamenii care ţi-au salvat viaţa?

— Nici măcar în ei.

Nu mai insistă, ceea ce era probabil mai bine.

— Atunci ne întâlnim la lac peste o oră.

— Desigur.

— Mulţumesc că ai acceptat să ne vedem, domnişoară Blake.

— Vă sunt datoare. V-aţi asigurat de asta.

— Pari în defensivă, domnişoară Blake. N-am vrut să te jignesc.

Am oftat.

— Nu sunt jignită, domnule Inger. Pur şi simplu nu-mi place să fiu datoare nimănui.

— Îţi pot promite că întrevederea de astăzi cu domnul Oliver va şterge orice diferend dintre noi.

— O să ţin minte promisiunea asta, Inger.

— Atunci ne întâlnim peste o oră, zise el.

— Voi fi acolo, am răspuns eu.

Am închis.

— Fir-ar al dracului…

Uitasem că nu apucasem să mănânc nimic. Dacă mi-aş fi amintit, aş fi fixat întâlnirea peste două ore. Acum va

trebui să îmbuc ceva pe drum. Nu puteam suporta să mănânc în maşină. Dar, hei, ce contează un pic de mizerie între prieteni? Sau chiar între oamenii care ţi-au salvat viaţa? De ce mă deranja atât de tare faptul că-i datoram ceva lui Inger?

Pentru că era un nebun de extremă dreaptă. Un fanatic. Nu-mi place să fac afaceri cu fanaticii. Şi cu siguranţă nu-mi place să-i datorez unuia viaţa mea.

Ei bine, îl voi întâlni şi astfel vom fi chit. Aşa promisese. Oare de ce nu-l credeam?

29

Chip-Away Lake era un lac artificial de aproximativ o mie de metri pătraţi, cu un mal subţire, tot artificial. Dintr-o baracă se puteau cumpăra hrană şi momeli pentru peşti. Lacul era înconjurat de o parcare acoperită cu pietriş. O maşină, model vechi, cu afişul „De vânzare“, era trasă în apropierea drumului. Un lac unde plăteai pentru a pescui şi un lot de maşini uzate – o combinaţie de-a dreptul inteligentă!

În dreapta parcării se întindea o zonă cu iarbă. O baracă mică şi dărăpănată cu nişte resturi de la un picnic destul de copios. Un şir de copaci, aflat la marginea zonei cu iarbă, se întindea în sus, pe o colină. Râul Meramec curgea foarte aproape de partea stângă a lacului. Era caraghios să vezi o apă curgătoare atât de aproape de un lac artificial.

Doar trei maşini se aflau în parcare în această după-amiază răcoroasă de toamnă. Inger stătea lângă un Chrysler Le Baron, roşu strălucitor. Câţiva pescari îşi aruncaseră deja undiţele în apă. Trebuia să fie peşte din belşug pentru a atrage oamenii pe frigul ăsta!

Am parcat lângă maşina lui Inger. Se apropie încet, zâmbind, cu mâna întinsă ca un adevărat agent imobiliar fericit că am venit să văd proprietatea scoasă la vânzare. Problema era că, orice ar fi vândut, nu eram interesată.

Eram aproape sigură de asta.

— Domnişoară Blake, îmi pare bine că ai putut veni.

Îmi strânse mâna cu ambele mâini, cordial, prietenos prefăcut.

— Ce vrei, domnule Inger?

Zâmbetul i se şterse într-o oarecare măsură.

— Nu ştiu ce vrei să spui, domnişoară Blake.

— Ba da, ştii.

— Nu, chiar nu ştiu.

I-am fixat cu privirea faţa nedumerită. Poate am petrecut prea mult timp printre canalii. După o perioadă de timp uiţi că nu toţi oamenii din lume sunt jigodii. Dar îţi economiseşte atât de mult timp să presupui cele mai negre lucruri!

— Îmi pare rău, domnule Inger. Am… am petrecut prea mult timp urmărind criminali. Chestia asta te face cinică.

Părea în continuare nedumerit.

— N-are nicio importanţă, domnule Inger; te rog doar să mă conduci la acest Oliver…

— Domnul Oliver.

— Desigur.

— Mergem cu maşina mea? făcu un gest spre Chryslerul roşu.

— Te urmez în maşina mea.

— N-ai încredere în mine.

Părea jignit. Bănuiesc că cei mai mulţi oameni nu sunt obişnuiţi să fie suspectaţi de intenţii necinstite înainte de a fi făcut cu adevărat ceva rău. Legea spune clar că cineva e nevinovat până la proba contrarie, dar adevărul este că, după ce ai văzut destulă durere şi moarte, oricine e vinovat până la proba contrarie.

— Bine, bine, dumneata conduci.

Părea foarte mulţumit. Înduioşător.

În plus, eram pregătită. Eram un adevărat arsenal ambulant: două cuţite, trei cruci, un pistol. Nu mă aşteptam să am nevoie de arme în timpul discuţiei cu domnul Oliver, dar s-ar fi putut să am nevoie de ele mai târziu. Era momentul să fiu înarmată până în dinţi, gata de

ucis băiatul rău, sau dragonul, sau vampirul.

30

Inger conducea pe vechea autostradă 21 către East Rock Creek. Rock Creek era un drum îngust, şerpuitor, pe care două maşini de-abia puteau trece una pe lângă cealaltă. Inger încetinea destul de mult la curbe, dar în general mergea destul de repede pentru a nu ne plictisi.

Peste tot se vedeau ferme existente acolo de ani buni, dar şi case nou construite pe parcele în care pământul era arid şi roşu ca o rană deschisă. Inger se îndreptă spre una din aceste zone, ocupată de case spaţioase, scumpe şi foarte moderne. Copaci subţiri, fusiformi, se înşirau ca nişte ţăruşi de-a lungul drumului acoperit cu pietriş, îndoindu-se vrednici de milă sub rafalele vântului de toamnă. Câteva frunze mai atârnau încă de crengile subţiri precum picioarele unor păianjeni. De ce taie oare constructorii copacii maturi, plantând apoi alţii cărora le vor trebui decenii să crească?

Am oprit în faţa unei cabane care dădea impresia de a fi construită din lemn, dar care era mult mai mare decât orice construcţie de acest fel. Prea multe ferestre, iar pământul din curte avea culoarea ruginii. Pietrişul alb al drumului de acces trebuie să fi fost adus de la mulţi kilometri depărtare, pentru că cel obişnuit din această zonă era la fel de roşu ca țărâna.

Inger ocoli maşina cu intenţia de a-mi deschide portiera. Mi-am deschis-o singură. Inger păru puţin descumpănit, dar avea să-şi revină repede. N-am înţeles niciodată de ce persoanele în perfectă stare de sănătate n-ar trebui să-şi deschidă singure uşile. În special portierele maşinilor atunci când bărbaţii trebuiau să ocolească în acest scop ditamai maşina, iar femeile pur şi simplu să aştepte ca nişte… tâmpite.

Inger mă conduse spre scările verandei. O verandă

frumoasă, destul de lată pentru a se sta lejer în serile călduroase de vară. Acum tot ce mai era acolo era doar lemn gol şi o fereastră uriaşă acoperită cu draperii roşii pe care erau pictate roţi de căruţă. Foarte rustic.

Inger ciocăni în uşa de lemn sculptat. Un geam de sticlă de plumb, strălucitor, plasat destul de sus, împodobea uşa, mai mult ca un ornament decât pentru a vedea prin el. Nu aşteptă ca uşa să se deschidă, ci se folosi de o cheie pentru a intra. Nu părea să fi aşteptat vreun răspuns, atunci de ce mai bătuse?

Casa era cufundată într-o lumină de amurg, toate draperiile cele frumoase fiind trase pentru a nu lăsa să pătrundă lumina solară de consistenţa melasei. Podelele de lemn bine lustruite erau complet goale. Poliţa de deasupra căminului masiv era la fel de goală, căminul în sine gol, de parcă focul n-ar fi fost aprins niciodată. Locul mirosea a casă nouă, nefolosită, ca jucăriile de-abia primite în ziua de Crăciun. Inger nu ezită nicio clipă. M-am luat după spatele său lat şi l-am urmat de-a lungul culoarului de lemn. Nu se uită în spate să vadă dacă veneam după el. Era limpede că, după ce hotărâsem să nu-i permit să-mi deschidă portiera, considerase ca nu mai erau necesare alte excese de politeţe.

Mie îmi convenea.

Câteva uşi, amplasate la distanţe egale, erau situate de-a lungul coridorului. Inger bătu la a treia uşă pe stânga. Se auzi o voce:

— Intră.

Inger deschise uşa şi pătrunse înăuntru. Rămase lângă prag, aproape ţeapăn, ţinând uşa larg deschisă. De data aceasta nu mai era vorba de politeţe. Stătea aproape ca un soldat în poziţie de drepţi. Cine se afla în acea cameră pentru ca Inger să fie atât de disciplinat? Exista doar o singură modalitate de a afla.

Am intrat înăuntru.

Spre nord era un şir de ferestre acoperite cu draperii groase. O linie subţire de lumină străbătea încăperea, împărţind în două un birou masiv şi gol. Un bărbat şedea

într-un fotoliu mare în spatele biroului.

Era un bărbat scund, aproape un pitic. Am vrut să spun pitic, dar nu avea nici bărbia caracteristică, nici braţele scurte. Părea bine clădit sub costumul de comandă. Era aproape lipsit de bărbie şi avea o frunte înclinată care atrăgea atenţia asupra nasului borcănat şi a crestei proeminente a sprâncenelor. Faţa îmi părea familiară, de parcă aş mai fi văzut-o undeva. Şi totuşi ştiam că nu mai întâlnisem niciodată o persoană asemănătoare. Era o faţă foarte deosebită.

Îl priveam fix. Eram stânjenită şi nu-mi plăcea. I-am întâlnit privirea; ochii zâmbitori erau perfect căprui. Părul negru era tuns scurt, şuviţă cu şuviţă, o tunsoare scumpă. Tipul şedea în fotoliu în spatele biroului bine lustruit şi îmi zâmbea.

— Domnule Oliver, aceasta este Anita Blake, rosti Inger, stând în aceeaşi poziţie ţeapănă lângă uşă.

Bărbatul coborî din fotoliu şi înconjură biroul pentru a-mi întinde o mână mică şi bine proporţionată. Nu avea mai mult de un metru şi douăzeci de centimetri. Strângerea de mână era viguroasă şi mult mai puternică decât părea.

O scurtă apăsare şi am simţit puterea acelei mâini mici. Nu părea musculos, dar forţa era evidentă din aspectul feţei, din strângerea de mână, din atitudine.

Era scund, dar nu considera acest aspect un defect. Îmi plăcea chestia asta. Şi eu eram de aceeaşi părere.

Bărbatul zâmbi cu gura închisă şi se aşeză din nou în fotoliu. Inger aduse un scaun dintr-un colţ şi îl plasă chiar în faţa biroului. M-am aşezat. Inger rămase în picioare, în poziţie de drepţi, lângă uşa acum închisă. Îl respecta pe bărbatul din fotoliu. Cât despre mine, eram dispusă să-l plac. Ceva nou pentru mine. Sunt înclinată mai degrabă să mă îndoiesc instantaneu de cineva atunci când îl întâlnesc prima dată.

Mi-am dat seama că zâmbea. Mă simţeam bine în faţa lui, de parcă ar fi fost unchiul preferat în care te puteai încrede fără probleme. M-am încruntat; ce dracu’ mi se întâmpla?

— Ce se petrece aici? am întrebat eu.

Bărbatul zâmbi, cu ochii strălucitori, plini de căldură.

— Ce vrei să spui, domnişoară Blake?

Vocea îi era moale, gravă, bogată în nuanţe, exact ca frişca în cafea. Aproape că-i simţeai gustul minunat… O căldură care îţi mângâia urechile. Cunoşteam doar o singură altă voce capabilă de astfel de lucruri.

M-am holbat la linia subţire de lumină aflată doar la câţiva centimetri de braţul lui Oliver. Era în miezul zilei. Nu se putea să fie… Sau se putea?

M-am holbat la faţa sa plină de viaţă. Nici urmă de acel „altceva“ care dădea de gol un vampir. Şi totuşi nici vocea, nici senzaţia agreabilă pe care o degaja nu erau naturale. Nu mi-a plăcut şi nici n-am avut vreodată încredere imediată într-o persoană. Doar nu era să încep tocmai acum.

— Eşti bun, chiar bun, am declarat eu.

— Ce vrei să spui, domnişoară Blake?

Te-ai fi putut ghemui în puful cald, mângâitor al vocii sale ca în pătura ta favorită.

— Opreşte-te!

Mă privi întrebător, ca şi cum era încurcat. Privirea era perfectă şi mi-am dat seama de ce; nu era ceva prefăcut. Mă mai aflasem şi altădată în preajma unor vampiri străvechi, dar niciodată lângă unul care fusese capabil să treacă într-un fel atât de perfect drept fiinţă umană. Oriunde s-ar fi dus, nimeni n-ar fi ştiut adevărul. Mă rog, aproape nimeni.

— Crede-mă, domnişoară Blake, nu încerc să fac nimic.

Am înghiţit cu greu. Era adevărat? Era atât de puternic, încât atât capacitatea de a se juca cu mintea cuiva, cât şi vocea acţionau automat? Nu! Dacă Jean-Claude le putea controla, atunci şi această creatură putea face la fel.

— Nu te mai juca cu mintea mea şi struneşte-ţi vocea, da? Dacă vrei să discutăm afaceri, foarte bine, dar termină cu prostiile!

Zâmbetul i se accentuă, dar nu destul pentru a-şi etala caninii. După câteva sute de ani, probabil că devii foarte

priceput în a zâmbi frumos.

Izbucni în râs, unul minunat, asemănător cu un şuvoi de apă caldă căzut de la mare înălţime. Ai fi putut intra sub el pentru a te îmbăia şi te-ai fi simţit minunat.

— Încetează, încetează!

Caninii sclipiră în clipa când creatura chicoti.

— Nu semnele unui vampir-suprem sunt cele care ţi-au permis să-mi vezi „jocurile“, aşa cum te-ai exprimat, ci talentele tale naturale, nu-i aşa?

Am aprobat din cap.

— Cei mai mulţi reanimatori le au.

— Nu în măsura în care le ai dumneata, domnişoară Blake. Posezi şi o anume putere. O simt cum mi se târăşte pe piele. Eşti o necromantă.

Am deschis gura să neg acest lucru, dar m-am oprit. Era inutil să mint o astfel de creatură. Era mai în vârstă decât orice fiinţă despre care visasem vreodată, mai vechi decât orice coşmar pe care-l avusesem. Doar că el nu-mi producea nicio durere în oase; mă simţeam bine în prezenţa lui, mai bine decât lângă Jean-Claude, mai bine decât lângă oricine altcineva.

— Aş putea fi o necromantă, dar am ales să nu fiu.

— Nu, domnişoară Blake, morţii răspund chemărilor tale, toţi morţii. Chiar şi eu simt un anume imbold.

— Vrei să spui că am o anumită putere şi asupra vampirilor?

— Da, domnişoară Blake, dacă vei învăţa să-ţi controlezi talentele, pentru că ai putere asupra morţilor, indiferent de diversele forme sub care se prezintă aceştia.

Am vrut să-l întreb cum să fac asta, dar m-am oprit la timp. Un vampir-suprem nu se va arăta prea dispus în a mă ajuta să câştig putere asupra discipolilor săi.

— Îţi baţi joc de mine.

— Te asigur că vorbesc foarte serios, domnişoară Blake. Potenţialul tău e ceea ce l-a atras pe Stăpânul Oraşului către tine. Vrea să controleze această putere în devenire, de frică să nu cumva să se întoarcă împotriva sa.

— Şi cum de ştii asta?

— Îi pot simţi intenţiile prin semnele pe care ţi le-a făcut.

M-am holbat pur şi simplu la el. Putea să-l simtă pe Jean-Claude. Rahat.

— Ce vrei de la mine?

— Eşti directă, îmi place. Vieţile fiinţelor umane sunt prea scurte pentru a fi irosite cu chestii neînsemnate.

Mă ameninţa? N-am putut să-mi dau seama, deşi l-am privit direct în faţă. Ochii încă îi scânteiau, iar eu încă aveam o stare de bine. Contact vizual. Dar nu mă lăsam eu dusă de nas atât de uşor. Am fixat cu privirea tăblia biroului şi m-am simţit mai bine – sau mai rău. Acum mă puteam înspăimânta.

— Inger mi-a spus că ai un plan pentru a-l ucide pe Stăpânul Oraşului. Care-i planul?

Am vorbit cu privirea aţintită asupra biroului. Pielea mă furnica din pricina dorinţei de a-mi ridica privirea. De a-i întâlni ochii, de a mă lăsa cuprinsă de căldura şi liniştea pe care mi le putea oferi. De a-mi face mult mai uşoare deciziile.

Am clătinat din cap.

— Stai dracului afară din mintea mea sau pun capăt acestei întâlniri.

Izbucni din nou intr-un hohot de râs, cald şi omenesc. Am simţit cum mi se face pielea de găină.

— Eşti cu adevărat bună. N-am întâlnit de secole pe cineva care să rivalizeze cu tine. O necromantă; îţi dai seama cât de rar este acest talent?

Nu-mi dădeam seama, dar am răspuns:

— Da.

— Nu te osteni să minţi, domnişoară Blake, cel puţin nu în faţa mea.

— N-am venit să discutăm despre mine. Ori îmi spui care ţi-e planul, ori plec.

— Planul sunt eu, domnişoară Blake. Poţi să-mi simţi puterile, fluxul şi refluxul a mult mai multor secole decât ar visa vreodată micul tău stăpân. Sunt mai bătrân decât timpul însuşi.

Asta chiar n-o mai credeam, dar am lăsat-o baltă. Era destul de bătrân; n-aveam de gând să-l contrazic dacă aveam o alternativă.

— Spune-mi numele stăpânului tău şi te eliberez de semnele sale.

Mi-am ridicat pentru o clipă privirea, apoi am coborât-o din nou. Încă îmi zâmbea, dar zâmbetul nu mai părea câtuşi de puţin adevărat. Era doar o pozã, ca oricare alta. Un adevărat artist, acest domn Oliver!

— Dacă îmi poţi simţi stăpânul prin semnele pe care mi le-a făcut, atunci de ce nu-l poţi găsi singur?

— Îi simt puterea, pot determina cât de puternic mi-ar fi ca duşman, dar nu-i pot afla nici numele, nici locul în care se află; astea sunt bine ascunse.

Acum vocea îi era foarte serioasă, fără nicio încercare de a se juca cu mintea mea. Sau cel puţin nu credeam că o făcea; sau poate că era şi ăsta doar un joc al minţii.

— Ce vrei de la mine?

— Numele şi locul în care se odihneşte în timpul zilei.

— Nu ştiu acel loc. Eram bucuroasă că acesta era adevărul, pentru că Oliver ar fi mirosit minciuna.

— Atunci, doar numele, spune-mi numele…

— Şi de ce aş face-o?

— Pentru că doresc să fiu Stăpânul Oraşului, domnişoară Blake.

— De ce?

— Prea multe întrebări. Nu e destul că te voi elibera din puterea sa?

Am clătinat din cap.

— Nu.

— De ce ţi-ar păsa ce se va întâmpla cu ceilalţi vampiri?

— Nu-mi pasă, dar înainte de a-ţi oferi pe tavă puterea de a controla fiecare vampir din zonele învecinate, aş vrea să ştiu ce ai de gând să faci cu ea.

Râse din nou. De data aceasta era doar un râs. Chiar se străduia.

— Eşti cea mai încăpăţânată fiinţă umană pe care am întâlnit-o în ultimii foarte mulţi ani. Îmi plac persoanele

încăpăţânate, obţin întotdeauna ce vor.

— Răspunde-mi la întrebare.

— Cred că nu e bine ca vampirii să devină cetăţeni cu drepturi legale. Vreau să readuc lucrurile aşa cum erau odată.

— Şi de ce ai vrea ca vampirii să fie din nou vânaţi?

— Sunt prea puternici pentru a li se permite să se răspândească peste tot în mod necontrolat. Vor pune stăpânire pe rasa umană mult mai repede prin intermediul legislaţiei şi al dreptului la vot decât ar fi putut s-o facă vreodată prin violenţă.

Mi-am adus aminte de Biserica pentru Viaţa Eternă, secta religioasă cu cea mai rapidă evoluţie din ţară.

— Chiar dacă ai avea dreptate, cum ai opri acest lucru?

— Prin a interzice vampirilor să voteze sau să ia parte la orice proiect legislativ.

— Mai sunt şi alţi vampiri-supremi în oraş.

— Te referi la Malcolm, conducătorul Bisericii pentru Viața Eternă.

— Da.

— L-am urmărit cu atenţie. Nu va putea să continue de unul singur cruciada prin care să transforme vampirii în cetăţeni legitimi. Voi interzice această religie şi le voi desfiinţa biserica. Cu siguranţă că, exact ca şi mine, vezi biserica aceasta ca pe un pericol major pe termen lung.

Aşa era, dar nu suportam să fiu de acord cu un vampir-suprem străvechi. Într-un anume fel, părea greşit.

— St. Louis e o pepinieră a vampirilor care se ocupă de activităţi politice şi de afaceri. Aceştia trebuie opriţi. Domnişoară Blake, noi suntem animale de pradă; nimic din ce am putea face nu va schimba acest lucru. Trebuie să ne întoarcem la timpurile când eram vânaţi, sau rasa umană este sortită pieirii. Cu siguranţă că poţi fi de acord cu aşa ceva.

Cu siguranţă eram. Chiar credeam asta.

— De ce ţi-ar păsa dacă rasa umană ar fi sortită pieirii? Nu mai faci parte din ea.

— Fiind cel mai bătrân vampir în viaţă, este de datoria

mea să am grijă să-i ţin sub control pe cei de felul meu, domnişoară Blake. Aceste noi drepturi fac ca situaţia să scape de sub control şi de aceea trebuie oprite. Suntem prea puternici pentru a ni se acorda astfel de libertăţi. Fiinţele umane au dreptul să rămână fiinţe umane. În vremurile de demult supravieţuiau doar vampirii cei mai puternici, inteligenţi sau norocoşi. Vânătorii de vampiri curăţau locul de cei proşti, neglijenţi sau violenţi. Fără acest sistem de control şi echilibrare, mă tem de ce s-ar putea întâmpla în următoarele câteva decenii.

Eram de acord din toată inima; era oarecum înfricoşător. Eram de acord cu creatura cea mai veche pe care o întâlnisem vreodată. Avea dreptate. I l-aş putea oferi pe Jean-Claude? Ar trebui să i-l ofer pe Jean-Claude?

— Sunt de acord cu dumneata, domnule Oliver, dar pur şi simplu nu-ţi pot da numele stăpânului. Chiar nu ştiu motivul, dar nu pot.

— Din loialitate, o trăsătură pe care o admir. Mai gândeşte-te, domnişoară Blake, dar nu prea mult. Trebuie să-mi pun planul în aplicare cât mai repede posibil.

Am aprobat din cap.

— Înţeleg. Îţi… îţi dau un răspuns peste două zile. Cum te pot contacta?

— Inger îţi va da o carte de vizită cu un număr de telefon. Poţi vorbi cu el la fel de deschis ca şi cu mine.

M-am răsucit şi l-am privit pe Inger care stătea tot în poziţie de drepţi lângă uşă.

— Eşti slujitorul său uman, nu-i aşa?

— Am această onoare.

Am clătinat din cap.

— Acum trebuie să plec.

— Nu trebuie să-ţi reproşezi nimic pentru faptul că nu l-ai recunoscut pe Inger drept slujitorul meu uman. Nu e ceva ce se poate vedea; altfel cum ar putea fi ei ochii, urechile şi mâinile noastre dacă toată lumea ar şti ce sunt?

Avea dreptate. Avea dreptate într-o mulţime de lucruri. M-am ridicat. Se ridică şi Oliver. Îmi întinse mâna.

— Îmi pare rău, dar ştiu că simpla atingere face

controlarea minţii mult mai uşoară.

Lăsă să-i cadă mâna pe lângă corp.

— Nu am nevoie să te ating pentru a-ţi controla mintea, domnişoară Blake.

Vocea îi era minunată, strălucitoare şi plăcută ca o dimineaţă de Crăciun. Gâtul îmi era uscat, iar lacrimile îmi umpluseră ochii. Rahat, rahat, rahat, rahat!

M-am retras spre uşă, iar Inger mi-a deschis-o. Aveau pur şi simplu de gând să mă lase să plec. Oliver nu intenţiona să-mi intre cu forţa în minte pentru a obţine numele Stăpânului. Chiar avea să-mi permită să plec. Asta îl făcea să pară un tip de treabă mai mult decât orice altceva ar fi făcut. Pentru că ar fi putut să-mi stoarcă mintea ca pe o lămâie. În schimb, mă lăsa să plec.

Inger închise încet şi respectuos uşa în urma noastră.

— Câţi ani are? l-am întrebat eu.

— Nu ţi-ai putut da seama?

Am clătinat din cap.

— Câţi ani are?

Inger zâmbi.

— Eu am peste şapte sute de ani. Domnul Oliver era deja străvechi când l-am întâlnit.

— Are mai mult de o mie de ani.

— Ce te face să crezi asta?

— Am întâlnit un vampir care avea puţin peste o mie de ani. Era înfricoşătoare, dar nu avea acest fel de putere.

Inger zâmbi.

— Dacă chiar vrei să-i ştii vârsta adevărată, atunci va trebui să-l întrebi tu însăţi.

M-am holbat un minut la faţa zâmbitoare a lui Inger. Mi-am amintit brusc unde văzusem o figură asemănătoare cu a lui Oliver. Urmasem un curs de antropologie la universitate. Văzusem un desen care prezenta o faţă absolut asemănătoare cu a lui Oliver. Era o reconstrucţie a craniului unui *Homo erectus.* Ceea ce însemna că Oliver avea în jur de un milion de ani.

— Dumnezeule!

— Ce s-a-ntâmplat, domnişoară Blake?

Am clătinat din cap.

— Nu poate fi atât de bătrân!

— Câţi ani zici că are?

Nu voiam să rostesc cifra cu voce tare, ca şi cum astfel ar fi devenit reală. Un milion de ani! Cât de puternic ar deveni un vampir după un milion de ani?

O femeie se apropia de noi de-a lungul coridorului, venind de undeva din interiorul casei. Mergea legănat, cu picioarele goale, cu unghiile de la picioare vopsite în acelaşi stacojiu deschis ca şi cele de la mâini. Rochia strânsă la mijloc cu cordon se asorta cu oja unghiilor. Avea picioare lungi, ca de ceară, acea paloare care s-ar fi transformat în bronz dacă ar fi fost vreodată expusă destul la razele soarelui. Părul des şi absolut negru îi cădea până la talie. Machiajul era perfect, buzele roşu intens. Îmi zâmbi, arătându-şi caninii.

Numai că nu era vampir. Nu ştiam ce dracu' era, dar eram sigură că nu era vampir. Am aruncat o privire spre Inger. Nu părea deloc fericit.

— N-ar trebui să plecăm? am întrebat eu.

— Ba da, răspunse el. Se dădu înapoi spre uşa principală şi eu am făcut la fel. Niciunul din noi nu-şi lua ochii de la frumuseţea cu colţi care se apropia şerpuind de-a lungul coridorului.

Femeia se mişca unduitor, ca un şuvoi de apă prea rapid pentru a-l putea urmări. Licantropii se pot mişca astfel, dar creatura nu făcea parte nici dintre ei.

Trecu de Inger şi se apropie de mine. Am renunţat la calmul aparent pe care-l afişam şi aproape că am luat-o la fugă cu spatele spre uşă. Numai că femeia era prea rapidă pentru mine, prea rapidă pentru orice fiinţă umană.

Mă înşfăcă de braţul drept. Păru nedumerită în momentul când simţi teaca cuţitului de pe braţ. Nu avea aerul că ar fi ştiut ce era. Norocul meu.

— Ce dracu' eşti? am întrebat eu cu o voce sigură. Neînspăimântată. Trăiască marele ucigaş de vampiri! Mda, ce să spun!

Creatura deschise gura mare, trecându-şi limba cu o

mişcare mângâietoare printre canini. Caninii erau mai lungi decât ai unui vampir, nu va putea niciodată să închidă complet gura.

— Unde se retrag caninii atunci când închizi gura? am întrebat eu.

Clipi din ochi, zâmbetul ştergându-i-se încet de pe faţă. Îşi trecu limba peste canini, apoi îi retrase spre cerul gurii.

— Canini retractabili. Mişto!

Figura femeii deveni solemnă.

— Îmi pare bine că ţi-a plăcut spectacolul, dar mai sunt încă atât de multe de văzut…

Caninii reveniră la loc. Creatura deschise fălcile ca şi cum ar fi căscat, făcând să strălucească frumos dinţii în dungile slabe de soare care se strecurau prin deschizăturile draperiilor.

— Domnului Oliver n-o să-i placă faptul că o ameninţi, declară Inger.

— Devine slab şi sentimental.

Degetele ei mi se înfipseră în braţ mai tare decât ar fi trebuit. Mă ţinea strâns de braţul drept ca să nu pot să scot pistolul. Cuţitele ieşeau şi ele din discuţie pentru acelaşi motiv. Poate ar trebui să port mai multe pistoale.

Femeia sâsâi spre mine cu o explozie bruscă de aer pe care nicio fiinţă umană n-ar putea-o scoate din gât. Limba care ţâşni din gură era ca de viperă.

— Iisuse Hristoase, ce eşti?

Creatura izbucni într-un râs care nu părea deloc normal; poate de vină era limba bifurcată. Pupilele i se îngustară, transformându-se în două deschizături, iar irişii deveniră galbeni-aurii chiar în timp ce mă holbam la ea.

Mi-am smucit braţul, dar degetele parcă îi erau de oţel. M-am lăsat să cad la podea. Îmi lăsă braţul în jos fără a-i da drumul de tot.

M-am lăsat pe partea stângă, mi-am încordat picioarele sub mine şi le-am proiectat cu toată forţa de care dispuneam direct în rotula ei dreaptă. Piciorul i se îndoi, creatura scoase un urlet şi se prăbuşi pe podea, dându-mi drumul la braţ.

Ceva se întâmpla cu picioarele ei. Păreau să se unească, pielea i se lărgea. Nu văzusem niciodată aşa ceva şi nu voiam să văd nici acum.

— Melanie, ce faci?

Vocea se auzi din spatele nostru. Oliver stătea în mijlocul holului, chiar lângă cea mai strălucitoare dungă de lumină provenind din living. Vocea semăna cu sunetul unei avalanşe de pietre şi al unor copaci pe cale de a se frânge. O furtună care consta doar din cuvinte care păreau să taie şi să spintece.

Creatura de pe podea se făcu mică la auzul vocii. Partea de jos a corpului lua treptat forma unui şarpe. Un şarpe, Doamne Dumnezeule.

— E o lamie[14], am rostit eu cu o voce moale. M-am dat înapoi, lipindu-mă cu spatele de uşa exterioară, cu mâna pe clanţă.

— Credeam că au dispărut de mult.

— Melanie e ultima, zise Oliver. O ţin cu mine de teama a ceea ce s-ar putea întâmpla dacă ar fi lăsată pradă propriilor dorinţe.

— Creatura pe care o poţi chema după pofta inimii care este? am întrebat eu.

Oliver scoase un oftat, un sunet în care se simţeau toţi anii săi de singurătate. Un regret prea adânc pentru a fi exprimat prin cuvinte.

— Şerpi, pot chema şerpi.

Am aprobat din cap.

— Desigur.

Am deschis uşa şi am continuat să merg cu spatele spre

[14] În mitologia greacă şi romană, lamia era considerată o vrăjitoare-şarpe care sugea sânge şi uneori se hrănea cu copii mici. Legenda consideră ca Lamia, fiica lui Lybia şi Belus, a avut o aventură cu Zeus, motiv pentru care a fost pedepsită de Hera, fiind obligată să-şi mănânce proprii copii. Descrisă ca o fiinţă pe jumătate femeie, pe jumătate şarpe, lamia este prezentă în literatură (poemul *Lamia* de John Keats, ciclul *Songs of Earth and Power* de Greg Bear, romanul *The Stress of Her Regard*, de Tim Powers) şi în film (personaj în seria TV *Neverwhere* creată de Neil Gaiman, serie transformată apoi în romanul cu acelaşi titlu) (n. tr.)

veranda scăldată în soare. Nimeni n-a încercat să mă oprească. Uşa s-a închis şi după câteva minute apăru şi Inger. Era negru la faţă de furie.

— Ne cerem cele mai sincere scuze pentru ce s-a întâmplat. Melanie e un animal.

— Oliver ar trebui să o ţină mai din scurt.

— Încearcă.

Am aprobat din cap. Ştiam totul despre încercări. Îţi dădeai toată silinţa, dar oricine care putea controla o lamie s-ar fi putut juca cu mintea mea toată ziua, fără să-mi dau măcar seama. Cât de mult din încrederea pe care o afişam acum şi din speranţele mele de bine erau reale şi cât de mult se datorau lui Oliver?

— Te duc înapoi.

— Te rog.

Şi am plecat înapoi. Mă întâlnisem pentru prima dată cu o lamie şi probabil cu creatura cea mai bătrână din lume. O zi cu adevărat importantă pentru mine.

31

Telefonul suna când am descuiat uşa apartamentului. Am împins uşa cu umărul şi am alergat la telefon. Am înşfăcat receptorul şi aproape am urlat:

— Alo!

— Anita? aproape că întrebă Ronnie.

— Da, eu sunt.

— Parcă gâfâi…

— Am alergat să răspund la telefon. Ce s-a-ntâmplat?

— Mi-am adus aminte de unde îl cunoşteam pe Cal Rupert.

Mi-a trebuit un minut să-mi dau seama despre cine vorbea. Prima victimă a vampirilor. Uitasem, doar pentru o clipă, că luam parte la cercetarea unei crime împreună cu poliţiştii. Îmi era puţin ruşine.

— Te ascult, Ronnie.

— Am avut ceva de lucru pentru o firmă locală de avocatură anul trecut. Unul dintre avocaţi este specializat în întocmirea testamentelor.

— Ştiu că Rupert avea un testament. Doar aşa îl puteam trage în ţeapă fără a mai aştepta un ordin judecătoresc de execuţie.

— Dar ştiai şi că Reba Baker avea ceva asemănător întocmit de acelaşi avocat?

— Cine-i Reba Baker?

— S-ar putea să fie cealaltă victimă.

Stomacul mi s-a făcut ghem. Un indiciu, un indiciu cu adevărat important.

— Ce te face să crezi aşa ceva?

— Reba Baker era tânără, blondă şi nu şi-a făcut apariţia la o întâlnire de afaceri. Nu răspunde la telefon. Au încercat şi la birou, dar nu mai venise la serviciu de două zile.

— Exact perioada de timp de când era moartă, am zis eu.

— Exact.

— Sună-l pe sergentul Rudolf Storr. Spune-i ce tocmai mi-ai povestit mie. Foloseşte-te de numele meu pentru a ajunge la el.

— Nu vrei să verificăm chiar noi informaţia?

— Nici să nu te gândeşti. E treaba poliţiştilor, sunt buni la aşa ceva. Pentru asta sunt plătiţi.

— Fir-aş a naibii, n-ai pic de haz.

— Ronnie, sună-l pe Dolph. Lasă totul în seama poliţiei. M-am întâlnit cu vampirii care-i omoară pe oamenii ăştia. Nu vrem să devenim noi însene ţinte.

— Ce anume ai făcut?

Am oftat. Uitasem că Ronnie nu era la curent. I-am relatat cea mai scurtă versiune care să aibă totuşi sens.

— Îţi spun alte amănunte sâmbătă dimineaţa, când mergem la antrenament.

— Te descurci?

— Până acum, da.

— Ai grijă, da?

— Ştii că am întotdeauna; ai grijă şi tu.
— Nu cred că mă urmăresc vreodată atâţia ca pe tine.
— Ar trebui să fii recunoscătoare, am replicat eu.
— Sunt.
Închise telefonul.
Aveam un indiciu. Poate că era vorba de un tipar, dacă scoteam din calcul atacul contra mea. Nu mă potriveam în niciun tipar. Au venit după mine doar pentru a ajunge la Jean-Claude. Toţi doreau postul lui Jean-Claude. Necazul era că nu putea renunţa pur şi simplu la el; putea doar să moară. Mi-a plăcut ceea ce avusese de spus Oliver. Eram de acord cu el, dar puteam să-l sacrific pe Jean-Claude pe altarul bunului simţ? Fir-ar să fie!
Pur şi simplu nu ştiam.

32

Biroul lui Bert era mic, cu pereţii zugrăviţi într-un albastru pastel. Bert crede că astfel clientul se simte mai liniştit. Eu cred că mai degrabă atmosfera devine mai rece, dar asta se potriveşte cu firea lui Bert. Un metru nouăzeci şi doi, umeri laţi, constituţia unui fost jucător de fotbal american. Abdomenul i se deplasase puţin spre sud – prea multă mâncare, prea puţine exerciţii fizice. Totuşi, Bert arăta bine în costumele sale de şapte sute de dolari bucata. Pentru suma asta, ar fi trebuit să încapă şi Taj Mahalul[15] în ele.
Bert era bronzat, cu ochii gri şi părul tuns scurt, alb de la natură, nu din cauza vârstei.
Stăteam de cealaltă parte a biroului, în hainele în care obişnuiam să vin la serviciu. Fustă roşie, jachetă asortată şi o bluză atât de stacojie încât a trebuit să mă fardez pentru ca faţa să nu pară fantomatică. Jacheta era astfel croită încât tocul de la umăr să nu fie vizibil.

[15] Mausoleu imens în Agra, India, construit între 1632-1648 de Şahul Jahan pentru soţia sa favorită, Muntaz Mahal. (n. tr.)

Larry stătea pe un scaun lângă mine, în costum albastru, cămaşă albă şi cravată albastră în degradé. Pielea din jurul copcilor de pe frunte înflorise într-o vânătaie de toată frumuseţea pe care părul roşu, scurt, n-o putea ascunde. Era ca şi cum cineva l-ar fi pocnit în cap cu o bâtă de baseball.

— Bert, l-ai fi putut trimite la moarte.

— N-a fost în niciun pericol până ce n-ai apărut tu. Vampirii te voiau pe tine, nu pe el.

Avea dreptate şi asta nu-mi plăcea.

— A încercat să readucă la viaţă un al treilea mort.

Ochii reci ai lui Bert se luminară brusc.

— Poţi readuce la viaţă trei într-o singură noapte?

Larry avu bunul simţ să pară stingherit.

— Aproape.

Bert se încruntă.

— Ce înseamnă „aproape“?

— Înseamnă că l-a readus la viaţă, dar nu l-a mai putut stăpâni. Dacă n-aş fi fost acolo să îndrept lucrurile, acum am fi avut de-a face cu un zombi scăpat de sub control.

Bert se aplecă înainte, cu mâinile încrucişate pe birou, ochii mici extrem de serioşi.

— E adevărat, Larry?

— Mă tem că da, domnule Vaughn.

— Ar fi putut deveni o chestie foarte serioasă, Larry, înţelegi, nu-i aşa?

— Serioasă? am intervenit eu. Ar fi fost un adevărat dezastru. Zombiul l-ar fi putut mânca pe unul din clienţi!

— Hai, Anita, nu-i nevoie să-l înspăimânţi pe băiat…

M-am ridicat.

— Ba da, este.

Bert se încruntă la mine.

— Dacă n-ai fi întârziat, n-ar fi încercat să-l readucă singur la viaţă.

— Nu, Bert, nu încerca să arunci vina doar pe mine. Tu l-ai trimis singur în prima sa noapte de muncă. Singur-singurel, Bert.

— Şi s-a descurcat bine, replică Bert.

Mi-am înfrânat dorinţa de a urla pentru că n-ar fi ajutat la nimic.

— Bert, are douăzeci de ani şi e student. Ăsta e ca un nenorocit de seminar pentru el. Dacă murea, dădeam de dracu'.

— Pot să spun şi eu ceva? interveni Larry.

— Nu, am răspuns eu.

— Desigur, zise Bert.

— Sunt băiat mare, mă pot descurca şi singur.

Am vrut să-l contrazic, dar, privind în ochii săi albaştri, n-am putut s-o fac. Avea douăzeci de ani. Îmi aminteam cum eram eu la vârsta asta. Credeam că cunoscusem tot ce se putea până la douăzeci de ani. Mi-a mai trebuit un an să-mi dau seama că de fapt nu cunoşteam mai nimic, încă speram să învăţ câte ceva înainte de a împlini treizeci de ani, dar nu eram prea sigură de asta.

— Câţi ani aveai când ai început să lucrezi pentru mine? întrebă Bert.

— Ce?

— Câţi ani aveai?

— Douăzeci şi unu, tocmai terminasem facultatea.

— Când faci douăzeci şi unu, Larry?

— În martie.

— Vezi, Anita, e mai tânăr doar cu câteva luni. Are aceeaşi vârstă pe care o aveai şi tu…

— Atunci a fost altceva.

— Cum aşa? întrebă Bert.

Nu puteam formula totul în cuvinte. Bunicii lui Larry încă mai trăiau. Larry nu văzuse niciodată moartea şi violenţa de aproape şi nici nu fusese afectat de ele din punct de vedere personal. Eu fusesem. Larry era inocent, eu nu mai eram de ani buni. Dar cum să-i explic toate aceste lucruri lui Bert fără să rănesc sentimentele lui Larry? Nici unui bărbat de douăzeci şi unu de ani nu-i place să audă că o femeie cunoaşte mai multe lucruri despre viaţă decât el. Unele idei sunt prea adânc înrădăcinate în concepţiile oamenilor pentru a dispărea atât de uşor.

— M-ai trimis cu Manny, nu singură, în prima zi de lucru.

— Larry trebuia să meargă cu tine, dar tu erai prea ocupată să faci munca poliţiştilor în locul lor.

— Asta nu-i cinstit din partea ta, Bert, şi o ştii foarte bine.

Ridică din umeri.

— Dacă ţi-ai fi făcut datoria ca lumea, Larry n-ar fi fost singur.

— S-au comis două crime. Ce era să spun? „Îmi pare rău, fraţilor, trebuie să fac pe dădaca cu un nou reanimator. Îmi pare rău să aud de crime…“

— Hei, nimeni nu trebuie să facă pe dădaca cu mine, interveni Larry.

L-am ignorat amândoi.

— Ai o slujbă cu normă întreagă la Animators, Inc.

— Am mai discutat chestia asta şi altădată, Bert.

— De prea multe ori.

— Tu eşti şefu’, Bert. Fă ce crezi de cuviinţă.

— Nu mă ispiti…

— Hei, hei, interveni iar Larry, am impresia că mă folosiţi ca un motiv să vă certaţi. Nu vă ambalaţi, bine?

L-am privit pieziş amândoi. Nu bătu în retragere, ci ne susţinu privirea. O bilă albă pentru el.

— Bert, dacă nu-ţi place cum îmi fac treaba, n-ai decât să mă concediezi, dar nu mă mai bate la cap.

Bert se ridică încet, ca un monstru marin făcându-şi apariţia din valuri.

— Anita…

Sună telefonul. Ne-am holbat cu toţii la el aproape un minut. În cele din urmă, Bert ridică receptorul şi mârâi:

— Ce dracu’ mai e acum?

Ascultă un minut, apoi îmi aruncă o privire piezişă.

— Pentru tine. Vocea îi era incredibil de mieroasă când rosti: Sergentul Storr, probleme de-ale poliţiei…

Figura lui Bert era toată un zâmbet, de parcă nici usturoi nu mâncase, nici gura nu-i mirosea.

Am întins mâna după receptor fără niciun cuvânt. Bert

mi-l întinse. Încă zâmbea, ochii săi mici şi cenuşii scânteind plini de căldură. Semn rău.

— Salut, Dolph, care-i problema?

— Suntem la biroul avocatului despre care ne-a pomenit amica ta Veronica Sims. Minunat că te-a sunat întâi pe tine şi nu pe noi…

— Te-a sunat imediat după aceea, nu?

— Mda…

— Ce-ai aflat?

Nu m-am deranjat să-mi cobor vocea. Dacă eşti atent, doar conversaţia de la un singur capăt al firului nu-i lămureşte câtuşi de puţin pe alţii.

— Femeia moartă e într-adevăr Reba Baker. Au identificat-o după fotografiile făcute la morgă.

— Plăcut fel de a-ţi termina săptămâna de lucru, am declarat eu.

Dolph ignoră remarca.

— Ambele victime erau clienţi care la întocmirea testamentelor specificaseră că vor să fie traşi în ţeapă, apoi incineraţi, dacă ar fi murit ca urmare a muşcăturilor unor vampiri.

— Pare a fi un tipar…

— Dar cum au aflat vampirii că respectivii întocmiseră astfel de testamente?

— Îţi baţi joc de mine, Dolph? Le-a spus cineva.

— Ştiu asta, replică el. Părea complet nemulţumit.

Ceva îmi scăpa.

— Ce vrei de la mine, Dolph?

— I-am interogat pe toţi şi pot să jur că spun adevărul. Ar fi putut cineva să dea cuiva această informaţie şi să nu-şi mai reamintească?

— Adică ar fi putut un vampir să intre în mintea cuiva pentru ca trădătorul să nu mai ştie acest lucru după aceea?

— Exact.

— Desigur, am răspuns eu.

— Dacă ai fi aici, ţi-ai putea da seama cine-i persoana la care a apelat vampirul?

Mi-am privit şeful. Dacă mai ratam încă o noapte în timpul perioadei cele mai aglomerate a anului, Bert m-ar putea concedia. Existau şi zile în care nu credeam că mi-ar păsa. Totuşi, azi nu era una din ele.

— Caută anumite pierderi de memorie; ore sau chiar nopţi întregi care nu pot fi justificate.

— Altceva?

— Dacă cineva transmite informaţii vampirilor, s-ar putea să nu-şi reamintească acest lucru, dar un hipnotizator bun va fi capabil să-l ajute s-o facă.

— Avocatul face ca toţi dracii, invocând drepturi, mandate… Avem mandat doar pentru documente, nu şi pentru minţile angajaţilor.

— Întreabă-l dacă vrea să fie vinovat pentru victima din acea noapte, una din clientele sale.

— E o „ea“; avocatul este o femeie.

Ce jenant şi ce discriminator din partea mea!

— Bine, întreab-o dacă e dispusă să explice familiei clientei sale de ce îţi obstrucţionează cercetările.

— Clienţii nu vor şti dacă nu vom face publică informaţia, zise Dolph.

— E adevărat, am răspuns eu..

— Hei, ăsta e şantaj, domnişoară Blake.

— Şi ce?

— Trebuie să fi fost poliţist într-o altă viaţă, ai o minte prea vicleană, remarcă Dolph.

— Mulţumesc pentru compliment.

— Îmi recomanzi vreun hipnotizator?

— Alvin Thormund. Aşteaptă o clipă şi îţi dau numărul lui.

Am scotocit prin geantă şi am scos portvizitul în care ţineam cărţile de vizită ale persoanelor cu care lucrez din când în când. Îl mai folosisem pe Alvin în câteva cazuri de amnezie legate de crime comise de vampiri. I-am dat lui Dolph numărul.

— Mulţumesc, Anita.

— Anunţă-mă când afli ceva. S-ar putea să-l identific pe vampirul implicat.

— Vrei să fii prezentă când hipnotizăm angajaţii avocatului?

Am aruncat o privire spre Bert. Faţa acestuia era tot relaxată, plăcută. Bert în momentele sale cele mai periculoase.

— Nu prea cred. Înregistrează doar şedinţa. Dacă va fi nevoie, ascult înregistrarea mai târziu.

— Mai târziu înseamnă după ce mai găsim încă un cadavru, mormăi Dolph. Iar îţi face probleme şeful?

— Mda.

— Vrei să discut cu el? se oferi Dolph.

— Nu prea cred.

— Îţi face zile fripte, nu?

— Ca de obicei.

— În regulă, îl sun pe Thormund ăsta şi înregistrez şedinţa. Te anunţ dacă descoperim ceva interesant.

— Dă un bip pe pager.

— Bine.

Întrerupse legătura fără a se mai osteni să spună la revedere. De altfel, n-o făcea niciodată.

I-am întins receptorul lui Bert. Îl puse în furcă continuând să se uite la mine cu aceeaşi privire plăcută, dar ameninţătoare.

— Alte treburi de rezolvat pentru poliţişti la noapte?

— Nu.

— Şi cărui fapt meritărm această onoare?

— Termină cu sarcasmele, Bert. M-am răsucit spre Larry. Gata de plecare, puştiule?

— Câţi ani ai? întrebă el brusc.

Bert râni.

— Ce importanţă are? am întrebat.

— Răspunde pur şi simplu la întrebare, da?

Am ridicat din umeri.

— Douăzeci şi patru.

— Eşti doar cu patru ani mai mare. Să nu mă mai faci niciodată „puşti“.

Am zâmbit fără să vreau.

— S-a făcut, dar chiar ar trebui să plecăm. Ştii tu, morţi

de readus la viaţă, bani de făcut…

L-am privit pieziş pe Bert. Se lăsase pe spate în fotoliu, cu mâinile cu degete boante încrucişate pe burtă. Rânjea.

Am rezistat impulsului de a-i şterge rânjetul de pe faţă cu un pumn. Spune cineva că nu mă pot stăpâni?

33

Era cu o oră înainte de ivirea zorilor, atunci când toţi mahării oraşului sforăiau fără nicio grijă în paturile lor. Scuze, cartea greşită[16]. Dacă trebuie neapărat să stau trează până în zori, atunci pot vorbi un pic aiurea, nu? Stătusem trează toată noaptea învăţându-l pe Larry cum să fie un reanimator bun, care respectă legile. Nu sunt sigură că Bert ar aprecia această ultimă calitate, dar pentru mine era importantă.

Cimitirul era mic, doar o bucată de teren ce aparţinea unei familii cu pretenţii. Un drum îngust, un fel de potecă dublă, ocolea un deal şi se transforma brusc într-o porţiune acoperită cu pietriş. Aveai nevoie doar de câteva secunde pentru a hotărî dacă să pătrunzi în zona respectivă. Crucile funerare urcau încet la deal. Povârnişul era atât de abrupt încât te aşteptai ca sicriele s-o fi luat demult la vale.

Stăteam în întuneric sub un pâlc de copaci ale căror crengi şopteau deasupra noastră. Copaci deşi străjuiau ambele părţi ale drumului. Bucata respectivă de teren, una îngustă, situată chiar lângă drum, era bine îngrijită. Trebuie să mai fi rămas încă în viaţă câţiva membri ai familiei pentru a-l întreţine atât de bine. Nici nu voiam să mă gândesc cum coseau iarba crescută pe povârniş. Poate foloseau un sistem de scripeţi pentru a fi siguri că maşina de tuns iarba nu se răsturna, adăugând încă un cadavru la cele deja existente.

[16] Parafrază a unor versuri din cartea pentru copii *How the Grinch Stole Christmas,* de Dr. Seuss. (n. red.)

Ultimul nostru client din acea noapte tocmai pornise spre zona civilizată. Eu readusesem la viaţă cinci morţi, Larry unul. Ei bine, ar fi putut să rezolve chiar doi, dar tocmai rămăsesem fără ajutorul întunericului. Nu este nevoie de prea mult timp pentru a readuce un mort la viaţă, cel puţin eu n-am nevoie, dar trebuie luată în consideraţie distanţa pe care un reanimator o avea de parcurs în fiecare noapte. În patru ani, readusesem la viaţă doar doi morţi în acelaşi cimitir în aceeaşi noapte. Cea mai mare parte a timpului ţi-o petreci conducând maşina ca un maniac pentru a ajunge la timp în toate locurile programate.

Maşina mea fusese tractată la un service, dar cei de la compania de asigurări n-o văzuseră încă. Le vor trebui zile sau chiar săptămâni pentru a-mi spune că era complet distrusă. Nu avusesem timp să închiriez o maşină pentru acea noapte, aşa încât o foloseam pe a lui Larry. De altfel, ar fi fost lângă mine chiar dacă aş fi avut la dispoziţie propria maşină. Eu eram cea care făcusem gălăgie că nu beneficiam de destul ajutor, aşa încât acum trebuia să-l antrenez.

— Bănuiesc că aşa era corect, nu?

Vântul sufla în rafale printre copaci. Frunzele uscate se împrăştiau pe drum. Noaptea era plină de zgomote uşoare, grăbite. Grăbite… grăbite să ajungă… unde? La sărbătoarea tuturor sfinţilor. Halloweenul se simţea în aer.

— Îmi plac la nebunie astfel de nopţi, declară Larry.

I-am aruncat o privire. Stăteam amândoi cu mâinile în buzunare holbându-ne în întuneric, bucurându-ne de acea noapte. Şi amândoi eram acoperiţi de sângele uscat al puilor sacrificaţi. Doar o altă noapte obişnuită, liniştită.

Pagerul meu ţârâi, sunetul ascuţit despicând noaptea liniştită, deranjată până atunci doar de rafalele intermitente de vânt. Am apăsat butonul; plin de înţelegere, zgomotul încetă. Ecranul luminos afişa un număr pe care nu-l cunoşteam. Speram să nu fie Dolph pentru că un apel de la un număr necunoscut, noaptea atât de târziu sau dimineaţa atât de devreme, putea însemna

doar o altă crimă. Un alt cadavru.

— Haide, trebuie să ajung la un telefon.

— Cine-i?

— Nu sunt sigură.

Am început să cobor dealul. Se luă după mine şi întrebă:

— Cine crezi că este?

— Probabil poliţiştii.

— Crimele de care te ocupi?

I-am aruncat o privire peste umăr, drept pentru care mi-am proptit genunchiul într-o piatră funerară. Am rămas locului câteva secunde, ţinându-mi respiraţia în timp ce durerea se răspândea fulgerător în tot corpul.

— Rahat! am exclamat încet, plină de draci.

— Ai păţit ceva? Larry îmi atinse braţul.

Mi-am retras brusc mâna şi el a făcut la fel. Nu prea suport să fiu atinsă de cineva.

— Mă simt bine. Adevărul era că mă durea încă, dar, ce naiba, trebuia să ajung la un telefon, iar durerea va dispărea treptat dacă o să merg în continuare. Pe bune.

Am cercetat cu atenţie drumul pe care mergeam pentru a evita şi alte obiecte dure.

— Ce ştii despre crime?

— Doar că-i ajuţi pe poliţişti la o crimă cu caracter supranatural şi că asta te împiedică să-ţi respecţi programul normal de reanimatoare.

— Bert ţi-a spus asta, nu?

— Da, domnul Vaughn…

Am ajuna la maşină.

— Uite ce-i, Larry, dacă vei continua să lucrezi la Animators, Inc., va trebui să renunţi la „domnul cutărescu“ şi „domnişoara cutărică“. Nu-ţi suntem profesori, ci pur şi simplu colegi.

Zâmbi, o izbucnire de lumină în întuneric.

— Am înţeles, domnişoară… Anita.

— Aşa-i mai bine. Acum trebuie să ajungem la un telefon.

Ne-am îndreptat spre Chesterfield, plecând de la teoria că cel mai apropiat telefon trebuie să fie în cea mai

apropiată suburbie. Am ajuns la un şir de telefoane cu plată în parcarea unui service închis la acea oră. Luminile din service străluceau liniştit în întuneric, iar o lampă cu halogen cocoţată pe un stâlp arunca valuri de lumină asupra telefoanelor, transformând noaptea în zi. Umbrele rapide, fără zgomot, ale liliecilor roiau încoace şi-n colo, dincolo de zona luminată, în căutare de insecte.

Am format numărul în timp ce Larry aştepta în maşină. O bilă albă pentru discreţia de care dădea dovadă. Telefonul sună de două ori, apoi se auzi o voce:

— Anita, tu eşti?

Irving Griswold, reporter şi prieten.

— Irving, ce dracu' te-a apucat să suni pe pager la ora asta?

— Jean-Claude vrea să te vadă acum, în noaptea asta, zise el cu o voce precipitată şi nesigură.

— Şi de ce transmiţi tu mesajul?

Îmi era frică că nu avea să-mi placă răspunsul.

— Pentru că sunt un vârcolac, răspunse el sec.

— Şi care-i legătura?

— Nu ştiai? Părea surprins.

— Ce să ştiu? începeam să mă enervez. Nu suport astfel de întrebări.

— Animalul pe care Jean-Claude îl poate chema este lupul.

Asta explica prezenţa lui Stephen Vârcolacul şi a femeii de culoare la *Circul Damnaţilor.*

— De ce nu erai şi tu acolo noaptea trecută, Irving? Te-a scăpat cumva din lesă?

— Nu-i corect să spui aşa ceva.

Avea dreptate, nu era.

— Îmi pare rău, Irving. Problema e că mă simt vinovată că v-am făcut cunoştinţă…

— Eu voiam interviul cu Stăpânul Oraşului. Ei bine, l-am obţinut…

— A meritat?

— Nu comentez.

— Asta voiam să aud.

Izbucni în râs.

— Poţi veni la *Circul Damnaţilor*? Jean-Claude are informaţii despre vampirul-suprem care te-a atacat.

— Alejandro?

— Exact el.

— Ajungem cât de repede putem, dar va fi al dracului de aproape de ivirea zorilor când o să ajungem la Promenadă.

— Cum adică „ajungem“?

— Sunt cu un nou reanimator pe care-l antrenez. Acum e pe post de şofer. Am ezitat. Spune-i lui Jean-Claude că n-am chef de încă o „experienţă“ ca cea de data trecută.

— N-ai decât să-i spui tu însăţi.

— Laşule!

— Da, doamnă. Ne vedem de îndată ce ajungi aici. Pa.

— Pa, Irving.

Am mai ţinut câteva secunde în mână receptorul în care se auzea bâzâitul tonului de ocupat, apoi l-am pus în furcă. Irving era una din creaturile lui Jean-Claude. Jean-Claude putea comanda vârcolacilor aşa cum domnul Oliver comanda şerpilor. În acelaşi fel în care Nikolaos comanda şobolanilor-vârcolaci. Toţi erau monştri. Problema era doar de a alege specia preferată.

M-am strecurat în maşină.

— Parcă voiai să capeţi mai multă experienţă prin întâlniri cu vampiri, aşa-i? Mi-am prins centura.

— Bineînţeles, răspunse Larry.

— Ei bine, o să ai ocazia în noaptea asta.

— Ce vrei să spui?

— Îţi explic pe drum. Nu mai avem mult timp înainte de ivirea zorilor.

Larry porni motorul şi o şterse din parcare. Părea nerăbdător la lumina slabă a cadranelor de bord ale maşinii. Nerăbdător şi foarte, foarte tânăr.

34

Circul Damnaţilor închisese deja porţile în acea noapte sau mai degrabă dimineaţă. Era încă întuneric, dar spre est se întrezărea o geană de lumină în clipa când am parcat în faţa depozitului vechi care îl adăpostea. Cu o oră în urmă nu s-ar mai fi găsi nici măcar un loc de parcare cât de cât aproape de *Circ.* Numai că turiştii pleacă atunci când vampirii se pregătesc să-şi încrucişeze braţele pe piept pentru o „noapte“ de odihnă.

I-am aruncat o privire piezişă lui Larry. Faţa îi era mânjită de sânge uscat. A mea la fel. Nu-mi trecuse prin minte până acum că ar fi trebuit mai înainte să găsim un loc unde să ne spălăm. Am privit cerul înspre răsărit şi am clătinat din cap. Nu mai era timp. Se apropiau zorile.

Literele firmei luminoase, înconjurate de clovni gigantici, cu canini, încă mai străluceau rotindu-se într-o pantomimă obosită. Sau poate că eu eram cea obosită.

— Larry, ascultă-mă bine. Nu uita nicio clipă că toţi cei de aici sunt monştri; indiferent cât de asemănători cu fiinţele umane ţi-ar părea, nu sunt aşa ceva. Nu-ţi scoate crucea de la gât, nu-i lăsa să te atingă şi nu privi direct în ochii lor.

— Ştiu asta; am făcut două semestre de Studii despre Vampiri…

Am clătinat din cap.

— Larry, cursul ăla nu înseamnă nimic. Chestiile teoretice nu te pregătesc deloc pentru o confruntare reală. Iar cei cu care te vei întâlni acum sunt creaturi reale.

— Am avut şi invitaţi speciali la acel curs. Unii erau chiar vampiri.

Am oftat şi am lăsat-o baltă. Larry va trebui să înveţe totul pe propria sa piele. Aşa cum au făcut-o şi alţii. Cum am făcut-o şi eu.

Uşa masivă era încuiată. Am bătut. Uşa s-a deschis o clipă mai târziu. Irving stătea în prag, fără să zâmbească. Arăta ca un heruvim durduliu, cu părul creţ acoperindu-i urechile şi cu o chelie mare în vârful capului. Ochelari

rotunzi, cu rame metalice, îi erau cocoţaţi pe nasul mic şi rotund. Ochii i se măriră imperceptibil în timp ce păşeam înăuntru. În lumină petele de sânge arătau exact a ce erau.

— Cu ce te-ai ocupat noaptea asta? se interesă el.

— Cu readucerea la viaţă a morţilor, am replicat eu.

— Asta-i noul reanimator?

— Larry Kirkland, fă cunoştinţă cu Irving Griswold, de meserie reporter, aşa că orice vei spune poate fi folosit împotriva ta.

— Hei, Blake, nu te-am citat niciodată când ai spus să n-o fac. Recunoşti, nu?

Am dat din cap.

— Recunosc.

— Vă aşteaptă la subsol, zise Irving.

— La subsol? am repetat eu.

— E aproape ziuă. Trebuie să fie sub pământ.

Oh.

— Desigur, am zis eu, dar stomacul mi s-a făcut ghem. Ultima dată când coborâsem în subsolul *Circului* o făcusem cu intenţia de a o ucide pe Nikolaos. Fuseseră o grămadă de crime în acea dimineaţă. Se vărsase o mulţime de sânge. O parte fusese al meu.

Irving ne conduse printr-un coridor larg, cufundat în tăcere. Cineva stinsese deja o parte din lumini. Uşile de acces spre diversele locuri de distracţie erau închise şi zăvorite, prelate de protecţie erau aruncate peste animalele împăiate. Mirosul de vată de zahăr şi găluşte de porumb cu şuncă şi varză mai bântuia încă uşor prin aer, ca nişte fantome parfumate şi obosite.

Am trecut de casa bântuită de pe care o vrăjitoare în mărime naturală se holba tăcută în jos cu ochii aproape ieşiţi din orbite. Vrăjitoarea era verde şi avea un neg pe nas. Nu întâlnisem vreodată vreo vrăjitoare care să arate altfel decât o persoană normală. Cu siguranţă niciuna nu era verde, iar negii puteau fi întotdeauna îndepărtaţi prin metode chirurgicale.

Am ajuns la casa de sticlă. Roata gigantică, acum cufundată în întuneric, atingea aproape tavanul. „Mă simt

ca unul / Care păşeşte singur / Prin sălile goale de banchet / Ale căror lumini sunt stinse, / Ale căror ghirlande de flori sunt ofilite, / Ai căror comeseni au părăsit această viaţă“, am recitat eu.

Irving îmi aruncă o privire peste umăr.

— Thomas Moore[17], *Adesea în noaptea liniştită.*

Am zâmbit.

— Nu-mi pot aminti titlul, aşa că va trebui pur şi simplu să fiu de acord cu tine.

— Ăsta e, doar am o diplomă în jurnalism şi una în literatură engleză.

— Bănuiesc că ultima îţi vine ca o mănuşă pentru meseria de reporter, nu m-am putut eu abţine.

— Hei, strecor şi eu câte o informaţie culturală de câte ori pot.

Părea jignit, dar ştiam că doar se prefăcea. Mă simţeam mai bine atunci când Irving glumea lângă mine. Mi se părea ceva normal, iar în noaptea asta aveam nevoie de cât mai multe lucruri normale.

Încă o oră până la ivirea zorilor. Cât rău mi-ar putea face Jean-Claude într-o oră? Mai bine să nu întreb.

Uşa de lemn încastrată în perete era masivă, iar de ea atârna o tăbliţă care anunţa: „Accesul persoanelor neautorizate strict interzis“. De data asta chiar doream să nu fi fost autorizată…

Încăperea micuţă din spatele uşii era un fel de magazie luminată de un bec chior atârnat de tavan. O a doua uşă ducea în jos pe scări. Scările păreau îndeajuns de late pentru a ne permite să mergem unii lângă alţii; de fapt, nu era chiar aşa. Irving mergea înaintea noastră, de parcă încă am mai fi avut nevoie de îndrumări. Şi nu se putea merge decât în jos. Ca să vezi!

Scările făcură un cot brusc. Un fâşâit de haine, o senzaţie de mişcare. Aveam deja în mână pistolul, gata să apăs pe trăgaci. Fără să gândesc, rezultat al nenumărate ore de antrenament.

[17] Poet romantic irlandez (1779-1852), autor, printre altele, al poemului *Oft in the Stilly Night.* (n. tr.)

— N-ai nevoie de el, zise Irving.

— Şi cine hotărăşte asta?

— Credeam că Stăpânul e unul din prietenii tăi, zise Larry.

— Vampirii nu au prieteni.

— Profesorii de liceu au?

Richard Zeeman apăru de după colţ. Purta un pulover verde ca pădurea, cu nuanţe de verde mai deschis şi de castaniu. Puloverul atârna aproape până la genunchi. Pe mine, ar fi fost o rochie. Mânecile îi erau suflecate peste antebraţe. Îmbrăcămintea era completată de blugi şi pantofi sport albi.

— Jean-Claude m-a trimis să vă aştept.

— De ce? am întrebat eu.

Ridică din umeri.

— Părea nervos. N-am pus întrebări.

— Bărbat deştept, am remarcat eu.

— Să mergem mai departe, zise Irving.

— Şi tu pari nervos, Irving.

— El comandă, eu îi îndeplinesc ordinele, Anita. Sunt unul din animalele sale.

Am întins mâna să-i ating braţul, dar s-a ferit.

— Am crezut că pot juca rolul unei fiinţe umane, dar mi-a arătat că sunt doar un animal. Doar un animal.

— Nu-l lăsa să-ţi facă asta, am rostit eu.

Se holbă la mine, cu ochii plini de lacrimi.

— Nu-l pot opri.

— Mai bine am merge mai repede, în curând se face ziuă, interveni Richard.

L-am privit pieziş.

Ridică din umeri.

— Ar fi mai bine dacă nu l-am face pe stăpân să aştepte. Ştii şi tu asta.

Ştiam. Am aprobat din cap.

— Ai dreptate. Nu am dreptul să mă înfurii pe voi.

— Mulţumesc.

Am scuturat din cap.

— Să mergem.

— Poţi pune pistolul la loc în toc, declară Richard.

M-am uitat la Browning. Îmi plăcea să-l ţin în mână.

Ţinea la distanţă duşmanul cel fioros. Am băgat pistolul în toc. Puteam să-l scot oricând mai târziu.

La capătul scărilor era o ultimă uşă, mai mică, prevăzută cu o încuietoare masivă de fier. Irving scoase o cheie mare, neagră, pe care o vârî în broască. Se auzi un declic de broască bine unsă şi Irving împinse uşa. Cheia de la uşa care ducea în subsol fusese încredinţată lui Irving. Cât de mult era el implicat în toată această poveste? Îl puteam oare scoate de aici?

— O clipă, am zis eu.

Toţi se răsuciră spre mine. Devenisem centrul atenţiei. Minunat.

— Nu vreau ca Larry să-l întâlnească pe Stăpânul Oraşului şi nici măcar să ştie cine este.

— Anita…, începu Larry.

— Nu, Larry, am fost atacată de două ori pentru această informaţie. E o informaţie pe care nu trebuie s-o ştii.

— Nu-i necesar să mă protejezi, declară Larry.

— Ascult-o, interveni Irving. Mi-a spus să stau departe de Stăpân. I-am răspuns că mă pot descurca şi singur. M-am înşelat, m-am înşelat cumplit.

Larry îşi încrucişă braţele pe piept, cu o expresie încăpăţânată întipărită pe faţa pătată de sânge.

— Pot să-mi port şi singur de grijă.

— Irving, Richard, vreau să-mi promiteţi ceva. Cu cât va şti mai puţin, cu atât va fi mai în siguranţă.

Amândoi au dat aprobator din cap.

— Nu-i pasă nimănui de ceea ce cred eu? întrebă Larry.

— Nu, am declarat eu.

— Fir-ar să fie, doar nu sunt un copil!

— Voi doi vă puteţi certa şi mai târziu, interveni Irving. Stăpânul aşteaptă.

Larry încercă să spună ceva, dar am ridicat mâna.

— Lecţia numărul unu: Să nu laşi niciodată un vampir-suprem nervos să aştepte.

Larry deschise gura să mă contrazică, apoi se opri.

— Bine, bine, discutăm mai târziu.

Nu aşteptam cu nerăbdare acest lucru, dar să mă cert cu Larry despre faptul dacă eram sau nu prea protectoare era cu siguranţă o alternativă mai plăcută decât ceea ce se afla în spatele uşii. Eu ştiam acest lucru, Larry nu, dar era pe punctul de a afla şi nu exista nici cel mai mic lucru pe care l-aş fi putut face pentru a-l împiedica.

35

Tavanul se pierdea undeva în întuneric. Draperii uriaşe de mătase, albe şi negre, îmbrăcau complet pereţii. Fotoliile negre şi argintii semănau cu nişte persoane adâncite într-o conversaţie aprinsă. O măsuţă de cafea din sticlă şi lemn de culoare închisă ocupa centrul încăperii. O vază neagră cu un buchet de crini albi constituia singurul obiect decorativ. Încăperea părea finisată doar pe jumătate şi parcă ar mai fi avut nevoie de câteva tablouri atârnate pe pereţi. Dar cum să atârni tablouri pe pereţi acoperiţi cu draperii? Eram sigură că, până la urmă, Jean-Claude avea să găsească o soluţie şi pentru asta.

Ştiam că restul încăperii era o adevărată magazie uriaşă din piatră, în formă de peşteră, dar singurul lucru care mai era vizibil din ea era doar tavanul înalt. Chiar şi podeaua era acoperită cu un covor negru, moale şi pufos.

Jean-Claude şedea tolănit în unul din fotoliile negre, cu gleznele încrucişate şi mâinile împletite pe stomac. Cămaşa albă avea o croială simplă, cu excepţia faptului că partea din faţă era transparentă. Manşetele şi gulerul erau mate, dar pieptul era acoperit doar de o pânză subţire de voal. Arsura în formă de cruce era castanie, ieşind puternic în evidenţă pe pielea palidă.

Marguerite şedea la picioarele lui Jean-Claude, cu capul lipit de genunchii săi, ca un câine ascultător. Părul blond şi costumul cu pantaloni roz deschis păreau complet nepotrivite cu încăperea în care culorile predominante

erau albul şi negrul.

— Aţi redecorat, am zis eu.

— Câteva modificări absolut necesare, declară Jean-Claude.

— Acum sunt gata să-l întâlnesc pe Stăpânul Oraşului, am afirmat eu.

Ochii i se măriră, iar o întrebare mută i se citi pe faţă.

— Nu vreau că noul meu colaborator să-l întâlnească pe Stăpân. În ultimul timp e periculos să deţii o astfel de informaţie.

Jean-Claude nu făcu absolut nicio mişcare. Se holbă pur şi simplu la mine, mângâind absent cu o mână părul Margueritei. Unde era Yasmeen? Probabil îngrămădită undeva într-un sicriu, în siguranţă în faţa venirii zorilor.

— Te conduc doar pe tine să-l întâlneşti pe… Stăpân, declară Jean-Claude în cele din urmă. Vocea îi era neutră, dar în ea se ghicea o anumită nuanţă de amuzament. Nu era prima dată, probabil nici ultima, când Jean-Claude mă găsea haioasă.

Se ridică cu o mişcare graţioasă, lăsând-o pe Marguerite îngenuncheată lângă fotoliul gol, fapt care păru să-i displacă profund. I-am adresat un zâmbet, iar ea mi-a aruncat o privire piezişă. Era ceva copilăresc s-o scot din sărite pe Marguerite, dar imediat m-am simţit mai bine. Oricine are nevoie de un hobby.

Jean-Claude trase draperiile deoparte pentru a scoate la iveală întunecimea profundă din spatele lor. De-abia atunci mi-am dat seama că încăperea era luminată discret de lămpi încastrate în pereţi. În spatele draperiilor exista doar pâlpâitul torţelor; era ca şi cum o simplă bucată de material ţinea deoparte lumea modernă cu toate facilităţile ei. În spate se afla doar piatră şi foc şi secrete de şoptit doar în întuneric.

— Anita? strigă după mine Larry, nesigur, poate chiar speriat. Totuşi luam cu mine creatura cea mai periculoasă din încăpere. Va fi în siguranţă lângă Irving şi Richard. Nu credeam că Marguerite va constitui un pericol în lipsa lui Yasmeen.

— Larry, te rog, stai aici, mă întorc cât de repede pot.

— Ai grijă, mă sfătui el.

Am zâmbit.

— Întotdeauna am.

Rânji.

— Mda, cum să nu…

Jean-Claude îmi făcu semn să trec şi am urmat indicaţia mâinii sale palide. Draperia căzu în spatele meu, împiedicând pătrunderea oricărei raze de lumină. Întunericul se închise în jurul nostru ca un pumn. Torţele scânteiau pe peretele cel mai îndepărtat, fără a putea însă împrăştia întunericul care părea să devină tot mai compact.

Jean-Claude mă conduse tot mai adânc în întuneric.

— Nu vrem să fim auziţi de noul tău colaborator, nu-i aşa? Vocea îi era doar o şoaptă în întuneric, crescând treptat ca un vânt gata să umfle draperiile.

Inima îmi bătea cu putere. Cum dracu' făcuse asta?

— Lasă chestiile teatrale pentru cineva pe care-l poţi impresiona uşor.

— Curajoase cuvinte, *ma petite,* dar îţi simt bătăile inimii în gură.

Ultimele cuvinte îmi mângâiară pielea ca şi cum buzele sale tocmai mi-ar fi atins ceafa în treacăt. Pielea de pe braţe mi se făcu de găină.

— Dacă îţi arde de jocuri până după ivirea zorilor, n-am nimic împotrivă, dar Irving mi-a spus că ai informaţii în legătură cu vampirul-suprem care m-a atacat. Chiar ai sau a fost doar o minciună?

— Nu te-am minţit niciodată, *ma petite.*

— Oh, termină…

— Un adevăr spus doar pe jumătate nu e acelaşi lucru cu o minciună.

— Bănuiesc că depinde din ce unghi priveşti lucrurile, am replicat eu.

Aprobă cu o uşoară mişcare a capului.

— Ne aşezăm lângă peretele cel mai îndepărtat pentru a nu fi auziţi de alţii?

— Desigur.

Se lăsă în genunchi în cercul de lumină aruncat de una din torţe. Lumina era doar în folosul meu, lucru pe care l-am apreciat. Dar n-avea niciun rost să-i spun asta…

M-am aşezat în faţa lui, cu spatele la perete.

— Deci, ce ştii despre Alejandro?

Mă privea fix, cu o expresie ciudată pe faţă.

— Care-i problema? am întrebat eu.

— Povesteşte-mi tot ce s-a întâmplat noaptea trecută, *ma petite,* tot ce are legătură cu Alejandro.

Semăna prea mult a ordin pentru gustul meu, dar era ceva în ochii săi, pe faţa sa, o anumită nelinişte, chiar frică. Ceea ce era o prostie. De ce i-ar fi frică lui Jean-Claude de Alejandro? Într-adevăr, de ce? I-am povestit tot ce îmi aminteam.

Faţa îi deveni treptat lipsită de orice expresie, la fel de frumoasă şi de ireală ca un tablou. Culorile mai erau încă prezente, dar orice urmă de viaţă, de mişcare dispăruse. Îşi lipi un deget de buze şi îl făcu să dispară încet… Degetul reapăru strălucind. Întinse spre mine degetul ud. M-am retras în grabă cât mai departe.

— Ce încerci să faci?

— Să-ţi şterg sângele de pe obraz. Nimic altceva.

— Nu prea cred.

Scoase un oftat, un sunet aproape imperceptibil, dar care alunecă ca aerul pe piele.

— Faci totul atât de dificil…

— Sunt bucuroasă că ai remarcat acest lucru.

— Trebuie să te ating, *ma petite.* Cred că Alejandro ţi-a făcut ceva.

— Ce?

Clătină din cap.

— Ceva imposibil.

— Nu vorbi în şarade, Jean-Claude.

— Cred că te-a însemnat.

M-am holbat la el.

— Ce vrei să spui?

— Te-a însemnat, Anita Blake, ţi-a făcut primul semn

exact cum am făcut şi eu.

Am scuturat din cap.

— Nu-i posibil aşa ceva. Doi vampiri nu pot avea acelaşi slujitor uman.

— Exact. Jean-Claude se apropie de mine. Lasă-mă să-mi verific teoria, *ma petite,* te rog.

— Şi ce înseamnă să-ţi verifici teoria?

Rosti câteva cuvinte cu o voce moale şi aspră în franceză. Nu-l mai auzisem niciodată blestemând.

— S-au ivit deja zorile şi sunt obosit. Întrebările tale vor face ca ceva simplu să dureze o întreagă zi.

Vocea îi era mânioasă, însă sub ea se simţea oboseala şi o vagă frică. Frica era cea care mă înspăimânta. Se presupunea că era un monstru care nu putea fi distrus de nimeni. Monştrilor nu le e frică de alţi monştri.

Am oftat. Era mai bine să termin dintr-o dată cu asta? Poate că da.

— Bine, bine, ca să economisim timp, dar spune-mi cel puţin la ce să mă aştept. Ştii că nu-mi plac surprizele.

— Trebuie să te ating, la început pentru a-mi căuta propriile semne, apoi pe ale lui Alejandro. Nu trebuia să fi căzut pradă atât de uşor ochilor lui. Asta n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată.

— Hai să terminăm odată, am declarat eu.

— Te dezgustă atât de mult atingerea mea încât trebuie să te pregăteşti ca pentru cine ştie ce durere?

Pentru că asta era exact ceea ce făceam, nu prea ştiam ce să spun.

— Pur şi simplu fă-o, Jean-Claude, înainte să mă răzgândesc.

Îşi strecură din nou degetul printre buze.

— Chiar trebuie s-o faci astfel?

— Te rog, *ma petite.*

Nu-mi găseam locul lângă peretele rece de piatră.

— În regulă, nu te mai întrerup…

— Bine.

Se lăsă în genunchi în faţa mea. Vârful degetelor alunecă de-a lungul obrazului drept, lăsând o dungă udă pe

piele. Sângele uscat părea zgrunţuros sub atingerea sa. Se aplecă spre mine ca şi când ar fi vrut să mă sărute. I-am pus mâinile pe piept pentru a-l împiedica să mă atingă. Pielea îi era tare şi netedă sub ţesătura subţire a cămăşii.

M-am smucit într-o parte şi m-am lovit cu capul de perete.

— Fir-ar să fie!

Zâmbi. Ochii aruncau străluciri albastre în lumina torţelor.

— Ai încredere în mine.

Se apropie şi mai tare, buzele sale plutind parcă deasupra gurii mele.

— Nu-ţi fac niciun rău. Cuvintele îmi atinseră gura ca o şoaptă, ca un curent slab de aer.

— Mda, vezi să nu, am zis eu, dar vocea îmi era moale şi nesigură.

Buzele lui Jean-Claude rătăciră câteva momente deasupra gurii mele, apoi se lipiră complet de ea. Sărutul se deplasă de la buze la obraz. Buzele îi erau moi ca mătasea, plăcute ca petalele de gălbenele, fierbinţi ca soarele la amiază. Găsiră drumul pe piele în jos până ce gura atinse locul de pe gât în care pulsul îmi bătea cu putere.

— Jean-Claude?

— Alejandro era în viaţă când imperiul aztec era doar un vis. Cuvintele sale şoptite îmi mângâiau pielea. A fost acolo pentru a-i întâmpina pe spanioli şi a văzut prăbuşirea acelui mare imperiu. A supravieţuit în timp ce alţii au murit sau au înnebunit. Limba îi ieşi brusc dintre dinţi, fierbinte şi umedă.

— Opreşte-te!

L-am împins cu putere. Inima îi bătea sub mâinile mele. Mi-am ridicat mâinile mai sus, spre gât. Pulsul îi era slab şi neregulat. Am apăsat un deget pe suprafaţa netedă a unei pleoape.

— Dă-te înapoi sau îţi scot ochiul, am rostit eu cu o voce panicată, dar în care se simţea ceva mai rău… dorinţa.

Senzaţia corpului său lipit de al meu, sub mâinile mele,

buzele care mă atingeau – o parte ascunsă din mine dorea totul. Îl dorea. Aşadar, îl doream pe Stăpân – ei şi ce? Nu era o noutate. Globul ocular îi tremura sub apăsarea degetului meu şi mă întrebam dacă puteam să-i scot ochiul. Aş putea să-i scot unul din acei ochi de culoarea cerului la miezul nopţii? Puteam să-l orbesc?

Buzele i se mişcau pe pielea mea. Dinţii săi îmi atingeau uşor pielea, caninii duri se frecau de gât. Iar răspunsul a fost, brusc, „da“. M-am încordat pentru a apăsa şi mai tare şi deodată totul dispăru ca un vis – sau ca un coşmar.

Stătea în faţa mea, privind în jos, ochii complet întunecaţi, fără niciun pic de alb. Buzele îi erau trase spre înapoi, dezgolind caninii strălucitori. Pielea avea albeaţa marmurei şi părea să strălucească din interior – şi totuşi Jean-Claude era frumos.

— Alejandro ţi-a făcut primul semn, *ma petite.* Acum te împărţim. Nu ştiu cum, dar o facem. Încă două semne şi eşti a mea pe vecie. Încă trei şi eşti a lui. N-ar fi mai bine să fii a mea?

Se lăsă din nou în genunchi în faţa mea, atent să nu mă atingă.

— Mă doreşti aşa cum o femeie doreşte un bărbat. Nu e mai bine decât să te ia vreun străin cu forţa?

— Nu mi-ai cerut permisiunea pentru primele două semne. Nu au fost făcute cu liberul meu consimţământ.

— Îţi cer permisiunea acum. Lasă-mă să împart cu tine cel de-al treilea semn.

— Nu.

— L-ai sluji mai degrabă pe Alejandro?

— Nu voi servi pe nimeni, am replicat eu.

— Anita, ăsta-i un război. Nu poţi rămâne neutră.

— De ce nu?

Se ridică în picioare şi începu să păşească în cercuri.

— Nu înţelegi? Crimele sunt o provocare la adresa autorităţii mele, iar semnul pe care ţi l-a lăsat este încă una. Dacă va putea, te va scoate de sub influenţa mea.

— Nu-ţi aparţin nici ţie, nici lui.

— Tot ceea ce am încercat să te fac să înţelegi şi să

accepţi de bunăvoie, Alejandro îţi va vârî direct pe gât – cu forţa.

— Aşadar am picat la mijlocul unui război pentru teritoriu al morţilor-vii şi asta doar din cauza semnelor tale.

Jean-Claude clipi des din ochi, deschise gura, apoi o închise. În cele din urmă, rosti:

— Da.

M-am ridicat.

— Mulţumesc mult. Am păşit pe lângă el. Dacă mai ai şi alte informaţii despre Alejandro, scrie-mi o scrisoare.

— Toată treaba asta nu va dispărea doar pentru că aşa vrei tu.

M-am oprit în faţa draperiei.

— La dracu', ştiu asta. Mi-am dorit întotdeauna extrem de mult să mă laşi în pace.

— Mi-ai simţi lipsa dacă n-aş fi aici.

— Nu te măguli singur.

— Iar tu nu te minţi singură, *ma petite.* Eu îţi ofer un parteneriat, el te va obliga doar la sclavie.

— Dacă ai fi crezut cu adevărat în porcăria asta de parteneriat, nu m-ai fi însemnat de două ori cu forţa. M-ai fi cerut permisiunea mai întâi. Din câte ştiu, cel de-al treilea semn nu poate fi făcut decât cu cooperarea mea. M-am uitat la el. Ăsta-i adevărul, nu? Ai nevoie de ajutorul meu sau ceva de genul ăsta pentru cel de-al treilea semn. E diferit faţă de celelalte două. Ticălosu' naibii!

— Al treilea semn fără… acordul tău ar fi ceea ce este violul în comparaţie cu a face dragoste. Mă vei urî pentru eternitate dacă te voi lua cu forţa.

I-am întors spatele şi am apucat draperia.

— Ai înţeles corect.

— Lui Alejandro nu-i va păsa dacă-l vei urî. Tot ce vrea e doar să-mi facă mie rău. Nu-ţi va cere permisiunea. Te va lua pur şi simplu.

— Pot să-mi port şi singură de grijă.

— Aşa cum ai făcut şi ultima dată?

Alejandro făcuse practic tot ce dorise cu mine fără ca să-

mi dau măcar seama. Ce protecţie aveam împotriva unei astfel de creaturi? Am clătinat din cap şi am tras deoparte draperia. Lumina era atât de puternică încât n-am mai văzut absolut nimic. Am rămas nemişcată în strălucirea orbitoare, aşteptând ca ochii să mi se adapteze. Întunecimea rece îmi sufla în spate. Lumina era fierbinte şi sâcâitoare după întuneric, dar orice era mai bine decât şoaptele nopţii. Orbită de lumină sau orbită de întuneric; aleg întotdeauna lumina.

36

Larry zăcea pe podea, cu capul în poala lui Yasmeen. Îl ţinea de încheieturi. Marguerite îi ţintuise corpul sub al ei şi îi lingea sângele de pe faţă cu mişcări prelungi, ritmice, ale limbii. Richard zăcea într-o grămadă informă, cu sângele curgându-i pe faţă. Pe podea se mai afla ceva. Ceva care se zvârcolea. O blană cenuşie plutea ca apa deasupra acelui ceva. O mână se ridică spre înaltul cerului, apoi se zgârci ca o floare muribundă, cu oasele sclipind, ieşite din carne. Degetele se contractau, carnea dând senzaţia că pulsează în zonele în care pielea dispăruse complet. Carne crudă şi niciun pic de sânge. Oasele se ridicau şi coborau cu aceleaşi zgomote lichide făcute de un bebeluş în timp ce suge. Picături de lichid limpede erau împroşcate pe covorul negru. Dar niciun pic de sânge.

Am scos Browningul şi m-am mişcat rapid pentru a mă plasa între Yasmeen şi creatura de pe covor, având însă grijă să nu stau cu spatele la draperie. Cineva ar fi putut cu uşurinţă să ajungă la mine prin ea.

— Dă-i drumul, acum!

— Nu i-am făcut niciun rău, declară Yasmeen.

Marguerite se sprijinea de corpul lui Larry, masându-i vintrele cu o mână.

— Anita! Ochii lui Larry erau uriaşi, iar pielea palidă îi scotea şi mai mult în evidenţă pistruii.

Am tras un foc la câţiva centimetri de capul lui Yasmeen. Sunetul ascuţit răsună ca un ecou în încăpere. Yasmeen mârâi la mine, arătându-şi caninii.

— Îi pot sfâşia beregata înainte să mai poţi apăsa o dată pe trăgaci.

Am îndreptat pistolul spre capul lui Marguerite, ţintind chiar deasupra unui ochi albastru.

— Îl ucizi, o ucid pe Marguerite. Îţi convine?

— Yasmeen, ce faci?

Jean-Claude se apropie prin spatele meu. I-am aruncat o privire fulgerătoare, apoi m-am concentrat din nou asupra lui Marguerite. Jean-Claude nu constituia acum un pericol.

Creatura de pe covor se ridică pe patru picioare nesigure şi se scutură ca un câine după baie. Era un lup mare. O blană cenuşiu-cafenie acoperea animalul, pufoasă şi uscată ca şi cum lupul tocmai ar fi fost îmbăiat şi uscat. Lichidul se strânsese într-o băltoacă groasă pe covor. Bucăţi de îmbrăcăminte erau împrăştiate în jur. Lupul ieşise din toată acea mizerie ca un nou-născut.

O pereche de ochelari cu rame metalice, rotunde, se afla pe măsuţa de cafea, făcută din sticlă şi lemn negru.

— Irving?

Lupul scoase un sunet care semăna a mârâit, dar şi a urlet. Era oare un „da“?

Ştiusem întotdeauna că Irving era vârcolac, dar să-l văd în noua ipostază era cu totul altceva. Nu prea crezusem cu adevărat, cel puţin nu până în acel moment. Acum, fixând cu privirea ochii căprui-deschis ai lupului, credeam.

Marguerite zăcea pe jos, în spatele lui Larry. Braţele îi cuprindeau pieptul, picioarele – mijlocul. Cea mai mare parte a corpului îi era ascunsă de spatele lui Larry.

Pierdusem prea mult timp holbându-mă la Irving şi acum n-o puteam împuşca pe Marguerite fără a risca să-l ating pe Larry. Yasmeen era îngenuncheată lângă ei, cu o mână încleştată în părul lui.

— Îi frâng gâtul.

— Nu-i vei face niciun rău, Yasmeen, porunci Jean-Claude.

Stătea lângă măsuţa de cafea. Lupul se apropiase de el, mârâind uşor. Degetele lui Jean-Claude îi mângâiau uşor capul.

— Stăpâneşte-ţi lupii, Jean-Claude, sau îl omor.

Yasmeen trase spre spate capul lui Larry, încordându-i astfel gâtul palid, pentru a-şi accentua şi mai mult intenţia. Bandajul care ascundea muşcătura vampirului fusese îndepărtat, iar limba lui Marguerite lingea cu mişcări ritmice carnea dezgolită.

Pariam că puteam s-o împuşc în frunte pe Marguerite în timp ce lingea gâtul lui Larry, dar Yasmeen putea să-i frângă gâtul într-o clipă. Nu-mi puteam asuma acest risc.

— Fă ceva, Jean-Claude. Eşti Stăpânul Oraşului, se presupune că ar trebui să te asculte.

— Ei bine, Jean-Claude, de ce nu-mi ordoni ce să fac?

— Ce se întâmplă aici, Jean-Claude? am vrut eu să ştiu.

— Mă testează.

— De ce?

— Yasmeen vrea să fie Stăpâna Oraşului, dar nu-i destul de puternică.

— Am fost destul de puternică pentru a te împiedica, pe tine şi pe slujitorul tău uman, să-i auzi urletele. Richard te-a strigat şi tu n-ai auzit nimic pentru că te-am împiedicat eu.

Richard stătea nemişcat chiar în spatele lui Jean-Claude. Colţul gurii îi era pătat de sânge. Sânge picura şi dintr-o tăietură de pe obrazul drept.

— Am încercat s-o opresc…

— N-ai încercat îndeajuns, replică Jean-Claude.

— N-aveţi decât să vă certaţi mai târziu, am declarat eu. Acum avem însă o problemă.

Yasmeen izbucni în râs. Sunetul îmi şerpui pe şira spinării ca şi cum cineva mi-ar fi vărsat o cutie plină de viermi pe piele. M-am cutremurat şi m-am hotărât brusc s-o împuşc pe Yasmeen prima. Astfel vom afla dacă un vampir-suprem era într-adevăr mai rapid decât un glonţ.

Yasmeen îi dădu drumul lui Larry cu un nou hohot de râs şi se ridică în picioare. Marguerite se ţinea încă bine de el.

Larry se ridică în patru labe cu femeia din spate călărindu-l ca pe un cal, cu braţele şi picioarele încă încolăcite în jurul corpului său. Marguerite râdea, sărutându-l pe gât.

I-am tras un picior drept în faţă, cât de tare am putut. Alunecă din spatele lui Larry şi ateriză ameţită pe covor. Yasmeen se repezi înainte şi am tras, ţintindu-i pieptul, însă Jean-Claude mă apucă de mână, iar glonţul se pierdu undeva în întuneric.

— Anita, am nevoie de ea în viaţă.

M-am smucit din mâna lui.

— E nebună.

— Dar are nevoie de mine pentru a-i înfrunta pe ceilalţi vampiri-supremi, declară Yasmeen.

— Te va trăda dacă va avea ocazia, am prezis eu.

— Şi totuşi am nevoie de ea.

— Dacă n-o poţi controla pe Yasmeen, atunci cum dracu' ai de gând să te lupţi cu Alejandro?

— Nu ştiu, recunoscu Jean-Claude. Asta doreai să auzi? Nu ştiu.

Larry stătea încă ghemuit la picioarele noastre.

— Poţi să te ridici?

Se uită în sus spre mine, cu ochii strălucitori din cauza lacrimilor nevărsate. Se folosi de unul din fotolii pentru a-şi aduna puterile, dar aproape se prăbuşi din nou. L-am apucat de braţ cu stânga, în dreaptă ţinând încă pistolul.

— Hai să plecăm de aici, Larry.

— Mi se pare o idee excelentă, şopti el cu o voce întretăiată, de-abia abţinându-se din plâns.

Ne-am croit drum spre uşă, eu ajutându-l pe Larry să meargă, cu ţeava pistolului îndreptată vag spre cei din încăpere.

— Du-te cu ei, Richard. Vezi să ajungă teferi la maşină. Şi să nu mai dai greş încă o dată aşa cum ai făcut astăzi.

Richard ignoră ameninţarea şi trecu pe lângă noi pentru a deschide uşa. Am păşit pragul fără a întoarce spatele nici vampirilor, nici vârcolacului. După ce uşa s-a închis, am respirat adânc; nu-mi dădusem seama că îmi ţinusem respiraţia până atunci.

— Acum pot merge şi singur, afirmă Larry.

I-am dat drumul braţului. Se sprijini de perete cu o mână, dar altfel părea să se simtă bine. Prima lacrimă îşi croia drum în jos pe obraz.

— Scoate-mă de aici.

Am pus pistolul în toc. Era complet nefolositor acum. Atât eu cât şi Richard ne-am făcut că nu vedem lacrimile lui Larry. Dacă nu l-ai fi privit cu atenţie, nu ţi-ai fi dat seama că plângea.

Am încercat să mă gândesc la ceva, la orice i-aş fi putut spune. Dar ce puteam să-i spun? Întâlnise monştri care îl speriaseră de moarte. Mă speriaseră îngrozitor şi pe mine. Ar fi speriat cumplit pe oricine. Un lucru pe care acum îl ştia şi Larry. Poată că merita durerea. Poate nu.

37

Lumina dimineţii, din ce în ce mai puternică şi aurie, inunda strada. Aerul era rece şi ceţos. Fluviul nu se vedea, dar se simţea; se simţea acea umezeală care-ţi făcea respiraţia mai proaspătă, mai curată.

Larry scoase cheile maşinii din buzunar.

— Te simţi în stare să conduci? m-am interesat eu.

Aprobă din cap. Lacrimile i se uscaseră în dungi subţiri pe faţă. Nu se ostenise să le şteargă. Nu mai plângea. Avea o faţă încruntată până la Dumnezeu şi totuşi încă mai arăta ca o păpuşă Howdy Doody supradimensionată. Descuie portiera şi se strecură în maşină, întinzându-se apoi pentru a deschide portiera dinspre partea pasagerului.

Richard stătea în faţa ei. Vântul rece îi împrăştia şuviţele de păr pe faţă. Îşi trecu degetele prin ele pentru a le îndepărta. Gestul era dureros de familiar. Phillip făcea întotdeauna la fel. Richard îmi zâmbi, un zâmbet complet diferit de cel al lui Phillip. Un zâmbet plăcut şi sincer. Ca şi ochii căprui în care nu se citea niciun gând ascuns.

Sângele din colţul gurii şi de pe obraz începuse să se

usuce.

— Pleacă de aici cât mai poţi s-o faci, Richard.

— De unde să plec?

— Urmează un adevărat război între morţii-vii. N-ai vrea să fii prins la mijloc.

— Nu cred că Jean-Claude îmi va permite s-o fac, răspunse el fără să schiţeze cel mai mic zâmbet. Nu-mi dădeam seama dacă era mai chipeş atunci când zâmbea sau atunci când era solemn.

— Richard, fiinţele umane nu se descurcă prea bine în mijlocul monştrilor. Pleacă dacă poţi.

— Şi tu eşti fiinţă umană.

Am ridicat din umeri.

— Unii ar avea ceva de comentat în legătură cu afirmaţia asta.

— Eu nu.

Întinse mâna să mă atingă. N-am bătut în retragere, am rămas pur şi simplu nemişcată. Vârfurile degetelor, calde şi pline de viaţă, îmi atinseră faţa.

— Ne vedem la trei după-amiază, dacă nu cumva vei fi prea obosită.

Am clătinat din cap, iar Richard îşi retrase mâna de pe faţa mea.

— N-aş lipsi pentru nimic în lume, am declarat.

Richard zâmbi din nou. Şuviţele de păr i se încolăciră în jurul feţei. Poate de aceea îmi tund părul din faţă destul de scurt cât să nu-mi cadă niciodată în ochi – mă rog, aproape niciodată. Totuşi, şuviţele lungi arătau minunat.

Am deschis portiera.

— Ne vedem după-amiază. Îţi aduc costumaţia cu mine.

— Şi cum o să fiu îmbrăcată? m-am interesat eu.

— Ca o mireasă din timpul Războiului Civil.

— Cu fustă cu crinolină?

— Probabil.

M-am încruntat.

— Şi tu ce-ai să fii?

— Ofiţer sudist.

— Măcar tu ai norocul să porţi pantaloni.

— Nu cred că rochia mi s-ar potrivi.

Am oftat.

— Nu că nu ţi-aş fi recunoscătoare, Richard, dar…

— Crinolina nu-i genul tău, aşa-i?

— Nu neapărat.

— Varianta pe care ţi-am propus-o eu implica nişte haine ca vai de lume şi o grămadă de noroi prin care să ne târâm. Petrecerea a fost ideea ta.

— Aş renunţa cu plăcere la ea dacă aş putea.

— Ar merita cu prisosinţă chiar şi doar ca să te văd în rochia aia. Am sentimentul că va fi ceva rarisim.

Larry se aplecă peste scaun şi zise:

— Am putea totuşi să plecăm? Am nevoie de o ţigară şi de un somn bun.

— Termin imediat. M-am răsucit spre Richard, dar brusc n-am ştiut ce să mai spun. Ne vedem mai târziu.

Aprobă din cap.

— Pe mai târziu.

Am urcat în maşină şi Larry acceleră chiar înainte de a-mi prinde centura.

— Ce eşti aşa grăbit?

— Vreau să mă îndepărtez de locul ăsta cât de repede pot.

I-am aruncat o privire. Încă era palid.

— Te simţi bine?

— Nu, nu mă simt bine. Mă privi, ochii albaştri scânteind de furie. Cum poţi fi atât de calmă după tot ce s-a întâmplat?

— Şi tu ai fost calm noaptea trecută. După ce ai fost muşcat.

— Era ceva complet diferit. Femeia a supt din locul muşcăturii. Ea…

Mâinile îi erau atât de încleştate pe volan încât tremurau.

— Ai fost rănit mai tare noaptea trecută; de ce e mai rău de data asta?

— Ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută a fost ceva violent, dar n-a fost… pervers. Vampirii care ne-au atacat

noaptea trecută voiau ceva anume. Numele Stăpânului. Cei din seara asta nu voiau nimic, erau pur şi simplu…

— Cruzi, am terminat eu ideea.

— Da, cruzi.

— Larry, sunt vampiri, nu fiinţe umane. Nu se conduc după aceleaşi reguli.

— M-ar fi ucis doar din capriciu în seara asta.

— Da, ar fi făcut-o.

— Cum suporţi să fii în preajma lor?

Am ridicat din umeri.

— Asta e meseria mea.

— Şi a mea.

— Nu trebuie să fie, Larry. Refuză pur şi simplu să lucrezi la cazurile în care sunt implicaţi vampiri. Cei mai mulţi reanimatori fac aşa.

Clătină din cap.

— Nu, nu voi renunţa.

— De ce nu?

Rămase tăcut aproape un minut. Intră pe autostrada 270, îndreptându-se spre sud.

— Cum ai mai putut vorbi despre întâlnirea din această după-amiază după ceea ce tocmai s-a întâmplat?

— Larry, trebuie să ai şi o viaţă particulară. Dacă laşi ca slujba asta să te mănânce de viu, n-o vei scoate niciodată la capăt. I-am studiat cu atenţie faţa. Şi tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Ce întrebare?

— De ce nu vrei să renunţi la ideea de a executa vampiri?

Ezită, concentrându-se asupra drumului. Deveni brusc interesat în maşinile care ne depăşeau. Am trecut pe sub un pod de cale ferată, încadrat în ambele părţi de depozite. Multe ferestre erau sparte sau lipseau cu desăvârşire. Rugina se scurgea din pasarela podului.

— Interesantă zonă a oraşului, afirmă el.

— Eviţi să răspunzi la întrebare. De ce?

— Nu vreau să discut despre asta.

— Te-am întrebat despre familia ta; mi-ai răspuns că toţi

sunt în viaţă. Nu te-am întrebat de prieteni. A fost vreunul din prietenii tăi ucis de un vampir?

Îmi aruncă o privire piezişă.

— De ce mă-ntrebi asta?

— Larry, cunosc semnele. Eşti hotărât să ucizi monştrii pentru că ai pică pe ei, nu-i aşa?

Larry se ghemui brusc în scaun şi continuă să fixeze cu încăpăţânare şoseaua. Muşchii fălcilor se încleştau şi se descleştau ritmic.

— Vorbeşte cu mine, Larry.

— Orăşelul din care vin este mic, are cam o mie cinci sute de oameni. Pe când eram în primul an de facultate, doisprezece oameni au fost ucişi de un grup de vampiri. Nu-l cunoşteam pe niciunul, nu-i cunoşteam cu adevărat. Ne mai salutam pe stradă, dar asta era tot.

— Continuă.

Îmi aruncă o privire.

— Am fost la înmormântarea lor în timpul vacanţei de Crăciun. Toate acele sicrie, toate acele familii îndoliate… Tatăl meu era medic, dar nu i-a putut ajuta. Nimeni nu i-a putut ajuta.

— Îmi amintesc cazul. Elbert, Wisconsin, cu trei ani în urmă, aşa-i?

— Da, cum de ştii asta?

— Doisprezece morţi e cam mult pentru un singur atac al vampirilor. Ziarele au vuit. Brett Colby a fost cel însărcinat cu execuţia vampirilor.

— Nu l-am întâlnit niciodată, dar mi-au povestit părinţii despre el. L-au descris ca pe un cowboy venit în oraş să-i ucidă pe băieţii cei răi. A găsit şi a ucis cinci vampiri. A ajutat oraşul atunci când nimeni altcineva nu putea.

— Larry, dacă vrei pur şi simplu să ajuţi oamenii, atunci fă-te asistent social sau medic.

— Sunt un reanimator; am o constituţie înnăscută pentru a rezista atacului vampirilor. Cred că Dumnezeu a intenţionat să-i vânez.

— Mamă Doamne, Larry, nu porni într-o cruciadă sfântă, vei sfârşi prin a muri.

— Poţi să mă înveţi cum să supravieţuiesc.

Am clătinat din cap.

— Larry, asta nu e ceva personal. Nu poate fi ceva personal. Dacă laşi emoţiile să te copleşească, atunci fie vei fi ucis, fie vei ajunge la spitalul de nebuni.

— Voi învăţa, Anita.

M-am holbat la profilul lui. Părea atât de încăpăţânat…

— Larry…

M-am oprit. Ce puteam spune? Ce ne-a determinat pe oricare din noi să îmbrăţişăm această meserie? Poate că motivele sale erau la fel de bune ca ale mele, poate mai bune. Nu era pur şi simplu plăcerea de a ucide, aşa cum se întâmpla cu Edward. Şi Dumnezeu îmi era martor că aveam nevoie de ajutor. Erau din ce în ce mai mulţi vampiri pentru micuţa de mine!

— De acord, te învăţ să te descurci, dar va trebui să faci ce-ţi spun şi atunci când îţi spun. Fără comentarii sau discuţii.

— Orice spui tu, şefa.

Îmi aruncă o privire, rânji scurt, apoi îşi concentră din nou atenţia asupra drumului. Părea hotărât, uşurat şi tânăr.

Dar toţi am fost tineri odată. Tinereţea trece, ca şi inocenţa şi simţul corectitudinii. Spre sfârşit, singurul lucru rămas este instinctul de supravieţuire. L-aş putea învăţa asta pe Larry? L-aş putea învăţa cum să supravieţuiască? Te implor, Dumnezeule, fă-mă să-l învăţ şi nu-l lăsa să-mi moară în braţe!

38

Larry mă lăsă în faţa clădirii în care aveam apartamentul la ora 9.05. Era trecut cu mult de ora la care obişnuiam să mă culc. Mi-am luat sacul de pe bancheta din spate. Nu voiam să-mi uit echipamentul folosit la readucerea la viaţă a morţilor. Am tras siguranţa şi am trântit portiera din

spate, apoi m-am aplecat peste cea din partea scaunului pasagerului.

— Ne întâlnim tot aici diseară la cinci, Larry. Eşti şoferul meu până găsesc o altă maşină.

Aprobă din cap.

— Dacă ajung târziu acasă să nu-l laşi pe Bert să te trimită singur la treabă, ai înţeles?

De-abia acum mă privi. Faţa îi era gânditoare, dar expresia îi era de nepătruns.

— Crezi că nu mă pot descurca singur?

Ştiam că nu putea, dar n-am zis-o cu voce tare.

— E doar a doua noapte când lucrezi. Acordă-ţi un răgaz, şi mie la fel. Te voi învăţa cum să vânezi vampiri, dar principala noastră sarcină este readucerea la viaţă a morţilor, încearcă să-ţi reaminteşti acest lucru.

Aprobă din nou din cap.

— Larry, nu-ţi face probleme dacă visezi urât. Mi se mai întâmplă şi mie din când în când.

— Sigur, răspunse el. Porni motorul şi a trebuit să închid portiera. Bănuiam că nu mai voia să vorbească. Nimic din ceea ce văzusem până atunci nu avea să-mi dea coşmaruri, dar voiam ca Larry să fie pregătit, în măsura în care nişte simple cuvinte ar putea pregăti pe cineva pentru meseria noastră.

O familie încărca într-o dubiţă o ladă frigorifică portabilă şi tot ce mai era nevoie pentru un picnic. Bărbatul zâmbi.

— Nu cred că vom mai avea prea multe zile atât de frumoase toamna asta.

— Cred că aveţi dreptate.

Era genul de conversaţie banală pe care o ai cu oameni ale căror nume nu le cunoşti, dar ale căror figuri le vezi tot timpul prin preajmă. Eram vecini, ne dădeam „bună ziua“ şi ne spuneam „la revedere“, dar nimic altceva. Ăsta era stilul meu. Când ajung acasă, nu vreau ca cineva să-mi sune la uşă ca să împrumute o ceaşcă de zahăr.

Singura excepţie de la această regulă era doamna Pringle, iar ea înţelegea pe deplin nevoia mea de intimitate.

În apartament era cald şi linişte. Am încuiat uşa şi m-am rezemat de ea. Oh, ce bine era acasă! Am aruncat jacheta de piele pe spătarul canapelei şi brusc am simţit un miros de parfum. O combinaţie delicată de flori, caracteristică doar parfumurilor foarte scumpe. Nu unul din sortimentele mele preferate.

Am scos Browningul şi m-am lipit cu spatele de uşă. Un bărbat apăru de după colţul care dădea în sufragerie. Un tip înalt, slab, cu păr negru, tuns după ultima modă, scurt în faţă, lung la spate. A rămas locului, zâmbind, sprijinit de perete, cu braţele încrucişate pe piept.

Un alt doilea bărbat apăru de după canapea. Mai scund, mai musculos, blond, la fel de zâmbitor. Se aşeză pe canapea, cu mâinile la vedere. Niciunul nu avea armă, cel puţin nu vedeam niciuna.

— Cine dracu' sunteţi?

Un negru înalt ieşi din dormitor. Mustaţă bine îngrijită, ochi ascunşi în spatele unor ochelari negri de soare.

Lamia apăru lângă el. În forma ei umană, în aceeaşi rochie roşie purtată în ziua precedentă. Singura deosebire erau pantofii stacojii, cu tocuri cui.

— Te aşteptam, domnişoară Blake.

— Cine-s bărbaţii?

— Haremul meu.

— Nu prea înţeleg.

— Îmi aparţin.

Îşi trecu unghiile roşii în jos pe mâna bărbatului de culoare, îndeajuns de adânc pentru a lăsa o linie subţire de sânge. Acesta se mulţumi doar să zâmbească.

— Ce vrei?

— Domnul Oliver vrea să te vadă. M-a trimis să te aduc.

— Ştiu unde-i casa. Pot ajunge şi singură acolo.

— Oh, nu, a trebuit să ne mutăm, declară ea, mişcându-se ca un şarpe prin cameră. Un nenorocit de vânător de recompense a încercat să-l ucidă pe Oliver ieri.

— Ce vânător de recompense?

Să fi fost Edward?

Femeia dădu din mână.

— Nu am fost prezentaţi oficial. Oliver nu m-a lăsat să-l omor aşa încât a scăpat, dar am fost nevoiţi să ne mutăm.

Părea verosimil, dar…

— Şi unde-i acum?

— Te ducem la el. Ne aşteaptă o maşină…

— De ce n-a venit Inger după mine?

Ridică din umeri.

— Oliver îmi dă ordine, eu le îndeplinesc. O umbră îi trecu pe faţă – ură!

— De când îţi e stăpân?

— De prea mult timp.

M-am holbat la cei trei, cu pistolul încă în mână, dar fără a fi îndreptat spre cineva în mod special. Nu încercaseră să-mi facă vreun rău. Atunci de ce nu doream oare să bag pistolul în toc? Pentru că văzusem în ce se transformase lamia şi acest lucru mă înspăimânta de-a binelea.

— De ce are nevoie Oliver de mine atât de repede?

— Aşteaptă răspunsul tău.

— Încă nu m-am hotărât dacă să-i spun sau nu cine-i Stăpânul Oraşului.

— Tot ce ştiu este că mi s-a spus să te aduc. Dacă n-o fac, se va supăra. Nu vreau să fiu pedepsită, domnişoară Blake; te rog, vino cu noi.

Cum poţi pedepsi o lamie? Era doar o singură modalitate de a afla.

— Şi cum te-ar pedepsi?

Lamia se holbă la mine.

— E o întrebare foarte personală.

— Nu asta îmi era intenţia.

— Las-o baltă. Se apropie, unduindu-şi corpul. Mergem? Se oprise în faţa mea, destul de aproape pentru a mă atinge.

Începeam să mă simt ca o proastă cu pistolul în mână, aşa încât l-am vârât în toc. Nimeni nu mă ameninţa. Iată ceva cu adevărat nou!

În mod normal, m-aş fi oferit să-i urmez cu maşina, dar Nova mea era complet distrusă. Aşadar… dacă voiam să-l întâlnesc pe Oliver, trebuia să merg cu ei.

Chiar voiam să-l întâlnesc pe Oliver. Nu intenţionam să-l dau de gol pe Jean-Claude, dar voiam să i-l ofer pe tavă pe Alejandro. Sau cel puţin să-mi asigur ajutorul său în confruntarea cu Alejandro. Şi mai voiam să ştiu dacă Edward era cel care încercase să-l ucidă. Nu erau prea mulţi profesionişti în meseria asta. Cine altcineva ar fi putut fi?

— Bine, haide să mergem, am declarat eu. Mi-am luat jacheta de piele de pe canapea şi am deschis uşa. Le-am făcut semn să iasă. Bărbaţii s-au conformat fără să scoată un cuvânt; ultima a ieşit lamia.

Am încuiat uşa în urma noastră. Politicoşi, m-au aşteptat pe culoar. Zâmbind, lamia îl luă de braţ pe negrul înalt.

— Băieţi, unul din voi să-i ofere braţul doamnei.

Blondul şi cel cu părul negru se întoarseră spre mine.

Brunetul zâmbi. Nu mai văzusem atâtea figuri zâmbitoare de când îmi cumpărasem ultima maşină.

Amândoi îmi oferiră braţele, exact ca într-unul din acele filme difuzate noaptea târziu.

— Mulţumesc, băieţi, dar nu am nevoie de escortă.

— I-am învăţat să se comporte ca nişte gentlemeni, domnişoară Blake, aşa că poţi profita din plin de asta. Există atât de puţini gentlemeni în zilele noastre…

N-o puteam contrazice, dar nici nu aveam nevoie de ajutor pentru a coborî scările.

— Îţi sunt recunoscătoare, dar mă descurc şi singură.

— Cum doreşti, domnişoară Blake. Se întoarse spre cei doi bărbaţi. Voi doi să aveţi mare grijă de domnişoara Blake. De data aceasta se răsuci spre mine. O femeie trebuie să aibă întotdeauna în preajmă mai mulţi bărbaţi, nu doar unul singur.

M-am stăpânit să nu ridic din umeri.

— Cum vrei.

Îmi aruncă un zâmbet încântător şi porni pe culoar cu un pas maiestuos, la braţul cavalerului ei. Ceilalţi doi bărbaţi se plasară lângă mine, încadrându-mă. Lamia îmi aruncă peste umăr:

— Ronald e preferatul meu; îmi pare rău, dar nu-l împart

cu nimeni.

Am fost nevoită să zâmbesc.

— E-n regulă, nu sunt lacomă.

Izbucni în râs, un sunet minunat, dar ascuţit, cu o nuanţă de chicoteală.

— Nu eşti lacomă… oh, e foarte bine, domnişoară Blake… sau pot să-ţi spun Anita?

— Chiar te rog.

— Atunci trebuie să-mi spui Melanie.

— Sigur.

Am pornit pe culoar în spatele ei şi al lui Ronald. Blondu' şi Zâmbăreţu' se roteau în jurul meu ca nu cumva să mă poticnesc şi să-mi rup vreun picior, Doamne fereşte. Nu vom ajunge niciodată să coborâm scările fără ca unul din noi să cadă.

M-am răsucit spre Blondu'.

— Cred că o să te iau de braţ.

I-am zâmbit Zâmbăreţului.

— Poţi sta mai departe de noi?

Bărbatul se încruntă, dar făcu un pas înapoi. Mi-am strecurat mâna stângă sub braţul Blondului. Antebraţul i se umflă sub mâna mea. Nu-mi dădeam seama dacă îşi încorda muşchii sau dacă erau pur şi simplu atât de dezvoltaţi. Dar am coborât cu toţii cu bine scările, Zâmbăreţu' încheind plutonul.

Lamia şi Ronald ne aşteptau lângă un Lincoln Continental negru. Ronald deschise portiera pentru lamie, apoi se strecură pe scaunul şoferului.

Zâmbăreţu' se repezi înainte să-mi deschidă şi mie portiera. Cum de ştiam că aşa urma să facă? De obicei mă nemulţumesc astfel de gesturi, dar toată această afacere era atât de ciudată încât… Dacă lucrul cel mai rău care mi s-ar întâmpla astăzi ar fi bărbaţii extrem de zeloşi în a-mi deschide uşi sau portiere, atunci m-aş descurca de minune.

Blondu' se strecură pe locul de lângă mine, împingându-mă până spre mijlocul banchetei. Celălalt bărbat ocolise deja maşina în fugă şi se urca pe cealaltă parte. Urma să mă trezesc făcută sandviş între ei. Nu că ar fi fost vreo

mare surpriză!

Lamia pe nume Melanie se răsuci în scaun, proptindu-şi bărbia pe braţ.

— Nu te sfii să faci prostioare cu ei în timpul drumului. Amândoi sunt foarte buni.

Am privit fix în ochii ei voioşi. Părea să vorbească serios. Zâmbăreţu' îşi puse braţul pe spătarul scaunului meu, atingându-mi umerii. Blondu' încercă să-mi ia mâna, dar l-am deturnat. Atunci se hotărî să facă la fel cu genunchiul. Halal schimbare!

— Chiar nu mă dau în vânt după partidele publice de sex, am declarat. Am împins braţul Blondului la loc în propria poală.

Mâna Zâmbăreţului se strecură în jurul umărului meu. M-am deplasat în scaun în aşa fel încât să fiu cât mai departe de cei doi.

— Cheamă-i la ordine!

— Băieţi, nu-i interesată de voi!

Bărbaţii se mişcară la unison, apropiindu-se cât mai mult cu putinţă de portierele maşinii. Picioarele lor mă mai atingeau uşor, dar cel puţin asta era tot.

— Mulţumesc, am zis eu.

— Dacă te răzgândeşti în timpul drumului, trebuie doar să le spui. Le place la nebunie să li se comande, nu-i aşa, băieţi?

Cei doi bărbaţi dădură din cap, zâmbind. Măi, măi, ce grup fericit!

— Nu prea cred să mă răzgândesc.

Lamia ridică din umeri.

— Cum doreşti, Anita, dar băieţii vor fi cumplit de dezamăgiţi dacă nu le vei da măcar un sărut de despărţire.

Totul devenea ciudat de-a binelea, ba nu, rectific, mai mult decât ciudat.

— Nu sărut niciodată pe nimeni de la prima întâlnire.

Melanie râse.

— Oh, e bună, nu-i aşa, băieţi?

Cei trei bărbaţi scoaseră nişte sunete aprobatoare. Aveam sentimentul că ar fi făcut sluj dacă li s-ar fi ordonat.

Ham, ham. Oh, îmi venea să vărs!

39

Am luat-o spre sud pe autostrada 270. Şoseaua era mărginită de şanţuri abrupte, acoperite cu iarbă şi pâlcuri mici de copaci. Printre dealuri se ridicau case identice, cu grădini mici, separate de garduri. În multe grădini creşteau copaci înalţi. Deşi 270 era principala autostradă care trecea prin St. Louis, exista întotdeauna senzaţia de natură verde, de spaţii deschise de-a lungul cărora terenurile se întindeau lin cât vedeai cu ochii.

Am intrat pe autostrada 70 Vest care ducea spre suburbia St. Charles. Terenuri agricole se întindeau de ambele părţi. Porumbul era înalt şi auriu, gata de a fi cules. Undeva în spatele unei porţiuni de câmpie se înălţa o clădire modernă din sticlă pe peretele căreia se întindea un panou cu reclamă la piane; lângă ea se vedea un teren acoperit de golf. Un cimitir de maşini şi un magazin abandonat deschideau drumul spre podul Blanchette.

Partea stângă a şoselei era străbătută în zig-zag de şanţuri pline cu apă, împotriva inundaţiilor. Industria, reprezentată prin câteva clădiri înalte, din sticlă, pătrunsese deja în această zonă. Un Hotel Omni cu o fântână arteziană în faţă se afla cel mai aproape de autostradă.

O bucată de pădure, prea des inundată pentru a fi tăiată şi transformată în zonă rezidenţială, mărginea partea stângă a drumului până în locul în care copacii se întâlneau cu fluviul Missouri. Copacii se întindeau şi de cealaltă parte a fluviului, în suburbia St. Charles.

Suburbia St. Charles nu era zonă inundabilă, aşa că era plină de clădiri cu apartamente, malluri, un supermarket de lux pentru animale, un cinematograf şi diverse magazine. Terenul din jur dispărea în spatele panourilor cu reclame şi al motelurilor. Era greu să-ţi reaminteşti că

fluviul Missouri se afla exact în spatele tău, zonă odinioară bine împădurită. Era greu chiar şi de văzut terenul înconjurător din cauza clădirilor.

Stând în maşina încălzită, ascultând doar sunetul roţilor pe asfalt şi murmurul vocilor celor de pe scaunele din faţa mea, mi-am dat seama cât de obosită eram. Chiar şi înghesuită între doi bărbaţi, eram gata să trag un pui de somn. Am căscat.

— Cât mai durează?

Lamia se răsuci în scaun.

— Plictisită?

— Încă n-am reuşit să dorm astăzi. Vreau doar să ştiu cât mai durează drumul ăsta.

— Îmi pare rău să-ţi cauzez atâtea neplăceri. Mai e mult de mers, Ronald?

Acesta clătină din cap. Nu scosese nicio vorbă de când îl întâlnisem. Oare putea vorbi?

— Unde mergem exact?

Niciunul din bărbaţi nu părea dispus să-mi răspundă la întrebare, dar poate dacă aş formula-o altfel…

— Încă aproximativ patruzeci şi cinci de minute de mers dincolo de suburbia St. Peters.

— Lângă Wentzville? am întrebat eu.

Lamia dădu aprobator din cap.

Încă o oră până acolo şi aproape două ore înapoi. Ceea ce însemna că voi ajunge acasă pe la unu. Îmi mai rămâneau doar două ore de somn. Minunat!

Am ieşit din St. Charles şi întinderile nesfârşite îşi făcură din nou apariţia pe ambele părţi ale şoselei – terenuri agricole delimitate de garduri de sârmă ghimpată bine întinsă. Cirezi păşteau pe dealurile joase. Singurul semn de civilizaţie era o staţie de benzină chiar lângă autostradă. La o oarecare depărtare se vedea o clădire mare, înconjurată de o suprafaţă de teren cu iarbă care se întindea până la şosea. Pe iarbă se deplasau, plini de graţie, cai. Am tot aşteptat să intrăm pe una din acele proprietăţi, dar am trecut pe lângă ele fără a opri.

În cele din urmă am intrat pe un drum îngust cu un

nume imposibil de citit pe un indicator ruginit şi îndoit. Drumul era îngust, ca orice drum de ţară. Şanţuri defilau de ambele părţi ale maşinii. Iarbă, buruieni, rămăşiţe ale recoltei culese anul trecut atingeau înălţimea unui om şi dădeau un aspect sălbatic drumului. Un câmp cu fasole uscată şi galbenă aştepta să fie cules. O serie de poteci acoperite cu pietriş apăreau dintre buruieni, iar câteva cutii poştale ruginite indicau faptul că prin împrejurimi încă mai existau unele case locuite. Dar cele mai multe case erau doar siluete printre copaci. Rândunici coborau şi urcau în văzduh deasupra drumului. Asfaltul se termină brusc, aruncând maşina într-un drum acoperit cu pietriş.

Pietrişul şuiera şi bubuia sub maşină. Dealuri împădurite mărgineau drumul. Din când în când se vedea câte o casă, dar numărul lor devenea din ce în ce mai mic. Oare unde mergeam?

Se termină şi pietrişul, iar drumul se transformă într-un pământ roşcat presărat din loc în loc cu pietre mari, tot roşii. Lincolnul înainta hurducându-se prin praf. Dacă voiau să-l distrugă pe un drum bun doar pentru maşini de teren, treaba lor.

În cele din urmă se termină chiar şi drumul de pământ, exact în faţa unor bolovani uriaşi, dispuşi în formă de cerc. Unii erau la fel de mari ca maşina. Eram uşurată să văd că erau şi unele lucruri peste care nici măcar Ronald nu avea cum să treacă cu maşina.

Lamia se răsuci pentru a mă privi. Zâmbea, debordând parcă de plăcere. Era al dracului de veselă, poate prea veselă. Ceva nu era în regulă. Nimeni nu este atât de vesel decât dacă doreşte ceva. Ceva de mare preţ. Ce voia lamia? Ce voia Oliver?

Femeia coborî din maşină. Bărbaţii o urmară ca nişte câini bine dresaţi. Am ezitat, dar dacă tot venisem până aici, mai bine vedeam ce dorea Oliver.

Lamia lua din nou braţul lui Ronald. O precauţie recomandabilă pe un teren plin de pietre pentru cineva cu pantofi cu tocuri cui. Eu, cu pantofii mei sport, nu aveam nevoie de ajutor. Blondu1 şi Zâmbăreţu' îmi oferiră fiecare

câte un braţ; i-am ignorat. De ajuns cu mascarada. Eram obosită şi nu voiam să fiu târâtă la marginea lumii. Nici măcar Jean-Claude nu mă târâse cu forţa într-o zonă de pădure uitată de Dumnezeu. Dar el era un băiat de oraş. Şi Oliver îmi păruse a fi la fel. Asta arată cât de greşit poţi judeca un vampir după ce-l întâlneşti doar o singură dată.

Drumul stâncos ocolea un deal. Şi mai mulţi bolovani se rostogoliseră din vârful dealului pentru a se sfărâma la poale în bucăţi de diferite mărimi. Ronald o ridică pe Melanie pentru a o trece peste zona cea mai grea a drumului.

Am oprit bărbaţii înainte de a-mi propune acelaşi lucru.

— Mă descurc singură, mulţumesc oricum.

Păreau dezamăgiţi. Cel blond declară:

— Melanie ne-a spus să avem grijă de tine. Dacă te împiedici şi cazi de pe pietre, se va supăra pe noi.

Brunetul dădu aprobator din cap.

— Nu voi păţi nimic, băieţi, absolut nimic.

Am luat-o înainte fără a mai aştepta să văd ce vor face. Terenul era înşelător, presărat cu pietre mici. M-am cocoţat pe un bolovan mai mare decât mine. Bărbaţii stăteau exact în spatele meu, cu mâinile întinse, gata să mă prindă dacă aş fi căzut. Nu avusesem nici măcar un potenţial iubit care să fie atât de paranoic.

Cineva blestemă şi m-am răsucit pentru a-l vedea pe brunet întins pe pământ. Nu m-am putut abţine din râs. Nu am aşteptat să mă ajungă din urmă. Mă săturasem de atâta dădăceală, iar gândul că nu aveam să mai dorm în acea zi mă făcea să fiu prost dispusă. Cea mai importantă noapte a anului pentru noi, iar eu aveam să fiu moartă de oboseală. Oliver chiar că ar trebui să aibă ceva important de spus.

În jurul unei grămezi înalte de pietre sfărâmate se afla o deschizătură – intrarea într-o peşteră. Ronald intră cu lamia înăuntru fără a mă mai aştepta. O peşteră? Oliver se mutase într-o peşteră? Într-un fel, dacă luam în considerare întâlnirea din acel birou modern, scăldat în soare, tot acest aranjament nu i se potrivea deloc.

Soarele lumina intrarea în peşteră, dar câţiva paşi mai departe întunericul era gros. Am rămas locului la limita zonei luminate, nesigură pe mine. Cei doi însoţitori, ajunşi deja în spatele meu, scoaseră din buzunare două lanterne mici. Fascicolele de lumină păreau jalnice faţă de întunericul din jur.

Blondu1 preluă conducerea, Zâmbâreţu' rămase ultimul, lăsându-mă pe mine în mijlocul fascicolelor subţiri de lumină. Păşeam printr-un mic şanţ, ceea ce mă împiedica să cad peste bucăţile ascuţite de stâncă vizibile din loc în loc; în rest tunelul era plan, aproape perfect. Un şuvoi subţire de apă se scurgea printre pietre, continuându-şi paşnic drumul înaintea noastră. M-am holbat la tavanul pierdut în întuneric. Tot tunelul trebuia să fi fost săpat de apă. Impresionant.

Aerul rece şi umed îmi atingea faţa. Eram bucuroasă că aveam jacheta de piele. Nu se va încălzi niciodată în acest loc, dar nici nu se va face mai rece. De aceea strămoşii noştri trăiseră în peşteri. Temperatură controlată tot anul.

O galerie largă se deschidea în stânga. Sunetul adânc făcut de apă clipocea şi bubuia în întuneric. Multă apă. Blondu1 trecu raza lanternei peste un pârâu care ocupa cea mai mare parte a galeriei din stânga. Apa era neagră şi părea adâncă şi rece.

— Nu mi-am adus cizmele impermeabile, am zis eu.

— Mergem doar prin galeria centrală, zise Zâmbăreţu'. N-o tachina. Stăpânei nu-i place. Expresia feţei părea foarte serioasă în lumina slabă a lanternei.

Bărbatul blond ridică din umeri, apoi deplasă fascicolul de lumină drept înainte. Şuvoiul de apă se împrăştia ca un evantai subţire pe stâncă, dar erau şi nenumărate zone cu piatră uscată, de ambele părţi. Nu urma să fiu nevoită să mă ud la picioare, cel puţin nu încă.

Am luat-o pe lângă peretele stâng. L-am atins pentru a-mi păstra echilibrul şi mi-am retras brusc mâna. Pereţii erau plini de mâzgă din cauza apei şi a mineralelor din piatră.

Zâmbăreţu' râse. Bănuiesc că râsul era permis.

I-am aruncat o privire peste umăr, încruntând din sprâncene, apoi mi-am lipit din nou palma de perete. Senzaţia nu era chiar atât de scârboasă. Pur şi simplu fusesem luată prin surprindere. Atinsesem lucruri şi mai dezgustătoare.

Sunetul apei care cădea cu zgomot de la mare înălţime umplu brusc întunericul. Drept în faţa noastră se afla o cascadă; nu aveam nevoie de ochi pentru a-mi da seama de asta.

— Cât de mare crezi că e cascada? întrebă Blondu'.

Tunetul umplea întunericul. Ne înconjura din toate părţile. Am ridicat din umeri.

— Cinci metri, şase metri, poate mai mult.

Îndreptă raza lanternei spre un şuvoi de apă care cădea de la aproximativ zece centimetri. Micuţa cădere de apă alimenta pârâiaşul.

— Peştera amplifică sunetul şi îl face să sune ca un tunet.

— Mişto fază, am comentat eu.

O lespede lată ducea în sus, printr-o serie de mici căderi de apă, spre un postament de piatră. Lamia stătea pe marginea lui, cu picioarele încălţate în pantofii cu tocuri cui atârnate peste margine. Postamentul era probabil la o înălţime de vreo doi metri şi jumătate, dar tavanul se pierdea undeva în întunericul de deasupra. Acesta era vinovatul pentru ecoul produs de micuţa cădere de apă.

Ronald stătea în spatele lamiei, ca o bună gardă de corp, cu mâinile împreunate în faţă. Lângă ei se distingea o deschizătură largă care ducea mai adânc în peşteră, spre sursa pârâiaşului.

Blondu' se căţără pe postament şi îmi întinse o mână.

— Unde-i Oliver?

Undeva drept în faţa ta, răspunse lamia. În voce i se citea o doză de veselie, ca şi cum tocmai ar fi spus o glumă pe care n-o înţelegeam. Se voia probabil o glumă pe seama mea.

Am ignorat mâna întinsă a bărbatului blond şi m-am urcat singură pe postament. Mâinile îmi erau acoperite cu

un strat subţire de noroi cafeniu deschis şi cu apă, o reţetă perfectă pentru un mâl vâscos. Mi-am înfrânat impulsul de a le şterge de blugi şi m-am lăsat în genunchi lângă mica băltoacă de apă care alimenta cascada. Apa era rece ca gheaţa, dar m-am spălat pe mâini şi m-am simţit mai bine. De-abia apoi mi le-am şters de blugi.

Lamia şedea cu bărbaţii grupaţi în jurul ei ca şi cum ar fi pozat pentru o amintire de familie. Aşteptau pe cineva. Oliver. Unde era?

— Unde-i Oliver?

— Mă tem că nu va veni. Vocea provenea din faţa mea, de undeva din străfundurile peşterii. M-am dat înapoi, dar n-am putut ajunge prea departe fără a depăşi marginea periculoasă a şanţului.

Cele două fascicole de lumină se îndreptară spre deschizătură ca nişte reflectoare în miniatură. Alejandro îşi făcu apariţia în razele subţiri de lumină.

— Nu-l vei întâlni pe Oliver, domnişoară Blake.

Am scos pistolul înainte să se mai întâmple ceva. Lanternele se stinseră, iar eu m-am trezit într-un întuneric absolut în compania unui vampir-suprem, a unei lamii şi a trei bărbaţi ostili. Nu părea să fie una din zilele mele cele mai bune.

40

M-am lăsat să cad în genunchi, cu pistolul pregătit, ţinut aproape de corp. Întunericul era gros precum catifeaua. Nu-mi vedeam nici măcar mâna. Am închis ochii, încercând să mă concentrez mai mult asupra auzului. Şi am auzit: un sunet de pantofi pe piatră. Mişcarea uşoară a aerului pe măsură ce cineva se apropia tot mai mult de mine. Aveam treisprezece gloanţe placate cu argint. Eram pe punctul de a afla dacă argintul făcea vreun rău unei lamii. Alejandro primise deja un glonţ de argint în piept şi nu părea să-l fi deranjat în niciun fel.

Eram într-un mare rahat.

Paşii ajunseră aproape lângă mine. Îi simţeam corpul. Am deschis ochii. Era ca şi cum aş fi privit în interiorul complet negru al unei mingi de ebonită. Dar simţeam prezenţa cuiva lângă mine. Am ridicat pistolul la înălţimea probabilă a părţii inferioare a pieptului sau a abdomenului şi am tras din poziţia în genunchi.

Flăcările de la gura ţevii păreau fulgere albastre în întuneric. Zâmbăreţu' se prăbuşi pe spate într-un fulger de lumină. L-am auzit căzând peste marginea postamentului, apoi nimic. Nimic, în afara întunericului.

Nişte mâini mă înşfăcară de antebraţe, iar eu nu auzisem absolut nimic. Era Alejandro. Am urlat în timp ce mă ridica în picioare.

— Pistolul ăla micuţ nu-mi poate face nimic, afirmă el cu o voce moale, apropiată.

Nu-mi smulsese pistolul din mână, ceea ce însemna că nu-i era frică de el. Deşi ar fi trebuit să-i fie.

— I-am oferit Melaniei libertatea, de îndată ce atât Oliver, cât şi Stăpânul Oraşului vor fi morţi. Ţie îşi ofer viaţă eternă, tinereţe eternă, şi astfel poţi rămâne în viaţă.

— Mi-ai dat deja primul semn.

— Pe al doilea îl vei primi în noaptea asta, declară el. Vocea îi era moale şi obişnuită în comparaţie cu cea a lui Jean-Claude, dar întunericul înconjurător şi atingerea mâinilor sale accentuau importanţa cuvintelor mai mult decât ar fi trebuit.

— Şi dacă nu vreau să fiu servitorul tău uman?

— Atunci te voi obliga, Anita. Pierderea ta va avea repercusiuni puternice asupra Stăpânului Oraşului. Îşi va pierde adepţii, îşi va pierde încrederea. Oh, da, Anita, vei fi în puterea mea. Alătură-mi-te de bunăvoie şi totul va fi o plăcere. Luptă-te cu mine şi totul va deveni o adevărată agonie.

M-am folosit de locul din care venea vocea pentru a-i ţinti gâtul. Dacă i-aş putea secţiona şira spinării, s-ar putea să moară indiferent dacă avea mai mult sau mai puţin de o mie de ani. S-ar putea. Te rog, Doamne Dumnezeule, ajută-

mă.

Am tras. Glonţul îl lovi drept în gât. Se aruncă înapoi, dar nu-mi dădu drumul mâinilor. Încă două gloanţe în gât, unul în falcă, şi Alejandro mă aruncă cât mai departe de el, urlând.

M-am trezit întinsă pe spate în apa rece ca gheaţa.

Lumina unei lanterne străpunse întunericul. Blondu' stătea nemişcat, o ţintă perfectă. Am tras şi lumina a dispărut brusc, dar nu s-a auzit niciun ţipăt. Mă grăbisem să trag şi ratasem. Fir-ar să fie.

Nu mă puteam urca pe platforma de piatră în întuneric. Riscam să cad şi să-mi rup un picior. Aşadar, singurul drum rămas disponibil era tot mai adânc în peşteră, dacă puteam ajunge până acolo.

Alejandro continua să urle, fără cuvinte, dar nebun de furie. Urletele se loveau de stânci stârnind ecouri atât de puternice încât am asurzit; de parcă nu ar fi ajuns că eram şi oarbă.

Am ieşit din apă dând din mâini şi din picioare, rezemându-mă cu spatele de un perete. Dacă nu-i auzeam, poate că nu mă auzeau nici ei.

— Luaţi-i pistolul, porunci lamia. Îşi schimbase locul şi părea să se afle acum lângă vampirul rănit.

Am aşteptat în întuneric un indiciu care să-mi arate că veneau spre mine. Am simţit un val de aer rece direct în faţă. Nu ei se mişcau. Eram oare atât de aproape de deschizătura care ducea spre adâncurile peşterii? Puteam să mă strecor pe acolo? În întuneric, neştiind dacă în jur se aflau puţuri sau lacuri subterane destul de adânci pentru a mă îneca? Nu părea o idee prea bună. Poate reuşeam pur şi simplu să-i ucid pe toţi. Nicio şansă.

Prin ecourile stârnite de urletele lui Alejandro se strecură un alt sunet, un şuierat strident asemănător cu cel al unui şarpe uriaş. Lamia se transforma. Trebuia să scap de acolo înainte de a-şi recăpăta complet adevărata înfăţişare. Un şuvoi de apă se prăvălea aproape peste mine. Am privit în sus, dar nu era nimic de văzut, doar un întuneric compact.

Nu simţeam nimic altceva decât apa împroşcată peste tot. Am ridicat pistolul şi am tras. Fulgerul de lumină scoase la iveală faţa lui Ronald. Ochelarii de soare dispăruseră. Ochii îi erau galbeni, cu pupilele ca nişte fante înguste. Doar atât am putut vedea în fulgerul de lumină de la gura ţevii pistolului. Am tras încă de două ori direct în faţa cu ochii înguști. Bărbatul urlă, dezvelind o pereche de canini. Dumnezeule! Ce naiba era?

Orice ar fi fost, Ronald se prăbuşi pe spate. L-am auzit căzând în apă cu un pleoscăit mult prea puternic pentru un ochi de apă puţin adânc. Nu l-am mai auzit să facă vreo altă mişcare. Era mort?

Urletele lui Alejandro încetaseră. Era mort şi el? Se târa spre mine? Era la doi paşi de mine? Am ţinut pistolul chiar în faţa mea şi am încercat să simt vreo mişcare cât de imperceptibilă în întuneric.

Ceva greu se târa pe platforma de piatră. Stomacul mi a făcut ghem. Lamia. Rahat.

Acum era momentul. Mi-am strecurat umărul dincolo de colţul de piatră, înspre deschizătură. M-am târât în genunchi şi într-o mână. Nu voiam să fug dacă nu era cu adevărat necesar. M-aş fi putut trezi cu capul înfipt direct în vreo stalactită sau aş fi putut cădea în vreun puţ fără fund. Bine, bine, poate nu fără fund, dar dacă aş fi căzut de la vreo zece metri rezultatul ar fi fost oricum acelaşi. Mortul tot mort rămâne.

Apa rece ca gheaţa îmi îmbibase deja blugii şi încălţămintea. Piatra era alunecoasă sub palme. M-am târât cât de repede am putut, pipăind cu mâna în căutarea vreunui gol, a vreunui pericol pe care ochii nu-l puteau distinge.

Sunetul greu, făcut de un corp în alunecare, umplu întunericul. Era lamia. Se transformase aproape complet. Se va deplasa cu pielea ei solzoasă mai rapid decât mine pe pietrele alunecoase? Voiam să mă ridic în picioare şi să o iau la fugă. Să fug cât de repede puteam. Umerii îmi erau deja încordaţi de nevoia de a o rupe la fugă.

Un plescăit puternic mă anunţă că lamia intrase în apă.

Pariam că se putea mişca mai repede decât m-aş fi putut eu târî. Iar dacă aş alerga… şi aş cădea sau m-aş lovi de ceva şi mi-aş pierde cunoştinţa ca proasta? Hei, la urma urmei mai bine aş încerca decât să fiu prinsă mergând în patru labe în apa rece ca un şoarece.

M-am ridicat în grabă în picioare şi am început să alerg. Ţineam mâna dreaptă înainte pentru a-mi proteja faţa, dar restul l-am lăsat la voia întâmplării. Nu vedeam absolut nimic. Alergam fără a mă mai ascunde, oarbă ca un liliac, cu stomacul făcut ghem la ideea că un puţ fără fund se va deschide drept sub picioarele mele.

Sunetul solzilor alunecând pe piatră se auzea tot mai slab. O întreceam. Minunat.

O bucată de piatră m-a lovit cu putere în umărul drept. Şocul m-a învârtit pe loc, proiectându-mă direct în peretele opus. Braţul mi-a paralizat de la umăr la vârful degetelor. Am dat drumul pistolului din mână. Mai aveam trei gloanţe, dar tot mai bine decât nimic. M-am sprijinit de perete, protejându-mi braţul, aşteptând să-l simt din nou, întrebându-mă dacă mi-aş putea găsi pistolul în întuneric, întrebându-mă dacă mai aveam şi timpul necesar.

O lumină se apropia legănându-se de-a lungul tunelului. Venea Blondu', riscându-şi pielea în cazul în care aş mai fi avut pistolul. Din păcate, nu-l mai aveam. Mi-aş fi putut rupe braţul lovindu-mă de bucata aia de stâncă. Înţepăturile şi durerile pe care le resimţeam în locul în care mă lovisem erau deja un semn că începeam să am din nou control asupra braţului. Aveam nevoie de o lanternă. Dacă m-aş ascunde şi aş lua lanterna Blondului? Aveam două cuţite. Din câte ştiam, Blondu1 nu era înarmat. Apăreau deja noi posibilităţi…

Lumina se deplasa încet, măturând zona. Poate mai aveam ceva timp la dispoziţie. M-am ridicat în picioare şi am pipăit în întuneric după bucata de piatră care aproape mă lăsase fără braţ. Era o ieşitură a peretelui în spatele căreia se căsca o deschizătură. Aerul rece mă lovea drept în faţă. Era un tunel mic, la nivelul umărului, ceea ce însemna aproape la nivelul feţei Blondului. Perfect.

Cu un efort considerabil, m-am ridicat în mâini. Am simţit o durere fulgerătoare, dar totuşi suportabilă în braţ. M-am târât în tunel, cu mâinile întinse în faţă în căutare de stalactite sau alte obstacole de piatră. Nimic în afară de un spaţiu gol şi mic. Dacă aş fi fost mai mătăhăloasă, n-aş fi încăput deloc. Uneori e bine să fii micuţă de statură.

Am scos cuţitul pentru mâna stângă, pentru că dreapta continua să tremure. Mă descurcam mai bine cu dreapta, ca majoritatea celor care se folosesc doar de această mâna, dar după exerciţii îndelungate m-am obişnuit să-mi folosesc şi stânga – totul pornise din momentul în care un vampir îmi rupsese mâna dreaptă şi singura cale prin care reuşisem să mă salvez fusese să mă folosesc de stânga. Nimic nu-i mai convingător decât moartea iminentă ca să te facă să exersezi noi metode de apărare.

M-am ghemuit în genunchi în tunel, cu cuţitul bine strâns în mână, folosindu-mă de braţul drept pentru echilibru. Aveam dreptul doar la o singură încercare. Nu-mi făceam iluzii despre şansele mele împotriva unui bărbat atletic care cântărea cu vreo cincizeci de kilograme mai mult decât mine. Dacă nu reuşeam din prima încercare, avea să mă facă zob sau să mă lase în seama lamiei. Mai degrabă să fiu snopită în bătaie!

Am aşteptat în întuneric cu cuţitul pregătit să retez beregata cuiva. Dacă gândeai în felul ăsta, nu era o perspectivă prea plăcută. Dar una necesară, nu-i aşa?

Blondu1 era aproape lângă mine. Fascicolul subţire de lumină arăta de-a dreptul strălucitor după tot întunericul înconjurător. Dacă îndrepta lumina în direcţia locului în care mă ascundeam, eram terminată. Sau dacă trecea aproape de peretele din stânga al tunelului şi nu pe sub mine… Opreşte-te! Lumina era aproape sub mine. Îi auzeam picioarele plescăind prin apă, apropiindu-se tot mai mult. Se sprijinea de peretele din dreapta exact cum făcusem şi eu.

Părul său foarte deschis la culoare apăru aproape la nivelul genunchilor mei. M-am repezit înainte, iar el s-a răsucit. Gura i se deschise pentru a scoate un mic sunet de

surpriză, apoi lama îi pătrunse în partea laterală a gâtului. Colţii îi sclipiră din spatele dinţilor. Lama cuţitului îi crestă şira spinării. L-am înşfăcat cu dreapta de părul lung, răsturnându-i capul pe spate pentru a scoate cuţitul din rană doar prin retezarea completă a beregăţii. Sângele ţâşni ca o fântână arteziană. Cuţitul şi mâna deveniră cleioase.

Blondu' se prăbuşi pe podea cu un pleoscăit puternic. M-am târât în patru labe afară din ascunzătoare şi m-am lăsat să cad lângă cadavru. Lanterna se rostogolise în apă, dar era încă aprinsă. Am pescuit-o în grabă. Aproape sub mâna Blondului se afla Browningul. Ud, dar asta n-avea nicio importanţă. Armele moderne pot fi folosite fără probleme şi sub apă. Unul din motivele pentru care terorismul e atât de răspândit.

Şuvoiul de apă devenise negru din cauza sângelui. Am îndreptat fascicolul lanternei spre tunel. Silueta lamiei fu încadrată perfect în raza subţire de lumină. Părul lung şi negru îi cădea peste tot corpul. Sânii îi erau ridicaţi şi proeminenţi, cu sfârcuri tari, aproape roşii. De la mijloc în jos era de un alb de marmură, cu dungi aurii deschis, în zig-zag. Solzii mari de pe abdomen erau albi, stropiţi cu negru. Sprijinită pe coada lungă şi tare, îşi arcuia limba bifurcată spre mine.

Alejandro se afla lângă ea, scăldat în sânge, dar păşind, mişcându-se. Am vrut să urlu la el:

— De ce nu mori odată? Degeaba, nu m-ar fi ajutat la nimic; de fapt, poate că nimic nu m-ar mai fi ajutat.

Lamia continua să alunece prin tunel. Gloanţele placate cu argint le veniseră de hac unuia din bărbaţii cu colţi şi lui Ronald-cel-cu-ochi-de-şarpe. Încă nu le încercasem eficacitatea asupra ei. Ce aveam de pierdut?

Am ţinut în continuare lumina îndreptată spre pieptul ei palid şi am ridicat pistolul.

— Sunt nemuritoare. Gloanţele tale nu-mi vor face niciun rău, declară ea.

— Vino mai aproape şi ne putem convinge de asta, am replicat eu.

Alunecă spre mine, cu braţele mişcându-se în acelaşi ritm în care i s-ar fi mişcat picioarele. Corpul i se mişca împins de loviturile puternice ale cozii. Părea o chestie atât de naturală…

Alejandro rămase pe loc, sprijinindu-se de zid. Era rănit. Uraa!

Am lăsat-o să ajungă la vreo trei metri, destul de aproape pentru a o nimeri, destul de departe pentru a porni ca din puşcă dacă încercarea nu avea să reuşească.

Primul glonţ o lovi chiar deasupra sânului stâng. Se poticni. O lovisem, dar gaura se închise uşor, fără a lăsa vreo urmă, ca şi cum ar fi fost acoperită de un val de apă. Lamia zâmbi.

Am ridicat un pic ţeava pistolului şi am tras, nimerind-o exact deasupra rădăcinii nasului ei perfect. Se poticni din nou, dar rana nici măcar nu sângeră. Se vindecă de la sine. Gloanţele placate cu argint aveau acelaşi efect asupra ei precum cele obişnuite asupra vampirilor.

Am băgat pistolul în tocul de la umăr, m-am răsucit pe călcâie şi am luat-o la fugă.

O deschizătură latră se deschidea din tunelul principal. Ar fi trebuit să-mi scot jacheta pentru a reuşi să mă strecor pe acolo. Ultimul lucru pe care-l doream era să rămân înţepenită acolo cu lamia pe urmele mele. Am continuat să alerg drept înainte.

Atât cât îmi dădeam seama, tunelul principal era plan şi ducea drept înainte. Straturi de roci apăreau sub diverse unghiuri; din unele picura apă. Faptul că trebuia să mă târăsc pe burtă cu un şarpe pe urmele mele nu corespundea cu ideea mea de a-mi petrece timpul într-un mod plăcut.

Puteam alerga mai repede decât putea ea aluneca. Şerpii, chiar şi cei uriaşi, nu se deplasează atât de rapid. Atâta timp cât nu ajungeam în vreo galerie înfundată, totul avea să fie bine. Dumnezeule, cât mai doream să cred aşa ceva!

Torentul îmi ajungea acum până la glezne. Apa era atât de rece încât aproape nu-mi mai simţeam picioarele. Mă

ajuta doar faptul că alergam. Faptul că mă concentram asupra mişcărilor corpului, asupra tempoului alergării, asupra necesităţii de a nu aluneca, de a nu mă gândi la creatura care mă urmărea. Întrebarea de o sută de puncte era dacă mai exista vreo altă ieşire. Dacă nu-i puteam ucide şi nu puteam trece pe lângă ei şi nici nu exista decât o singură ieşire din peşteră, atunci eu eram cea terminată.

Am continuat să alerg. Eram obişnuită să parcurg şase kilometri de trei ori pe săptămână, plus alte exerciţii suplimentare. Puteam să-mi continuu alergarea. În plus, ce altă alternativă aveam?

Apa umplea galeria şi devenea tot mai adâncă. Acum îmi ajungea până la genunchi. Îmi încetinea alergarea. Putea lamia să se deplaseze mai repede în apă decât mine? Nu ştiam. Pur şi simplu nu ştiam.

Un curent de aer îmi atinse spatele. Am întors capul, dar nu era nimic de văzut. Aerul era cald şi mirosea uşor a flori. Era lamia? Dispunea şi de alte mijloace de a mă prinde, în afară de a mă urmări pur şi simplu? Nu; lamiile pot crea iluzii doar asupra bărbaţilor. În asta consta puterea lor. Eu nu eram bărbat, deci eram în siguranţă.

Vântul îmi atinse faţa, uşor, calm şi frumos mirositor – o aromă bogată, dulceagă, asemănătoare cu cea a rădăcinilor proaspăt scoase din pământ. Ce se întâmpla?

— Anita.

M-am răsucit brusc pe călcâie şi tot nu era nimic de văzut. Fascicolul lanternei lumina doar zidurile tunelului şi torentul de apă. Nu se auzea niciun sunet în afară de susurul apei. Şi totuşi… vântul cald continua să-mi sufle direct în obraji, iar mirosul de flori devenea tot mai puternic.

Brusc, mi-am dat seama ce era. Mi-am amintit cum eram urmărită pe scări în sus de un vânt care n-ar fi putut să fie acolo, mi-am amintit de strălucirea unor flăcări albastre, de doi ochi care pluteau prin vânt. Al doilea semn.

Fusese ceva diferit, fără miros de flori, dar ştiam că asta era. Exact cum făcuse şi Jean-Claude, Alejandro nu avea nevoie să mă atingă pentru a mă însemna din nou.

Am alunecat pe pietrele lucioase şi am căzut în apă până la gât. M-am ridicat în grabă folosindu-mă de mâini; apa îmi ajungea până la coapse. Blugii erau leoarcă şi atârnau greu. M-am împleticit înainte, încercând să alerg, dar apa era prea adâncă pentru aşa ceva. Aş fi înaintat mai repede înotând.

Am plonjat în apă, cu lanterna ţinută strâns într-o mână. Jacheta de piele mă incomoda, încetinindu-mi înaintarea. M-am ridicat, mi-am scos jacheta şi am lăsat-o în voia curentului. Nu-mi plăcea să pierd jacheta, dar puteam să-mi cumpăr altele dacă aveam să supravieţuiesc.

Eram bucuroasă că purtam o cămaşă cu mâneci lungi şi nu un pulover. Era al dracului de frig, aşa încât nu mai puteam scoate altceva de pe mine. Înotam rapid. Vântul cald mă gâdila pe faţă, dar acum părea fierbinte din cauza apei aproape îngheţate.

Nu ştiu ce m-a făcut să privesc în urmă, probabil o senzaţie nedefinită. Două puncte de întuneric pluteau în aer îndreptându-se spre mine. Dacă întunericul putea arde, atunci asta era: o flacără neagră care se apropia plutind pe o pală de vânt cald, cu miresme florale.

În faţă se ridica ameninţător un perete de stâncă. Torentul curgea pe sub el. M-am prins de perete şi, pipăind, mi-am dat seama că exista un spaţiu gol de vreo doi-trei centimetri între şuvoiul de apă şi bolta tunelului. Părea un loc numai bun ca să te îneci.

Păşind prin apă, am plimbat fascicolul de lumină de jur împrejur. Şi am văzut. Am văzut o platformă îngustă pe care mă puteam căţăra, iar dincolo de ea, un alt tunel, binecuvântat fie el. Un tunel uscat.

M-am ridicat în mâini pe platformă, dar vântul m-a lovit ca o mână caldă. Părea favorabil şi aducător de siguranţă, dar totul era doar o minciună.

M-am întors şi flăcările negre se roteau deasupra mea ca nişte licurici demonici.

— Anita, acceptă de bunăvoie al doilea semn!

— Să te ia dracu’! M-am lipit cu spatele de perete, înconjurată de vântul cald, tropical. Te rog, nu face asta,

dar era doar o şoaptă.

Flăcările au coborât încet. Le-am lovit cu mâinile, dar mi-au trecut prin palme ca nişte fantome. Mirosul dulceag al florilor aproape mă îneca. Flăcările mi-au intrat în ochi şi pentru o clipă am putut vedea lumea printre pale de foc şi printr-un întuneric care părea de fapt un fel de lumină.

Apoi… nimic. Vedeam iarăşi normal. Vântul cald dispăru încet. Mirosul florilor se lipi de mine ca un parfum scump.

Am auzit zgomotul făcut de un corp mare care se mişca în întuneric. Am ridicat încet lanterna în sus şi am scos la lumină o faţă de coşmar cu pielea întunecată.

Părul negru, tuns scurt şi egal, încadra o faţă slăbănoagă. Ochii galbeni cu pupilele ca nişte fante mă priveau fix, fără a clipi, absolut nemişcaţi. Partea superioară a corpului, firavă, îşi trăgea tot mai aproape de mine partea inferioară a corpului, complet inutilă.

De la mijloc în jos pielea îi era translucidă. I se vedeau picioarele şi organele genitale, dar toate erau unite pentru a contura vag o siluetă de şarpe. De unde apar pui de lamia atunci când nu există lamia-bărbaţi? M-am holbat la ceea ce fusese o dată o fiinţă umană şi am scos un urlet.

Creatura deschise gura şi caninii sclipiră în lumina lanternei. Sâsâi şi saliva îi curse pe bărbie. Nu mai rămăsese nimic uman în ochii aceia înguşti. Lamia arăta mai mult a fiinţă umană decât el, dar dacă m-aş transforma într-un şarpe poate că aş înnebuni şi eu un pic. Poate că, în acest caz, nebunia devenea o adevărată binecuvântare.

Am scos Browningul şi am tras direct în gură, cu ţeava aproape lipită de creatură. Se aruncă în spate, dar nici sângele nu ţâşni, nici el nu căzu mort. Fir-ar să fie.

Din depărtare se auzi un ţipăt, purtat de ecou spre noi.

— Raju! Lamia urla după tovarăşul ei, sau poate voia să-l avertizeze.

— Anita, nu-l răni. Vocea era a lui Alejandro. Cel puţin trebuise să urle. Nu-mi mai putea şopti nimic în minte.

Creatura se împinse spre mine, cu gura larg deschisă, cu caninii încordaţi de atac.

— Spune-i să nu-mi facă vreun rău! am urlat la rândul

meu.

Browningul era din nou în toc, dar oricum nu mai aveam gloanţe. Aşteptam, cu lanterna într-o mână, cu cuţitul în cealaltă. Dacă vor ajunge la timp pentru a-l salva, totul avea să fie bine. Nu prea mai aveam încredere în cuţite de argint dacă nici măcar gloanţele placate cu argint nu-l răneau, dar nu aveam de gând să cedez fără luptă.

Mâinile creaturii erau însângerate după ce-şi târâse corpul peste pietre. Nu crezusem niciodată că voi ajunge să văd ceva mai îngrozitor decât o fiinţă umană transformată într-un vampir, dar iată că se întâmpla – creatura se târa spre mine.

Era între mine şi tunelul uscat, dar se mişca îngrozitor de încet. Mi-am lipit spatele de perete şi m-am ridicat în picioare. Creatura se mişca acum mai repede, îndreptându-se în mod cert spre mine. Am încercat să-l ocolesc în fugă, dar o mână mă înşfăca de gleznă, trântindu-mă la pământ.

Mă prinse de picioare şi începu să mă tragă spre el. M-am ridicat şi i-am înfipt cuţitul în umăr. Urlă, sângele ţâşnindu-i în jos pe braţ. Cuţitul se înţepeni într-un os şi monstrul mi-l smulse din mână.

Apoi se lăsă pe spate şi îşi înfipse caninii în gamba mea. Am ţipat şi am scos din teacă al doilea cuţit.

Creatura îşi ridică faţa, cu sângele curgându-i din gură, picături grele, galbene, lipite de fălci.

Am înfipt lama în unul dintre ochii galbeni. Monstrul urlă, stârnind ecouri asurzitoare. Se rostogoli pe spate, izbind ritmic şi cu putere podeaua cu partea inferioară a corpului; mâinile i se încleştau şi se descleştau spasmodic. M-am rostogolit şi eu o dată cu el şi, adunându-mi toate puterile, am înfipt şi mai tare cuţitul.

Am simţit vârful cuţitului atingând oasele craniului. Monstrul continua să se zvârcolească şi să se lupte, dar era rănit extrem de serios. I-am lăsat cuţitul înfipt în ochi, dar l-am scos pe cel din umăr.

— Raju, nu!

Am îndreptat lanterna spre lamia. Partea superioară a

corpului strălucea udă în fascicolul de lumină. Alejandro stătea lângă ea. Părea aproape vindecat. Nu văzusem niciodată un vampir care să se poată vindeca atât de repede.

— Te voi ucide ca răzbunare pentru morţile lor, declară lamia.

— Nu, fata e a mea.

— Mi-a ucis tovarăşul. Trebuie să moară!

— Îi voi da al treilea semn în această noapte. Va deveni slujitorul meu uman. E o răzbunare îndeajuns de mare.

— Nu! urlă ea.

Aşteptam ca otrava să-şi facă efectul, dar deocamdată muşcătura doar mă durea; nu simţeam nicio arsură, nimic altceva. M-am holbat la tunelul uscat, dar tot ce aveau de făcut era doar să vină după mine, iar eu nu-i puteam ucide, nu în starea în care mă aflam, nu în acea zi. Dar, cu siguranţă, vor mai fi şi alte prilejuri.

M-am lăsat să alunec din nou în torentul de apă. Încă mai exista acel spaţiu gol de câţiva centimetri de aer. Aveam de ales: să mor înecată sau să rămân pe loc, fie pentru a fi ucisă de o lamie, fie pentru a deveni sclava unui vampir. Decizii, decizii.

M-am strecurat în tunel, cu gura aproape lipită de bolta udă. Puteam respira. Poate supravieţuiam acelei zile. Se mai întâmplă şi miracole.

Valuri uşoare au început să se propage prin tunel. Unul mi-a trecut peste faţă, făcându-mă să înghit apă. Băteam apa cu picioarele cât puteam mai uşor. Valurile erau produse de mişcările mele. Eram pe punctul să mă înec.

Am rămas aproape nemişcată până ce valurile s-au calmat, apoi am respirat adânc, hiperventilând pentru a-mi mări capacitatea plămânilor şi a inhala cât mai mult aer cu putinţă. Am plonjat sub apă şi am început să dau din picioare. Locul era prea îngust, permiţând doar mişcări înspre lateral ale picioarelor. Pieptul îmi era încordat, gâtul mă durea din cauza nevoii de a respira. Am ieşit la suprafaţă şi n-am reuşit decât să sărut stânca. Nu era nici măcar un centimetru de aer Apa îmi intră în nas şi am

tuşit, înghiţind şi mai multă apă. M-am lipit cât am putut mai mult de tavan, respirând încet şi des, apoi am început din nou să dau şi să dau din picioare cât puteam mai mult. Dacă tunelul se umplea complet înainte de ajunge la capătul lui, aveam să mor.

Dar dacă tunelul nu se sfârşea? Dacă era tot plin de apă? Am intrat în panică, bătând furioasă din picioare, cu lanterna lovindu-se fără încetare de pereţi, aplecându-se şi ridicându-se ca o persoană care bătea mătănii.

Te rog, Dumnezeule, nu mă lăsa să mor în felul ăsta.

Pieptul îmi ardea, gâtul aproape îmi exploda de nevoia de a respira. Lumina se micşora şi mi-am dat seama că ochii nu mai distingeau în mod normal lumina. Eram de punctul de a leşina şi de a muri. M-am ridicat la suprafaţă şi mâinile au întâlnit doar aerul.

Am respirat adânc, simţind o durere până în plămâni. Se vedea o stâncă şi o dungă strălucitoare de lumină. În perete se afla o crăpătură. Lumina soarelui forma o ceaţă uşoară în aer. M-am târât spre stâncă, tuşind şi reînvăţând cum să respir normal.

Încă mai ţineam în mâini lanterna şi cuţitul. Nu-mi aminteam să le fi ţinut cu mine. Stânca era acoperită cu un strat subţire de mâl cenuşiu. M-am târât prin el spre deschizătura din perete.

Dacă eu reuşisem să străbat tunelul, probabil că acelaşi lucru îl puteau face şi ei. N-am stat să aflu. Am băgat cuţitul la loc în teacă, am strecurat lanterna în buzunar şi am început să mă târăsc mai departe.

Eram acoperită de noroi, pielea de pe mâini era jupuită, dar eram aproape de deschizătură. Una îngustă, dar prin ea se vedeau copaci şi un deal. Dumnezeule, ce bine arăta lumea exterioară!

Ceva ieşi la suprafaţă în spatele meu.

M-am întors brusc.

Alejandro se ridica din apă direct în lumina soarelui. Pielea îi izbucni în flăcări şi vampirul scoase un urlet, aruncându-se din nou în apă pentru a scăpa de soarele arzător.

— Arzi, ticălosul dracului, arzi!

Lamia ieşi la suprafaţă.

M-am strecurat în crăpătură şi am rămas înţepenită. Am tras cu mâinile şi am împins cu picioarele, dar mâlul era alunecos şi nu puteam înainta mai departe.

— Am să te ucid!

Mi-am încordat spatele şi m-am forţat din toate puterile pentru a mă elibera din nenorocita de crăpătură. M-am frecat cu putere de stâncă şi mi-am dat seama că sângeram. M-am prăbuşit pe deal în jos şi am continuat să mă rostogolesc până ce m-am oprit într-un copac.

Lamia tocmai îşi făcea loc prin crăpătură. Soarele nu avea niciun efect asupra ei. Se străduia să iasă complet, fărâmiţând bucăţi din stâncă, dar pieptul ei bine dezvoltat nu o lăsa să înainteze. Sub înfăţişare de şarpe, ar fi reuşit să-şi mlădieze corpul, dar în forma umană nu avea nicio şansă.

Dar, pentru orice eventualitate, m-am ridicat în picioare şi am început să cobor dealul. Povârnişul era destul de abrupt, aşa încât a trebuit să înaintez de la un copac la altul, încercând să nu mă rostogolesc la vale. De undeva, din faţă, se auzea zgomot de maşini. Un drum, unul aglomerat dacă judecam după zgomote.

Am început să alerg, lăsând inerţia să mă ducă mai repede, tot mai repede spre sunetul scos de maşini. Un drum se zărea printre copaci.

M-am împleticit spre drum, acoperită cu noroi cafeniu şi lipicios, udă până la oase, tremurând în aerul de toamnă. Totuşi, nu mă simţisem niciodată mai bine. Două maşini au trecut şuierând pe lângă mine, ignorând semnele pe care le făceam cu braţele. De vină era probabil pistolul din tocul de la umăr.

O Mazda verde trase lângă mine şi opri. Şoferul se aplecă şi deschise portiera din dreapta.

— Urcă.

Era Edward.

M-am holbat în ochii lui albaştri; faţa îi era la fel de impenetrabilă ca cea a unui motan, dar la fel de

satisfăcută. Nu-mi păsa câtuşi de puţin. M-am strecurat în maşină şi am blocat uşa.

— Unde vrei să mergi? întrebă el.

— Acasă.

— Nu vrei să mergi la un spital?

Am clătinat din cap.

— Iar m-ai urmărit.

Zâmbi.

— Ţi-am pierdut urma în pădure.

— Ca să vezi, băiat de oraş…

Zâmbetul i se lărgi.

— Să nu fim răutăcioşi. Tu arăţi de parcă ai fi picat examenul pentru cercetaşe.

Am deschis gura să spun ceva, dar m-am oprit. Avea dreptate, în plus eram şi prea obosită pentru a începe o discuţie în contradictoriu.

41

Şedeam pe marginea căzii învelită doar într-un prosop mare de plajă. Făcusem duş, îmi şamponasem părul şi dădusem jos de pe mine tot mâlul şi urmele de sânge. Cu excepţia sângelui care încă mai curgea din tăietura adâncă de pe spate. Edward ţinea un prosop mai mic lipit de tăietură, apăsând cu putere.

— Te bandajez când se opreşte sângerarea, zise el.

— Mulţumesc.

— Se pare că trebuie să te cârpesc întotdeauna.

I-am aruncat o privire peste umăr şi am tresărit.

— Ţi-am întors favoarea.

Zâmbi.

— Ai dreptate.

Zgârieturile de pe mâini fuseseră deja bandajate. Arătau ca o versiune bronzată a mâinilor unei mumii.

Atinse uşor urmele de colţi de pe gambă.

— Asta mă nelinişteşte.

— Şi pe mine.

— Nu s-a decolorat deloc. Ridică privirea spre mine. Nu te doare?

— Deloc. Nu era o lamie matură, poate nu era încă otrăvitoare. În plus, crezi că există undeva în St. Louis un ser contra veninului de lamie? Creaturile astea au dispărut acum mai bine de două sute de ani.

Edward palpă rana.

— Nu se simte nicio umflătură.

— A trecut mai bine de o oră, Edward. Dacă otrava ar fi început să-şi facă efectul, trebuia să simt ceva până acum.

— Mda. Edward se holbă la rană. Mai uită-te la ea din când în când.

— Nu ştiam că-ţi pasă atât de mult, am replicat eu.

Faţa îi era ca o mască, fără absolut nicio expresie.

— Lumea ar fi mult mai puţin interesantă dacă n-ai mai face parte din ea. Vocea îi era plată, fără pic de emoţie. Ca şi cum Edward n-ar fi fost prezent în încăpere. Şi totuşi era un compliment. Chiar unul foarte mare, venind din partea lui.

— Mamă, Doamne, Edward, păstrează-ţi calmul.

Zâmbi uşor, dar ochii albaştri rămaseră tot reci ca cerul de iarnă. Eram oarecum prieteni, prieteni buni, dar nu-l voi înţelege cu adevărat niciodată. Existau prea multe aspecte ale personalităţii sale pe care nu le puteai înţelege sau măcar vedea.

Ajunsesem să cred că, dacă se va ajunge vreodată la o confruntare reală, mă va ucide dacă ar fi absolut necesar. Acum nu mai eram atât de sigură. Cum poţi fi prieten cu cineva pe care îl suspectezi că te-ar putea ucide? Alt mister al vieţii.

— Sângerarea s-a oprit, anunţă el. Întinse un antibiotic peste rană, apoi începu să mă bandajeze. Se auzi soneria de la intrare.

— Cât e ceasul? am întrebat eu.

— Trei.

— Rahat.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Am o întâlnire.
— Ai o întâlnire? Tu?
M-am încruntat la el.
— Nu-i aşa mare scofală.
Edward rânjea ca motanul care văzuse castronul cu smântână. Se ridică în picioare.
— Totul s-a rezolvat. Mă duc să-i deschid.
— Edward, poartă-te frumos cu el.
— Eu, să mă port frumos?
— Bine, bine, numai să nu-l împuşti.
— Cred că de la asta mă pot abţine.
Edward ieşi din baie pentru a-i deschide lui Richard.
Ce va crede Richard fiind întâmpinat la uşă de un alt bărbat? Iar Edward cu siguranţă nu avea să facă lucrurile mai uşoare. Probabil îi va spune să ia loc pe undeva, fără să-i explice cine era. Nu eram sigură nici că puteam face eu însămi asta.
„Ţi-l prezint pe prietenul meu asasinul“. Nuuu. Poate „un coleg ucigaş de vampiri“.
Uşa dormitorului era închisă, aşa încât mă puteam îmbrăca în deplină siguranţă. Am încercat să-mi pun sutienul şi am descoperit că spatele mă durea cumplit. Atunci, fără sutien. Numai că astfel se limita numărul hainelor pe care le puteam purta, exceptând cazul când aş fi fost dispusă să-i ofer lui Richard o privelişte mult mai îndrăzneaţă decât aş fi dorit. În plus, voiam să mai cercetez din când în când rana. Deci pantalonii ieşeau din discuţie.
Dormeam de cele mai multe ori în tricouri largi şi consideram blugii un fel de halat de casă. Totuşi, chiar aveam un halat adevărat. Comod, negru, nedecoltat, mătăsos la atingere, făcut dintr-un material prin care nu se vedea absolut nimic.
Se potrivea de minune cu o lenjerie de mătase neagră, dar am hotărât că era puţin mai intim decât aş fi vrut; în plus, lenjeria nu era comodă; ţinutele sexy sunt foarte rar comode.
Am scos halatul din dulap şi m-am strecurat în el. Era

moale şi plăcut pe piele. L-am suprapus parte peste parte astfel încât să-mi acopere pieptul până sus şi am strâns bine cordonul negru. Nu voiam să alunece cumva.

Am ascultat la uşă o secundă, dar n-am auzit nimic. Nici zgomot de voci, nici mişcări, absolut nimic. Am deschis uşa şi am intrat.

Richard şedea pe canapea, cu un vraf de costume pe spătar. Edward făcea cafea în bucătărie de parcă ar fi fost la el acasă.

Auzindu-mă intrând, Richard se răsuci. Ochii i se măriră imperceptibil. Părul încă ud de la duş şi halatul mulat pe corp – ce era să creadă?

— Drăguţ halat, remarcă Edward.

— Un cadou de la un tip extrem de optimist cu care am ieşit odată în oraş.

— Îmi place, zise Richard.

— Abţine-te de la remarci inteligente sau poţi pur şi simplu să pleci.

Aruncă o privire fulgerătoare spre Edward.

— Am căzut într-un moment prost?

— Lucrăm împreună, nimic altceva.

M-am încruntat la Edward pentru a-l împiedica să zică altceva. Acesta zâmbi şi turnă cafea în trei ceşti.

— Să ne aşezăm la masa din bucătărie, am decretat eu. Nu-mi place să beau cafea pe canapeaua albă.

Edward aşează cănile pe măsuţă. Se rezemă de dulap, lăsându-ne nouă cele două scaune.

Richard îşi lăsă haina pe canapea şi se aşeză în faţa mea. Purta un pulover albastru-verzui cu modele albastru închis pe piept. Culoarea îi scotea în evidenţă ochii perfect căprui. Pometii obrajilor păreau mai înalţi. Un plasture îi deforma puţin obrazul drept. Părul avea uşoare reflexe castanii-roşcate. Fenomenal ce poate face culoarea potrivită pentru o anumită persoană.

Faptul că arătam bine în negru nu era ceva nou pentru mine. După expresia de pe faţa lui Richard, remarcase şi el acest lucru, dar privirea i se îndrepta mereu spre Edward.

— Edward şi cu mine am fost pe urmele vampirilor care

au comis cele două crime.

Ochii i se măriră.

— Aţi descoperit ceva?

L-am privit pe Edward.

Acesta ridică din umeri. Mingea era în terenul meu.

Richard se învârtea în jurul lui Jean-Claude. Era una din creaturile lui Jean-Claude? Nu prea credeam, dar, pe de altă parte... Prudenţa e mama înţelepciunii. Dacă mă înşelam, îmi puteam cere scuze mai târziu. Dacă aveam dreptate, voi fi dezamăgită de persoana lui Richard, dar bucuroasă că îmi ţinusem gura.

— Să spunem doar că astăzi am pierdut.

— Dar eşti în viaţă, completă Edward.

Aici avea dreptate.

— Era cât pe-aci să mori azi? întrebă Richard cu o voce mânioasă.

Ce puteam răspunde?

— A fost o zi grea.

Richard îmi aruncă o privire, apoi se uită la Edward.

— Cât de grea?

I-am arătat mâinile bandajate.

— Zgârieturi şi tăieturi, nimic altceva.

Edward îşi ascunse zâmbetul în cana de cafea.

— Anita, spune-mi adevărul, zise Richard.

— Nu-ţi datorez nicio explicaţie. Vocea îmi suna un pic în defensivă.

Richard se holbă la propriile mâini, apoi ridică privirea spre mine. În ochi i se citea o expresie care m-a făcut să simt un nod în gât.

— Ai dreptate. Nu-mi datorezi nimic.

M-am trezit că explicaţia mi-a ieşit singură din gură.

— Ai putea spune că am mers să explorez o peşteră fără tine.

— Ce vrei să spui?

— Am înotat printr-un tunel plin cu apă pentru a scăpa de băieţii răi.

— Cât de plin?

— Până sus.

— Te-ai fi putut îneca.

Îmi atinse mâna cu vârful degetelor. Am sorbit din cafea şi mi-am retras mâna, dar atingerea persista ca un parfum..

— Dar nu s-a întâmplat asta.

— Nu aşa se pune problema, declară el,

— Ba da, chiar aşa, am replicat eu. Dacă ai de gând să ieşi şi pe viitor cu mine, va trebui să te obişnuieşti cu felul în care lucrez.

Aprobă din cap.

— Ai dreptate, ai perfectă dreptate. Vocea îi era moale. M-ai luat pur şi simplu prin surprindere. Era aproape să-ţi pierzi viaţa astăzi şi acum stai şi bei cafea ca şi cum ar fi fost ceva obişnuit.

— Pentru mine este, Richard. Dacă nu te poţi împăca cu chestia asta, poate că ar fi mai bine nici să nu mai încercăm.

Am remarcat expresia lui Edward.

— De ce rânjeşti?

— Din cauza felului tău suav şi fermecător de a discuta cu bărbaţii.

— Dacă n-ai de gând să-mi fii de vreun ajutor, n-ai decât să pleci.

Puse cana de cafea pe măsuţă.

— Vă las singuri, porumbeilor.

— Edward…, l-am avertizat.

— Bine, bine, plec.

L-am condus până la uşă.

— Mulţumesc încă o dată pentru că ai fost acolo, chiar dacă mă urmăreai.

Scoase din buzunar o carde de vizită albă cu un număr de telefon scris cu negru. Atât, niciun nume, nicio emblemă; dar care ar fi fost cea mai potrivită – un pumnal însângerat, un pistol fumegând?

— Dacă ai nevoie de mine, sună la acest număr.

Edward nu-mi mai dăduse niciodată până atunci vreun număr de telefon. Era ca o fantomă – într-un anume loc când voia să fie, nicăieri, când nu voia să fie – alegerea îi

aparţinea întotdeauna. Un număr poate fi urmărit. Avea multă încredere în mine dacă îmi dădea acel număr. Poate că, până la urmă, nu avea să mă ucidă.

— Mulţumesc, Edward.

— Un mic sfat. Cei din meseria noastră n-ar trebui să se întâlnească cu oamenii obişnuiţi.

— Ştiu asta.

— Cu ce se ocupă?

— Profesor de biologie la un liceu, am răspuns eu.

Edward se mulţumi doar să clatine din cap.

— Succes. Cu această urare, plecă.

Am strecurat cartea de vizită în buzunarul halatului şi m-am întors la Richard. Era profesor de biologie, dar putea fi găsit şi în compania monştrilor. Văzuse tot felul de porcării şi nu-l deranjase prea mult. Se va descurca? Mă voi descurca? O simplă întâlnire şi deja puneam în discuţie o problemă care s-ar fi putut să nu apară de fapt niciodată. Am putea deveni antipatici unul altuia după doar o singură seară petrecută împreună. Mi se mai întâmplase şi altădată.

M-am holbat la ceafa lui Richard şi m-am întrebat dacă cârlionţii puteau fi atât de moi precum păreau. Dorinţă instantanee; o chestie jenantă, dar nu atât de rară. În regulă, rară pentru mine.

Am simţit o durere ascuţită în picior. Piciorul pe care-l muşcase creatura aia. Te rog, nu. M-am rezemat de măsuţă. Richard mă privea nedumerit.

Am dat poala halatului într-o parte. Piciorul se umfla şi căpătase deja o culoare purpurie. Cum de nu remarcasem mai devreme?

— Am menţionat şi faptul că am fost muşcată de o lamie azi?

— Glumeşti…

Am clătinat din cap.

— Cred că va trebui să mă duci la spital.

Se ridică şi îmi văzu piciorul.

— Dumnezeule! Stai jos!

Începeam să transpir. Nu era atât de cald în

apartament…

Richard mă ajută să ajung la canapea.

— Anita, lamiile au dispărut de două sute de ani. Nu există nicăieri un ser împotriva unei astfel de otrăvi.

M-am holbat la el.

— Bănuiesc că nu vom mai ieşi în oraş.

— Nu, fir-ar să fie, nu voi sta aici să văd cum mori. Licantropii nu pot fi otrăviţi.

— Adică vrei să fugi repede cu mine la Stephen şi să-l laşi să mă muşte?

— Cam aşa ceva.

— Mai bine mor.

O expresie ciudată îi trecu prin ochi, ceva ce n-am putut citi; poate, o expresie de durere.

— Vorbeşti serios?

— Da.

O senzaţie de greaţă mă cuprinse ca un val.

— O să vărs.

Am încercat să mă ridic şi să ajung până la baie, dar m-am prăbuşit pe covorul alb şi am vomat sânge. Roşu deschis şi proaspăt. Aveam hemoragie internă. Mortală.

Simţeam mâna rece a lui Richard pe frunte, braţul în jurul mijlocului. Am vomat până ce mi-am golit stomacul şi am rămas complet epuizată. Richard mă transportă pe canapea. Un tunel îngust de lumină era mărginit de întuneric. Întunericul mânca lumina, iar eu nu puteam face nimic. Simţeam cum începeam să plutesc. Nu mă durea. Nici măcar nu eram înspăimântată.

Ultimul lucru pe care l-am auzit a fost vocea lui Richard.

— Nu te voi lăsa să mori.

Un gând plăcut.

42

Visam. Şedeam în mijlocul unui pat uriaş cu baldachin. Draperiile grele erau din catifea albastră, culoarea cerului

la miezul nopţii. Sub mâini simţeam moliciunea cuverturilor de catifea. Purtam o cămaşă de noapte lungă, albă, cu dantelă la guler şi la mâneci. N-avusesem niciodată aşa ceva. Nimeni n-avusese în acest secol.

Tapetul de pe pereţi era albastru cu auriu. Un foc ardea într-un cămin uriaş, umbrele dansau în jurul încăperii. Jean-Claude stătea în picioare într-un colţ, învăluit în umbre portocalii şi negre. Purta aceeaşi cămaşă în care-l văzusem ultima dată, cea făcută dintr-o ţesătură fină, transparentă.

Se apropie de mine, umbrele aruncate de flăcări sclipindu-i în păr, pe faţă, strălucindu-i în ochi.

— De ce nu mă îmbraci niciodată cu ceva obişnuit în visele astea?

Jean-Claude ezită.

— Nu-ţi place cămaşa de noapte?

— La dracu', nu.

Zâmbi uşor.

— Întotdeauna ai avut un talent în a te exprima, *ma petite.*

— Fir-ar să fie, încetează să-mi mai spui aşa.

— Cum vrei, Anita.

Mi-a rostit numele într-un fel care nu mi-a plăcut deloc.

— Ce pui la cale, Jean-Claude?

Rămase în picioare lângă pat şi îşi descheie primul nasture de la cămaşă.

— Ce faci?

Alt nasture, şi altul, apoi îşi scoase cămaşa din pantaloni şi o lăsă să alunece pe podea. Pieptul gol era un pic mai puţin alb decât cămaşa mea de noapte. Sfârcurile erau palide şi tari. Şuviţele de păr negru care începeau de pe abdomen şi dispăreau în pantaloni mă fascinau.

Se târî în pat.

M-am dat înapoi, strângând cămaşa albă la piept ca o eroină dintr-un roman victorian de proastă calitate.

— Nu mă las sedusă atât de uşor.

— Îţi simt dorinţa în fundul gurii, Anita. Vrei să ştii cum e să-mi simţi pielea lângă corpul tău gol?

M-am dat jos în grabă din pat.

— Lasă-mă dracului în pace. Vorbesc serios.

— E doar un vis. Chiar nu-ţi poţi da frâu liber dorinţei nici măcar în vis?

— Cu tine nu-i niciodată doar un vis.

Brusc stătea în faţa mea. Nu-l văzusem mişcându-se. Mă cuprinse în braţe şi ne-am trezit pe podea, în faţa focului. Umbrele aruncate de flăcări îi jucau pe pielea goală a umerilor. Pielea îi era gingaşă, moale şi fără cusur – atât de moale încât voiam s-o ating o întreagă eternitate. Era deasupra mea, presându-mă cu greutatea sa, ţintuindu-mă pe podea. Îi simţeam liniile corpului modelându-se după ale mele.

— Doar un sărut şi te las în pace.

Am privit fix de la doar câţiva centimetri în ochii săi albaştri, de culoarea cerului la miezul nopţii. Nu puteam vorbi. Mi-am întors faţa în altă parte aşa încât să nu trebuiască să-i privesc perfecţiunea feţei.

— Doar un singur sărut?

— Pe cuvânt de onoare, şopti el.

M-am răsucit spre el.

— Cuvântul tău nu valorează doi bani.

Îşi aplecă faţa spre mine, buzele aproape atingându-le pe ale mele.

— Un singur sărut.

Buzele îi erau moi, plăcute. Mă sărută pe obraz, buzele urmând linia obrazului pentru a ajunge pe gât. Părul îmi atinse faţa. Credeam că părul lui cârlionţat avea să fie aspru, dar era moale ca al unui copilaş, moale ca mătasea.

— Un singur sărut, şopti el cu buzele lipite de pielea gâtului, căutându-mi pulsul cu limba.

— Opreşte-te!

— Vrei şi tu, nu?

— Opreşte-te, chiar acum!

Mă înşfăcă de câteva şuviţe de păr, forţându-mi capul pe spate. Buzele i se subţiaseră, lăsând să se vadă caninii. Ochii erau complet albaştri, fără vreo urmă de alb în ei.

— NU!

— Vei fi a mea, *ma petite,* chiar dacă doar pentru a-ţi salva viaţa.

Capul i se repezi în jos, lovind ca un şarpe. M-am trezit holbându-mă la un tavan pe care nu-l recunoşteam.

Draperii negre şi albe erau suspendate de tavan. Patul, acoperit cu satin negru, era plin de nenumărate perne, negre sau albe. Purtam o rochie neagră de interior cu bretele subţiri. Părea mătase naturală şi îmi venea perfect.

Podeaua era acoperită cu un covor alb, atât de gros încât piciorul ţi se afunda până la gleznă. O măsuţă de toaletă, neagră, lăcuită, şi un scrin erau plasate în colţurile cele mai îndepărtate ale încăperii. M-am ridicat şi m-am văzut în oglinda ovală a măsuţei de toaletă. Gâtul îmi era neted, fără urme de muşcături. Fusese numai un vis, doar un vis, dar ştiam mai bine. Dormitorul purta amprenta de neconfundat a lui Jean-Claude.

Fusesem pe moarte din cauza otrăvii. Cum ajunsesem aici? Eram sub *Circul Damnaţilor* sau într-un complet alt loc? Încheietura dreaptă mă durea.

Încheietura era înfăşurată într-un strat gros de bandaje. Nu-mi aminteam s-o fi rănit în peşteră.

M-am holbat la propria siluetă în oglindă. În rochia neagră pielea părea albă, părul lung şi la fel de negru precum rochia. Am izbucnit în râs. Mă potriveam cu decorul. Mă încadram perfect în afurisitul ăsta de decor.

O uşă se deschise în spatele unei draperii albe. Am avut o imagine fugitivă a unor pereţi de piatră în spatele draperiilor. Jean-Claude nu purta decât pantalonii de mătase ai unei pijamale bărbăteşti. Se apropie de mine în picioarele goale. Pieptul gol arăta exact cum îl visasem, excepţie făcând cicatricea de forma unei cruci, care nu apăruse în vis. Aceasta îi mutila oarecum perfecţiunea de marmură şi îl făcea să pară mai real.

— Iad, am zis eu. Un adevărat Iad.

— Ce, *ma petite*?

— Mă întrebam unde sunt. Dacă eşti aici, trebuie să fiu în Iad.

Zâmbi. Părea pe deplin satisfăcut, precum un şarpe care

tocmai fusese bine hrănit.

— Cum am ajuns aici?

— Te-a adus Richard.

— Deci am fost cu adevărat otrăvită. Asta nu făcea parte din vis?

Se aşeză pe marginea patului cât mai departe posibil de mine. Nu erau alte locuri unde să te aşezi.

— Mă tem că otrava a fost cât se poate de adevărată.

— Nu că m-aş plânge, dar de ce nu sunt moartă?

Îşi strânse genunchii la piept, un gest ciudat de vulnerabil.

— Eu te-am salvat.

— Explică-te.

— Ştii deja.

Am scuturat din cap.

— Spune, totuşi.

— Cel de-al treilea semn.

— Nu am nicio urmă de muşcătură.

— Dar eşti tăiată şi bandajată la încheietură.

— Ticălosule!

— Ţi-am salvat viaţa.

— Mi-ai băut sângele în timp ce eram inconştientă.

Aprobă cu o înclinare scurtă a capului.

— Ticălosul naibii!

Uşa se deschise din nou şi apăru Richard.

— Ticălosule, cum m-ai putut lăsa la cheremul lui?

— Nu prea pare recunoscătoare, Richard.

— Ai spus că mai degrabă ai muri decât să ajungi licantrop.

— Mai bine aş muri decât să ajung vampir.

— Nu te-a muşcat. Nu vei deveni vampir.

— În schimb îi voi fi sclavă pentru eternitate; grozavă alegere.

— E doar al treilea semn, Anita. Încă nu eşti slujitorul său uman.

— Nu asta-i problema. L-am privit fix. Nu înţelegi? Preferam să mă laşi să mor decât să fi făcut asta.

— E puţin probabil să fie o soartă mai rea decât

moartea, declară Jean-Claude.

— Aveai hemoragie pe nas şi pe gură. Sângerai masiv în braţele mele.

Richard făcu câţiva paşi spre pat, apoi se opri.

— Nu te puteam lăsa să mori. Desfăcu mâinile într-un gest neajutorat.

M-am ridicat în rochia mea de mătase şi m-am holbat la amândoi.

— Poate Richard nu ştia, dar tu îmi cunoşteai părerea, Jean-Claude. Tu n-ai nicio scuză.

— Poate că nu suportam nici eu să te văd murind. Te-ai gândit la asta?

Am clătinat din cap.

— Ce înseamnă al treilea semn? Ce alte puteri suplimentare ai acum asupra mea?

— Acum îţi pot şopti în minte fără să mai apelez la vise. Şi tu ai câştigat puteri noi, *ma petite.* Acum eşti foarte greu de ucis. Iar otrava nu mai are niciun efect asupra ta.

Am clătinat din nou din cap.

— Nu mai vreau să aud nimic. Nu te voi ierta niciodată pentru asta, Jean-Claude.

— Nici nu credeam că ai s-o faci, replică el. Părea dus pe gânduri.

— Am nevoie de haine şi de cineva care să mă ducă acasă. Am de lucru la noapte.

— Anita, erai cât p-aci să mori de două ori astăzi. Cum poţi…

— Ţine-ţi gura, Richard. Trebuie să mă duc la treabă la noapte. Am nevoie de ceva care să-mi aparţină mie, nu lui. Eşti un ticălos, unul care se bagă peste tot…

— Găseşte-i nişte haine şi du-o acasă, Richard. Are nevoie de timp pentru a se obişnui cu noua situaţie.

M-am uitat la Jean-Claude, încă ghemuit pe colţul patului. Arăta adorabil şi, dacă aş fi avut un pistol, l-aş fi împuşcat pe loc. Simţeam un ghem rece şi tare în stomac, un ghem datorat fricii. Intenţiona să mă facă slujitorul său uman, cu sau fără acordul meu. Puteam urla şi protesta cât doream, tot nu avea să mă ia în seamă.

— Jean-Claude, dacă te mai apropii de mine, indiferent pentru ce motiv, te ucid.

— Acum ne leagă trei semne. Îşi vei face şi ţie rău.

Am izbucnit în râs, dar era un râs amar.

— Chiar crezi că-mi pasă câtuşi de puţin?

Mă privi cu faţa calmă, impenetrabilă.

— Nu. Ne întoarse spatele la amândoi şi zise: Richard, du-o acasă. Deşi nu te invidiez pentru drumul până acolo. Privi peste umăr şi zâmbi. Poate fi atât de nesuferită când e furioasă.

Am vrut să-l scuip, dar nici măcar asta n-ar fi fost destul. Nu-l puteam ucide, cel puţin nu atunci, pe loc, aşa încât am lăsat-o baltă. Un act de bunăvoinţă sub presiune. L-am urmat pe Richard şi am ieşit pe uşă fără a privi înapoi. Nu voiam să văd profilul perfect al lui Jean-Claude în oglinda de pe măsuţa de toaletă.

Se presupune că vampirii n-ar trebui nici să se reflecte în oglinzi, nici să aibă suflete. Ei bine, el se reflecta. Dar avea şi suflet? Avea vreo importanţă acest lucru? Nu, am hotărât că n-avea nici cea mai mică importanţă. Aveam de gând să i-l ofer pe Jean-Claude pe tavă lui Oliver. Aveam de gând să-i ofer oraşul lui Oliver. Aveam de gând să plănuiesc asasinarea Stăpânului Oraşului. Încă un semn şi urma să fiu a lui pentru eternitate. Nicio şansă să se întâmple aşa ceva. Mai degrabă îl vedeam mort, chiar dacă ar însemna să mor odată cu el. Nimeni nu mă poate obliga să fac ceva, nici chiar tentaţia eternităţii.

43

Am ajuns în cele din urmă să port una din acele rochii cu talia coborâtă care te incomodează la şolduri. Faptul că rochia era cu vreo trei numere mai mare nu mă ajuta deloc. Pantofii îmi veneau, chiar dacă aveau tocuri înalte. Era oricum mai bine decât să merg cu picioarele goale. Richard porni radiatorul din maşină pentru că îi refuzasem

propunerea de a-mi împrumuta haina.

Deja ne certam şi nici măcar nu ieşiserăm încă împreună în oraş. Un record chiar şi pentru mine.

— Eşti în viaţă, repetă el pentru a şaptea oară.

— Dar cu ce preţ?

— Cred că orice viaţă e preţioasă. Nu eşti de aceeaşi părere?

— Nu face pe filosoful cu mine, Richard. Tu m-ai dus în bârlogul monstrului, iar el s-a folosit de mine. Nu înţelegi că Jean-Claude căuta de mult o scuză pentru a-mi face exact acest lucru?

— Ţi-a salvat viaţa.

Ăsta era argumentul său suprem!

— Dar n-a făcut-o pentru a-mi salva viaţa. A făcut-o pentru că mă voia sclava sa.

— Un servitor uman nu este un sclav. E aproape opusul lui. Jean-Claude nu va avea aproape nicio putere contra ta.

— Dar va fi capabil să-mi şoptească în minte, să-mi invadeze visurile. Am clătinat din cap. Nu-l lăsa să te fraierească.

— Nu te comporţi raţional, declară el.

Asta a pus capac la toate.

— Eu sunt cea cu încheietura tăiată de unde s-a hrănit Stăpânul Oraşului. Mi-a băut sângele, Richard.

— Ştiu.

Ceva din felul în care a rostit cuvântul, m-a făcut să-mi cadă fisa.

— Ai stat şi ai privit, ticălos pervers.

— Nu, n-a fost ceva de genul ăsta.

— Atunci cum a fost?

Am rămas cu braţele încrucişate pe stomac, privindu-l furioasă. Deci ăsta era motivul pentru care Jean-Claude îl avea la mână. Richard era voyeur.

— Am vrut să mă asigur că a făcut doar atât cât trebuia pentru a-ţi salva viaţa.

— Ce altceva ar mai fi putut face? Mi-a băut sângele, fir-ar să fie.

Richard s-a concentrat brusc asupra drumului, fără să

mă privească.

— Te-ar fi putut viola.

— Ai spus că sângeram pe nas şi pe gură. Nu mi se par nişte condiţii foarte romantice.

— Tot acel sânge părea să-l excite.

M-am holbat la el.

— Vorbeşti serios?

Dădu din cap.

Am rămas nemişcată, simţind cum îmi îngheaţă tot corpul.

— Ce te-a făcut să crezi că avea să mă violeze?

— Te-ai trezit pe o cuvertură neagră. Prima fusese albă. Te-a aşezat pe ea şi a început să se dezbrace. Ţi-a scos halatul. Era sânge peste tot. Şi-a mânjit faţa cu el, l-a gustat. Un alt vampir i-a înmânat un mic cuţit de aur.

— Erau de faţă şi alţi vampiri?

— Era ca un fel de ritual. Audienţa părea un lucru important. Ţi-a făcut o tăietură la încheietură şi a băut sânge, dar mâinile sale… îţi atingeau sânii. I-am spus că te-am adus acolo ca să te ţină în viaţă, nu ca să te violeze.

— Trebuie să fi fost o scenă pe cinste.

Brusc Richard deveni foarte tăcut.

— Ce?

Clătină din cap.

— Spune-mi, Richard. Vreau să ştiu.

— Jean-Claude şi-a ridicat faţa mânjită de sânge spre mine şi a spus: „N-am aşteptat atâta timp pentru a lua cu forţa ceea ce vreau să-mi ofere de bunăvoie. E doar o tentaţie.“ Apoi s-a uitat din nou la tine cu o expresie ciudată pe faţă. Anita, era o expresie de-a dreptul înspăimântătoare. Jean-Claude chiar crede că te vei da pe brazdă. Crede că vei ajunge… să-l iubeşti.

— Vampirii nu iubesc pe nimeni.

— Eşti sigură?

I-am aruncat o privire scurtă, apoi m-am uitat în altă parte, privind prin geam lumina zilei care începea treptat să dispară.

— Vampirii nu iubesc pe nimeni. Nu pot s-o facă.

— De unde ştii?

— Jean-Claude nu mă iubeşte.

— Poate că da; atât cât este el în stare.

Am clătinat din cap.

— S-a îmbăiat în sângele meu. Mi-a tăiat încheietura. Pentru mine asta nu înseamnă dragoste.

— Poate că înseamnă pentru el.

— Atunci e al dracului de ciudată pentru mine.

— Bine, dar recunoaşte că s-ar putea să te iubească, atât cât o poate face un vampir.

— Nu.

— Te înspăimântă ideea că te iubeşte, nu-i aşa?

Am continuat să privesc fix pe fereastră. Nu doream să discut despre acest subiect. Voiam să-mi scot complet din minte acea zi.

— Există atunci altceva de care ţi-e frică?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Ba da, ştii.

Părea atât de sigur de sine. Nu mă cunoştea îndeajuns de bine pentru a fi atât de sigur.

— Spune-o cu voce tare, Anita. Spune-o doar o dată şi nu-ţi va mai părea un lucru atât de înfricoşător.

— N-am nimic de spus.

— Îmi spui că nicio parte din tine nu-l doreşte pe Jean-Claude. Că nicio părticică din tine nu i-ar împărtăşi dragostea.

— Nu-l iubesc; de asta sunt sigură.

— Dar?

— Eşti încăpăţânat, am declarat eu.

— Da, răspunse el.

— Bine, bine, sunt atrasă de el. Asta doreai să auzi?

— Cât de atrasă?

— Asta nu-i treaba ta.

— Jean-Claude m-a avertizat să stau departe de tine. Vreau pur şi simplu să ştiu dacă chiar mă bag unde nu trebuie. Dacă te simţi atrasă de el, poate ar fi mai bine să stau deoparte.

— Richard, e un monstru. L-ai văzut. Nu pot iubi un

monstru.

— Dar dacă ar fi o fiinţă umană?

— E un ticălos egocentric care vrea să controleze totul.

— Dar dacă ar fi o fiinţă umană?

Am oftat.

— Dacă ar fi o fiinţă umană, am putea să găsim o soluţie, dar chiar şi în viaţă, Jean-Claude ar fi la fel de nemernic. Nu cred că relaţia ar merge.

— Dar nici măcar nu vrei să încerci, pentru că este un monstru.

— Richard, e mort, e un cadavru care umblă. N-are nicio importanţă cât e de frumos sau de irezistibil, tot mort rămâne. Nu-mi dau întâlnire în oraş cu cadavre. O fată trebuie să aibă anumite standarde, ce naiba!

— Deci nu ieşi în oraş cu cadavre, conchise el.

— Nu cu cadavre.

— Dar cu licantropi?

— De ce? Te gândeşti să mă combini cu vreunul din prietenii tăi?

— Eram doar curios unde stabileşti linia de demarcaţie, nimic mai mult.

— Licantropia e o boală. Persoana respectivă a supravieţuit deja unui atac. E ca şi cum ai arunca vina pe victima unui viol.

— Ai ieşit vreodată în oraş cu un licantrop?

— Nu s-a ivit încă ocazia.

— Cu cine altcineva n-ai mai ieşi în oraş?

— Bănuiesc că, pentru început, cu creaturi care n-au fost niciodată fiinţe umane. Chiar nu m-am gândit la aşa ceva. De ce te interesează?

Richard scutură din cap.

— Din curiozitate.

— De ce nu sunt încă furioasă pe tine?

— Probabil pentru că te bucuri că eşti în viaţă, indiferent cât de mult te-ar fi costat.

Opri în parcarea din faţa clădirii în care locuiam. Maşina lui Larry aştepta cu motorul pornit pe fostul meu loc de parcare.

— Poate că mă bucur să fiu în viaţă, dar o să te anunţ despre cost atunci când voi afla cu adevărat care este.

— Nu-l crezi pe Jean-Claude?

— Nu l-aş crede pe Jean-Claude nici dacă mi-ar spune că razele lunii sunt argintii.

Richard zâmbi.

— Îmi pare rău că am ratat petrecerea.

— Poate încercăm altădată.

— Mi-ar face plăcere, declară el.

Am deschis portiera şi am rămas locului, tremurând în aerul rece.

— Richard, orice s-ar întâmpla, mulţumesc că ai avut grijă de mine. Am ezitat, apoi am continuat: Şi indiferent cu ce te are la mână Jean-Claude, pleacă din preajma lui cât mai repede. Altfel o să mori.

Se mulţumi să dea din cap.

— Un sfat bun.

— Dar pe care n-ai de gând să-l urmezi, am completat eu.

— Aş face-o dacă aş putea, Anita. Te rog să mă crezi.

— Cu ce te ţine legat de el?

Scutură din cap.

— Mi-a poruncit să nu-ţi spun.

— Ţi-a poruncit şi să nu ieşi în oraş cu mine.

Ridică din umeri.

— Mai bine ai intra înăuntru. O să întârzii la lucru.

Am zâmbit.

— În plus, îmi îngheaţă fundu’ în rochia asta.

Zâmbi şi el.

— Ai un fel special de a vorbi…

— Petrec prea mult timp în compania poliţiştilor.

Ambală motorul.

— Ai grijă la noapte.

— O să-mi dau toată silinţa.

Aprobă din cap. Am închis portiera. Richard nu părea a fi dispus să vorbească despre lucrul cu care-l avea Jean-Claude la mână. Hei, nicio regulă nu specifică faptul că trebuie să fii sincer chiar de la prima întâlnire. În plus,

avea dreptate. Aveam să întârzii la treabă.

Am bătut cu degetul în geamul maşinii lui Larry.

— Trebuie să mă schimb, revin imediat.

— Cine-i tipul care te-a adus?

— Cel cu care aveam rendez-vous.

Era de ajuns, şi o explicaţie mult mai uşoară decât adevărul. În plus, mai era şi aproape adevărată.

44

E singura noapte din an când Bert ne permite să ne îmbrăcăm în negru pentru lucru. Şefu' crede că respectiva culoare este complet nepotrivită pentru celelalte zile şi ore obişnuite de lucru. Purtam blugi negri şi un pulover de Halloween de pe care rânjea, exact în dreptul stomacului, un felinar uriaş dintr-un bostan. Ţinuta era completată de o geacă neagră cu fermoar şi pantofi sport negri. Chiar şi tocul de la umăr şi Browningul erau de aceeaşi culoare. Arma de rezervă era în tocul de la şold, sub pantaloni, două încărcătoare în geanta sport. Înlocuisem cuţitul pe care fusesem nevoită să-l abandonez în peşteră. Mai aveam un Derringer[18] în buzunarul gecii şi încă două cuţite, unul într-o teacă pe spate, lângă şira spinării, altul într-o teacă la gleznă. Nu râdeţi. Lăsasem acasă arma de vânătoare cu ţeava retezată.

Dacă Jean-Claude afla că voiam să-l trădez, avea să mă ucidă. Voi şti când va muri? Voi simţi momentul? Ceva îmi spunea că răspunsul era „da".

Am luat cartea de vizită pe care mi-o dăduse Karl Inger şi am sunat la numărul respectiv. Dacă tot trebuia făcută treaba, atunci cel mai bine era să fie făcută repede.

— Alo?

— Karl Inger?

[18] Pistol de calibru mare (iniţial 40 şi 41), cu ţeavă scurtă, inventat de armurierul american Henry Derringer (1786-1868); considerat astăzi pistol de buzunar, modelele moderne au până la 8 cartuşe (n. tr.)

— Da. Cu cine vorbesc?

— Anita Blake. Trebuie să vorbesc cu Oliver.

— Te-ai hotărât să ne dai numele Stăpânului Oraşului?

— Da.

— Dacă aştepţi un moment, mă duc să-l caut pe domnul Oliver. Inger puse receptorul jos. L-am auzit îndepărtându-se, apoi o linişte totală se lăsă la celălalt capăt al firului. Mai bine decât o înregistrare cu muzică de fond.

Se auziră paşi, apoi:

— Bună ziua, domnişoară Blake, mă bucur că ai sunat.

Am înghiţit cu greu şi m-a durut.

— Stăpânul Oraşului este Jean-Claude.

— Îl scosesem din calcule. Nu este foarte puternic.

— Îşi ascunde puterile. Crede-mă, este mult mai puternic decât pare.

— De ce această schimbare bruscă de atitudine, domnişoară Blake?

— M-a însemnat pentru a treia oară. Vreau să mă eliberez din puterea sa.

— Domnişoară Blake, a fi însemnată de trei ori de un vampir şi acesta să moară, poate constitui un adevărat şoc pentru o fiinţă umană. Te-ar putea ucide.

— Vreau să mă eliberez din puterea lui, domnule Oliver.

— Chiar dacă vei muri? întrebă el.

— Chiar dacă voi muri.

— Mi-ar fi plăcut să ne fi întâlnit în împrejurări diferite, Anita Blake. Eşti o persoană remarcabilă.

— Nu, pur şi simplu nu mai suport. Nu-l voi lăsa să facă ce vrea cu mine.

— Nu te voi dezamăgi, domnişoară Blake. O să am grijă să moară.

— Dacă n-aş fi crezut asta, nu ţi-aş fi spus.

— Îţi apreciez încrederea.

— Ar mai trebui să ştii un lucru. Lamia a încercat să te trădeze astăzi. S-a aliat cu un alt vampir-suprem pe nume Alejandro.

— Chiar aşa? Părea amuzat. Ce i-a oferit?

— Libertatea.

— Da, asta ar tenta-o pe Melanie. O ţin cam din scurt…

— A încercat să se reproducă. Ştiai asta?

— Ce vrei să spui?

I-am spus despre bărbaţi, în special despre ultimul, care aproape se transformase.

Oliver rămase tăcut un moment.

— Am fost mult prea neatent. O să mă ocup de Melanie şi Alejandro.

— Minunat. Aş aprecia dacă mi-ai telefona mâine pentru a-mi spune cum au decurs lucrurile.

— Ca să fii sigură că este mort, replică Oliver.

— Da.

— Vei primi un telefon fie de la Karl, fie de la mine. Dar, mai întâi, unde îl putem găsi pe Jean-Claude.

— *Circul Damnaţilor.*

— Ce nume adecvat.

— Asta-i tot ce-ţi pot spune.

— Mulţumesc, domnişoară Blake, şi un Halloween fericit.

Am zâmbit fără să vreau.

— Va fi o noapte al dracului de interesantă.

Chicoti uşor.

— Într-adevăr. La revedere, domnişoară Blake. Se auzi un declic şi legătura se întrerupse.

M-am holbat la receptor. Trebuise s-o fac. Chiar trebuise. Atunci de ce simţeam un ghem în stomac? De ce simţeam nevoia să-l sun pe Jean-Claude şi să-l avertizez? Era din cauza semnelor sau avea dreptate Richard? Îl iubeam pe Jean-Claude într-un fel straniu şi pervers? Dumnezeu să mă ajute, speram să nu fie aşa.

45

Era complet întuneric de ajunul Zilei Tuturor Sfinţilor. Larry şi cu mine dusesem deja la bun sfârşit două sarcini. El readusese la viaţă un zombi, eu un altul. El mai avea

încă unul, eu încă trei. O noapte obişnuită şi frumoasă.

Ceea ce purta Larry nu era deloc obişnuit. Bert ne încurajase să îmbrăcăm ceva potrivit cu sărbătoarea. Eu alesesem un pulover, Larry un costum. Purta o salopetă albastră de doc, cămaşă albă cu mânecile suflecate şi cizme de lucru. Când l-am întrebat, mi-a răspuns scurt:

— Sunt Huck Finn[19]. Nu mă potrivesc personajului?

Cu părul roşu şi pistruiat, chiar se potrivea. Cămaşa îi era plină de sânge, dar era Halloween. O mulţime de oameni circulau peste tot, mânjiţi pe faţă cu ceva care semăna a sânge. Cel puţin al nostru era adevărat.

Pagerul meu ţiui. Am verificat numărul şi era Dolph. Fir-ar să fie.

— Cine-i? se interesă Larry.

— Poliţia. Trebuie să găsim un telefon.

Aruncă o privire la ceasul de bord.

— Suntem în avans faţă de program. Ce zici să mergem la McDonald’s, chiar la ieşirea pe autostradă?

— Grozav.

M-am rugat să nu fie vorba de încă o crimă. Aveam nevoie de o noapte obişnuită. Undeva în străfundurile minţii auzeam mereu, ca un refren de cântec, două fraze: „Jean-Claude va muri la noapte. Tu l-ai trădat“.

Părea greşit să-l ucid de la o distanţă la care mă simţeam în siguranţă. Să nu-l privesc în ochi şi să nu apăs eu însămi pe trăgaci, să nu-i ofer şansa de a mă ucide el primul. Fair play şi alte prostii de genul ăsta. La dracu’ cu fair play-ul; totul era simplu – el sau eu. Aşa era, nu?

Larry intră în parcarea de la McDonald’s.

— Îmi iau o Cola cât timp suni. Vrei ceva?

Am clătinat din cap.

— Te simţi bine?

— Sigur. Pur şi simplu sper să nu se fi petrecut o altă crimă.

— Iisuse Hristoase, la asta nu m-am gândit.

Am coborât din maşină. Larry intră în restaurant. Eu m-

[19] Personajul principal al romanului Aventurile lui Huckleberry Finn (1884) de Mark Twain (n. tr.)

am oprit chiar la intrare, în zona telefoanelor cu fisă.

Dolph ridică receptorul după al treilea apel.

— Sergent Storr.

— Sunt Anita, ce s-a-ntâmplat?

— Am reuşit să-l facem să mărturisească pe cel de la biroul de avocaţi care furniza informaţii vampirilor.

— Ce bine, am crezut că s-a produs o nouă crimă.

— Nu în noaptea asta; vampirul-suprem are treburi mai importante de făcut.

— Şi ce ar vrea să însemne asta?

— Are de gând să adune toţi vampirii din oraş pentru a măcelări fiinţe umane de Halloween.

— N-are cum să facă asta. Numai Stăpânul Oraşului poate, cu condiţia să fie incredibil de puternic.

— Asta credeam şi eu. Poate că vampirul e nebun de-a binelea.

Un gând mi-a fulgerat prin minte, un gând îngrozitor.

— Ai descrierea vampirului?

— A vampirilor, mă corectă Dolph.

— Citeşte-mi-le.

Am auzit un foşnet de hârtii, apoi vocea lui Dolph:

— Mic de statură, ten întunecat, foarte politicos. S-a întâlnit de două ori cu un alt vampir. Înălţime medie, indian sau mexican, păr lung şi negru.

Am strâns atât de puternic receptorul încât mâna a început să-mi tremure.

— A spus vampirul de ce are de gând să măcelărească fiinţe umane?

— Ca să discrediteze legalizarea vampirismului. Hei, nu-i un motiv ciudat pentru un vampir?

— Mda. Dolph, asta chiar s-ar putea întâmpla.

— Ce spui?

— Dacă acest vampir-suprem l-ar putea ucide pe Stăpânul Oraşului şi ar prelua conducerea înainte de apariţia zorilor, asta chiar s-ar putea întâmpla.

— Ce putem face?

Am ezitat, cât pe-aci să-i spun să-l protejeze pe Jean-Claude, dar asta nu intra în sarcina poliţiştilor. Aceştia

trebuiau să-şi facă griji despre încălcarea legilor şi brutalitatea forţelor de ordine. Nu exista nicio şansă ca o creatură precum Oliver să fie prinsă în viaţă. Orice avea să se întâmple în noaptea asta trebuia să fie ceva permanent.

— Vorbeşte cu mine, Anita.

— Trebuie să plec, Dolph.

Am pus receptorul în furcă. Am închis şi pagerul. Am format numărul de la *Circul Damnaţilor.* A răspuns o voce plăcută de femeie:

— Aţi sunat la *Circul Damnaţilor,* aici unde toate coşmarurile dumneavoastră se adeveresc.

— Trebuie să vorbesc cu Jean-Claude. E o urgenţă.

— E ocupat acum. Vreţi să lăsaţi un mesaj?

Am înghiţit cu greu, încercând să nu urlu.

— Sunt Anita Blake, servitorul uman al lui Jean-Claude. Spune-i să-şi mişte fundu' la telefon… acum!

— Ăăăă…

— Vor muri oameni dacă nu vorbesc cu el.

— Bine, bine. Mă lăsă să aştept în compania unei versiuni masacrate a melodiei *High Flying* de Tom Petty[20].

Larry ieşi din restaurant cu o sticlă de Cola în mână.

— Care-i problema?

Am clătinat din cap. Simţeam un impuls de a sări în sus, dar asta nu l-ar fi adus mai repede pe Jean-Claude la telefon. Am rămas nemişcată, ţinându-mă cu o mână de stomac. Ce făcusem? Te rog, Doamne, să nu fie prea târziu.

— *Ma petite*?

Mulţumesc, Doamne!

— Pur şi simplu ascultă. Un vampir-suprem se îndreaptă chiar acum spre *Circ.* I-am dezvăluit numele tău şi locul în care te odihneşti. Se numeşte domnul Oliver şi e mai în vârstă decât orice altă creatură de pe pământ. E mai în vârstă decât Alejandro. De fapt, cred că e stăpânul lui Alejandro. Totul n-a fost decât un plan pentru a mă face să te trădez, iar eu am căzut ca proasta în el.

Jean-Claude rămase tăcut atât de mult timp încât l-am

[20] Thomas „Tom" Earl Petty (1950 -), cântăreț american de rock (n. tr.)

întrebat:

— M-ai auzit?

— Chiar ai vrut să mă ucizi.

— Ţi-am spus că am s-o fac.

— Dar acum mă avertizezi. De ce?

— Oliver vrea controlul asupra oraşului, aşa încât să-şi trimită vampirii să măcelărească fiinţele umane. Vrea să se revină la vremurile de demult când vampirii erau vânaţi. Spune că vampirismul legalizat se răspândeşte prea repede. Sunt de acord, dar n-am ştiut ce intenţiona să facă.

— Aşadar acum îl trădezi pe Oliver pentru a salva preţioasele tale fiinţe umane.

— Nu-i vorba de asta. Fir-ar să fie, Jean-Claude, concentrează-te pe lucrul care-i important acum. Sunt în drum spre tine. Poate chiar au ajuns. Trebuie să te protejezi.

— Ca fiinţele umane să fie în siguranţă.

— Şi ca vampirii tăi să fie în siguranţă. Chiar vrei să fie controlaţi de Oliver?

— Nu. Voi lua măsuri, *ma petite.* Cel puţin ne vom lupta cu ei. Întrerupse brusc convorbirea.

Larry se holba la mine cu ochii mari.

— Ce dracu se întâmplă, Anita?

— Nu acum, Larry.

Am pescuit din geantă cartea de vizită a lui Edward. Nu mai aveam monede de 25 de cenţi.

— Ai o fisă?

— Sigur. Mi-o întinse fără alte întrebări. Bun băiat.

Am format numărul.

— Te rog, răspunde. Te rog, răspunde.

Edward răspunse la al şaptelea apel.

— Sunt Anita.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Ţi-ar plăcea să vii de hac la doi vampiri-supremi mai în vârstă decât Nikolaos?

L-am auzit înghiţind în sec.

— Întotdeauna mă distrez grozav cu tine prin preajmă. Unde ne întâlnim?

— *Circul Damnaţilor.* Ai şi pentru mine o armă de vânătoare cu ţeava retezată?

— Nu la mine.

— Rahat. Ne întâlnim în faţă cât mai repede posibil. Oraşul e pe cale să fie împroşcat cu un mare rahat în noaptea asta, Edward.

— Pare un lucru perfect pentru un Halloween.

— Ne vedem acolo.

— Pa, şi mulţumesc că m-ai invitat.

Vorbea pe bune. Edward îşi începuse cariera ca asasin obişnuit, dar fiinţele umane fuseseră ţinte prea uşoare pentru el, aşa că trecuse la vampiri şi licantropi. Nu întâlnise încă vreo creatură pe care să n-o fi putut ucide şi, la urma urmei, ce era viaţa fără o mică provocare?

L-am privit pe Larry.

— Trebuie să-ţi împrumut maşina.

— Nu te duci nicăieri fără mine. Am auzit doar partea ta de conversaţie şi nu vreau să fiu lăsat pe dinafară.

Am deschis gura să protestez, dar nu aveam timp.

— În regulă, să mergem.

Rânji. Era mulţumit. Nu ştia nici ce urma să se întâmple în acea noapte şi nici cu cine aveam să ne confruntăm. Eu ştiam. Şi nu eram deloc bucuroasă.

46

Stăteam chiar lângă uşa de intrare în *Circul Damnaţilor,* holbându-mă la valurile de costume şi la oamenii ale căror figuri străluceau de plăcere. Nu văzusem niciodată locul atât de aglomerat. Edward stătea lângă mine într-o mantie lungă, neagră, cu o mască cu cap de mort pe figură. Moartea costumată în hainele morţii; caraghios, nu? Edward avea la el un aruncător de flăcări prins pe spate, un pistol mitralieră Uzi şi cine ştie câte alte arme bine ascunse. Larry părea palid, dar hotărât. Avea în buzunar Derringerul meu. Nu ştia nimic despre arme, aşa că

pistolul era doar ceva în caz de urgenţă. Larry nu acceptase sub niciun motiv să rămână în maşină. Hotărâsem că, dacă mai eram încă în viaţă săptămâna viitoare, aveam să-l iau cu mine în poligonul de trageri.

O femeie costumată în pasăre trecu pe lângă noi în foşnet de pene şi miros de parfum. A trebuit să mă uit de două ori pentru a mă asigura că era doar un costum. Noaptea asta era cea în care orice licantrop se putea plimba liniştit şi oamenii aveau doar să exclame „ce costum frumos“.

Era noaptea de Halloween la *Circul Damnaţilor.* Orice era posibil.

O femeie de culoare, zveltă, păşi spre noi doar într-un bikini şi o mască frumos împodobită. A trebuit să ajungă chiar lângă mine pentru a o auzi prin murmurul mulţimii.

— Jean-Claude m-a trimis să te duc la el.

— Cine eşti?

— Rashida.

Am scuturat din cap.

— Rashidei i-a fost smuls braţul acum două zile. Am privit carnea perfectă a braţului ei. Nu poţi fi ea.

Îşi ridică masca pentru a-i putea vedea faţa, apoi zâmbi.

— Ne vindecăm repede.

Ştiam că licantropii se vindecau rapid, dar nici chiar atât de repede, după o rană atât de cumplită. Trăieşti şi înveţi.

Ne-am luat după şoldurile ei unduitoare, prin mulţime. Am înşfăcat braţul lui Larry cu mâna stângă.

— Stai chiar lângă mine în noaptea asta.

Aprobă din cap. Am străbătut mulţimea ţinându-l de mână ca pe un copil sau ca pe un iubit. Nu puteam suporta gândul de a-l vedea rănit. Nu, nu era adevărat. Nu puteam suporta gândul de a-l vedea mort. Moartea era omul negru în această noapte.

Edward mergea după noi. Tăcut ca şi porecla lui, încredinţat că va ajunge să ucidă pe cineva curând.

Rashida ne conduse spre cortul mare în dungi. Probabil din nou spre biroul lui Jean-Claude. Un bărbat cu o pălărie de paie şi o haină în dungi zise:

— Îmi pare rău, nu mai sunt bilete.

— Perry, eu sunt. Ei sunt cei pe care-i aşteaptă stăpânul. Arătă cu degetul spre noi.

Bărbatul trase draperia de pânză şi ne făcu semn să trecem. O dungă de sudoare îi strălucea pe buza superioară. Era cald, dar aveam senzaţia că nu ăsta era motivul. Ce se întâmpla în interiorul cortului? Nu putea fi prea rău dacă îi lăsau pe oameni să privească. Sau putea?

Luminile erau strălucitoare şi fierbinţi. Începeam să transpir sub geacă, dar dacă o scoteam oamenii aveau să se holbeze la pistol. Nu suportam aşa ceva.

Draperii circulare fuseseră prinse de tavan pentru a forma două zone complet închise în interiorul ringului. Zonele erau înconjurate de reflectoare. Draperiile erau ca prismele. La fiecare pas pe care-l făceam, culorile se schimbau şi se mişcau. Nu eram sigură dacă era din cauza materialului din care erau confecţionate sau era doar un joc de lumini. Oricum, efectul era şic.

Rashida se opri chiar în faţa balustradei care ţinea mulţimea la distanţă.

— Jean-Claude a dorit ca toată lumea să fie în costume, dar suntem în criză de timp. Arătă spre pulover. Scoate-ţi geaca şi o să te mulţumeşti cu ăsta.

I-am îndepărtat mâna.

— Despre ce vorbeşti? Ce costume?

— Întârzii spectacolul. Scoate-ţi geaca şi haide odată!

Făcu un salt prelung, leneş, peste balustradă şi porni maiestuos, cu paşi mari şi în picioarele goale, să traverseze podeaua albă. Privi în spate spre noi şi ne făcu semn s-o urmăm.

Am rămas unde eram. Nu mă duceam nicăieri până ce cineva nu-mi explica nişte lucruri. Larry şi Edward aşteptau lângă mine. Spectatorii din preajma noastră se holbau, aşteptând să facem ceva interesant.

Am rămas pe loc.

Rashida dispăru în una din zonele delimitate de draperii.

— Anita.

M-am întors, dar Larry privea fix ringul.

— Ai spus ceva?

Clătină din cap.

— Anita?

Am aruncat o privire fulgerătoare spre Edward, dar nu fusese vocea lui. Am şoptit:

— Jean-Claude?

— Da, *ma petite,* eu sunt.

— Unde eşti?

— În spatele draperiilor, acolo unde a intrat Rashida.

Am clătinat din cap. Vocea avea rezonanţă, un uşor ecou, dar altfel era vocea lui normală. Probabil puteam vorbi cu el fără să-mi mişc buzele, dar, dacă era aşa, preferam să nu ştiu. Am şoptit:

— Ce se întâmplă?

— Domnul Oliver şi cu mine am ajuns la un acord bazat pe cuvânt de onoare.

— Nu înţeleg.

— Cu cine vorbeşti? întrebă Edward.

Am scuturat din cap.

— Îţi explic mai târziu.

— Vino în zona mea circulară şi îţi explic totul când le explic şi spectatorilor.

— Ce ai făcut?

— Am făcut tot ce am putut pentru a cruţa vieţi, *ma petite,* dar unii vor muri în noaptea asta. Însă acest lucru se va întâmpla doar în zona circulară, în care vor intra doar „soldaţii“. Niciun om nevinovat nu va muri în noaptea asta, indiferent cine câştigă. Amândoi ne-am dat cuvântul de onoare.

— Ai de gând să lupţi în ring ca într-un spectacol?

— A fost cea mai bună decizie pe care am putut-o lua într-un interval atât de scurt de timp. Dacă m-ai fi avertizat cu câteva zile în urmă, poate că aş fi putut aranja cu totul altceva.

Am ignorat remarca. În plus, mă simţeam vinovată.

Mi-am scos geaca şi am pus-o pe balustradă. Am auzit respiraţii întretăiate printre spectatorii care erau destul de aproape pentru a-mi vedea pistolul.

— Lupta va avea loc în ring.

— În fata spectatorilor? întrebă Edward.

— Îhî.

— Nu înţeleg, interveni Larry.

— Vreau să rămâi aici, în regulă?

— În niciun caz.

Am tras adânc aer în piept şi l-am lăsat să iasă încet.

— Larry, nu eşti înarmat. Nu ştii cum să foloseşti un pistol. Vei fi doar carne de tun până ce te vei antrena corespunzător. Rămâi aici.

Clătină din cap.

I-am atins braţul.

— Te rog, Larry.

Poate că decisiv a fost acel „te rog“ sau expresia din ochii mei, dar aprobă din cap.

Respiram puţin mai uşor. Orice se va întâmpla în această noapte, Larry nu va muri pentru că l-am adus cu mine. Nu va fi din cauza mea.

Am încălecat balustrada şi mi-am dat drumul în ring. Edward m-a imitat cu o mişcare bruscă a mantiei negre. Am aruncat o singură privire înapoi. Larry se ţinea strâns de balustradă. Aşa cum stătea acolo singur avea o expresie de copil abandonat, dar era în siguranţă, iar asta conta în primul rând.

Am atins draperiile; erau dintr-un material alb; deci luminile erau cele care făceau toate efectele. Am dat o draperie într-o parte şi am intrat, cu Edward în spatele meu.

În centrul zonei circulare, pe mai multe nivele, se înălţa o estradă; pe ea, un tron. Rashida stătea împreună cu Stephen chiar la piciorul estradei. Am recunoscut părul lui Richard şi pieptul său gol înainte de a-şi scoate masca de pe faţă. O mască albă cu o stea albastră pe un obraz. Purta şalvari albaştri strălucitori, cu vestă şi pantofi asortaţi. Toţi erau în costume de Halloween, mai puţin eu.

— Speram să nu ajungi la timp, declară Richard.

— Cum adică, să pierd cel mai uluitor spectacol de Halloween al tuturor timpurilor?

— Cine te însoţeşte? întrebă Stephen.

— Moartea, am răspuns eu.

Edward se înclină.

— Am contat pe tine că ai să aduci moartea la acest bal, *ma petite.*

Am privit spre vârful estradei. Jean-Claude stătea în faţa tronului. Purta, în cele din urmă, costumul la care făceau aluzie cămăşile sale de dantelă – costumul autentic al unui curtean de la Versailles. Haina era neagră cu broderii de argint, pe ici, pe colo. O mantie scurtă era aruncată doar pe un umăr. Pantalonii bufanţi erau vârâţi în cizme înalte până la jumătatea gambei. Partea de sus a cizmelor era acoperită cu dantelă. Un guler alb, lat, îi înconjura gâtul. Dantele se revărsau de sub mânecile hainei. Pe cap purta o pălărie largă, dintr-un material moale, terminată cu un smoc de pene albe şi negre.

Mulţimea în costume diverse se dădu într-o parte, lăsându-mi liber drumul spre tron. Într-un fel nu prea voiam să ajung până acolo. De cealaltă parte a cortinei se auzeau zgomote. Obiecte grele erau deplasate din loc. Se aduceau alte decoruri şi accesorii.

M-am uitat spre Edward. Acesta fixa cu privirea mulţimea, înregistrând orice mişcare. În căutare de victime sau de figuri familiare?

Toţi purtau costume, dar foarte puţini aveau măşti. Yasmeen şi Marguerite se aflau cam la jumătatea scărilor. Yasmeen purta un sari stacojiu, plin de voaluri şi paiete argintii. Faţa ei întunecată părea foarte naturală în mătasea roşie. Marguerite era îmbrăcată într-o rochie lungă şi simplă dintr-un material albastru închis, cu mâneci bufante şi guler larg de mătase. Părul blond îi era aranjat în cârlionţi complicaţi, mulţi traşi peste fiecare ureche şi strânşi într-un fel de coc în vârful capului. Costumul ei, la fel ca şi cel al lui Jean-Claude, părea mai degrabă unul autentic decât o simplă imitaţie.

Am urcat scările spre ei. Yasmeen lăsă să-i cadă în jos câteva voaluri pentru a-şi expune cicatricea în formă de cruce făcută de mine.

— Cineva îţi va plăti pentru ea în noaptea asta.

— Nu tu personal? m-am interesat eu.

— Nu încă.

— Nu-ţi pasă cine învinge, nu-i aşa?

Zâmbi.

— Bineînţeles, sunt loială lui Jean-Claude.

— Vezi să nu!

— La fel de loială ca tine, *ma petite.* Rosti cu atenţie fiecare silabă, muşcând fiecare sunet.

Am lăsat-o să-mi râdă în spate. Bănuiesc că nu eram persoana cea mai indicată pentru a da lecţii de loialitate.

La picioarele lui Jean-Claude se aflau doi lupi care mă priveau fix cu ochi palizi, ciudaţi. Nicio expresie umană nu se citea în ei. Lupi adevăraţi. De unde făcuse rost de ei?

M-am oprit cu două trepte mai jos de Jean-Claude şi lupii săi. Faţa îi era impenetrabilă, goală de orice sentimente şi perfectă.

— Arăţi ca un personaj din *Cei trei muşchetari,* am zis eu.

— Corect, *ma petite.*

— Era secolul tău?

Îmi adresă un zâmbet care putea însemna orice sau nimic.

— Ce se va întâmpla în noaptea asta, Jean-Claude?

— Vino, stai lângă mine, acolo unde îi este locul slujitorului meu uman. Întinse spre mine o mână palidă.

Am ignorat-o şi am urcat scările. Îmi vorbise în minte. Era o prostie să-l contrazic. Discuţia în contradictoriu nu o făcea mai puţin adevărată.

Unul din lupi mârâi slab. Am ezitat.

— Nu-ţi vor face nimic. Sunt creaturile mele.

„Exact ca mine“, am gândit.

Jean-Claude întinse mâna în jos spre lup. Acesta îşi arcui spinarea în jos şi îi linse mâna. Am păşit cu grijă pe lângă lup, dar acesta m-a ignorat, toată atenţia sa fiind îndreptată spre Jean-Claude. Îi părea rău că mârâise la mine şi avea să facă orice pentru a-şi răscumpăra greşeala. Se comporta exact ca un câine care se târa în patru labe în

faţa stăpânului.

Am rămas în picioare în partea dreaptă a lui Jean-Claude, în spatele lupului.

— Alesesem un costum minunat pentru tine.

— Nu l-aş fi purtat dacă ar fi fost ceva care să se potrivească cu al tău.

Jean-Claude râse uşor, cu un timbru grav. Am simţit cum stomacul mi se face ghem.

— Rămâi lângă tron cu lupii în timp ce mă adresez audienţei.

— Aşadar, chiar luptăm în faţa spectatorilor!

Jean-Claude se ridică în picioare.

— Bineînţeles. Ne aflăm în *Circul Damnaţilor,* iar aceasta este noaptea de Halloween. Le vom oferi un spectacol cum n-au mai văzut vreodată.

— E o nebunie.

— Probabil, dar îl va împiedica pe Oliver să dărâme clădirea peste noi.

— Poate face aşa ceva?

— Asta şi mult mai multe, *ma petite,* dacă n-am fi căzut de acord să limităm folosirea unor astfel de puteri.

— Tu poţi dărâma clădirea?

Zâmbi, şi pentru prima dată îmi dădu un răspuns cinstit.

— Nu, dar Oliver nu ştie asta.

Nu mi-am putut abţine un zâmbet.

Se lăsă să cadă pe tron, cu un picior ridicat peste unul din braţele acestuia. Îşi înfundă pălăria atât de mult pe cap încât tot ce mai puteam vedea îi era doar gura.

— Tot nu pot să cred că m-ai trădat, Anita.

— Nu mi-ai lăsat nicio altă posibilitate.

— Mai degrabă voiai să mă vezi mort decât să primeşti al patrulea semn.

— Da.

Șopti:

— Începe spectacolul, Anita.

Luminile se stinseră brusc. Din sală se auziră ţipete când spectatorii se treziră brusc în întuneric. Draperiile fură trase la o parte. M-am trezit la marginea unui fascicol

puternic de lumină care strălucea ca o stea în întuneric. Jean-Claude şi lupii săi erau scăldaţi într-o lumină uşoară. Trebuia să recunosc că bostanul de pe puloverul meu nu prea se potrivea cu ambianţa în care mă aflam.

Jean-Claude se ridică dintr-o mişcare, de parcă n-ar fi avut oase în corp. Îşi scoase pălăria şi, aplecându-se, salută audienţa cu un gest larg.

— Doamnelor şi domnilor, în această seară veţi fi martorii unei mari bătălii.

Începu să coboare încet treptele. Lumina reflectorului se mişca odată cu el. Păstră pălăria în mână, folosindu-se de ea pentru a-şi accentua cuvintele.

— Bătălia pentru sufletul acestui oraş.

Se opri şi raza fascicolului de lumină se mări pentru a include doi vampiri blonzi – două femei îmbrăcate ca două prostituate ale anilor 1920, una în albastru, alta în roşu. Femeile zâmbiră, dezgolindu-şi caninii strălucitori; din sală se auziră respiraţii întretăiate.

— În această seară veţi vedea vampiri, vârcolaci, zei, diavoli. Rostirea fiecărui cuvânt fu însoţită de o anume senzaţie adresată celor din sală: „vampiri“, zbârlirea părului de pe ceafă; „vârcolaci“, bufnituri violente în întuneric, însoţite de urlete; „zei“, răsuflări prelungi pe piele; „diavoli“, rafale fierbinţi de vânt care îţi scăldau faţa.

Răsuflări întretăiate şi ţipete înăbuşite umplură întunericul.

— O parte din ceea ce veţi vedea în această noapte va fi ceva real, o parte va fi doar iluzie; care este una şi care alta este decizia voastră.

Cuvântul „iluzie“ avu ecou în minte ca o viziune printr-o sticlă, repetată la nesfârşit. Ultimul sunet muri cu o şoaptă care părea să sune ca un cu totul alt cuvânt. „Real“, şopti vocea.

— Monştrii din St. Louis vor lupta pentru controlul oraşului în această noapte de Halloween. Dacă vom câştiga noi, atunci totul va fi la fel de paşnic ca şi până acum. Dacă vor câştiga inamicii noştri…

Un al doilea reflector se aprinse, luminând partea superioară a celei de-a doua estrade. Niciun tron. Doar Oliver împreună cu lamia, în forma ei splendidă de şarpe. Oliver era îmbrăcat într-un costum alb, lăbărţat, făcut dintr-un material imprimat cu buline mari. Pe faţa albă îi era întipărit un zâmbet trist. Dintr-un ochi puternic scos în evidenţă de machiaj se scurgea o lacrimă strălucitoare. O pălărie cu vârf ascuţit, cu un pampon albastru scânteietor, era îndesată pe cap.

Costum de clovn? Alesese să fie un clovn? Nu era un costum în care mi l-aş fi imaginat vreodată. Dar lamia era impresionantă cu cercurile dungate ondulând în jurul lui Oliver, lăsându-şi sânii goi mângâiaţi de mâna sa înmănuşată.

— Dacă vor câştiga inamicii noştri, atunci mâine noapte va fi o baie de sânge nemaivăzută încă în niciun oraş din lume. Inamicii noştri se vor hrăni cu carnea şi cu sângele acestui oraş până ce St. Louis va rămâne complet pustiu şi lipsit de orice formă de viaţă.

Jean-Claude se oprise la jumătatea scărilor. Acum începu să le urce din nou.

— Luptăm pentru vieţile voastre, pentru sufletele voastre. Rugaţi-vă să câştigăm, dragi fiinţe umane; rugaţi-vă din toate puterile.

Jean-Claude se aşează pe tron. Unul din lupi puse o labă pe piciorul lui. El îi mângâie absent capul.

— Moartea se apropie de toţi oamenii, declară Oliver.

Primul reflector se stinse, lăsându-l pe Jean-Claude în întuneric, pe Oliver în plină lumină. Simbolism în forma cea mai bună.

— Toţi veţi muri într-o bună zi. Într-un mic accident sau ca urmare a unei boli îndelungate. Vă aşteaptă doar durere şi agonie.

Spectatorii începură să se foiască neliniştiţi în scaune.

— Mă protejezi de vocea lui? l-am întrebat pe Jean-Claude.

— Semnele te protejează, veni răspunsul.

— Ce simt spectatorii?

— Durere ascuţită în zona inimii. Apropierea unei vârste care încetineşte dezvoltarea corpurilor. Orori fulgerătoare care le reamintesc de unele accidente din trecut.

Respiraţii întretăiate, urlete, hohote de plâns umpleau întunericul pe măsură ce cuvintele lui Oliver ajungeau la fiecare persoană, făcând-o să-şi simtă natura muritoare.

Era obscen. O creatură peste care se scursese un milion de ani le reamintea unor simple fiinţe umane cât de fragilă era viaţa.

— Dacă trebuie să muriţi, n-ar fi mai bine s-o faceţi în glorioasa noastră îmbrăţişare? Lamia se târî în jurul estradei pentru a fi mai bine văzută de spectatori. Vă poate conduce, oh, atât de dulce, uşor, plăcut în noaptea cea întunecată. Noi facem din moarte o sărbătoare, o trecere voioasă într-o altă lume. Nu vă mai îndoiţi. Ea vă va arăta bucurii la care doar puţini muritori au visat vreodată. Este moartea un preţ atât de mare când de fapt veţi muri oricum? N-ar fi mai bine să muriţi cu buzele noastre lipite de pielea voastră, decât să aşteptaţi ticăitul inexorabil al ceasului timpului?

Se auziră câteva strigăte răzleţe:

— Da… Te rog…

— Opreşte-l, am zis eu.

— E rândul lui să vorbească, *ma petite.* Nu-l pot opri.

— Vă propun ca toate gândurile voastre cele mai întunecate să se împlinească în braţele noastre, prieteni. Veniţi la noi acum.

Întunericul fu spintecat de mişcări. Luminile se aprinseră, iar oameni se ridicau de pe scaune. Oameni escaladau balustrada. Oameni veneau să îmbrăţişeze moartea.

Toţi s-au oprit brusc sub valurile de lumină. Se holbau în jur ca nişte somnoroşi treziţi dintr-un vis. Unii arătau stânjeniţi, iar un bărbat aflat chiar lângă balustradă păru a izbucni în lacrimi, ca şi cum o viziune strălucitoare îi fusese smulsă din minte. Se prăbuşi în genunchi, cu umerii zguduiţi de suspine. Ce văzuse în cuvintele lui Oliver? Ce simţise în aer? Dumnezeule mare, salvează-ne!

Luminile o dată aprinse, am observat că un nou decor fusese adus în ring în timp ce noi aşteptam în spatele draperiilor. Arăta ca un altar de marmură la care se ajungea pe un şir de trepte. Aştepta, aşezat între cele două estrade. Ce aştepta? M-am întors să-l întreb pe Jean-Claude, dar ceva se întâmpla deja.

Rashida cobora de pe estradă, apropiindu-se de balustradă şi de spectatori. Stephen, îmbrăcat într-un fel de costum de baie cu curele, se îndrepta spre cealaltă parte a ringului. Corpul său aproape gol era la fel de neted şi perfect ca al Rashidei. „Ne vindecăm repede“, afirmase ea.

— Doamnelor şi domnilor, vă vom acorda câteva minute pentru a vă reveni după primele efecte magice ale acestei seri. Apoi vă vom arăta câteva din secretele noastre.

Spectatorii se aşezară din nou în scaune. Un plasator îl ajută pe bărbatul care plângea să se întoarcă la locul lui. Tăcerea se lăsă asupra sălii. Nu auzisem niciodată ca un număr atât de mare de spectatori să fie atât de tăcuţi. Ai fi putut auzi căderea unui bold pe podea.

— Vampirii sunt capabili să ceară ajutorul animalelor. Animalul meu este un lup.

Jean-Claude păşi în jurul estradei pe care se aflau lupii. Am rămas nemişcată în lumina reflectorului, fără a şti ce să fac. Nu eu eram în centrul atenţiei. Eram doar vizibilă din sală.

— Dar îl pot chema în ajutor şi pe vărul uman al lupului. Vârcolacul!

Jean-Claude făcu un gest larg cu mâna. Se auziră primele acorduri muzicale. La început încete şi grave, apoi într-un crescendo pâlpâitor.

Stephen se prăbuşi în genunchi. M-am răsucit. Şi Rashida era tot pe podea. Aveau să se transforme chiar în faţa spectatorilor. Nu văzusem niciodată până atunci un licantrop în plină transformare. Trebuia să recunosc că eram puţin… curioasă.

Stephen era acum în patru labe. Spatele îi era arcuit de durere. Părul lung, blond, atârna pe podea. Pielea de pe

spate se încreţi ca apa, şira spinării ieşi în evidenţă ca o creastă de val. Îşi întinse mâinile ca şi cum s-ar fi aplecat, cu faţa lipită de podea. Oasele ţâşniră prin carne. Scoase un geamăt. Mici „animale“ i se târau sub piele. Şira spinării i se arcui în sus ca un cort pe cale de a fi ridicat. Blana începu să i se reverse din pielea de pe spate, răspândindu-se imposibil de repede, ca o fotografie în curs de developare. Oase şi un lichid greu, limpede, ieşeau din piele. Forme se încordau şi se rupeau prin piele. Muşchi se zvârcoleau ca şerpii. Sunete lichide, grele, se împrăştiau în jur pe măsură ce oasele se deplasau înspre exterior, ieşind prin piele. Era ca şi cum silueta lupului se remodela din corpul omului. Blana, de culoarea mierii întunecate, se revărsa repede, tot mai repede, acoperind tot corpul. Blana ascunse unele schimbări; am fost bucuroasă că a făcut-o.

Din gâtlej îi ţâşni un sunet straniu – ceva între urlet de lup şi ţipăt uman. În cele din urmă, Stephen căpătă acea formă a omului-lup pe care o văzusem în noaptea în care ne luptasem cu cobra uriaşă. Vârcolacul îşi ridică botul spre cer şi urlă. Sunetul îmi făcu părul măciucă.

Un al doilea urlet răspunse ca un ecou din cealaltă parte a ringului. M-am răsucit pe călcâie şi am văzut un al doilea vârcolac, numai că acesta era negru ca tăciunele. Rashida?

Spectatorii aplaudau sălbatic, urlând şi bătând din picioare.

Vârcolacii s-au târât înapoi spre estradă şi s-au ghemuit la partea de jos, câte unul de fiecare parte.

— Nu pot să vă ofer nimic atât de spectaculos. Reflectorul era îndreptat din nou asupra lui Oliver. Şarpele este creatura mea. Lamia se încolăci în jurul lui, sâsâind destul de tare pentru a fi auzită de spectatori. Apoi îi linse cu limba despicată urechea acoperită cu alb.

Oliver făcu un gest spre partea de jos a estradei. Două figuri îmbrăcate în mantii negre stăteau de fiecare parte, cu feţele ascunse sub glugi.

— Acestea sunt creaturile mele, dar le vom ţine ca surpriză. Se uită spre noi. Să începem.

Luminile se stinseră din nou. Mi-am stăpânit impulsul de a mă întinde după Jean-Claude prin întunericul gros.

— Ce se întâmplă?

— Începe bătălia, răspunse el.

— Cum?

— Anita, nu am planificat şi restul nopţii. Va fi ca orice bătălie, haotică, violentă, sângeroasă.

Luminile se aprinseră treptat, până ce cortul fu învăluit într-o strălucire slabă, asemănătoare crepusculului sau revărsatului zorilor.

— Începe, şopti Jean-Claude.

Lamia alunecă în jos pe scări şi combatanţii se repeziră unul spre altul. Nu era o bătălie. Era o luptă fiecare cu fiecare, asemănătoare mai degrabă cu o bătaie într-un bar decât cu un adevărat război.

Creaturile înveşmântate în mantii se repeziră înainte. Am avut o imagine fugară a unei siluete asemănătoare cu un şarpe. O rafală de mitralieră şi creatura se împletici. Edward.

Am pornit pe scări în jos, cu pistolul în mână. Jean-Claude nu făcuse nicio mişcare.

— Nu vii?

— Adevărata bătălie se va da aici sus, *ma petite.* Fă tot ce poţi, dar în final totul se va rezuma la confruntarea dintre puterea lui Oliver şi a mea.

— Are un milion de ani. Nu-l poţi învinge.

— Ştiu.

Ne-am privit fix o clipă.

— Îmi pare rău, am spus.

— Şi mie, *ma petite,* Anita, şi mie.

Am alergat pe scări în jos pentru a lua parte la bătălie. Creatura-şarpe zăcea pe podea, tăiată în două de rafala de mitralieră. Edward stătea spate în spate cu Richard, acesta din urmă cu un pistol în mână. Trăgea în una din creaturile în mantie, dar nu părea să-i încetinească deloc înaintarea. Am întins mâna şi am tras direct în capul cu glugă. Creatura se poticni şi se răsuci spre mine. Gluga căzu pe spate, descoperind capul unei cobre de mărimea celui al

unui cal. De la gât în jos era femeie, dar de la gât în sus… Nici glonţul meu, nici cel al lui Richard nu lăsaseră nicio urmă pe corpul ei. Creatura urcă pe scări spre mine. Nu ştiam ce era şi nici cum s-o opresc. Halloween fericit!

47

Creatura se repezi spre mine. Am lăsat Browningul să cadă şi apucasem să scot unul din cuţite doar pe jumătate din teacă când se lovi de mine. Eram pe scări, iar creatura era deasupra mea. Îşi dădu capul pe spate pentru a lovi. Am reuşit să scot cuţitul, dar creatura îşi înfipse colţii în umărul meu. Am urlat şi i-am înfipt lama în corp. Cuţitul pătrunse, dar sângele nu ţâşni, iar creatura nu dădu niciun semn că ar simţi vreo durere. În schimb continuă să mă muşte, pompând otravă în umăr. Cuţitul nu avea niciun efect.

Am urlat din nou. Vocea lui Jean-Claude îmi răsună în minte.

— Otrava nu are niciun efect asupra ta acum.

Mă durea cumplit, dar nu aveam să mor din asta. Urlând şi neştiind ce altceva să fac, i-am înfipt cuţitul în gât. Creatura se înecă. Sângele începu să-mi curgă pe mână. Am lovit-o din nou şi s-a retras cu sângele picurând de pe colţi. Sâsâi frenetic şi se ridică de pe mine. Dar deja înţelesesem. Punctul nevralgic era în locul în care corpul de şarpe se întâlnea cu cel uman.

Am pipăit cu mâna stingă după Browning, umărul drept fiind sfâşiat. Am apăsat pe trăgaci şi am văzut cum un şuvoi de sânge îi ţâşneşte din gât. Creatura s-a întors şi a fugit; am lăsat-o.

Stăteam întinsă pe trepte, ţinându-mi mâna dreaptă lipită de corp. Nu credeam că era ceva rupt, dar mă durea ca dracu’. Nici măcar nu sângera atât de tare cum ar fi trebuit. Mi-am ridicat privirea spre Jean-Claude. Stătea nemişcat, dar ceva se mişca, ceva ca un val de căldură.

Oliver era la fel de nemişcat pe estrada sa. Acolo se ducea adevărata bătălie; moartea prezentă aici jos nu însemna mare lucru, decât pentru cei care urmau să moară.

Cu mâna strâns lipită de abdomen, am coborât scările spre Edward şi Richard. Până când am ajuns la partea de jos a scărilor mâna era deja mai bine. Destul de bine pentru a schimba pistolul în mâna dreaptă. M-am holbat la rana produsă de muşcătură şi al dracului să fiu dacă nu se vindeca singură. Al treilea semn. Mă vindecam ca un licantrop.

— Te simţi bine? întrebă Richard.

— Se pare că da.

Edward se holbă la mine.

— Ar trebui să fii pe moarte.

— Explicaţiile le lăsăm pe mai târziu, am rostit eu.

Femeia-cobră zăcea la picioarele scărilor cu capul retezat de o rafală de mitralieră. Repede îi mai cade fisa lui Edward!

Se auzi un urlet înalt şi pătrunzător. Alejandro o răsucise pe Yasmeen în braţele sale, ţinând-o cu o mână de spate, cu cealaltă ţintuindu-i umerii de pieptul său. Marguerite ţipase. Se lupta în braţele lui Karl Inger. Nu avea nicio şansă. Nici Yasmeen, după câte se părea.

Alejandro îi sfâşie gâtul. Yasmeen urlă. Vampirul îi rupse şira spinării cu dinţii, sângele împroşcându-l drept în faţă. Femeia se lăsă moale în braţele sale. O singură mişcare şi mâna lui Alejandro ieşi pe cealaltă parte a pieptului femeii, inima transformată într-un terci însângerat.

Marguerite urla strident şi necontenit. Karl îi dăduse drumul, dar ea nu părea să-şi dea seama. Îşi zgârie obrajii cu unghiile până ce sângele începu să curgă. Se prăbuşi în genunchi, dar continua încă să-şi mutileze obrajii.

— Iisuse Hristoase, am zis eu, opreşte-o.

Karl se holbă la mine. Am ridicat Browningul, dar bărbatul se ascunse după estrada lui Oliver. M-am îndreptat spre Marguerite, dar Alejandro se interpuse între noi.

— Vrei s-o ajuţi?

— Da.

— Atunci lasă-mă să-ţi fac ultimele două semne şi mă dau la o parte din calea ta.

Am clătinat din cap.

— Oraşul la schimb pentru un servitor uman nebun? Nu prea cred.

— Anita, jos!

M-am trântit la podea şi Edward aruncă un jet de flăcări deasupra capului meu. Simţeam valul de căldură fierbând deasupra capului.

Alejandro scoase un urlet. Mi-am ridicat ochii destul pentru a-l vedea arzând. Făcu o mişcare înspre înainte cu o mână arzândă şi am simţit ceva împingându-mă înapoi spre… Edward.

M-am rostogolit într-o parte; Edward era întins pe spate, încercând să se ridice în picioare. Deja aruncătorul era din nou îndreptat în direcţia noastră. M-am făcut una cu podeaua fără să mai aştept să mi se spună.

Alejandro făcu încă o mişcare şi flacăra îşi schimbă direcţia… înapoi spre Edward.

Acesta se rostogoli cu mişcări frenetice pentru a stinge flăcările care îi cuprinseseră mantia. Aruncă masca cu cap de mort, acum în flăcări, pe jos. Rezervorul aruncătorului se aprinse. Richard îl ajută să se descotorosească de mantie şi amândoi o luară la fugă. M-am ghemuit la pământ, protejându-mi capul cu mâinile. Explozia zgudui podeaua. Când mi-am ridicat privirea, ploua cu bucăţi mici, încă arzânde, dar asta era tot. Richard şi Edward priveau iscoditor de după cealaltă parte a estradei.

Hainele lui Alejandro erau carbonizate, iar pielea plină de băşici. Vampirul porni încet spre mine.

M-am ridicat în pripă în picioare şi am îndreptat pistolul spre el. De formă, bineînţeles, pentru că nu făcuse mare brânză în timpul ultimei confruntări. M-am dat înapoi până ce m-am lovit de trepte. Am început să trag. Gloanţele îi pătrunseră în corp. Sângeră puţin, dar nu se opri. Percutorul ţăcăni în gol. M-am răsucit pe călcâie şi am

rupt-o la fugă.

Ceva m-a lovit în spate, aruncându-mă cu putere la pământ. Brusc, Alejandro stătea pe spatele meu, ţinându-mă cu o mână de păr, forţându-mi capul pe spate.

— Lasă jos puşca-mitralieră sau îi frâng gâtul.

— Împușcă-l, am urlat eu.

Dar Edward aruncă Uzi-ul pe podea. Fir-ar să fie. Scoase un pistol şi ţinti cu atenţie. Corpul lui Alejandro tresări, apoi vampirul izbucni în râs.

— Nu mă poţi ucide cu gloanţe de argint.

Mă apăsă cu un genunchi pe spate pentru a mă ţine la podea; apoi lama unui cuţit îi fulgeră în mână.

— Nu, zise Richard, n-o va omorî.

— Dacă te mai amesteci, îi retez gâtul, dar dacă ne laşi în pace nu-i fac niciun rău.

— Edward, ucide-l!

Un vampir se aruncă asupra lui Edward, doborându-l la pământ. Richard încercă s-o tragă de pe el, dar un vampir micuţ îi sări în spate. Erau femeia şi copilul pe care-i întâlnisem noaptea pe autostradă.

— Acum, prietenii tăi fiind ocupaţi, o să terminăm mica noastră treabă.

— NU!

Cuţitul ciupi doar din piele, o tăietură dureroasă, dar o simplă tăietură. Se aplecă spre mine.

— Promit că n-o să te doară.

Am urlat.

Buzele sale atinseră tăietura, se lipiră de ea şi începură să sugă. Se înşelase. Chiar mă durea. Am simţit cum mă înconjoară un miros de flori. Mă înecam în parfum. Nu vedeam nimic. Lumea era caldă şi frumos mirositoare.

Când am putut vedea din nou, gândi din nou, zăceam pe spate fixând cu privirea acoperişul cortului. Braţe m-au săltat în sus, m-au cuprins. Alejandro mă ţinea strâns. Dintr-o crestătură de pe piept, chiar deasupra sfârcului, picura sânge.

— Bea!

I-am pus mâinile pe piept, luptându-mă cu el. Mă ţinea

cu o mână de ceafă, apropiindu-mi tot mai mult capul de rană.

— NU!

Am tras din teacă celălalt cuţit şi i l-am înfipt în piept, căutându-i inima. Mârâi şi mă înşfăcă de mână, apăsând până ce am dat drumul cuţitului.

— Argintul nu are niciun efect. Sunt imun la argint.

Îmi împinse faţa spre rană, iar eu nu m-am putut opune.

Pur şi simplu nu eram destul de puternică. Mi-ar fi putut sfărâma capul cu o singură mână, dar tot ce făcea era să-mi preseze faţa cât mai aproape de tăietura de pe pieptul său.

M-am zbătut, dar mi-a ţinut gura lipită de rană. Sângele era dulce-sărat, cu un uşor iz metalic. Era doar sânge.

— Anita! Jean-Claude îmi urlă numele. Nu eram sigură dacă era cu voce tare sau doar în mintea mea.

— Sânge din sângele meu, carne din carnea mea, cele două veţi fi ca una. O bucată de carne, un şuvoi de sânge, un suflet.

Undeva în adâncul meu, ceva se rupse. O simţeam. Un val de căldură lichidă mi se răspândi în tot corpul. Pielea îmi dansa sub valul de căldură. Vârfurile degetelor mă furnicau. Şira spinării îmi fu cuprinsă de convulsii şi m-am îndreptat brusc. Braţe puternice m-au cuprins, m-au ţinut, m-au legănat.

O mână mi-a netezit părul de pe faţă. Am deschis ochii pentru a-l vedea pe Alejandro. Nu-mi mai era frică de el. Eram calmă, parcă pluteam.

— Anita? Era Edward. M-am răsucit încet spre locul de unde venea sunetul.

— Edward…

— Ce ţi-a făcut?

Am încercat să mă gândesc cum să-i explic, dar mintea nu putea formula cuvintele. M-am ridicat, depărtându-mă încet de Alejandro.

O grămadă de vampiri morţi zăceau în jurul picioarelor lui Edward. Poate că argintul nu-l rănea pe Alejandro, însă cu siguranţă i-a omorât semenii.

— Vom face mai mulţi, rosti Alejandro. Nu-mi poţi citi asta în minte?

Acum că mă gândeam la asta, chiar puteam, dar nu era ceva asemănător telepatiei. Nu erau cuvinte. Ştiam… că se gândea la puterea pe care tocmai i-o dădusem. Nu simţea niciun regret pentru vampirii care muriseră.

Spectatorii urlau.

Alejandro îşi ridică privirea. Am făcut la fel. Jean-Claude era în genunchi, cu sângele şiroind dintr-o parte a corpului. Alejandro invidia puterea lui Oliver de a răni pe cineva de la distanţă. În momentul când devenisem slujitorul uman al lui Alejandro, puterea lui Jean-Claude se micşorase. Acum era la cheremul lui Oliver.

Ăsta fusese planul încă de la bun început.

Alejandro mă ţinea strâns şi n-am încercat să-l împiedic. Îmi şoptea lângă obraz:

— Anita, eşti necromantă. Ai puteri asupra morţilor. De aceea voia Jean-Claude să devii slujitorul său uman. Oliver crede că te poate controla prin intermediul meu, dar eu ştiu că eşti necromantă. Chiar şi ca slujitor uman, ai voinţa ta proprie. Nu trebuie să te supui unor ordine aşa cum fac alţii. Ca slujitor uman, eşti tu însăţi o armă. Poţi răni pe unul din noi, chiar ne poţi ucide.

— Ce vrei să spui?

— Au căzut de acord ca vampirul-suprem care pierde bătălia să fie întins pe altar şi tras în țeapă de tine…

— Ce…

— Jean-Claude, ca mărturie a puterii sale. Oliver, ca un gest prin care să arate cât de bine poate controla pe cineva care a aparţinut cândva lui Jean-Claude.

Respiraţii întretăiate se auziră brusc din mulţime. Oliver levita tot mai încet. Plutea deasupra podelei. Apoi îşi ridică braţele şi Jean-Claude pluti în sus.

— Rahat, am rostit eu.

Jean-Claude atârna, aproape inconştient, în aerul gol şi strălucitor. Oliver îl lăsă uşor în jos şi podeaua albă fu stropită cu sânge proaspăt.

Karl Inger îşi făcu apariţia. Îl ridică de jos pe Jean-

Claude ca pe un fulg.

Unde erau toţi ceilalţi? Am privit în jur, căutând ajutor. Vârcolacul negru era sfâşiat în bucăţi, unele părţi încă palpitând. Părea imposibil chiar şi pentru un licantrop să mai repare ceva din toată mizeria întinsă pe jos. Nici vârcolacul blond nu arăta mai bine, Stephen însă se târa singur spre altar. Se străduia, chiar dacă avea un picior complet smuls din articulaţie.

Karl îl aşează pe Jean-Claude pe altarul de marmură. Sângele începu să se scurgă printr-o parte. Karl îl ţinea uşor de umăr. Jean-Claude putea ridica o maşină ca pe o simplă halteră. Cum reuşea Karl să-l ţină nemişcat?

— Pentru că preia o parte din puterea lui Oliver.

— Încetează să mai faci aşa ceva!

— Ce anume?

— Să răspunzi la întrebări pe care nici nu le-am pus încă.

Alejandro zâmbi.

— Economiseşte atât de mult timp…

Oliver ridică un ţăruş alb, bine lustruit, şi un ciocan capitonat. Le întinse spre mine.

— A sosit momentul.

Alejandro a încercat să mă ajute să mă ridic, dar l-am împins într-o parte. Cu sau fără cel de-al patrulea semn, puteam sta în picioare fără ajutorul nimănui.

Richard urlă:

— Nu! Trecu pe lângă noi în fugă, îndreptându-se spre altar. Totul păru să se deruleze cu încetinitorul. Richard sări la Oliver, dar omuleţul îl înşfăcă de gât şi îi sfâșie traheea.

— Richard! Alergam deja, dar era prea târziu. Richard zăcea sângerând pe podea, încercând să respire, deşi nu mai avea nimic prin care s-o facă.

M-am lăsat în genunchi lângă el, încercând să opresc şuvoiul de sânge. În ochii mari i se citea panica. Edward stătea lângă mine.

— Nu poţi face nimic. Niciunul dintre noi nu poate face nimic.

— Nu!

— Anita. Mă trase de lângă Richard. E prea târziu.

Plângeam fără să ştiu.

— Haide, Anita. Ucide-ţi fostul stăpân aşa cum ai vrut s-o fac eu. Oliver întinse din nou spre mine ţăruşul şi ciocanul.

Am scuturat din cap.

Alejandro mă ajută să mă ridic în picioare. Am întins mâna spre Edward, dar era prea târziu. Edward nu mă putea ajuta. Nimeni nu mă putea ajuta. Nu exista niciun mijloc de a lua înapoi cel de-al patrulea semn sau de a-l vindeca pe Richard sau de a-l salva pe Jean-Claude. Dar cel puţin nu aveam să fiu eu aceea care să înfigă ţăruşul în pieptul lui Jean-Claude. Asta puteam să n-o fac. Aşa ceva nu voiam să fac.

Alejandro mă conducea spre altar.

Marguerite se târâse într-o parte a estradei. Stătea în genunchi, balansându-se încet înainte şi înapoi. Faţa îi era o mască însângerată. Îşi scosese singură ochii cu unghiile.

Oliver îmi întinse ţăruşul şi ciocanul de lemn, cu mâinile acoperite de mănuşile albe încă ude de sângele lui Richard. Am clătinat din cap.

— Le vei lua. Vei face aşa cum îţi poruncesc eu. Faţa mică de clovn se încrunta la mine.

— Du-te dracului, am zis eu.

— Alejandro, controleaz-o chiar acum.

— E slujitorul meu uman, da, stăpâne…

Oliver îmi întinse iar ţăruşul.

— Atunci ordonă-i să-l ucidă.

— N-o pot obliga, stăpâne. Alejandro zâmbea în timp ce rostea aceste cuvinte.

— De ce nu?

— E necromantă. Ţi-am spus că va avea propria sa voinţă.

— Nu vreau ca victoria mea deplină să fie umbrită de o femeie încăpăţânată.

Încercă să-mi controleze mintea. L-am simţit ca o pală de vânt care mi-a intrat în cap, s-a învârtit puţin, dar a ieşit

la fel de repede. Acum eram un adevărat servitor uman; trucurile vampirilor nu mai aveau efect asupra mea, nici măcar cele ale lui Oliver.

Am râs, iar el m-a plesnit peste faţă. Am simţit sânge proaspăt în gură. Stătea lângă mine şi l-am simţit tremurând. Era atât de furios… Îi stricam momentul de glorie.

Alejandro era mulţumit. Îi simţeam plăcerea ca o mână caldă în stomac.

— Ucide-l sau îţi promit că te lovesc până devii o masă informă şi însângerată. Acum nu poţi muri uşor. Te pot răni mai rău decât îţi poţi imagina şi te vei vindeca. Dar tot te va durea la fel de cumplit. Înţelegi?

M-am holbat în jos la Jean-Claude. Mă privea fix. Ochii săi albaştri ca cerul la miezul nopţii erau la fel de frumoşi ca întotdeauna.

— Nu-l voi ucide, am declarat eu.

— Încă ţii la el? După tot ce ţi-a făcut?

Am dat afirmativ din cap.

— Fă-o, acum, sau îl ucid eu încet. Îi voi rupe bucăţi de carne de pe oase, dar asta nu-l va omorî niciodată. Atât timp cât inima şi capul rămân intacte, nu va muri, indiferent ce i-aş face.

L-am privit pe Jean-Claude. Nu puteam sta nepăsătoare, lăsându-l pe Oliver să-l tortureze, nu dacă mai exista vreo altă posibilitate. Nu era oare de dorit o moarte rapidă? Chiar nu era?

Am luat ţăruşul din mâna lui Oliver.

— O să-l ucid.

Oliver zâmbi.

— Ai luat o decizie înţeleaptă. Jean-Claude ţi-ar mulţumi dacă ar putea.

Am privit fix în jos spre Jean-Claude, cu ţăruşul în mână. I-am atins pieptul, chiar deasupra cicatricei produsă de arsură. Mâna mi se umplu de sânge.

— Ucide-l, acum! porunci Oliver.

M-am răsucit spre Oliver, întinzând mâna stângă după ciocan. În timp ce mi-l întindea, i-am înfipt ţăruşul de

frasin în piept.

Karl scoase un urlet. Sângele începu să curgă din gura lui Oliver. Părea o stană de piatră, ca şi cum nu se putea mişca cu ţăruşul în inimă, dar nu era mort, nu încă. Mi-am înfipt degetele în carnea moale a gâtului său şi am tras, smulgând bucăţi de carne până ce i-am văzut şira spinării, strălucitoare şi udă. Mi-am înfăşurat degetele în jurul ei şi am smucit cu putere, rupând-o complet. Capul i se lăsă greu într-o parte, ţinut doar de câteva şuviţe de carne. I-am smuls capul de pe umeri şi l-am aruncat în mijlocul ringului.

Karl Inger zăcea lângă altar. M-am lăsat în genunchi lângă el şi am încercat să-i găsesc pulsul. Nici urmă. Moartea lui Oliver îl omorâse şi pe el.

Alejandro se apropie de mine.

— Ai reuşit, Anita. Ştiam că ai să-l ucizi. Ştiam că poţi s-o faci.

M-am holbat la el.

— Acum îl vei ucide pe Jean-Claude şi vom stăpâni oraşul împreună.

— Da.

Am făcut o mişcare fulgerătoare în sus înainte de a mă putea gândi bine la aşa ceva, înainte ca el să-mi poată citi gândurile. Mi-am înfipt mâinile în pieptul lui. Coastele se frânseră, zgâriindu-mi pielea. I-am înşfăcat inima care pulsa şi am strivit-o.

Nu puteam respira. Pieptul îmi era încordat şi mă durea. I-am tras inima afară prin deschizătura largă. Alejandro se prăbuşi la podea, cu ochii mari, cu o expresie de surpriză întipărită în ei. M-am prăbuşit o dată cu el.

Simţeam că mă sufoc, nu aveam destul aer. Nu puteam respira, nu puteam respira. Zăceam deasupra stăpânului meu şi îmi simţeam inima bătând pentru amândoi. Nu voia să moară. Mi-am pus degetele pe gâtul său şi am început să sap. Mi-am pus degetele în jurul gâtului său şi am început să strâng cu putere. Mi-am simţit mâinile pătrunzând în carne, dar durerea era cumplită. Mă înecam în sânge, în sângele nostru.

Nu-mi mai simţeam mâinile. Nu-mi dădeam seama dacă mai strângeam sau nu. Nu simţeam nimic altceva decât durere. Apoi chiar şi asta dispăru şi am alunecat, am alunecat tot mai mult într-un întuneric care nu cunoscuse niciodată lumina şi care nici n-o va cunoaşte vreodată.

48

M-am trezit holbându-mă la un tavan aproape alb. Am clipit des vreun minut. Razele soarelui aruncau pătrate pline de căldură pe cuvertură. Patul avea bare metalice. La braţ aveam o perfuzie.

Un spital – atunci nu eram moartă. Surpriză, surpriză.

Pe o mică noptieră se aflau flori şi un mănunchi de baloane strălucitoare. Am rămas nemişcată un moment, bucurându-mă de faptul că nu eram moartă.

Uşa se deschise şi tot ce am putut vedea era un buchet uriaş de flori. Apoi buchetul s-a lăsat în jos şi a apărut faţa lui Richard.

Cred că am încetat să mai respir. Îmi simţeam sângele năvălind prin piele. În cap auzeam un bâzâit uşor. Nu. Nu aveam să leşin. Nu leşin niciodată. În cele din urmă am reuşit să îngaim:

— Eşti mort.

Zâmbetul aproape i se şterse de pe buze.

— Nu sunt mort.

— L-am văzut pe Oliver sfâşiindu-ţi beregata.

Vedeam scena în faţa ochilor ca şi cum s-ar fi desfăşurat din nou. L-am văzut străduindu-se să respire, l-am văzut aproape mort. Am descoperit că puteam să stau în şezut. Mi-am adunat toate puterile şi acul de la perfuzie se mişcă sub piele, trăgând după el şi bandajul. Era real. Nimic altceva nu mai părea real.

Richard îşi ridică mâna spre gât, apoi se opri. Înghiţi cu greu şi destul de zgomotos pentru a-l auzi.

— L-ai văzut pe Oliver sfâşiindu-mi beregata, dar acest

lucru nu m-a omorât.

M-am holbat la el. Nu purta niciun bandaj. Rana se vindecase.

— Nicio fiinţă umană nu putea supravieţui la aşa ceva, am zis eu cu o voce moale.

— Ştiu. Părea incredibil de trist rostind acel cuvânt.

Panica îmi comprimă gâtlejul până ce abia mai puteam respira.

— Ce fel de fiinţă eşti?

— Un licantrop.

Am clătinat din cap.

— Ştiu cum se manifestă un licantrop, cum se mişcă. Nu poţi fi licantrop.

— Ba da, sunt.

Am continuat să scutur din cap.

— Nu.

Se apropie de pat. Ţinea cu stângăcie buchetul de flori, ca şi cum n-ar fi ştiut ce să facă cu el.

— Sunt primul succesor la conducerea haitei mele. Pot trece fără probleme drept o fiinţă umană. Anita, nimeni nu şi-a dat seama până acum, mă pricep să ascund foarte bine semnele.

— M-ai minţit.

Scutură din cap.

— N-am vrut.

— Atunci de ce ai făcut-o?

— Jean-Claude mi-a poruncit să nu-ţi spun.

— De ce?

Ridică din umeri.

— Cred că pentru că ştia că n-o să-ţi placă. Tu nu ierţi înşelătoria. Iar el ştie acest lucru.

Ar încerca Jean-Claude în mod deliberat să strice o relaţie potenţială între mine şi Richard? Cu siguranţă.

— M-ai întrebat cu ce mă avea Jean-Claude la mână. Asta era. Conducătorul haitei m-a împrumutat lui Jean-Claude cu condiţia ca nimeni să nu afle adevărul despre mine.

— De ce ai fi un caz special?

— Licantropilor nu li se permite să fie profesori şi să predea copiilor – de altfel, nici unei alte persoane.

— Eşti vârcolac.

— Şi nu-i mai bine decât să fii mort?

M-am holbat la el. Ochii aveau aceeaşi culoare căprui perfectă. Părul lung îi încadra faţa. Voiam să-l rog să stea jos, să mă lase să-mi trec degetele prin păr, să-l împiedic să-i acopere faţa minunată.

— Da, e mai bine decât să fii mort.

Respiră uşurat, de parcă până acum s-ar fi stăpânit cu greu s-o facă. Zâmbi şi-mi întinse buchetul de flori.

Am luat florile pentru că nu ştiam ce altceva să fac. Garoafele roşii erau destul de mirositoare pentru a forma o ceaţă albă deasupra. Garoafele miroseau a cuişoare. Richard era vârcolac. Primul succesor la conducerea haitei. Putea trece fără probleme drept fiinţă umană. M-am holbat în sus la el. I-am întins mâna. Mi-a luat-o. Mâna îi era caldă, robustă şi vie.

— Acum, după ce am stabilit că nu eşti mort, de ce nu sunt eu moartă?

— Edward ţi-a făcut resuscitare artificială până la venirea ambulanţei. Medicii nu ştiu motivul pentru care ţi s-a oprit inima, dar nu există leziuni permanente.

— Ce-ai spus poliţiştilor despre cadavre?

— Ce cadavre?

— Haide, Richard.

— La sosirea ambulanţei, nu mai era niciun alt cadavru.

— Spectatorii au văzut totul…

— Dar ce era realitate şi ce era iluzie? Poliţiştii s-au ales cu o sută de versiuni diferite de la spectatori. Sunt suspicioşi, dar nu pot dovedi nimic. *Circul Damnaţilor* a fost închis până când autorităţile vor hotărî că este un loc sigur.

— Sigur? Am izbucnit în râs.

Ridică din umeri.

— La fel de sigur ca până acum.

Mi-am retras palma din strânsoarea lui Richard, folosindu-mă de ambele mâini pentru a mirosi din nou

florile.

— Jean-Claude… trăieşte?

— Da.

Am simţit cum mă cuprinde un val de uşurare. Nu-l doream mort. Nu-l voiam pe Jean-Claude mort. Rahat.

— Atunci, încă e Stăpânul Oraşului. Iar eu sunt încă legată de el.

— Nu, afirmă Richard. Jean-Claude mi-a spus să te anunţ că eşti liberă. Semnele făcute de Alejandro au anulat într-un fel celelalte semne. Jean-Claude a spus că nu poţi servi doi stăpâni.

Liberă? Eram liberă? M-am holbat la Richard.

— Nu poate fi atât de uşor.

Izbucni în râs.

— Uşor? Asta numeşti tu uşor?

Am privit în sus. Am zâmbit.

— În regulă, n-a fost uşor, dar credeam că nimic în afară de moarte nu mă poate scăpa de Jean-Claude.

— Eşti fericită că semnele au dispărut?

Am deschis gura să spun „bineînţeles“, apoi m-am oprit. O expresie foarte serioasă era întipărită pe faţa lui Richard. Ştia ce înseamnă să ţi se ofere o anumită putere. Să fii pe picior de egalitate cu monştrii. Putea fi oribil, dar şi minunat.

În cele din urmă am rostit:

— Da.

— Vorbeşti serios?

Am aprobat din cap.

— Nu pari prea entuziastă, declară el.

— Ştii că aş sări în sus de bucurie sau ceva de genul ăsta, dar mă simt pur şi simplu golită pe dinăuntru.

— Ai trecut prin multe în ultimele zile. Ai tot dreptul să fii puţin stupefiată.

De ce nu eram mai bucuroasă de a fi scăpat de Jean-Claude? De ce nu mă simţeam uşurată de a nu fi slujitorul uman al unui vampir-suprem? Pentru că îmi era dor de el? Ce prostie. Ce ridicol. Ce adevărat.

Când îţi vine foarte greu să te gândeşti la ceva anume,

atunci gândeşte-te la altceva.

— Deci acum toată lumea ştie că eşti vârcolac?

— Nu.

— Ai fost în spital şi eşti deja vindecat. Cred că au ghicit motivul.

— Jean-Claude m-a ţinut ascuns până ce m-am vindecat. Asta e prima zi când am ieşit în lume.

— Cât timp am rămas în această stare?

— O săptămână.

— Glumeşti…

— Ai stat trei zile în comă. Doctorii încă nu ştiu care-i motivul pentru care ai început să respiri singură din nou.

Am fost la un pas de lumea de dincolo. Nu-mi aminteam nici vreun tunel de lumină, nici voci liniştitoare. Mă simţeam înşelată.

— Nu-mi amintesc.

— Ai fost inconştientă; nu ai cum să-ţi aminteşti nimic.

— Stai jos înainte ca să-mi înţepenească gâtul tot uitându-mă în sus la tine.

Trase un scaun lângă pat şi se aşeză zâmbindu-mi. Era un zâmbet frumos.

— Deci eşti vârcolac.

Aprobă din cap.

— Cum s-a întâmplat?

Fixă podeaua cu privirea, apoi se uită la mine. Pe faţă îi era întipărită o expresie atât de gravă încât mi-a părut rău ca l-am întrebat. Mă aşteptam să-mi povestească ceva despre un atac sălbatic căruia să-i fi căzut victimă.

— S-a întâmplat să fac un ser anti-licantropic de proastă calitate.

— Ai făcut… ce?

— Cum ai auzit. Părea stânjenit.

— Un ser prost?

— Da.

Zâmbeam din ce în ce mai larg.

— Nu-i deloc distractiv, zise el.

Am scuturat din cap.

— Câtuşi de puţin. Ştiam că ochii îmi străluceau, dar

făceam tot posibilul pentru a nu izbucni în râs. Trebuie să recunoşti că e al dracului de ironic.

Oftă.

— O să-ţi faci rău singură. Dă-i drumu' şi râde cât vrei.

Aşa am şi făcut. Am râs până a început să mă doară tot corpul. Mi s-a alăturat şi Richard. Şi râsul e contagios.

49

În ziua următoare Jean-Claude mi-a trimis o duzină de trandafiri albi. Pe cartea de vizită scria: „Nu mai eşti legată de mine, dacă aşa doreşti. Dar sper că vei vrea să mă mai vezi, aşa cum doresc şi eu. Alegerea îţi aparţine. Jean-Claude".

Am privit fix florile multă vreme. În cele din urmă am rugat o asistentă să le dea altcuiva sau să le arunce sau să facă ce dracu' dorea cu ele. Voiam pur şi simplu să nu le mai văd. Aşadar eram încă atrasă de Jean-Claude. S-ar putea ca, într-un colţ întunecat al fiinţei mele, să-l iubesc puţin. N-avea importanţă. Dragostea faţă de un monstru se termină întotdeauna rău pentru o fiinţă umană. E o regulă generală.

Ceea ce m-a făcut să mă gândesc la Richard. Şi el era un monstru, dar unul în viaţă. Un anumit progres în comparaţie cu Jean-Claude. Dar era el oare mai puţin uman decât eram eu – regină a zombilor, ucigaşă de vampiri, necromantă? Cine eram eu să mă plâng?

Nu ştiu cum au procedat ca să dispară toate acele bucăţi de corpuri, dar niciun poliţist nu şi-a făcut apariţia să se intereseze. Indiferent dacă am salvat sau nu oraşul, tot crimă se chema. Din punct de vedere legal, Oliver nu făcuse nimic pentru a merita să moară.

După ce am ieşit din spital, m-am întors la lucru. Larry a continuat să lucreze şi el. Acum învaţă cum să vâneze vampiri. Dumnezeu să-l aibă în pază.

Lamia era cu adevărat nemuritoare. Ceea ce bănuiesc că

înseamnă că lamiile nu au dispărut niciodată de pe faţa pământului. Pur şi simplu au fost dintotdeauna foarte rare. Jean-Claude i-a obţinut o carte verde şi a angajat-o la *Circul Damnaţilor.* Nu ştiu dacă i-a permis sau nu să se reproducă.

N-am mai fost pe la *Circ* de când am ieşit din spital.

Richard şi cu mine am ieşit în cele din urmă pentru prima dată în oraş. Am ales ceva tradiţional: cină şi un film. Săptămâna viitoare vom merge într-o peşteră. Mi-a promis că nu vom pătrunde în niciun tunel inundat de apă. Buzele lui sunt cele mai moi pe care le-am sărutat vreodată. Şi ce dacă se acoperă cu blană o dată pe lună? Nimeni nu-i perfect.

Jean-Claude n-a renunţat la mine. Continuă să-mi trimită cadouri. Eu continuu să le refuz. Va trebui să spun „nu“ până ce va renunţa sau până la paștele cailor, oricare din ele va se va întâmpla mai întâi.

Cele mai multe femei se plâng că nu mai există bărbaţi singuri şi fără apucături sexuale dubioase. Eu aş vrea pur şi simplu să întâlnesc pe cineva care să fie fiinţă umană.